

Tết Thiếu Nhi Của Sơ Tam Và Lục Nhất

Contents

Tết Thiếu Nhi Của Sơ Tam Và Lục Nhất	2
1. Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	9
4. Chương 3	15
5. Chương 4	21
6. Chương 5	27
7. Chương 6	33
8. Chương 7	39
9. Chương 8	45
10. Chương 9	51
11. Chương 10	56
12. Chương 11	62
13. Chương 12	66
14. Chương 13	72
15. Chương 14	78
16. Chương 15	84
17. Chương 16	90
18. Chương 17	96
19. Chương 18	101
20. Chương 19	105
21. Chương 20	110
22. Chương 21	116
23. Chương 22	123
24. Chương 23	129
25. Chương 24	135
26. Chương 25	141
27. Chương 26	146
28. Chương 27	152
29. Chương 28	159
30. Chương 29	163
31. Chương 30	170
32. Chương 31	175
33. Chương 32	179
34. Chương 33	184
35. Chương 34	189
36. Chương 35	194
37. Chương 36	198
38. Chương 37	204
39. Chương 38	209

Tết Thiếu Nhi Của Sơ Tam Và Lục Nhất

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, tình hữu độc chung, hoan hỉ oan gia, niên hạ, muộn tao tình anh công x ác bá hung ác lão đại thụ, c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tet-thieu-nhi-cua-so-tam-va-luc-nhat>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Nam nhân vóc dáng gầy rộc, đỉnh tóc thừa thớt, hốc mắt hãm sâu, mặt trắng hếu gầy gò như hút thuốc phiện lâu năm.

Lúc này gã đang ở trong một góc hẻm chật chội tối om, liều mạng chạy trốn, dưới lòng bàn chân chít chít, không biết trên đường dẫn phải bao nhiêu con chuột. Mấy tên đại hán mặt đen mang theo dao phay đuổi theo phía sau gã, tiếng kêu gào không sáng tạo vẫn mười năm như một — Thằng chó kia đừng chạy, đệt, mày nhất định phải chết có nghe rõ không, đứng lại mau.

Phía trước xuất hiện một rẽ ngoặt, chính là sạp hàng bán thịt chó ồn ào người người nói chuyện. Trong lúc đập bữa bãi mấy chục nồi lẩu, làm đổ mấy bình rượu và đồng thịt. Nam nhân ra sức đánh thẳng về phía trước, một tay hất liên tiếp mấy cái bàn, toàn hiện trường đại loạn, tiếng chửi bới của mọi người gào rống, xô đẩy thành từng đoàn loạn thất bát tao!

Mấy tên đại hán mặt đen như sủi cỏ ngã vào trong nồi nước đun sôi, lập tức bị đám đông nhấn chìm! Sau nhiều lần chìm nổi, họ chật vật không chịu nổi mà chui ra từ đám người — nam nhân kia đã chạy không thấy bóng.

“Đệt!” Một tên đầu bóng lưỡng trong đám, vẻ mặt dữ tợn chửi đồng.

“Tiểu Mã ca, làm sao bây giờ?” Mấy người còn lại hỏi.

“Sao sao cái con mẹ chúng mày! Một đám vô dụng! Chia nhau ra tìm!”

Nam nhân chạy thoát chạy hì hục, phía trước con hẻm đen không thấy đáy. Nhưng gã biết, chỉ cần qua nơi này là đến phạm vi của Kiều Long thành, gã sẽ tạm thời an toàn.

Trong bóng đêm đột nhiên “Xoẹt!” một tiếng vang nhỏ, lóe lên một tia sáng.

Nam nhân chợt dừng cước bộ, trợn tròn mắt, mồ hôi lạnh lập tức ướt đẫm lưng.

Gã run rẩy bấp chân, nhìn một trường đao cắm trên mặt tường — lưỡi dao sắc bén cách cổ hắn chỉ có một tấc, vừa nẩy nếu gã đình chỉ nửa giây, thì sẽ chọc thẳng vào cổ, đầu lia khỏi xác!

Người kia quệt diêm đứng dựa vào tường, nghiêng đầu châm điếu thuốc, sau đó ngẩng đầu thích ý hít vào phun ra.

Ánh lửa mong manh chiếu ra hình dáng lãnh liệt của hắn, thần thái nhàn nhã.

Nam nhân quỳ bùm xuống, “Lục, Lục, Lục Nhất ca...”

Hạ Lục Nhất cúi đầu, ở bên eo còn có một chuôi đao chưa rời vỏ, hắn búng tàn thuốc, thờ ơ hỏi, “Còn chạy không?”

“Không, không không không chạy! Em em em biết sai rồi! Lục Nhất ca...”

“Biết sai là tốt.” Hạ Lục Nhất nói, lưỡi biếng nâng nâng cằm, “Nhỏ nó xuống.”

Tay chân nam nhân phát run bò lên, thử vài lần, mới nhỏ được chuôi đao ghim sâu trên tường, hai tay nâng trả cho Hạ Lục Nhất.

“Vác đi.” Hạ Lục Nhất ngậm thuốc thẳng lưng, “Ngoan, trở về mời mày dự quốc tế thiếu nhi.”

Nam nhân vừa nghe câu cuối, chân nhất thời mềm nhũn, bùm một tiếng lại cắm xuống đất, gào khóc, “Lục nhất ca, em biết sai rồi! Tha mạng! Tha cho em hu hu hu...”

Hạ Lục Nhất đã nhẹ nhàng đi thật xa, cái gì cũng chưa nói, chỉ phát tay như gọi chó.

Nam nhân khóc lớn sợ chết khiếp đứng lên... Còn giúp gã vác theo một trường đao sáng lóa.

Hết tiết tử.

2. Chương 1-2

Tác giả: Xà Xà Điểm Điểm.

Edit: Điểm Thiếu.

Năm 1989, Hongkong, thành Giao Long.

Đây là một tòa thành trì được bao phủ bởi bóng đêm thần bí. Từ trên không quan sát, toàn bộ bốn phía xung quanh thành, đều là cao ốc um tùm tầng tầng lớp lớp, như thành trì ma bất ngờ trú đóng ở Hong Kong trong khu vực Cửu Long, xung quanh kiến trúc cổ kính khác biệt hoàn toàn so với hiện đại hóa toàn cầu. Thành trì ma này diện tích chưa tới ba km vuông, lại có hơn năm trăm tòa cao ốc, xấp xỉ ba vạn nhân khẩu.

Mái hiên dày đặc ngăn cách, nên dù là mùa hè mặt trời thiêu đốt, thì 95% trong thành quanh năm đều chìm trong bóng tối không thấy được ánh mặt trời.

Tiếng xấu của nó, lúc đó đã truyền xa vạn dặm. Nguyên nhân thời lịch sử Mãn Thanh còn để lại, dẫn đến mỗi tấc thành nhỏ này “không ai quản lý”, thành khu vực bị tô đen, chính phủ Bắc Kinh, Hongkong, Anh quốc đều không thể nào quản lý được nó, do đó nó trở thành một “khu tự trị” đặc thù. Trong bóng đêm vô tận này, nó hoạt động trên mọi lĩnh vực, từ buôn lậu vũ khí đến tổng tiền, mại ***, bắt cóc, tổ chức vượt biên bất hợp pháp, làm hàng giả, cho vay nặng lãi, cờ bạc.... Nó là nơi buôn bán thuốc phiện lớn nhất Châu Á, và cũng là cơ sở tụ tập nhiều thế lực hắc bang nhất.

Hạ Lục Nhất, là đệ nhất kim bài đả thủ trong thành Giao Long, Kiêu Kỳ Đường “Hong côn”, quen sử dụng một đôi song đao Thanh Long.

“Hong côn” xưng hô này, cách gọi thông thường của thủ lĩnh hung ác, chuyên đi đánh người và mang hội đi đánh người, địa vị ở trong bang hội gần với “Long đại đầu lão” (sơn chủ) và “Phó đường chủ” (Phó sơn chủ), khác với chức quản tài vụ “Bạch Chỉ Phiến” (Quạt mo) và cùng cấp phụ trách liên lạc “Thảo Hải” (Giày rơm).

Luận về thân thủ, Hạ Lục Nhất ở thành Giao Long không tính là người đệ nhất. Ở thành Giao Long ngư long lẫn lộn, bang hội có vô số. Nhưng bất luận bang phái khác có tiềm long tọa hổ như thế nào, thì chỉ riêng ở đường nội Kiêu Kỳ, thân thủ hần lĩ ra phải đứng ở vị trí phó đường chủ Hứa Ứng —— nghe nói là hậu đại truyền nhân dòng chính của Hàng Long nhị bát chương —— nên về sau, đành khuất phục ở vị trí thứ hai.

Nhưng luận về kim bài đả thủ, toàn bộ thành Giao Long, hần nhận đứng thứ hai, thì không ai dám nhận thứ nhất.

Đạo lý dễ hiểu —— thời điểm sống chết liều mạng, ai mà thêm cùng mi nói chường pháp đao pháp gì, kể thừa chồn nào. Tâm độc thủ ngoan! Ngoan độc đến mức bản thân cũng không thêm để ý! Mới chính là tinh túy đánh nhau của hắc bang!

Năm Hạ Lục Nhất mười tám tuổi, tại trong một trận chiến bang phái, vì cứu Long đầu đại lão Hách Thừa Thanh đang bị vây khốn, song đao chém luân phiên hơn bốn mươi mạng người, chém chém giết giết mở ra một đường máu. Sau chuyện đó, trên tường dưới đất của khu dân cư phụ cận chỉ toàn là thịt nát, xúc hết hai ngày hai đêm.

Trận chiến đó, người giang hồ gọi là “ngày quốc tế thiếu nhi đen”, đến nay đã hơn sáu năm trôi qua, nhưng vẫn được đồn tụng. Hongkong vốn không có “ngày quốc tế thiếu nhi”, mừng 1/6 là ngày quốc tế thiếu nhi chính là thuyết pháp trong nước. Thành Kiều Long không thiếu dân cư từ trong nước lên đến, nghe thấy đại danh Hạ Lục Nhất, miệng lưỡi truyền nhau, vừa nói đến “ngày quốc tế thiếu nhi*” ai ở trong thành cũng biết. Bọn trộm cắp nghe thấy từ “Lục Nhất” đều biến sắc, sợ nhất chính là bị Lục Nhất ca mời đi chơi “quốc tế thiếu nhi”.

(*Bản gốc là: “Lục Nhất nhi đồng tiết”, Lục Nhất còn có nghĩa là mỏng một tháng sáu.)

May mà vị tâm ngoan thủ lạt Lục nhất ca này, coi như có chút đạo nghĩa, không hoành hành cũng không bá đạo, trên cơ bản đều là người không phạm ta ta không phạm người, hơn nữa đối với lão đại mình là Hách Thừa Thanh trung thành và tận tâm, như thiên lôi sai đâu đánh đó. Hách Thừa Thanh làm Long đại đầu lão trong thành, xem như tính cách ôn hòa, thủ đoạn cẩn trọng, nên Hạ Lục Nhất chỉ nhận mệnh ngoan ngoãn thu vớ, rất ít khi đại khai sát giới.

Lục Nhất ca không chỉ lưỡi động thủ, thậm chí đại đa số thời gian ngay cả đao của mình cũng lưỡi vác. Hôm nay lúc hắn tới “Công ty điện ảnh Kiều Kỵ” mới khai trương, thì theo sau hắn có một tên mặt trắng Lại Toàn vác đao cun cút theo sau.

Lại Toàn ở bang Kiều Kỵ đánh cược thua hai vạn khối, ý muốn quyết nợ chạy trốn, phi thường vinh hạnh được Lục Nhất ca tự mình đuổi bắt. Lúc này gã đã tự đoán ra được kết cục của mình là huyết nhục mơ hồ, chết không toàn thây, đang vừa đi vừa khóc. Hơn nữa không quên vừa khóc vừa lau nước mũi, miễn cho chúng nó rơi xuống đao của Lục Nhất ca.

“Lục nhất ca!” Canh giữ ở cổng Mã Tử ưỡn ngực một cái, đứng thẳng tắp.

[chú: Mã tử là tiểu đệ.]

Hạ Lục Nhất nhận điều thuốc hắn đưa, nghiêng đầu để hắn châm thuốc.

“Tiểu Mã ca đang ở trong đợi anh.” Mã tử nghiêm trang báo cáo.

Hạ Lục Nhất nhìn hắn một cái, ý bảo Lại Toàn, “Xách tới Studio, trông cẩn thận.”

“Vâng!” Mã tử trung khí mười phần đáp lại, quay đầu đập Lại Toàn một cước, “Nhìn gì! Đi!”

“Quay lại.”

“Lục Nhất ca có gì sai phớ?”

“Đao.”

Lại đập một cước, “Còn không mau trả đao cho Lục Nhất ca.”

Hạ Lục Nhất đóng cửa, đi vào phòng, nhắc chân dài ngồi trên bàn làm việc, cúi đầu hút thuốc.

Thủ hạ tâm phúc của hắn, trên mặt mang sẹo, để kiểu tóc bảy màu thời thượng – Tiểu Mã, đang cùng vài vị tay chân ác hán lấy tư thế mãnh hổ rời núi mà quỳ ở dưới đất. Tiểu Mã đợi mãi không nghe thấy hắn lên tiếng, vì thế lên ngẩng đầu nhìn lên.

“Tên ở cổng kia, tao chưa thấy qua.” Hạ Lục Nhất nói.

“Là hôm qua Hứa ca điều đến, nói lanh lợi. Lục Nhất ca không thích thì để mai em kiếm có đồi gã đi!” Tiểu Mã dùng bề ngoài hung hãn mà lộ ra thần sắc nịnh nọt, lưu loát nói.

“Hứa Ứng?” Hạ Lục Nhất trầm tư, trong miệng ngậm điều thuốc, chậm rãi nhả khói, “Đêm mai đặt một gian ở Hà Hương lâu, tao hẹn A Đại ăn cơm.”

A Đại trong miệng hắn chính là Hách Thừa Thanh long đầu Kiều Kỵ đường, người giang hồ gọi là “Thanh Long lão đại”.

“Vâng! Em đi đặt chỗ!” Tiểu Mã lưu loát bắn mình dậy.

Hạ Lục Nhất búng tàn thuốc, “Cút về.”

Tiểu Mã vẻ mặt thảm thiết lại nằm sấp trở về.

Hạ Lục Nhất điểm điểm mũi chân.

Tiểu Mã vẻ mặt uể oải, hai tay nâng một cây gậy gỗ. Chúng ác hán tự giác vùi đầu nằm sấp, nâng mông to, cắn tay cổ áo.

Hạ Lục Nhất chậm rãi dụi thuốc, để vỏ đao bên hông ném trên bàn, sẵn tay áo, nhận gậy gỗ.

—— Sau đó chính là một trận gậy gỗ đập mông mạnh mẽ!

Đôm đốp đôm đốp đôm đốp đôm đốp!!

Hắn dùng năm phần khí lực, hai ba cái đem cả đám thủ hạ đánh thành mông khỉ. Mấy đại hán tráng kiện này đau đến xanh mặt cũng không dám kêu ra tiếng, liều chết cắn tay áo, trong lòng kêu cha khóc mẹ. Cuối cùng hắn thấy không sai biệt lắm, thì tùy tay ném gậy gỗ, ngồi trở lại bàn. Tiểu Mã giãy dụa bò lên, khắp khiêng châm thuốc cho hắn.

“Biết sai?” Hạ Lục Nhất hỏi.

“Biết biết!” Tiểu Mã vội vàng nói, bọn đại hán cùng gã dùng sức gật đầu.

“Sai chỗ nào?”

“Ách..... Khà khà.....”

Hạ Lục Nhất ngậm thuốc, xoay người một lần nữa sờ vào gậy gỗ.

Tiểu Mã thấy tình thế không đúng, vụt nhào lên ôm lấy đùi Hạ Lục Nhất, phát lên tiếng kêu rên réo rất thảm thiết, “Lục Nhất ca! Đừng đánh mà! Đánh nữa là hỏng mất!”

Hạ Nhất Lục vùng tay không lưu tình mà hướng mông gã đôm đốp thêm mấy cái! Tiểu Mã ngao ô một tiếng hét thảm, bọn đại hán thảm thương không đành lòng nhìn mà quay mặt đi.

“Lão tử nuôi đám phế vật tui mày làm gì?” Hắn cuối cùng mở miệng vàng mắng, “Mẹ nó, bắt Lại Toàn không được, còn muốn lão tử tự thân xuất mã?”

“Lục nhất ca,” Tiểu Mã vẻ mặt thảm thiết che mông, “Em không hiểu, Lại Toàn nợ hai vạn khối, có gì cần phải khua chiêng gõ trống bắt gã...”

“Mày không hiểu?!” Hạ Lục Nhất đánh bốp một cái vào quả đầu tóc đủ loại màu sắc của gã, “Mẹ mày, đầu mày mọc ở mông hả! Mày đương nhiên là không hiểu!”

Tiểu Mã che đỉnh đầu taobao ngồi xổm xuống đất, vừa đau vừa ủy khuất.

Hạ Lục Nhất mặt lạnh ngồi trở lại, “Lại Toàn có em gái, biết không?”

“Biết, tên Lại Tam, có tiếng *** đang.”

“Cô ta gần đây đang làm gì?”

“Ách, nghe nói theo Phì Thắt đại lão Hòa Thịnh.”

“A Đại muốn mở câu lạc bộ đêm ở Vượng Giác, khu đó sát ngay bang Hòa Thịnh, cũng muốn tránh không tìm phiền phức. Giờ tao đi bắt Lại Toàn, Phì Thắt sẽ phải gọi điện cho A Đại đòi cậu anh vợ. Đương nhiên tao sẽ nghe theo lời A Đại mà thả người. Phì Thắt nợ A Đại một cái ân tình, chuyện CLB về sau ...”

“Oh! Oh oh oh...” Tiểu Mã giật mình kêu to, tỏ vẻ lần này đã biết.

Hạ Lục Nhất đập mông gã một cái, “Đầu to thêm chút đi!”

“Nhất định to! Lập tức to! Từ ba năm trước đi theo Lục Nhất ca, em mỗi ngày đều to, thật mà!” Tiểu Mã che mông nhanh chóng vuốt mông ngựa.

“Lăn!”

Tiểu Mã thí diên thí diên bò lên, mò cây gậy gỗ rồi chuẩn bị chạy, lúc đến cửa thì đột nhiên nhớ ra một chuyện, khóc lóc chạy về: “Lục Nhất ca, còn chuyện điện ảnh mới kia...”

Đầu năm nay, Hạ Lục Nhất cùng “Quạt mo” Thôi Đông Đông phụng mệnh mở một ‘công ty điện ảnh Kiều Kỵ’, mục đích là để rửa tiền cho ‘tổng công ty’. Thôi Đông Đông phụ trách mục sổ sách, còn Hạ Lục Nhất làm ‘tổng giám đốc’, còn phải chuẩn bị mấy bộ điện ảnh, hình thức phải ra dáng một chút, vì thế hẳn thường phải đến nơi này ‘ngồi thiền’. Trước đó bọn họ có quay vài bộ phim cấp ba, lợi nhuận bình thường, giờ Thanh Long muốn đổi thị trường, nghiêm túc quay một bộ phim về tình yêu xã hội đen.

Hạ Lục Nhất phóng ra một ánh mắt sắc như dao, Tiểu Mã lập tức run lên: “Không không không, cũng không có chuyện lớn gì! Đạo diễn đã có! Nam chính thì em tìm minh tinh Lưu Tiểu Đức đang nổi, hẳn thua năm mươi vạn ở sông bài anh Hứa nên phải nhận lời. Nữ chính thì chị dâu tới diễn. Nhưng tên đạo diễn kia chỉ biết làm phim cấp ba, quay mấy bộ đều là ‘Liệt nữ nóng bỏng’, ‘căn tin đêm khuya’, ‘Bầu ngực đóng đưa’... Gã nói phải tìm một biên kịch viết kịch đúng đắn, mà biên kịch, cái này, này, em đều không quen một ai...”

“Mẹ nó! Đi tìm thằng nào biết chữ là được rồi! Không được thì mày tự viết!”

Tiểu Mã mặt suy sụp, “Em còn chưa tốt nghiệp trung học mà, Lục nhất ca!”

“VẬY ĐI TÌM ĐỨA NÀO TỐT NGHIỆP TRUNG HỌC ẤY!” Một cước đạp qua.

Tiểu Mã rít the thé che miệng trốn chạy, chạy được hai bước lại bị gọi về.

Hạ Lục Nhất cúi đầu hút thuốc, khôi phục bộ dáng lười biếng, nhớ lại nói: “Hai năm trước ở trong thành có một sinh viên, đốt pháo mừng, tìm hẩn.”

“Vâng!”

Một đám ác hán sừng mông chặn đường cướp bóc, tại lúc nửa đêm mười hai giờ ba mươi phút, trong một con hẻm u tối chặn đường Hà Sơ Tam đang tự học trở về nhà. Bao tải ụp xuống, mười lăm phút sau khiêng về ‘công ty’.

Nói gì thì nói, Hà Sơ Tam cũng là vị sinh viên đại học đầu tiên trong lịch sử của thành Giao Long, có ý nghĩa cùng cấp bậc với trạng nguyên kim bảng ở trong cổ đại. Mẹ cậu ta là Thẩm Bội Bội, năm đó là mỹ nữ số một số hai trong thành, đáng tiếc nàng sinh ra đã mù đôi mắt đẹp, lại không quyền không thể phải lòng một tên tay chân hắc đạo, mỹ danh viết là chân ái, nhưng thật ra nhìn bộ dạng người ta đẹp trai. Hai người yêu nhau như keo sơn, Thẩm mỹ nhân chưa kết hôn đã bụng to, bụng to đến tháng tư thì tên tay chân kia bị người ta chém tan xác ở một con hẻm. May mà đầu vẫn còn nguyên vẹn, như vậy cũng tạm yên lòng xuống mồ.

Thẩm mỹ nhân đau khổ, nửa đêm nghĩ không thông mà nhảy xuống biển tự sát. Chìm xuống không lâu thì được một nha sĩ đi qua mò lên. Nha sĩ họ Hà, diện mạo không đẹp, là người thật thà, bà xã chạy cùng người khác, cũng không ngại làm ông cha tiện nghi. Thẩm mỹ nhân ốm yếu nằm sáu tháng ở phòng khám của Hà nha sĩ, sau khi sinh con xong thì lập tức qua đời, trước khi chết thì kéo tay Hà nha sĩ, nói muốn để đứa nhỏ họ Hà và ngàn vạn lần đừng để nó dính phải hắc đạo.

Hà nha sĩ từ đó ngay cả vợ cũng không thêm cưới, tận tụy nuôi Hà tiểu tiện nghi khôn lớn. Bởi vì sinh vào đầu tháng ba, nên tên gọi là Hà Sơ Tam, nữ danh là A Tam, ngoại hiệu là Ấn Độ A Tam. Ấn Độ A Tam từ nhỏ đã nhu thuận nghe lời, vô luận là bị người ta cười nhạo khiêu khích bắt nạt thế nào, cũng chưa từng động thủ đánh nhau, dần dần trở thành một người kỳ ba thuần khiết ôn nhã, học giỏi đa tài trong thành Giao Long. Tên kì ba này một đường giành học bổng từ tiểu học đến trung học, lấy được thông báo trúng tuyển của đại học Long Cảnh, cấp cho thành Giao Long vạn năm không thấy ánh mặt trời một huy hoàng sáng chói.

Thời điểm Hà nha sĩ nghe được tin trúng tuyển, nhất thời kích động, ở bên đường đốt pháo chúc mừng con trai, toàn thành đều biết. Chuyện làm rạng rỡ tổ tông cũng không sai, tiếc là một đời con trai hẩn bị màn pháo này mà vương phải rắc rối.

Bi kịch xảy ra trong một buổi tối, Hà Sơ Tam mất một ngày để nhồi nhét một đồng tử vững tiếng anh vào trong não, lưng đeo cặp sách đi trên lối tắt quen thuộc, đột nhiên miệng và mũi bị bịt kín, giẫy dụa chóc lát

rồi hôn mê!

Không biết trải qua bao đợt xóc nảy, lại rầm rầm một trận, trước mắt lại được khai sáng!

Cậu liếc nhìn một người đàn ông vẻ mặt lãnh liệt trước mắt, dáng vẻ đẹp trai lười nhác, đôi chân thon dài vắt chéo đặt trên bàn, vừa ăn một xiên thịt bò, vừa nhìn không chớp vào màn hình TV.

TV đang chiếu bộ phim đen trắng ‘The Godfather’* (Bố già), Marlon Brando hút xì gà đứng ở bên giường, trong miệng nói vài câu tiếng anh mơ hồ, đối với một kẻ lớn lên ở khu ổ chuột chỉ thấy TV ở cửa hàng như Hà Sơ Tam mà nói, đây là một trải nghiệm vô cùng mới, cậu lập tức đem lực chú ý đặt lên nó!

(Bố già là một bộ phim hình sự sản xuất năm 1972 dựa theo tiểu thuyết cùng tên của nhà văn Mario Puzo và do Francis Ford Coppola đạo diễn. Phim xoay quanh diễn biến của gia đình mafia gốc Ý Corleone trong khoảng 10 năm từ 1945 đến 1955.)

Hai người cùng nhìn đắm đắm trong chốc lại, lại biết không nhiều chữ, Hạ Lục Nhất không theo kịp phụ đề, cuối cùng cũng không nhịn nổi, “Tiểu Mã!”

Cách vách phòng có một tên mặt sẹo, đầu đầy mỡ khắp khiêng chạy qua, “Có!”

“Lồng tiếng Trung đâu?”

“Ách, bộ phim này, không có ***g tiếng thưa lão đại!”

“.....”

“Khà khà khà.”

“Lăn!”

“Vâng!”

“Trở về.”

“Vâng!”

“Ai đây?” Hạ Lục Nhất nâng cằm.

“Biên kịch, là người buổi chiều anh kêu em bắt về.” Tiểu Mã tự hào nói.

Hạ Lục Nhất cau mày đánh giá Hà Sơ Tam một lượt, “Tên này... trưởng thành chưa?”

“Còn không mau nói cho Lục Nhất ca biết, mày mấy tuổi?” Tiểu Mã lập tức biến sắc, hung ác quát.

“Hai mươi mốt.” Hà Sơ Tam ngoan ngoãn nói.

Tiểu Mã một cước đạp chân sau của cậu, Hà Sơ Tam kêu đau một tiếng rồi quỳ xuống trên mặt đất, “Mẹ mày gì mà hai mươi mốt, mười sáu tuổi là căng! Thành thật khai nhanh!”

Hà Sơ Tam cúi đầu sờ vào cặp sách, Tiểu Mã cho rằng thằng nhóc này muốn ăn đòn, một cước đá cậu ra xa hai mét, nhắc chân muốn đạp thì bị Hạ Lục Nhất phát tay ngăn cản.

Hà Sơ Tam che ngực bị đạp, liều mạng ho khan, run run lật chứng minh thư từ trong cặp sách, vừa nhìn sinh vào tháng ba, hai mươi mốt tuổi không sai.

“Đệt!” Tiểu Mã chửi đồng. Thằng nhóc này chân tay gầy yếu như gà luộc, mặt trắng bóc, nhìn thế nào lại có thể hai mươi mốt tuổi?

Hà Sơ Tam che ngực im lặng. Trên đường bắt cóc không nói đạo lý, cậu hiểu, trước mắt còn chưa biết họ bắt mình đến đây làm gì, cho nên im lặng là vàng.

Hạ Lục Nhất phát phát tay, đuổi Tiểu Mã ra ngoài. Nâng cằm ý bảo Hà Sơ Tam ngồi xuống, hắn lại quay đầu tiếp tục chăm chú xem TV.

Ngực đau khê qua đi, lực chú ý của Hà Sơ Tam lại bị TV hút lấy.

Hai người im lặng không nói ước chừng mười phút, lại bỏ lỡ phụ đề khiến Hạ Lục Nhất nhíu mày, “Hắn nói cái gì?”

“Hắn nói ‘Tôi sẽ đưa ra một đề nghị mà gã không thể cự tuyệt.’”

Hạ Lục Nhất huyết sáo, lộ ra biểu tình tán đồng.

“Câu này thì sao?”

“Thân thiết với bạn bè 1 thì phải thân thiết với kẻ thù gấp 10 lần như thế.”

Lần này Hạ Lục Nhất nhíu nhíu lông mày.

Lại nhìn một lát, hắn cầm lấy một xiên thịt bò tiếp tục ăn, hơn nữa còn đưa một khay khác cho Hà Sơ Tam.

“Không cần, cảm ơn.” Hà Sơ Tam nói.

“Muốn ăn đòn! Lục Nhất ca bảo mày ăn thì mày phải ăn.” Một đại hán gác cửa chợt rống giận như tiếng sấm.

Kết quả Hạ Lục Nhất chọn chân dài, một cước đá xiên bò về phía gã, “Ồn chết, lăn!”

Đại hán nhanh chóng lăn đi.

Hạ Lục Nhất quay đầu tiếp tục xem TV, thuận tay đưa một xiên bò khác cho Hà Sơ Tam.

Hà Sơ Tam cảm giác mình như một con cún được răn dạy xong, ngoan ngoãn nhận xiên bò cắn một miếng, lại phát hiện hương vị này giống quán ăn của chị Phì cách vách phòng khám của ba cậu.

Hà Sơ Tam chưa hiểu sự đời, nhất thời cảm thấy vị này không hề giống như lão đại xã hội đen như lời đồn mà hắn —— tương mạo tuần dật, thái độ ôn hòa, bình dị gần gũi, hắn là có thể nói đạo lý.

Cậu lén xê dịch móng, cảm thấy đêm nay mình có khả năng bình an rời đi.

Cậu ăn hết xiên thịt bò, đọc xong phụ đề, cuối cùng dưới chỉ thị của Hạ Lục Nhất mà tắt TV. Vị đại lão hắc đạo “thái độ ôn hòa” này, bắt đầu lưỡi biếng nói chính sự: “Biết tìm cậu làm gì không?”

Hà Sơ Tam ngoan ngoãn lắc đầu.

“‘Biên kịch’ nghe qua chưa?”

Tiếp tục lắc đầu.

Hạ Lục Nhất rất kiên nhẫn giải thích cho cậu, “Tôi muốn quay một bộ phim điện ảnh, cần cậu viết một câu chuyện, trong vòng ba ngày giao cho tôi.”

Hà Sơ Tam chớp mắt, rốt cuộc đã hiểu. Nhưng là một thanh niên đầu nhồi đầy từ vựng tiếng anh máy móc, cậu hoàn toàn không biết cách hạ bút.

“Tôi học tài chính...” Cậu mở miệng nói.

—— tôi sẽ không viết kịch.

Câu sau kia cậu còn chưa dứt, thì Tiểu Mã lúc trước rời đi đã hùng hổ tiến vào, “Lục nhất ca! Lại Tam nói đám anh em chúng nó đã sớm đoạn tuyệt quan hệ, sống chết của Lại Toàn đều không liên quan đến ả!”

Hạ Lục Nhất nhíu nhíu lông mày, “Hửm?”

“Đmn em gái nó còn dám cúp máy!” Tiểu Mã thở hỗn hển nói bổ sung.

Hạ Lục Nhất không vội, nghiêng đầu chăm thuốc, vẻ mặt nhàn hạ, “Mang nó vào.”

Chưa tới mười giây, Lại Toàn mặt mũi bầm dập bị mấy đại hán ném vào.

Hà Sơ Tam mồ hôi lạnh thấm ướt lưng, trở mắt nhìn Hạ Lục Nhất nhàn nhã ngậm điều thuốc, cảm ghê phăng Lại Toàn không còn hình người! Cuối cùng ấn gã xuống mặt bàn, nhét tất thối vào trong miệng gã, dùng kim nhổ từng chiếc móng tay!

“Không biết nên làm gì hả? Có cần Lục Nhất ca tao giúp mày nghỉ?” Hạ Lục Nhất nhả khói thuốc trên ngón tay huyết nhục mơ hồ của Lại Toàn, “Tự mình nghỉ đi, một ngón tay. Để Lục Nhất ca giúp mày nghỉ, ba ngón tay.”

“Ô ô ô ô ô ô!” Lại Toàn cắn tắt thôi liên tục khóc, đầu lắc như muốn rụng ra.

Hạ Lục Nhất phát phát tay, Tiểu Mã lên tiếng trả lời tiến đến, kéo tắt thôi ra.

“Em, em gọi điện xin mẹ em, để mẹ tìm nó.” Lại Toàn mang theo tiếng khóc nức nở suy yếu nói.

“Ngoan,” Hạ Lục Nhất khen ngợi vỗ đầu gã, “Một ngón.”

Tiểu Mã lên tiếng đáp, sạch sẽ lưu loát răng rắc một tiếng! Chỉ nghe được một tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế!

“A a a a a——!!!”

Trái tim nhỏ yếu ớt cùng với bảy hồn sáu phách của Hà Sơ Tam đều bị tiếng kêu la này, triệt để đánh tan! Cậu ngây người nhìn Lại Toàn xơ lụi bị mấy đại hán tha ra ngoài. Tiểu Mã bọc một ngón tay, dẫn thủ hạ đưa cho mẹ Lại Toàn, cẩn thận lau máu dính trên mặt bàn, sau đó nhanh chóng mà mãnh liệt lẫn đi.

Hạ Lục Nhất ngồi trở lại trước bàn, một lần nữa vắt đôi chân dài lên, “Cậu vừa nói cái gì?”

Hà Sơ Tam ngốc ngốc mấp máy miệng, “Tôi học tài chính...”

“Ừ?”

“... Tôi sẽ viết kịch bản.”

“Rất tốt, ngoan.”

Diễm Thiều: Chương dài phát sợ QAA

[Chú thích:

Thành Giao Long thật ra là tên “Cửu Long thành”, bởi vì thêm một vài yếu tố hư cấu, thiết lập có chút khác nhau, đổi tên thành Giao Long để dễ phân biệt.

Trong chế độ hắc bang Hongkong, sơn chủ, phó sơn chủ, hồng côn, quạt mo, giày rơm, các cách xưng hô này đều là tên gọi tắt. Văn này lý giải đơn giản, lược bớt đi không đề cập tới.]

3. Chương 2

Hà Sơ Tam mất ba ngày để viết ra một kịch bản cũ rích vẫn được lưu truyền trên phố —— chuyện kể về một tiểu thư nhà giàu và một soái ca nhà nghèo đánh bại lão đại xã hội đen hung ác rồi bỏ trốn.

Hạ Lục Nhất thờ ơ lấy tấm xiên trứng cá, cuốn hai vòng trong nước tương, rồi nói, “Lão đại kia dùng song đao?”

Hà Sơ Tam thành thật đứng trước mặt hắn, chân thành khen ngợi: “Rất uy phong.”

Hạ Lục Nhất vẫy tay.

Hà Sơ Tam vừa đến gần thì bị hắn kéo cổ áo ấn xuống bàn, nắm tóc ‘phang’ một tiếng nện xuống! Trên trán Hà Sơ Tam lập tức rách da chảy máu, chóiang văng ập đến, đến khi hồi tỉnh nhìn lại thì mồ hôi lạnh đã thấm ướt áo —— Hạ Lục Nhất cầm cây bút muốn chọc vào mắt cậu!

Hà Sơ Tam nhắm mắt cam chịu số phận, nhưng đợi hồi lâu vẫn không thấy động tĩnh, bèn nghi hoặc mở mắt. Hạ Lục Nhất chỉ đặt hờ cây bút trên hàng mi run rẩy của cậu.

“Không nói không rằng, đầu óc cũng không nhỏ nhỉ! Muốn mượn kịch bản này mắng tôi?” Hạ Lục Nhất nói, “Đừng giở trò trước Lục Nhất ca này, trở về viết lại.”

Hà Sơ Tam quần khăn Ấn Độ A Tam, ngoan ngoãn viết lại trong ba ngày. Cha cậu hỏi cậu làm sao, cậu chỉ nói bị chận hoa trên lầu đập xuống.

Sáng mỗi ngày đều xách cặp đi ra ngoài, qua lối rẽ tắt thì một đại hán vác tới công ty, viết kịch cả một ngày, đêm khuya lại ‘được’ mấy đại hán đóng gói mang về nhà.

Ba ngày sau, cậu giao kịch bản mới, chuyện kể về một đả thủ hắc đạo phóng khoáng ngỗ ngược yêu phải một người con gái phong trần xinh đẹp, sau đó là một chuyện tình yêu cảm động trời xanh, người con gái bị bang phái địch thủ bắt cóc, đả thủ vì cứu người yêu trở về mà đấu tranh đẫm máu, song đao một nhát chém chết hơn bốn mươi mạng người, mở ra một con đường máu...

Tiểu Mã đứng ở bên cạnh như thế nào nghe thấy cũng không thích hợp, vụng trộm kề tai nói nhỏ với thủ hạ: “Kịch bản này sao tao thấy giống Lục Nhất ca với đại...”

“Khụ! Em chưa nghe thấy gì cả, Tiểu Mã ca.”

Hạ Lục Nhất chuyên tâm xem kịch bản, càng xem thì mặt càng đen. Cố tình Hà Sơ Tam lại hồn nhiên không biết, chỉ cúi đầu đọc đại cương kịch bản, tự giác lần này từ phê phán hắc đạo thành khen ngợi hắc đạo, chắc là sẽ không bị đánh đi.

Cậu nhập tâm đọc xong, đứng ở đó nói thêm vài đáng giá. Trong phòng im ắng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi, Tiểu Mã biết quan sát sắc mặt, vụng trộm bẻ khớp tay, chuẩn bị giúp Lục Nhất ca đánh người.

“Sao viết kịch bản này?” Hạ Lục Nhất dùng khớp ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn, nói.

“Nghe nói.” Hà Sơ Tam nói, ngẩng đầu lên nhìn hắn, cuối cùng cũng ý thức được không khí có chút không đúng.

“Nghe ai nói?” Hạ Lục Nhất tiếp tục nói.

“Mọi người đều nói.....” Hà Sơ Tam còn chưa nói xong thì cả người đã bay thẳng ra ngoài.

Thân thể gầy gò của cậu đụng đổ hai chiếc ghế, chân ghế và người đều đập vào tường, té ngã đến một mảnh khói bụi, Hà Sơ Tam quỳ gục trên mặt đất, ho khan hai tiếng hộc ra máu.

“Tám phần khí lực!” Tiểu Mã vậy xem trong lòng tự ước lượng chỉ số.

Hạ Lục Nhất bước dài tới, nhắc ghế gãy phang về phía cậu.

Hà Sơ Tam nhin không được mà phát lên tiếng kêu thảm thiết, dính sát ở ghế cắt qua tay cậu, máu tươi nhất thời tuôn ra. Cậu đau đến điên người, cúi đầu nhìn máu của mình, không hiểu tên lão đại hắc đạo tâm tình bất định này vì sao đột nhiên nổi điên.

Hạ Lục Nhất lật chân ghế, đem phần vỡ nát sắc nhọn chìa vào đầu Hà Sơ Tam, mặt vô cảm mà giơ cao tay lên, mắt thấy muốn chọc tới.

Cửa lại đột nhiên bị người bên ngoài mở ra, một tên tiểu đệ canh cửa chạy vào hét to, “Lão đại! Lão đại!!”

Hách Thừa Thanh vừa vào cửa thì nghe thấy một tiếng ‘đông’ rất trầm.

Vị lão đại làm thái tử kế thừa bang phái từ khi hai mươi tuổi, mười lăm năm chìm nổi trong hắc đạo, tác phong làm việc rất trầm ổn và thận trọng. Gã không để ý tới tiếng vang kỳ lạ kia, chỉ lạnh nhạt quét bên trong phòng, mở miệng nói, “Lục Nhất đâu?”

Tiểu Mã há miệng cùng đám đại hán nhìn nhau, mồ hôi ròng ròng nhìn về phía sau cánh cửa——

Cửa gỗ két một tiếng, Hạ Lục Nhất che ót, chặt vật nhảy ra, tùy tay buông chân ghế, nói: “A Đại.”

Hách Thừa Thanh nghi hoặc nhíu mày.

“Em đứng sau cánh cửa anh đập vào, A Đại!” Hạ Lục Nhất ủy khuất nói, vừa hít không khí vừa xoa trán, “Lần sau anh tiến vào nhớ nói một tiếng có được không?”

Hách Thừa Thanh cười, ôm vai hắn kéo qua, tự tay xoa ót hắn, “Đau sao?”

“Đau.” Hạ Lục Nhất không chút khách khí nói, “Anh phải trả phí thương tàn.”

“CLB đêm mới mở cho cậu quản lý, đủ chưa?”

“Đủ! đủ!” Hạ Lục Nhất vội vàng vừa lên tiếng trả lời, rồi quay đầu dùng ánh mắt bức sát chúng thuộc hạ Tiểu Mã, nhóm người kia lập tức bưng trà rót nước lau ghế, mời Thanh Long lão đại ngồi sô pha.

Hà Sơ Tam còn ở phía sau cánh cửa, cũng bị hai đại hán trái phải dựng lên vách đi, nửa điểm cũng không vào mắt lão đại.

Cuối cùng đám tiểu đệ một mực cung kính khép cửa lại, trong phòng bỗng chỉ còn có Thanh Long và Hạ Lục Nhất. Hạ Lục Nhất cất bước dài đi tới, dứt khoát đặt mông ngồi bên cạnh Thanh Long, “A Đại, sao anh lại tới đây?”

“Tiểu Mãn muốn xem phim trường.....”

Gã còn chưa dứt lời, Hạ Lục Nhất đã đứng lên trừng mắt, “Tiểu Mãn đến? Ở đâu?”

Thanh Long sắc mặt lạnh nhạt, lấy xì gà trong hộp trên mặt bàn.

Hạ Lục Nhất ngoan ngoãn ngồi lại vị trí châm xì gà cho gã, “A Đại, em nhanh miệng nói sai. Anh nói, em nghe.”

Thanh Long chậm rãi hít một hơi, đưa cho hắn. Nhìn Hạ Lục Nhất tiếp nhận cắn ngoài miệng, mới tiếp tục nói, “Lúc vào cổng, cô ấy nói đau đầu, tôi để người đưa cô ấy về trước.”

“Thân thể chị ấy không tốt sao? Tâm tình gần đây thế nào?”

Thanh Long lắc đầu nói, “Tôi rất bận, không thể chiều cổ được. Cậu rảnh thì bồi cô ấy đi.”

“Được.” Hạ Lục Nhất gạt đầu đáp, nghĩ nghĩ lại hỏi, “CLB đêm kia cho em thật sao?”

Thanh Long lấy chiếc xì gà thứ hai, “A Đại có lúc nào lừa cậu sao?”

“Không ổn lắm đâu.” Hạ Lục Nhất vừa châm cho gã vừa cáo trạng, “Gần đây Hứa Ứng nhìn em không vừa mắt, lần trước còn điều một tên mã tử, gã còn an bài mấy tên ở chỗ em. Chuyện ngoài thành đã luôn theo ý gã, em đây cũng là quá hạn rồi.”

“Cậu không cần phải xen vào gã.” Thanh Long nói, “Mục kia không hiểu thì đi hỏi Đông Đông.”

Hạ Lục Nhất cúi đầu, yên lặng ở trong lòng sắp xếp lại một lần rồi nói, “Được, anh yên tâm, em sẽ quản tốt.”

Thanh Long cười cười, “Cậu hiểu, A Đại cũng yên tâm.”

Hai người hàn huyên chút chuyện, Thanh Long mới chú ý bản thảo viết tay rơi tán loạn trên đống, còn có dính chút máu, “Gì đây?”

“Kịch bản phim điện ảnh.” Hạ Lục Nhất nhất thời xấu hổ, “Thằng nhóc kia bịa đặt một trận...”

Hắn chưa kịp cướp lại thì Thanh Long đã thuận tay cầm lấy một tờ rơi trên bàn trà, nhìn nhìn rồi nói, “Nhặt đồng còn lại.”

Hạ Lục Nhất chỉ có thể ngoan ngoãn khom lưng nhặt đồng rơi loạn xung quanh.

Hắn cương mặt nhìn Thanh Long lật từng tờ từng tờ một, trong lòng rối bời, ***g ngược thình thịch nhảy loạn, cật lực giải thích, “Thằng nhóc kia đầu bị úng nước, em đã đem nó đập cho một trận, em...”

“Rất tốt.” Thanh Long lạnh nhạt nói, “Quay cái này đi.”

“Em... Hả?!”

Thanh Long buông kịch bản rồi đứng dậy, vỗ lên đầu hắn, “Tôi có chuyện, đi trước. Nhớ phải đến xem Tiểu Mãn.”

“A, này...” Hạ Lục Nhất còn đang rối rắm, cửa phòng từ bên ngoài mở ra, hai tên bảo an đón Thanh Long đi ra ngoài. Thanh Long vừa đi vừa vẫy tay, là thủ thế không cần tiễn.

Hạ Lục Nhất nhìn theo bóng lưng hắt rời đi, lúc đóng cửa, hắt thoáng dựa vào bên cửa. Mặt than ngay ngốc nhìn đồng kịch bản một lát rồi khẽ thở dài.

Một mỗi sờ soạng một điều thuốc, hắt nghiêng đầu đốt lên.

“Tiểu Mã!”

“Dạ!”

“Đưa tên nhóc kia đi khám.”

...

Hà Sơ Tam ngực được quấn vài vòng, cánh tay được quấn vài vòng, khăn trùm trên đầu không thể lấy xuống, cả người từ trên xuống dưới trông không khác gì xác ướp Ai Cập. Cậu cúi đầu ngồi bên chỗ trường quay, nhìn một đám côn đồ bị đạo diễn chỉ huy mà chạy loạn đi dọn đạo cụ, nhưng đột nhiên tất cả mọi người đều dừng động tác, cùng phát ra tiếng hô to... Lại là Hạ Lục Nhất đến tuần tra trường quay.

Tất cả mọi người đều lấy lòng Hạ Lục Nhất, chỉ có cậu là cúi đầu không để ý tới, tiếp tục viết một đoạn đối thoại tiếp theo. Coi như đây là một cách phản kháng bé nhỏ.

Tất cả đám người ở đây đều là lưu manh, Hạ Lục Nhất là lưu manh trong lưu manh. Cậu thầm nghĩ phải nhanh chóng viết xong cuộc đối thoại tiếp theo, sau đó về trường học lên lớp.

Cậu đã thiếu khóa hai tuần nay, tỉ lệ chuyên cần bị thiếu, học bổng kỳ này khẳng định là không còn. Học kỳ sau lại phải mở miệng xin cha tiền học phí, cậu đã 21 tuổi, không thể hiếu kính cha, còn phải xin tiền cha, nghĩ thôi cũng thấy thật thương tâm.

Cậu phiền muộn cúi đầu múa bút thành văn, đột nhiên một tiếng nói ôn nhu bên cạnh vang lên làm căn kinh, bút bắn cả ra ngoài.

“Cậu tên gì?”

Đó là một người phụ nữ trang điểm xinh đẹp, chính là nữ chính trong bộ phim này – Tiểu Mãn, phu nhân Thanh Long, đại tẩu Kiều Kỵ đường. Mấy hôm nay cô đều quay phim ở đây Hà Sơ Tam không có hứng xem qua nên cũng chưa nhìn kỹ.

Đầu vừa ngẩng lên nhìn, cậu mới phát hiện ra vị đại tẩu này có ngũ quan thanh tú, khí chất ôn nhã, khác biệt hoàn toàn với chị gái phong trần, yêu kiều, mạnh mẽ mà giống hình tượng chị gái nhà hàng xóm.

Chỉ là không biết vì sao, cậu luôn cảm thấy bộ dạng của cô có điểm giống tên lưu manh cầm đầu kia. Đặc biệt là khoe mắt giương cao, nhưng Hạ Lục Nhất là đáng vẻ lưỡi nhác ẩn giấu tâm cơ, còn cô lại là ánh mắt mệnh mỏng tan rã, là đôi mắt u buồn.

Cậu dần mặt không lên tiếng, nhìn bộ dạng như đang bị dọa. Tiểu Mã không để ý, lại hỏi thêm lần nữa, “Cậu tên gì?”

“Hà Sơ Tam.”

Tiểu Mãn cười, “Cậu sinh tháng ba?”

“Vâng.”

Tiểu Mãn lại cười, xoa nhẹ lên cái khăn trùm đầu Ấn Độ của cậu, giống như sờ cún con vậy. Hà Sơ Tam không biết vì cái gì nhưng cảm thấy ánh mắt cô thoáng đại đi, động tác hơi quái dị.

“Nghe nói cậu là sinh viên?”

“Vâng.”

“Thật tốt, tôi ngay cả tiểu học cũng chưa học qua. Đại học có vui không?”

Hà Sơ Tam nghĩ nghĩ, ông nói gà bà nói vịt đáp, “Thư viện có rất nhiều sách.”

“Tôi không thích đọc sách, tôi thích hát,” Tiểu Mãn cũng ‘ông nói gà bà nói vịt’. Sau đó cô nhìn đám người xung quanh không để ý tới mình thì lên nhỏ giọng hát cho Hà Sơ Tam một đoạn.

Hà Sơ Tam cảm thấy cô hơi kỳ quái, nhưng cũng không vạch trần, chuyên tâm nghe cô hát xong. Cô hát cũng rất dễ nghe, giọng nói trong trẻo, giống như vàng oanh vậy.

“Đại tẩu! Phải quay phim rồi!” Bên kia có người gọi.

Tiểu Mãn thẳng lưng liếc qua người nọ, lập tức hóa thành mặt vô cảm, là bộ dáng uy nghiêm cao quý của đại tẩu. Người nọ nhất thời không dám tới, chỉ đứng đó đợi cô.

Tiểu Mãn quay đầu tiếp tục hỏi Hà Sơ Tam, “Đầu cậu bị sao vậy? Bị thương à?”

“Vâng.”

“Ai đánh?”

“Lục nhất ca.”

Tiểu Mãn thở dài một hơi, “A Lục, hấn lại không ngoan. Tôi giúp cậu mắng hấn.”

“Không cần không cần.” Hà Sơ Tam kinh sợ.

“Nhất định phải mắng,” Tiểu Mãn mở to đôi mắt trống rỗng, lắc đầu nói, “Hấn lúc nào cũng thế, đều không quen được bạn. Cậu đừng trách hấn, hấn chỉ là không ai chơi cùng thôi. Khi đó hấn rất đáng thương, chỉ có hai người chúng tôi.”

Hà Sơ Tam nghe cô nói vị ác bá “tết thiếu nhi” không ai dám chọc thành một chú cún con đáng thương như vậy, trong lòng vô cùng sợ hãi. Vì không muốn đề tài thổi sang hướng kỳ quái, cậu cẩn thận dè chừng lên tiếng, “Đại tẩu, chị không đi quay phim sao?”

Tiểu Mãn cười khê, “Có gì tốt để quay? Quay nhiều như vậy, hấn cũng không có xem.”

Hà Sơ Tam nghĩ lầm “Hấn” này là nói Hạ Lục Nhất. Xét thấy gần đây cậu đang viết hắc bang tình thù, thì lập tức liên tưởng đến chuyện giữa vợ lão đại và tiểu đệ đả thủ lâu ngày sinh tình, yêu hận khúc mắc, đủ loại sinh ly từ biệt...

May mà ngay lúc đó có một giọng nói đúng lúc cắt ngang ảo tưởng bát quái của cậu, “Chị, mở máy rồi, sao chị còn ở đây?”

Hà Sơ Tam tròn mắt, nhìn Hạ Tiểu Mãn kiễng mũi chân rồi kéo đầu Hạ Lục Nhất xuống, thân mật hôn lên trán hấn, sau đó xoa đầu hấn như xoa cún con.

Đầu tóc Hạ Lục Nhất rối bù, như sư tử kiềng ăn mà cười nhu tình, “Nhanh đi thôi, chị, mọi người đều chờ chị.”

Hạ Tiểu Mãn cúi đầu cười cười với Hà Sơ Tam, rồi điểm mũi chân rồi đi.

Hà Sơ Tam còn đang ngẩn người nhìn bóng cô, Hạ Lục Nhất đã co chân đạp một cái, hù dọa: “Nhìn cái gì? Móc mắt ra!”

“Cô ấy... là chị gái anh?”

“Gọi đại tẩu.”

“À.”

Hà Sơ Tam lén nhìn Hạ Lục Nhất đang ngồi ăn thịt xiên bò, đầu, ngực, cánh tay cậu đều bắt đầu ửng ửng phát đau, luôn cảm thấy Hạ Lục Nhất đột nhiên mất hứng thì lại khom lưng chọi ghế vào người cậu.

Anh có thể đừng ngồi ở đây được không, tôi nhìn thấy anh là không viết nổi một chữ. —— cậu buồn bực nghĩ.

Cậu ở đây ngằm phiền muộn, bên kia Hạ Lục Nhất lại rất tốt. Lúc trước, hấn và tên trùm bang phái Sa gia xảy ra xung đột, đám người Sa gia bị hấn đập cho loạn thành một mảng, quân sự Tiểu Mã thông minh nhanh chóng mang theo người mình rút lui, chỉ lưu lại hai tên mật thám do Hứa phó đường chủ cài vào. Người bang Sa gia lúc vào toàn hiện trường không tìm được tiền, bèn bực bội chêm loạn lên hai tên xui xẻo kia. Ngày hôm sau Hạ Lục Nhất tự mình đến phòng khám an ủi hai ‘anh em nhà mình’, vén chăn thưởng

thức thương thế thảm thương của họ, sau đó thuận lý thành cương mà muốn đòi nợ cho anh em nhà mình mà dẫn một đám đến Sa gia cướp sạch mấy chục vạn tiền mặt thuốc men.

Sa lão đại gọi điện cho Thanh Long lão đại đòi nói lý. Thanh Long trước chỉ rõ đây là ân oán bọn đàn em, chúng ta làm lão đại không tiện nhúng tay, sau đó ôn hòa trấn an Sa lão đại một phen, nói “tuy là như vậy nhưng Lục Nhất vẫn nghe tôi, như vậy đi, tôi để hấn nể mặt tôi, cho đám đàn em rút về, từ nay chúng ta nước sông không phạm nước giếng.”

Sa lão đại tức muốn ói máu, giết người ăn tiền, lại còn dám nói “nước sông không phạm nước giếng?! Thật con mẹ mớ diễn trò hay! Bất đắc dĩ tranh đấu mà tổn thất nghiêm trọng, Đông Sơn gian nan đáp lời, cũng chỉ có thể cắn răng nuốt máu, yên lặng đem nợ này ghi tạc trên đầu Hạ Lục Nhất.

Hạ Lục Nhất đếm tiền đếm đến vui vẻ, lại còn tăng danh tiếng trong bang phái, vẽ mặt cho Thanh Long lão đại, sao còn để ý chút hận nhỏ của Sa lão đại ở trong lòng —— năm mười bốn tuổi, hấn đã tự liếm vết đao, hành tẩu giang hồ mười năm, vết thương trên người đã sớm đếm không hết.

Ngồi trên bàn ăn xiên thịt bò, hấn vẩy vẩy tay với Tiểu Mã đang canh chừng ở bên trường quay, chuẩn bị để gã phân tiền cho đám anh em đi hưởng thụ một đợt.

Tiểu Mã xoay như con quay mà chạy đến, còn chưa kịp chạy tới gần thì há to miệng hét thảm một tiếng, “Lục Nhất ca cẩn thận!”

Cây bút của Hà Sơ Tam lần thứ hai trong ngày bị dọa rơi bắn, cậu theo bản năng vừa nhấc đầu —— thì nhìn thấy một thanh sắt xà ngang và hai ống tuýt sắt vì lâu năm không sửa chữa, mà rầm rầm rơi xuống!

Vị trí cậu ngồi dựa vào tường, ghế kẹp rất chặt, trong nháy mắt đó, muốn đẩy ghế chạy cũng không còn kịp —— chỉ có thể trơ mắt nhìn đồng sắt nện xuống đầu mình!

Cũng ngay trong chớp mắt đó, Hạ Lục Nhất ở bên cạnh nhảy sang, nhanh chóng chắn phía trước! Hấn khom lưng kéo Hà Sơ Tam vào trong lòng, cánh tay cùng lúc hướng một quyền giường ra!

“Rầm!!” Một tiếng vang nặng! Hấn miễn cưỡng đập đồng đồ kia ra ngoài!

Hà Sơ Tam trợn mắt há hốc mồm mà vùi đầu trong lòng Hạ Lục Nhất, mũi đều ngập tràn mùi thịt bò xiên trên người tên ác ôn này. Thời tiết gần đây hơi lạnh, tên ác ôn này chỉ mặc một cái áo ba lỗ đen mỏng, chớp mũi Hà Sơ Tam cọ trên một điểm cứng cứng nổi lên trước ngực hấn, lập tức mồ hôi lạnh bị dọa tiết ra.

Vị trí đó của Hạ Lục Nhất cực kỳ mẫn cảm, sắc mặt xanh đen đầy cậu một phen, “Cọ cái gì mà cọ! Muốn uống sữa?!”

Hà Sơ Tam đàn độn, nhìn hấn rồi lại cúi đầu nhìn vai mình —— có một vết dấu tay đầm đìa máu.

Một đám tiểu đệ hô to gọi nhỏ xông lên,

“Lục nhất ca!”

“Anh không sao chứ?!”

“Ồi cha mẹ nó, đổ máu!”

Trên bàn tay, trên cánh tay, trên trán của Hạ Lục Nhất đều là máu, là bị sắt chọc rách da. Bản thân hấn lại không thấy việc gì, nhưng đám thuộc hạ là vô cùng kinh hoảng, chạy loạn muốn đưa Hạ Lục Nhất đi băng bó. Đi chưa được vài bước, thì tiếng thét chói tai của phụ nữ vang lên.

“A Hạo ——!!”

Hạ Tiểu Mãn như phát điên đẩy đám người xông vào, mười móng tay sơn đỏ lập tức bấm vào cánh tay Hạ Lục Nhất, tê tâm liệt phế kêu thảm thiết, “A Hạo! Em sao vậy?! Em đừng chết!!! A Hạo! ô a a a.....”

Cô gắt gao ôm lấy Hạ Lục Nhất, bắt đầu gào khóc, điên cuồng quá mức, không hề giống một người bình thường. Đám tiểu đệ hai mặt nhìn nhau, trơ mắt nhìn Hạ Lục Nhất thương thế không chết cũng bị cô siết chết.

Vẫn là Tiểu Mã đánh bạo tiến lên, cẩn thận dè chừng lôi kéo cô, “Đại tẩu.”

“A——” Hạ Tiểu Mãn gào lên một tiếng thê lương, Tiểu Mã sợ tới mức lão đảo suýt ngã!

“Ông không được tới đây! Đừng đánh! Đừng đánh!” Hạ Tiểu Mãn buông ra Hạ Lục Nhất, cuộn lại thành một đoàn bắt đầu run cầm cập, hét lên hai câu, cô đột nhiên bò lên dùng thân thể gầy yếu chặn Hạ Lục Nhất, “Không! Ông đánh tôi! Ông đánh tôi đi! Đừng đánh A Hạo! Tôi xin ông! Ông đừng đánh em ấy!! Ô ô ô ... A Hạo...”

“Em không sao, chị.” Hạ Lục Nhất bị ôm không thở nổi, suy yếu nói.

“Ô ô ô ...A Hạo.”

Hạ Lục Nhất quay mặt đi, nháy mắt ra hiệu cho đám tiểu đệ qua nâng họ lên. Hạ Tiểu Mãn còn gắt gao ôm cánh tay bị thương của hắn không buông, Hạ Lục Nhất đau đến xanh cả mặt, lại không có ý tránh khỏi cô, một tay trấn an đặt lên mu bàn tay cô, cứ như vậy một treo một, bị chúng tiểu đệ tiến bước.

Tiểu Mã lưu lại giải quyết trường quay, lúc này túm lấy một tiểu đệ bên cạnh, thấp giọng hỏi, “Này, vừa nãy đại tẩu gọi Lục Nhất ca là gì?”

“Hình như là tên trước kia của Lục Nhất ca.” Tiểu đệ đề thấp giọng nói, “Nghe nói trước khi anh ấy ở cùng lão đại không phải là Lục Nhất, là theo lão đại mới đổi tên.”

Bọn họ đều quên Hà Sơ Tam đang ngồi trước bàn —— một đứa nhỏ tội nghiệp tìm được đường sống trong chỗ chết, đang ngăn người nhìn vết dấu tay dính máu.

4. Chương 3

Số phận thật bất công, rõ ràng đều là vết thương ở trên đầu. Nhưng Hà Sơ Tam bị quần thành xác ướp Ai Cập, mà Hạ Lục Nhất chỉ dán một urgo là xong. Ngày hôm sau khi hắn đến trường quay tuần tra, trên urgo kia còn viết xiêu vẹo một chữ “Hạ”. Hà Sơ Tam trông thấy rất ngu, còn chúng tiểu đệ lại cùng hô to tán thưởng: “Lục Nhất ca! Rất có hình tượng!”

Hạ Lục Nhất khoanh chân ngồi ở trên bàn, dùng tay trái thuần thục xiên cá chấm tương, không nhìn được mà liếc qua Hà Sơ Tam, “Nhìn gì?!”

Hà Sơ Tam nhìn chăm chăm vào cánh tay phải bị cuốn thành bánh tông của hắn, nuốt nuốt nước miếng, đánh bạo hỏi, “Đau không?”

“Cậu nói xem có đau không? Muốn chặt tay cậu để thử xem nhá?! Đã ngu thì đừng có nói!”

“Chị anh có khỏe không?”

Hạ Lục Nhất chột khựng lại, sắc mặt hơi lạnh.

“ ‘Đại tẩu’ có khỏe không?” Hà Sơ Tam lập tức sửa miệng.

Hạ Lục Nhất lại xiên thịt cá, không trả lời.

Hà Sơ Tam nuốt nuốt nước miếng, nhìn mặt đoán lời, cảm thấy tuy hắn không vui nhưng xác suất nổi điên đánh mình không lớn, vì thế đánh bạo tiếp tục nói, “Ngày hôm qua cảm ơn anh.”

“Thằng nhóc kia.” Hạ Lục Nhất rót cuộc mở miệng nói, thần sắc thập phần không kiên nhẫn.

Hà Sơ Tam mở to hai mắt chờ câu tiếp theo.

“Đừng tự mình đa tình. Cậu thay tôi làm việc, chính là mã tử của tôi, chiếu cố anh em là chuyện tôi nên làm. Chờ cậu viết xong kịch bản, chúng ta sông phẳng, dù cậu có chết ở ven đường, tôi cũng không rảnh xem qua. Cho nên bây giờ cảm miệng lại cho lão tử! Nói thêm một câu vô bổ, tôi cắt lưỡi cậu!”

“.....” Một mảnh lòng thành thả cho rầm bay.

Lưu manh chính là lưu manh, dù cứu một mạng người cũng không thể biến thành người tốt—— đạo lý dễ hiểu như vậy, giữ cậu mới thấu.

Vì thế cậu im lặng, tiếp tục vùi đầu viết đối thoại. Nữ chính xinh đẹp bị trói trên đài cao, khóc lóc nói với nam chính đang gồng sức trong biển máu, anh đừng đánh nữa, vì em, làm vậy có đáng sao? Nam chính nôn ra máu nói, vì em, cái gì cũng đáng.

Thả rắm, cô cho rằng hấn thích cô sao, hấn chỉ thích đánh nhau mà thôi! —— Hà Sơ Tam trong lòng yên lặng mắng một câu thô tục đầu tiên trong đời.

Tha thứ cho cậu, cậu chỉ là một tờ giấy trắng, mấy tuần nay bị trộn ở một nơi đen như vậy, mưa dầm thấm đất, thật sự là có chút sa ngã.

...

Sau ngày Hạ Tiểu Mẫn làm loạn trường quay, đã một tuần chưa tới. Trong điện thoại nói không có chuyện gì, nhưng Hạ Lục Nhất vẫn không yên lòng. Hôm nay hấn bớt thời gian rảnh, chạy ra ngoài thành Giao Long, có ý đến biệt thự gần bờ biển của Thanh Long lão đại để thăm cô.

Hạ Tiểu Mẫn không ngờ hấn sẽ đến, còn chưa kịp trang điểm, bộ dạng u buồn mặc áo ngủ trong suốt, như tùy thời đều có thể bị gió biển cuốn đi.

“A Đại đâu rồi?” Hạ Lục Nhất hỏi.

“Đi ra ngoài,” Hạ Tiểu Mẫn nói, cô nhu nhược dựa trên lưng em trai, ánh mắt đại ra nói, “Anh ta luôn luôn không trở về.”

“A Đại bề bộn nhiều việc.” Hạ Lục Nhất vỗ vỗ cánh tay của cô.

“Em thì sao? Em cũng bề bộn nhiều việc, cũng không thềm đến thăm chị.”

Hạ Lục Nhất lại vỗ vỗ cổ, “Không phải em đã đến rồi sao. Lúc nào chị muốn gặp em thì gọi cho em, em lập tức đến.”

Hấn lấy cớ đi WC, đi ra ngoài vụng trộm gọi quản gia, “Gần đây phu nhân đã uống thuốc chưa?”

“Có, Lục nhất ca.”

“Thật không? Chị ấy không ném đi?”

“Không có, gần đây lúc uống thuốc, phu nhân rất nghe lời.”

Lúc hấn đi trở về, Hạ Tiểu Mẫn như u hồn dựa bên cửa sổ, nhón chân xòe hai tay, giống một con thiên nga trắng mảnh khảnh.

“Em lại đi hỏi người ta về chuyện uống thuốc sao?” Cô nói, “Chị đều ngoan ngoãn uống.”

Hạ Lục Nhất ôm lấy cô.

“Chị thật sự đều ngoan ngoãn uống.” Hạ Tiểu Mẫn tựa vào lòng hấn, đầu hơi ngẩng lên, gầy lông mi hấn, “Chị không có chuyện gì, chỉ là hơi buồn phiền thôi. Phiền mấy người sao luôn bắt chị uống thuốc, phiền mấy người luôn coi chị như kẻ bệnh thần kinh, phiền mấy người không đến, phiền anh t...”

Đột nhiên mặt cô biến sắc, gào khóc, “Ô ô ô! A Lục! Em thành thật nói cho chị biết! Có phải hấn ở bên ngoài có người đứng không! Ô ô ô... Chị chỗ nào không tốt, chị đến cùng là làm sai cái gì, vì sao hấn muốn thích người khác...”

Hạ Lục Nhất vỗ nhẹ lưng cô, “Hấn ở bên ngoài không có người, hấn thật sự rất bận rộn.”

“Em gạt chị.” Hạ Tiểu Mẫn khóc đến nghẹn ngào, “Chị không trách em, chị biết em không muốn chị thương tâm, em giúp hấn gạt chị... Nếu hấn không có người ở bên ngoài, vì sao không yêu chị...”

“Em biết không? A Lục...” Cô đột nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt thần bí, ánh mắt trống rỗng đại ra, nắm chặt tay Hạ Lục Nhất, “Hấn rất ít ôm chị, lúc hấn ôm chị, chị đã nhìn kỹ hấn, hấn nghĩ về người khác!! Bộ dáng của hấn chắc chắn là đang nhớ về ai đó! Hấn nghĩ về người khác lại còn ôm chị! Chị nói con tiện nhân kia, con hồ ly kia là ai!! Cô ta có điểm nào hơn chị! Chị đến cùng làm sai cái gì...”

“Chị...”Hạ Lục Nhất ngăn lại cô điên cuồng, ấn mặt cô vào trước ngực mình, thả dài vuốt tóc cô, “Chị, là chị suy nghĩ nhiều thôi, chị mệt rồi, ngủ một lúc đi. Em ở đây cùng chị, trước khi A Đại về, em sẽ không đi đâu cả, được không?”

Trong đêm khuya, Hạ Tiểu Mãn bọc chăn, cuộn lại thành một đoàn nặng nề ngủ. Hạ Lục Nhất sờ soạn ra phòng, nhẹ nhàng đóng cửa, xuống lầu ngồi ở phòng khách hút thuốc.

Ngoài cửa truyền đến tiếng động cơ ô tô, sau một lúc, Thanh Long trong vòng vây mấy bảo an đi đến.

Thấy hấn ở trong này, đáy mắt Thanh Long lộ vẻ sững sốt. Gã bắt động thanh sắc phát phát tay, mấy bảo an kia liền tự mình tán đi.

“Sao cậu tới đây?” Gã nói, “Tôi nghe nói cậu bị thương?”

Hạ Lục Nhất ngẩng đầu nhìn gã, dùng tay quần bằng gãi gãi đầu, không lên tiếng.

Thanh Long vẫn chưa để ý, thần sắc ôn hòa cởi áo khoác bên ngoài tây trang khoác lên người hấn, nói: “Muộn vậy rồi, đừng trở về, ngủ ở phòng khách đi.”

Hạ Lục Nhất khoác áo của hấn, cảm nhận được khí tức ấm áp bao quanh, yên lặng đốt thêm điếu thuốc, hỏi: “A Đại, anh có thể đối tốt với chị ấy chút không?”

Thanh Long động tác dừng một chút, “Tôi tận lực.”

“Anh không có.” Hạ Lục Nhất khó chịu nói, ném tàn thuốc lên bàn, “Anh nhìn xem chị ấy hiện giờ thành ra cái dạng gì!”

Hai bảo an canh cổng chạy vào, cảnh giác nhìn Hạ Lục Nhất.

Thanh Long lạnh mặt khoát tay, bọn họ lại lui trở về.

Thanh Long ngồi xuống bên cạnh Hạ Lục Nhất, “Tôi đã cho cô ấy cuộc sống tốt nhất, cô ấy muốn gì tôi đều cho, tất cả yêu cầu của một người phụ nữ, cô ấy đều có.”

“Một người phụ nữ cần không phải điều này! Anh biết rõ! Anh có thật lòng hay không...”

“Tôi không thể.” Thanh Long nói.

“Anh...” Hạ Lục Nhất nắm chặt quyền.

Thanh Long chỉ trầm mặc nhìn hấn.

Hạ Lục Nhất không dám nhìn thẳng gã, cúi đầu, hung hăng hút điếu thuốc, “..... Dừng thêm chút thời gian bên cô ấy, có được không?”

Thanh Long đứng lên, “Quá muộn rồi, đi ngủ đi. A Hào, chuẩn bị phòng khách.”

Hạ Lục Nhất đuổi theo phía sau bắt lấy cánh tay gã, “Tôi chỉ có một thỉnh cầu này thôi! Dừng thêm chút thời gian bên cô ấy? Có được không?”

Thanh Long mặt không đổi dời bước. Thật lâu sau thả dài, vẻ mặt khôi phục ôn hòa bình thản, xoay người xoa lên tóc Hạ Lục Nhất.

“Chỉ cần A Đại có thể làm, lần nào sẽ không đáp ứng cậu chứ? Tôi sẽ ở bên cô ấy nhiều hơn. Được rồi, ngủ đi.”

Gã tách mở tay Hạ Lục Nhất.

.....

Hà Sơ Tam nắm chặt bút đoan chính ngồi trước bàn, vùi đầu viết chữ. Quyển vở khác không xa được yên vị dưới cánh móng rắn chắc tròn trĩnh của Hạ Lục Nhất, nếu ngẩng đầu, còn có thể thấy áo đơn của hấn bao quanh vòng eo thon gọn hữu lực.

Hạ Lục Nhất không chú ý tới Hà Sơ Tam đang di động tầm mắt, hấn đang nhìn Hạ Tiểu Mãn, khóe môi ôm ý cười, nghe cô nói chuyện.

Hạ Tiểu Mân trở về quay phim. Hôm nay cô cảnh diễn là theo nam chính đến đỉnh núi xem tình tình, cho nên cách ăn mặc giống như một đóa hoa nhỏ. Cô cười cũng giống một đóa hoa nhỏ, khiến cả người Hạ Lục Nhất như mềm nhũn ra, “Hôm nay anh ấy mời chị đến vịnh Repulse ăn cơm Tây.”

“Chơi vui không?”

“Vui.”

“Ăn cái gì?”

“Beefsteak.”

Hà Sơ Tam im lặng nghe cuộc đối thoại vô bổ này, cảm thấy chị em nhà này quá mức ái muội, chị em bình thường nào có ôm ấp ấp như vậy, ngược lại Hạ Lục Nhất lại giống một người anh trai hơn.

Cậu vui đầu viết một hàng chữ, chỉ một lúc sau đã bị dời chú ý, chuyển tầm mắt xuống quyển vở bên cạnh, trông Hạ Lục Nhất.

Thật nhỏ, thật tròn..... Thật muốn nâng lên đánh hai cái!

Hà Sơ Tam vì ý niệm bạo lực nổi lên trong lòng mình mà rất sợ hãi, vội vàng lắc đầu, tiếp tục huy động cán bút.

Nửa tháng sau, điện ảnh rốt cuộc cũng quay xong, Hà Sơ Tam cũng được khôi phục tự do, ‘được’ một đám đại hán đóng gói đưa về con hẻm gần nhà. Trước khi đi, có một đại hán hung tợn gọi cậu lại, đưa cậu một phong bì, “Lục Nhất ca đưa tiền nhuận bút cho mày.”

Hà Sơ Tam thở hổn hển chạy về gia, mở phong bì ra, đếm đếm, là hai vạn khối!

Bằng tiền sinh hoạt phí một năm của cậu và ba cậu!

Hà Sơ Tam hoàn toàn không thể tin dc, thu tiền vào trong phong bì, cậu ôm cặp sách lăn hai vòng trên giường. Đột nhiên dừng lại động tác.

Đây là tiền của xã hội đen cho. Bán thuốc phiện, mở sòng bài, khai CLB đêm, giết người phóng hỏa..... Cậu làm việc vì xã hội đen, cầm nhiều tiền như vậy, cùng mới tên lâu la làm ngoài đường kia có gì khác nhau?

Cha đã dạy cậu từ nhỏ là không được dính dáng đến hắc đạo, mẹ cậu... cha nói là vì xã hội đen mà chết.

Trái tim đập kịch liệt của Hà Sơ Tam nhất thời lạnh xuống, cuộn mình thành một đoàn trên giường ngay góc một lúc, rồi bò xuống giường, lúc tìm hộp sắt nhỏ đựng các loại giấy khen từ trước đến nay của cậu, đem bao tiền cuộn chặt rồi nhét vào.

Cậu thiếu một khóa học cả tháng, thậm chí còn vắng mặt mấy tiết kiểm tra, suýt nữa thì bị lưu ban. Nhưng khi cậu cố áo ở trong văn phòng, lộ ra vết thương to nhỏ trên ngực và cánh tay, thì hiệu trưởng đều không nhận được mà thờ dài, nói cậu an tâm dưỡng thương, sớm ngày bù lại khóa học. Ông biết một đứa nhỏ tài giỏi đến từ Giao Long thành, hẳn là có chuyện bất bình gì đó khó mà mở miệng. Mà Giao Long thành là khu vực đen, báo nguy cũng vô dụng, cảnh sát ngầm ngoài thành cũng đã sớm có liên hệ với lão đại trong thành, tham trưởng chính là anh em kết nghĩa của lão đại.

Huống hồ danh tiếng Hà Sơ Tam còn treo trên áp phích của công ty tân điện ảnh Kiều Kỳ đường, biên kịch Hà Sơ Tam! —— May mà cha cậu bình thường thích xem kịch Quảng Đông và báo chí, chứ không xem mấy bộ phim điện ảnh này, nếu không thì có thể bị sung huyết tức chết.

Hà Sơ Tam tiếp tục trải qua cuộc sống bình thần của cậu, mỗi ngày vác cặp sách đi từ cửa đến lớp, đến chạng vạng tối thì về nhà ngủ. Duy nhất bất đồng là, có ba ngày cuối tuần cậu chạy qua nhà A Hoa phở bên làm công kiếm tiền học phí, hơn nữa còn cùng bác A Hoa học Thái Cực.

Bác A Hoa năm nay đã hơn sáu mươi tuổi, tự xưng là truyền nhân thứ tư của Dương thị Thái Cực quyền. Hà Sơ Tam gân cốt thừa thốt, vốn sinh ra đã kém cỏi, về sau càng kém, học một hai tháng, cũng không thể đánh êm được nửa bộ quyền pháp, nhưng mỗi sáng đều đứng trung tấn một giờ, tay sải chân mềm một phen, ngã nhiều thì khỏe thân, bình tâm tĩnh khí.

Bên này cậu sóng yên biển lặng, bên kia Hạ Lục Nhất lại phong sinh thủy khởi*. Lần trước ăn bớt mấy miếng bang Sa gia, hấn mở một CLB đêm cao cấp ở Vượng Giác, cả đêm ca múa thăng bình, chuôt rần mọi đường đồ về. Sau khi đứng vững gót chân, được sự đồng ý của Thanh Long, hấn lại lên kế hoạch mở mấy quán thể loại Disco, làm nơi bán lẻ “thuốc trắng”, thẻ phải khiến cái nghề giải trí bản thủ xấu xa này càng thêm bản thủ xấu xa hơn.

Hôm nay hấn CLB đêm của mình mời mấy vị tham trưởng dùng bữa, một bàn oanh oanh yến yến, đưa ly cạn chén, đang lúc chúc mừng thì Tiểu Mã lẩn tới.

Hạ Lục Nhất làm dấu thủ thế xin lỗi mấy vị tham trưởng, cùng Tiểu Mã đi hành lang.

“Lục nhất ca, Hứa ca dẫn người đến.”

Hạ Lục Nhất mặt không đổi dời thuốc. Còn chưa chờ hấn nói chuyện, hành lang bên kia đã thấy một nhóm người ồn áo tới, phía trước ngăn cản là mấy tên thuộc hạ bảo an của Hạ Lục Nhất, không nói quá mấy lời, đột nhiên một tên bảo an bị đập bay tới, rầm một tiếng ngã xuống chân Hạ Lục Nhất.

“Hứa ca.” Hạ Lục Nhất nhìn người đàn ông mặc tây trang cầm đầu đập người kia.

Người đàn ông lớn lên có đôi mắt ưng sắc bén, người vừa nhìn là dáng vẻ đàng hoàng, chỉ là cả người đều lộ ra một loại khí tức hung ác nham hiểm, giống như sói hoang.

“Tiểu Lục, đây là cậu không đúng rồi.” Hứa Ứng rút ra một điều thuốc, tiểu đệ bên cạnh lập tức tới châm, “Mời Hoa tham trưởng ăn cơm, sao lại không gọi tôi?”

Hạ Lục Nhất đẩy tay tên tiểu đệ, tự tay châm thuốc cho Hứa Ứng, thái độ nhận sai lại rất đoan chính, “Hứa ca, tôi là thấy anh rất bận rộn. Huống hồ Hoa tham trưởng chỉ là đến thăm wua CLB chúng ta mà thôi, thuận đường dùng bữa cơm.”

Hứa Ứng cười cười, “Bữa cơm?”

Gã đẩy ra Hạ Lục Nhất đi vào, cười lớn chào hỏi, “Đã lâu không gặp! Hoa tham trưởng! Uầy, Lưu tham trưởng cũng ở sao! vị này là..... Hứm! Hứa tham trưởng mới thăng chức sao! Ha ha ha! Hạnh ngộ hạnh ngộ!”

Vài vị tham trưởng đều là người quen cũ của gã, thấy gã đột nhiên xông vào, cũng không có gì không vui, mấy người còn châm rượu khách sáo vài câu, Hứa Ứng nhân tiện nói, “Hoa tham trưởng thật hăng hái mà! Gần đây sao lại không tới chỗ tôi chơi?”

“Hứa Ứng.” Hoa tham trưởng cũng là một lão hồ ly, ngậm xì gà, nghiêng đầu cho gã châm, cười nói, “Lời này là chính cậu nói, đều là địa bàn của Thanh Long lão đại các cậu, ngồi đâu mà không phải chứ?”

Hứa Ứng cười ha ha, “Hoa tham trưởng nói rất hay! Đều là địa bàn Kiêu Kỳ chúng tôi, Hoa tham trưởng thích ghé qua đâu cũng đều được! Đến đến, Hoa tham trưởng, tôi kính ngài một ly! Ha ha ha!”

Mấy người bọn họ ở bên trong nâng cốc nói mừng, Hạ Lục Nhất lại không vội vào, mà ở ngoài hành lang đốt điều thuốc, hấn gọi Tiểu Mã tới, “Sao Hứa Ứng biết tao mời Hoa tham trưởng dùng bữa? Lúc thiệp mời gửi có mấy người biết?”

“Này.....” Tiểu Mã nói, “Sẽ không phải mấy đứa ở đây chứ? Mọi người đều thấy Hoa tham trưởng tiến vào.”

“Sẽ không, Hứa Ứng tới quá nhanh, khẳng định sớm có chuẩn bị. Người hôm qua chắc là “gai” Hứa Ứng cài, mày đi tra mau.”

“Vâng.”

Hứa Ứng cùng vài vị tham trưởng thân thiết trao đổi một phen, Hạ Lục Nhất mời mọi người ăn cơm trong chớp mắt lại thành tiểu bối Hạ Lục Nhất phụng mệnh Hứa phó đường chủ mời mọi người ăn cơm, đúng mực vị trí thứ hai trong Kiêu Kỳ đường. Sau khi nắm chủ quyền một phen, gã dừng nói chuyện, kính một ly rồi nghênh ngang rời đi.

Thần sắc Hạ Lục Nhất vẫn như thường tiến bước gã, lại như không có chuyện gì mà vào phòng nói vài câu, “Vài vị tham trưởng, hôm nay không chỉ uống được vui vẻ, cũng phải chơi cho vui mới được! Tôi đã đặt phòng cho mọi người ở ‘Đàn Hương các’, sau bữa cơm nghe nhạc cho vui một chút chứ phải không?”

Đàn Hương các là một hội sở cao cấp ở Cửu Long đường, quy định hội viên. Thẻ vàng hội viên là do “Tổng giám đốc” Thôi Đông Đông tự mình ban phát, đa số hội viên đều phải nhập thẻ, kiểm tra nghiêm ngặt từng hội viên.

Hạ Lục Nhất mặt cũng không cần kiểm, Thôi Đông Đông sớm đã gọi người tiếp hân ở cổng hội viên. Một đám người vây quanh vài vị tham trưởng đi vào, ‘má mì’ trang điểm xinh đẹp chào đón, hơn mười cô nàng đang nổi ông ẹo đứng thành một hàng, tùy ý chọn.

Hạ Lục Nhất cung kính mời mấy vị tham trưởng vào phòng, quay đầu nói với Thôi Đông Đông, “Hôm nay Hứa Ứng đập tôi một cái.”

Thôi Đông Đông “Ha?” một tiếng, nhận lấy điều thuốc hân đưa, hai người nghiêng mình châm thuốc, sánh vai đi vào văn phòng.

Tiểu để mở cửa dùm họ, sau đó ở ngoài đóng lại. Hai người mặt đối mặt ngồi sô pha, hút thuốc một lát, Hạ Lục Nhất nói, “Tôi nghi thủ hạ của tôi có người của gã, theo gần tôi như vậy, cũng phải cẩn thận. Tôi không thể nhìn nổi, muốn tìm cơ hội trở mặt với gã.”

Thôi Đông Đông hai mươi mấy tuổi, đeo kính đen, mũi cao thẳng, cạo đầu như Tiểu Mã. Nhìn trông giống bộ dáng lão đại khôn khéo, chỉ là màu môi hơi hồng, có một chút không hài hòa.

Gã nhả khói thuốc, tháo kính đen, lộ ra gương mặt anh tuấn mà lại thanh tú. Ngửa người dựa vào sô pha, hai tay vắt sau ót, áo sơ mi hơi mở ra, lộ ra từng tấm khăn quần chặt ngực —— hóa ra là ‘cô’.

“Thanh Long có thái độ gì?” Cô nói, giọng nói trời sinh mang tiếng khàn khàn trầm thấp, nam nữ khó phân.

Hạ Lục Nhất nhả khói thuốc, “Thanh Long cũng muốn áp gã, bằng không sẽ không để tôi quản CLB đêm.”

“Cái đó cũng không nhất định.” Thôi Đông Đông nói, “Thanh Long cái gì cũng chịu cho anh, nói không chừng chỉ là sủng anh.”

Hạ Lục Nhất ngẩng phát đầu nhìn chằm chằm cô, ánh mắt lộ ra hàn khí. Thôi Đông Đông vô tội vừa nhún vai, “Chỉ đùa thôi.”

“Chuyện này anh cần thận chút,” Thôi Đông Đông tiếp nói, “Hứa Ứng theo Thanh Long hai mươi năm, năm đó vì Thanh Long thượng vị mà lập được công lớn, uy vọng trong bang cũng không nhỏ. Thanh Long chưa xác định rõ thái độ, Hứa Ứng vẫn là phó đường chủ, anh không thể công khai cùng gã đối nghịch.”

“Nếu tôi với Hứa Ứng trở mặt, Thành Đại Chủ sẽ đứng bên nào?” Hạ Lục Nhất hỏi cô.

Thành Đại Chủ, đại danh là Thành Tư Quyền, đảm đương vị trí “Giày rơm” của Kiều Kỵ đường. Trong thế hệ trẻ Kiều Kỵ đường, tuy năng lực, địa vị, nổi bật của gã đều kém hơn Hạ Lục Nhất và Thôi Đông Đông, nhưng vẫn thế lực không nhỏ.

“Thành Đại Chủ?” Thôi Đông Đông nhún vai, “Vài ngày không có tin tức của gã, không biết chết chỗ nào —— không chừng chết thật rồi ấy.”

Hạ Lục Nhất trầm mặc hút thuốc.

“Được rồi,” Thôi Đông Đông nói, “Tôi đi tìm Đại Chủ, giúp anh thăm dò chút. Anh cũng đừng gấp, có Thanh Long ở, Hứa Ứng sao dám động đến anh.”

“Tôi không sao, tôi lo gã càng ngày càng bành trướng, xuống tay với A Đại.”

“Hắn sao dám lớn mật như thế!” Thôi Đông Đông nói.

Hạ Lục Nhất lắc đầu, “Hứa Ứng tâm tư người này quá nặng, không thể không phòng.”

“Đúng, Tiểu Mãn gần nhất thế nào?”

Hạ Lục Nhất nhìn cô một cái, “Tạm tạm, ổn định hơn trước.”

“Thuộc hạ tôi từ Thái Lan mang về chút hương an thần, anh giúp tôi mang về cho cô ấy.” Thôi Đông Đông nói.

Hạ Lục Nhất không nói cho cô, lần trước cô đưa gì đó cho Hạ Tiểu Mãn, Hạ Tiểu Mãn căn bản không mở ra xem đã để mốc ở một góc tủ, hắt hơi gãi cằm, “Ừ.”

“Tiểu Hà đang đợi anh, đi hay không?”

“Có.”

Tiểu Hà lẳng lặng đứng ở cửa phòng, nhìn thấy Hạ Lục Nhất mang theo mấy tiểu đệ đến gần, thì cúi người tiếp đón. Hạ Lục Nhất phát tay đuổi người, rồi ôm cô vào phòng.

Hạ Lục Nhất là khách quen của cô, hoặc là nên nói, Hạ Lục Nhất chỉ tiến vào phòng cô. Một tháng qua một hoặc hai lần, không tính là thường xuyên nhưng mỗi tháng đều có. Thôi Đông Đông từng giật giây Hạ Lục Nhất dứt khoát bao cô, Hạ Lục Nhất lại nói mình tích cừu quá nhiều, bao cô là hại cô.

Bọn họ một trước một sau tắm rửa, thay quần áo, Tiểu Hà mở đĩa nhạc trên đầu giường, hai người cùng lên giường.

——Sau đó một trái một phải nằm thẳng nghe âm nhạc.

Đúng vậy, nhiệm vụ cô chỉ là nằm ở nơi này bởi Hạ Lục Nhất nghe hai giờ âm nhạc. Từ Audrey Hepburn [moon river] đến Dan Fogelberg [longer]. Ca từ bọn họ một câu đều nghe không hiểu, nhưng chẳng sao, dễ nghe là được.

Trước đây, cô đi ra ngoài thành Giao Long, bị mấy tên đánh đòn hiểm, được Hạ Lục Nhất cứu giúp. Đối với Hạ Lục Nhất trung thành và tận tâm, hiểu chuyện mà trầm mặc, không có bất cứ lòng hiếu kỳ, cũng không hỏi lý do Hạ Lục Nhất không chạm vào cô ——đến cùng là vì bệnh không tiện nói, hay là không hứng thú với phụ nữ. Mỗi tháng bọn họ nằm ở trong phòng này, theo như yêu cầu hai bên, Hạ Lục Nhất cần cô nguyệt trang, cô cần Hạ Lục Nhất che chở. Bởi vì quan hệ với Hạ Lục Nhất, Thôi Đông Đông đối với cô rất tốt, mỗi tháng chia tiền đều cho cô hai phần. Cho dù như vậy, cô cũng không nói chân tướng cho Thôi Đông Đông, cô không nói cho bất cứ kẻ nào, mà chuẩn bị mang bí mật này xuống mồ.

Trong đĩa nhạc vang lên giọng nữ ôn nhu du dương, tẩy đi uế oải toàn thân Hạ Lục Nhất. Hắn duỗi chân dài, để tay ra sau đầu, thở dài một hơi, sau đó chợp mắt thiếp đi.

Bốn năm km ở phía khác, Hà Sơ Tam cũng đang chợp mắt ngủ, vô cùng an tường. Hôm nay cậu vừa kết thúc tháng tiền công trước, ấn theo tiến độ này, trước khi vào học kỳ mới hẳn là có thể gom đủ nửa học phí, phần còn lại có thể xin thêm cha, hoặc qua mượn hàng xóm một ít. Cha sẽ không trách cậu, cậu cầm số tiền này cố gắng đọc sách, cậu tin tưởng chuyên ngành của mình là tốt nhất, chỉ cần tốt nghiệp, thì có thể kiếm nhiều tiền để báo đáp cha.

Giấc mơ của cậu và Hạ Lục Nhất rõ ràng khác nhau, không có tranh đấu gay gắt, không có yêu hận tình thù, không có quá khứ đen tối và rối loạn hiện tại, càng không có chuyện tình không nói ra khỏi miệng và kiếp nạn khó tránh, chỉ có mộng đẹp về tương lai, một giấc mộng phi thường an bình, êm ả, thuần khiết.

5. Chương 4

35829d68ed339d1a853a7bd4f2de0eff

Tác giả: Xà Hạt Điểm Điểm.

Edit: Điểm Thiểu

“Cộc cộc cộc!”

“Rầm rầm rầm!!”

“Lục Nhất ca!!”

Hạ Lục Nhất đột nhiên bừng tỉnh từ trong cơn ác mộng, nhú mày nhìn về phía cửa phòng. Tiểu Hà cùng hắn dựng bắn người lên, hơn nữa nhanh chóng cởi quần áo của mình, vò rối tóc, làm ra hiện trường hỗn độn sau một màn mây mưa.

Hạ Lục Nhất kéo cửa phòng, Tiểu Mã bên ngoài suýt nữa đụng đầu tiến vào, vẻ mặt kinh hoảng: “Lục Nhất ca! Không xong rồi! Lão đại và đại tẩu cãi nhau, đại tẩu đâm lão đại một nhát...”

“A Đại bị thương như thế nào?!” Hạ Lục Nhất nôn nóng đánh gãy lời gã. Áo không kịp khoác, chỉ mặc quần tây, chân trần xông ra ngoài phòng.

Tiểu Mã vội vàng đuổi theo phía sau, “Không thương vào chỗ yếu hại, đã được đưa tới bệnh viện! Còn đại tẩu chị ấy...”

“Bệnh viện nào!” Hạ Lục Nhất quát.

“Bệnh viện Giao Thành, ở bên cạnh nhà kia! Lục nhất ca! Đại tẩu chị ấy!” Tiểu Mã cùng hắn chạy ra đi, nhìn hắn kéo cửa xe, cắn răng liều mạng cản hắn.

“Chị ấy làm sao!” Hạ Lục Nhất phần nộ quát.

“Chị ấy đâm lão đại một dao, rồi từ trên mái biệt thự nhảy xuống...”

Hạ Lục Nhất đang khom lưng tiến xe, thân mình khựng lại, chìa khóa trong tay rơi lạch cạch xuống đất!

...

Xe chạy gấp một đường, nhanh như điện chớp xuyên thẳng vào bóng đêm. Cuối đường là một cánh cổng mở rộng, hướng bên trái thông với biệt thự bờ biển Giao Long, hướng bên phải là bệnh viện Giao Thành.

Hạ Lục Nhất đạp phanh ngay giữa quốc lộ, mặt không đổi mà thở hổn hển, hung hăng chuyển bánh, đi về bên trái!

Hắn đẩy cửa xe, chân trần xông vào biệt thự. Mấy người giúp việc canh cửa đều chặn hắn, “Lục nhất ca! Lục nhất ca!”

“Tránh ra!”

Ở bên bờ bể bơi phía sau, có một tấm vải trắng đắp lên, phía dưới nằm là một thân hình gầy yếu.

Hạ Lục Nhất vọt tới quỳ trước bộ thi thể, xốc vải trắng lên nhìn thoáng qua, vẻ mặt cứng nhắc nứt toác! Hắn run rẩy khom lưng ghé trên người Hạ Tiểu Mãn, im lặng một lúc lâu, mới toát lên tiếng thở dốc áp lực, “Chị...”

Quản gia cùng mấy người giúp việc đuổi đến, do dự đứng ở phía xa, không dám lại gần chọc hắn.

Hạ Lục Nhất hai mắt đỏ ngầu, cả người run rẩy quỳ thật lâu, hắn thấp giọng hỏi, “Sao lại thành ra thế này?”

Quản gia do dự, “Tôi cũng là sau đó mới tới, A Văn, cậu nói.”

Một người giúp việc lúc đó ở đây nơm nớp lo sợ nói, “Phu nhân cùng lão gia cãi nhau, tôi, tôi ở ngoài cửa nghe thấy, hình như là phu nhân nghi lão gia bên ngoài có tình nhân, lão gia nói không có, phu nhân không tin, còn mắng lão gia “Biến thái”, “Vô sỉ”, cuối cùng còn nói cái gì mà “Anh thích căn bản chính là...”, lời còn chưa nói xong, thì bị lão gia đánh một bạt tai, phu nhân bèn dùng dao gọt hoa quả đâm lão gia... Chúng tôi vội vàng đưa lão gia đi bệnh viện, vừa đưa đến cổng, thì nghe thấy một tiếng... phu nhân nhảy xuống...”

Hạ Lục Nhất cúi đầu cuộn lại thân thể, gắt gao nắm lấy vải trắng, giống như cả trời đất đột nhiên sụp đổ, hắn phát ra tiếng gầm nhẹ khàn khàn đau đớn.

Thật lâu sau, Hạ Lục Nhất cực lực hít một hơi, khi ngẩng đầu lên, đã là mặt vô cảm. Hắn chậm rãi chống mình đứng dậy, nói với Thôi Đông Đông, “Nơi này giao cho cô, tôi đi xem A Đại.”

Hắn loạng choạng chậm rãi rời đi. Không có kẻ nào dám đi lên gọi tên hắn. Lúc này có một tên giúp việc còn lúi tránh mọi người, vụng trộm vào trong nhà, gọi một cuộc điện thoại.

Hạ Lục Nhất lái xe quay về đường cũ, lúc đến rẽ quẹo kia, rẽ về phương hướng Thanh Long. Đến khi hấn dừng ở trước cổng bệnh viện Giao Long, ở đó đã tụ tập một đám tiểu đệ Kiều Kỳ đường, Tiểu Mã cũng đã đuổi tới, mang theo mấy huynh đệ đi phía sau, gã nói, “Lục Nhất ca, Hứa ca ở bên trong, không cho chúng tôi vào.”

“Tiểu Lục, chị cậu đâm lão đại một dao, cậu đi vào xem, như vậy có hợp tình hợp lý sao?” Hứa Ứng ngăn ở cửa phòng bệnh nói.

“Chị tôi là phát bệnh, thân bất do kỷ,” Hạ Lục Nhất mặt lạnh nói, trong mắt còn chẳng chịt tơ máu, “Mười tuổi tôi đã đi theo A Đại, mười bốn tuổi đã gia nhập bang, A Đại đối với tôi ân trọng như núi, tôi sẽ không hại anh ấy, chỉ muốn vào xem anh ấy. Tránh ra.”

Hứa Ứng cùng hấn nhìn nhau một lát, đột nhiên cười lớn, “Cũng đúng, cậu đối với lão đại là một lòng hiếu tâm, tôi không nên ngăn cậu. Vào đi, lão đại mới vừa ngủ, đừng làm ồn đánh thức hấn.”

Trong phòng tối om, tràn ngập mùi máu tươi và thuốc sát trùng, ở một góc xa còn có một ngọn đèn, chiếu lộ chân trần Hạ Lục Nhất.

Thanh Long lẳng lặng nằm ở trên giường, ngẩng mặt ở phía trên, hai mắt hơi nhắm, là tư thế nghỉ ngơi mà lại quá mức uể oải.

Hạ Lục Nhất đóng cửa lại, tay chân rón rén vòng qua giường, đi đến bên cửa sổ ngồi xuống.

Hấn ngẩng đầu lên, nhìn rừng cây loạt xoạt bên ngoài cửa sổ. Gió đêm mạnh mẽ quét qua chúng, vài cành lá đều run rẩy giãy dụa với trời.

“A Đại,” Hạ Lục Nhất nhẹ giọng nói, “Tôi sai rồi đúng không?”

“Lúc đó, tôi không nên cầu anh cưới chị ấy.”

“Các người không sai, người sai là tôi.”

Hấn cúi đầu, đem mặt chôn vào hai tay, khàn khàn nói, “Nhưng tôi có thể làm sao đây? Chị ấy yêu anh như vậy, mỗi ngày đều nhớ anh, không có anh chị ấy sống không nổi. Chị ấy là chị tôi, chị đối tốt với tôi như vậy, từ nhỏ đã che chở tôi...”

Câu tiếp theo hấn nói không được, há miệng lại không phát ra âm thanh, hấn dồn dập khàn khàn thở dốc vài tiếng, hai tay chôn sâu trong tóc.

Thật lâu sau, hấn hơi hơi ngẩng đầu, “A Đại.....”

Sau đó hấn hô hấp liền ngừng lại!

——tâm mắt mơ hồ trong đêm tối, có thứ gì dọc theo rìa giường, đang từ từ chảy xuống không ngừng!

Hấn bước vọt tới, xóc chân lên, mùi máu tanh phả vào mặt! Thanh Long nửa mở hai mắt nhìn lên trần nhà, là thần tình cứng nhắc khiếp sợ!

Mà đôi song đao mà tự tay Thanh Long tặng Hạ Lục Nhất vào năm hấn hai mươi tuổi ấy, một cái cắm trên ngực gã, một cái cắm ở bụng gã, xuyên qua ván giường, tất cả đều xuyên xuống, chỉ để lại chuôi đao!

Hạ Lục Nhất đột nhiên phát ra tiếng gào thảm thiết, thê lương mà bi cuồng! “A a a ——!!”

Sau đó hấn muốn ôm thi thể Thanh Long nằm trên giường sắt chạy ra cửa!

Cũng ngay lúc đó, ngoài cửa truyền đến tiếng đập kịch liệt, bên ngoài Hứa Ứng hét lớn, “Lão đại!”, ý muốn tông cửa mà vào!

Hạ Lục Nhất nửa quỳ xuống đất, hai tay liều chết chống đỡ cửa phòng. Trong tiếng va chạm mãnh liệt không ngừng, hấn cúi đầu nhìn chằm chằm Thanh Long, sau đó đau đớn quay mặt đi, cắn chặt răng——

Hấn chột buông tay, hai tay chế trụ song đao trên thân thể Thanh Long, rồi dứt khoát rút ra, máu tươi bắn đầy mặt!

Hấn xoay người tựa như cung tên, đập vỡ cửa sổ, từ lầu hai nhảy ra ngoài!

Hứa Ứng dẫn người phá cửa xông vào, đúng lúc nghênh đón một trận gió lạnh thổi quất tới! Về mặt gã phức tạp nhìn thoáng qua thì thể Thanh Long, lại nhìn khung cửa bị phá, nghiêng rằng nghiêng lợi quất, “Truyền lệnh xuống! Hạ Lục Nhất báo thù vì bà chị diên của hần, giết chết Thanh Long lão đại! Toàn Kiều Kỵ đường xuất động, tróc nã phản đồ, mặc kệ sống chết!”

Vừa dứt lời, bên ngoài lại là “Rầm rầm!” Một tiếng đánh vỡ cửa sổ.

“Sao thế này!” Hứa Ứng phần nộ quát.

“Hình như là mã tử của Hạ Lục Nhất cũng nhảy cửa sổ chạy!” Bên cạnh một tay chân nói.

“Mẹ nó! Còn thất thần làm gì! Đuổi mau!” Hứa Ứng chửi ầm lên.

Luận chuồn chạy, Tiểu Mã luôn luôn đều là đệ nhất! Vừa nghe Hứa Ứng nói vậy, quyết định rất nhanh là nhảy cửa sổ hành lang! Mấy tên tiểu đệ của gã cũng tiếp nhận chân truyền của lão đại, ý mình là tiểu nhân vật, mặt phổ thông, mà nhanh chóng phân tán vào đám người, nguy trang thành quần chúng vô tội, lẫn trốn trong đám người Kiều Kỵ đường, sau đó nửa đường bỏ chạy.....

Hạ Lục Nhất hai tay cầm đao, nhanh chóng trốn chạy trong rừng cây. Hần không mang giày, bị đá gạch sắc bén đâm vào gan bàn chân, cho dù vậy, hần như không cảm nhận được đau đớn, mặt không đổi chạy như diên về phía trước.

Nơi hần đau không phải ở chân, mà là ở trong lòng. Tâm hần đau đến mức không còn cảm nhận thấy bất cứ thứ gì. Trong một đêm, trong hai giờ, hai người quan trọng nhất trong đời hần, tất cả đều chết trước mặt hần! Hạ Tiểu Mãn hai mắt trống rỗng nhìn trời, Thanh Long nửa mở hai mắt ——chết không nhắm mắt! Chết không nhắm mắt!

Hai tay Hạ Lục Nhất khảm chặt vào trong chuôi đao, phát ra tiếng ma sát kéo kẹt dữ tợn.

Hần cắn răng nín thở chạy diên cuồng, phía sau mơ hồ truyền đến tiếng hò hét xa xôi. Tuy nhân mã Hứa Ứng đuổi dai dẳng phía sau, nhưng chỗ cuối rừng cây này chính là Giao Long thành, hơn năm trăm nhà cao ốc, ba vạn nhân khẩu, bóng đêm triền miên, một khi tiến vào, thì sẽ như đá chìm đáy biển...

Hai đầu gối đột nhiên truyền đến đau nhức! Cả người hần té ngã về phía trước, nặng nề bổ nhào xuống đất!

Giữa những mấy cây đại thụ trong rừng, lại buộc hàng loạt dây chần ngang!

Một đám người mang đao, đi ra từ rừng sâu.

Hạ Lục Nhất lung lay chống thân cây đứng lên, đầu gối phát run, vừa nẩy dầm của hần quá mạnh, suýt nữa ngã gãy chân, lúc này đùi hoàn toàn mất cảm giác, chống đỡ thân thể cũng đã khó khăn.

“Đại Chủ.” Hần cắn răng nói.

Thành Đại Chủ dùng bàn tay vỗ mặt đao, “Lục nhất ca.”

“Tao và mày không thù.” Hạ Lục Nhất thở dốc nói, “Vì sao theo Hứa Ứng?”

“Tôi cũng không có thù với tiền.” Thành Đại Chủ nói, “Đương nhiên phải xem ai cho nhiều hơn ai.”

Hạ Lục Nhất hít sâu một hơi, chậm rãi nói, “Thuốc ức chế của chị tao, là bác sĩ của mày.”

“À, không phải tôi.” Thành Đại Chủ nói, “Là Hứa ca an bài, tôi chỉ chuyển giao —— mà nghe nói chị anh uống cũng rất cao hứng ha?”

“Thành Tư Quyền!” Hạ Lục Nhất phát ra một tiếng hét to khàn đặc.

Thành Đại Chủ nghiêng đầu, bộ dạng gầy yếu như gió thổi là bay, sau đó lười biếng ngoáy lỗ tai, “Hạ Lục Nhất, ngay cả đứng mày còn không vững, tiết kiệm chút sức đi! Mày nếu theo tao trở về, ăn ba đạo sáu sọc, quỹ trước linh vị của các trưởng lão tiền nhiệm cầu tình, có lẽ còn có cơ h...”

Chữ “hội” tự tán trong gió, thủ hạ bốn phía không ai nhìn rõ, chỉ trong nháy mắt, Đại Chủ đã bị lưới đao sắc bén cắt ngang thành hai nửa.

Thanh Long đao bay vút cắm sâu vào thân cây phía sau gã, nửa đầu gã bị nâng ở trên đao, nửa đầu còn lại và nửa thân thể đồng thời chậm rãi đổ xuống.....

Hạ Lục Nhất tựa vào thân cây, chống cây đao còn lại, lạnh lẽo nói, “Còn có ai?”

Đám tiểu đệ hít khí lạnh lác đầu liên tục, hai chân run còn kịch liệt hơn cả hấn! Trơ mắt nhìn hấn chống đao, khập khiễng đi vào phạm vi Giao Long thành.

Cũng chính lúc này, từ sâu trong rừng truyền đến bước chân dồn dập, truy binh đã tới, Hứa Ứng cao cuống hòng ẩn ẩn truyền đến, “Ai giết Hạ Lục Nhất, thưởng mười vạn!”

Đám kia tiểu đệ hai mặt nhìn nhau, bị nhiệt huyết và tiền thưởng xung hôn mê đầu não, không biết là ai đi đầu, hét lớn một tiếng chém về phía thân ảnh Hạ Lục Nhất!

.....

Đang gần đến lần thi cuối học kỳ, Hà Sơ Tam sớm rời giường, lần mò đi dọc hành lang đến góc mái nhà, ở giữa đóng quần áo sắc sỡ rách rưới và chăn trải màn, đứng tấn nửa giờ, lại dùng tốc độ rùa đánh một bài quyền pháp, tự giác luyện tập không sai biệt lắm, thì xuống tầng dọn dẹp sách vở, chuẩn bị đến trường tự học.

Cậu đeo cặp sách đi vào ngõ tắt quen thuộc—— nơi mà chính cậu từng bị đám đại hấn chụp bao tải bắt đi, mỗi ngày cậu đi qua nơi này đều thấp thỏm bất an, lo lắng đám lưu manh kia lại dâng trào nhiệt huyết muốn quay phim truyền hình, không nói hai lời đã chụp thêm một cái bao tải vào đầu mình.

Cậu thẳng lưng, ra vẻ trấn định bước nhanh đi nhanh, mắt thấy sắp đi ra đường tắt, chạy về phía sáng, thì đột nhiên vấp phải thứ gì đó, “oanh rầm!” một tiếng ngã vồ ếch!

Khuỷu tay chống đất chạt vật thẳng lưng, cậu vừa muốn đứng dậy, trên vai lại chột lạnh.

Một lưỡi đao băng lãnh đặt trên cổ cậu, trong bóng tối còn có người trầm trầm thở dốc.

Cậu cương cứng không dám nhúc nhích, chỉ cảm thấy người nọ sờ soạng một phen trên người mình, như đang tìm thứ gì đó, đến khi sờ vào cái cặp sách cũ nát của cậu thì động tác chột ngừng.

Lúc này cậu đã dựa vào hình dáng mơ hồ và tiếng thở dốc kịch liệt trong bóng tối, mà nhận ra người này, “Lục nhất ca?”

“Mẹ nó, là cậu.” Hạ Lục Nhất thở hổn hển mắng một câu, thanh âm rất thấp.

Sau đó “Lạch cạch” một tiếng, Thanh Long đao rơi xuống đất, hấn té ngã về phía trước, ngất xỉu trên lưng Hà Sơ Tam.

.....

Hà Sơ Tam công lão đại xã hội đen máu chảy đầm đìa về nhà, làm cho cha cậu sợ đến mức thiếu chút nữa là chảy máu não.

Vị nha sĩ này vẫn luôn thành thật sống qua ngày mấy chục năm ở khu vực bóng đêm, nhìn thấy ác bá đại danh鼎鼎, nhất thời tay chân luống cuống, vẫn là Hà Sơ Tam từng bị Lục Nhất ca tàn nhẫn vô tình chà đạp qua cứng cấn hơn nhiều so với tâm linh của cha, cậu vội vàng phân phó cha mình nói, “Ba, mau đóng cửa, đừng để ai nhìn thấy.”

“Sao con lại chọc vào người này thế hả! Còn mang hấn về nhà!” Hà cha khóa trái cửa xong, run cầm cập đi loạn trong phòng, ngọn nến lung lay trong gió sáng phập phồng.

Hà Sơ Tam hết cách, da đầu cứng nhắc, thẳng thắn nói: “Trước đây anh ta đã cứu con.”

“Con gặp phải chuyện gì sao? Hấn cứu?!” Hà cha vội la lên.

“Con bị người ta chặn, giật tiền.” Hà Sơ Tam không muốn ông lo lắng, chỉ thẳng thắn một nửa.

“Ế ế ế ế....” Hà nha sĩ vừa sốt ruột vừa tức lại hoảng loạn, chỉ dư lại một số từ này.

“Ba, mau qua xem anh ta, có phải chết rồi hay không?” Hà Sơ Tam nói.

Hà nha sĩ sờ tay áo bắt đầu kiểm tra thương thế, trên người Hạ Lục Nhất ngang dọc đếm được mười bảy – mười tám vết đao sâu nông, xương bẻ còn bị lệch, mấy cái này chưa nguy hiểm, nguy hiểm là ở trên bả vai Hạ Lục Nhất có một lỗ đạn, đầu đạn kẹt bên trong, vết thương khoảng một hai ngày, miệng vết thương chảy mủ, máu thịt bên ngoài lở loét, tình trạng vô cùng thảm thương.

“Ách ách ách...” Hà nha sĩ nói.

Hà Sơ Tam chạy trước chạy sau bưng nước lấy vải, phục vụ ba mình xử lý vết thương cho Hạ Lục Nhất. Thật ra cậu không hề có hảo cảm với loại đại ác bá như Hạ Lục Nhất, loại người lẩn lộn trong Giao Long thành này, chết thì chết, còn có tên thứ hai đứng lên lẩn lộn tiếp. Chỉ là người này tốt xấu gì cũng từng cứu cậu, hơn nữa cậu là một lương dân hồn nhiên, trơ mắt nhìn người sống trước mắt mình lâm vào đường chết, thật đúng là không làm được.

Hà nha sĩ giờ kính lúp nghiên cứu cả buổi, nói, “A Tam, ba viễn thị, không thấy rõ, con qua lấy đầu đạn giúp hần đi.”

“Sẽ đau sao?” Hà Sơ Tam thấp thỏm.

“Đau! Đương nhiên là đau!” Hà nha sĩ nói, “Nhưng hần ngắt rồi, thuốc tê cũng tiêm! Mau tới!”

Hà Sơ Tam cầm nhíp hướng vào bên trong, lại nghe thấy Hạ Lục Nhất trong hôn mê phát ra tiếng rên rỉ khàn khàn, khàn khàn đến mức dừng động tác.

Cậu nhắm mắt lại hít sâu một hơi, gắng sức nhớ lại chuyện mấy tháng trước, Hạ Lục Nhất nhắc cổ áo cậu đập cậu xuống bàn như thế nào, đá bay cậu như thế nào, dùng chân ghế phang cậu như thế nào, nói “dù cậu có chết ở ven đường, tôi cũng không rảnh xem qua” như thế nào...

Đến khi mở mắt, trong lòng cậu cuộn trào dưng khí sôi sục! Một tay che miệng Hạ Lục Nhất vô thức rên rỉ, một tay cầm nhíp kiên định chọc xuống!

Hà nha sĩ trơ mắt nhìn con trai tính tình ôn hòa hiền hậu, mặt không đổi giữa đồng máu phốc phốc chảy ra mà gấp viên đạn, biểu tình trầm ổn bình tĩnh, khiến ông không khỏi rùng mình, trong lòng bắt đầu hoài nghi phương thức giáo dục của mình có xảy ra vấn đề hay không—— con trai nên đi học y?

Thời điểm Hạ Lục Nhất tỉnh, là ở trên giường sắt nhỏ hẹp tầng hai Hà Sơ Tam, trong phòng chỉ đốt một ngọn nến, nóc nhà ẩm ướt mọc đầy rêu mốc, tản ra mùi hương mục rữa. Hần nằm lỳ trên giường, dưới ngực kê gối, để phòng vết thương bị đạn bắn trên vai chạm vào giường.

Hà Sơ Tam dựa bên giường, dưới mông là một cái ghế con, đang đốt đèn đọc sách.

Hạ Lục Nhất hít sâu một hơi, phát hiện trừ ngón tay của mình, thì toàn thân không thể động đậy được.

“Này.” Hần khàn khàn nói.

Hà Sơ Tam lại gần, thì nghe câu đầu tiên khi hần tỉnh dậy là: “Thịt bò xiên.”

Làm chương này, đột nhiên bật khóc QAQ.

Khi đến đoạn Hạ Lục Nhất hét lên, tôi cảm thấy tim mình cũng nát ra... Hóa ra đây là “tình yêu không dám nói ra”.

Thương lão đại quá, nếu anh còn sống, anh chắc chắn là một anh công ôn nhu thâm tình.

Và đây là chuyện tình của lão đại hắc đạo và đả thủ kim bài.

Cái kết: BE

Otz...

0000

6. Chương 5

Hà Sơ Tam cố ý đeo khẩu trang, thỉnh thoảng chạy xuống lầu. Một vị khách quen hay khám răng đang đứng ở trước phòng khám dưới lầu chờ cha cậu mở cửa, lúc này trong miệng đang nhét bông chất lượng kém, quanh co hỏi, “A Tam? Hôm nay không học à?”

“Nó bị cảm, ở nhà nghỉ ngơi, ha ha!” Hà nha sĩ vội vàng phối hợp với con trai đeo khẩu trang. Hôm nay ông chán kinh quá độ, trong nhà lại ẩn giấu một tôn đại phật, vốn không muốn mở cửa. Hà Sơ Tam lại cho rằng đột nhiên đóng cửa như thế sẽ dẫn đến người ta nghi ngờ, nên hai cha con nhân lúc sáng sớm mà quét dọn lại đồng máu trong phòng, mở cửa tiếp khách như cũ.

Hà Sơ Tam khàn giọng chào hỏi cùng bác gì gì đó, rồi vội vàng ra cửa. Quạt qua quán chị Phì bên cạnh mua một túi thịt bò cari lớn, nóng hổi mang về.

“Cảm vậy mà còn ăn thịt bò?” Vị khách quen hỏi.

“Cảm thì sao không thể ăn thịt bò chứ! Thịt bò bổ khí ích máu, là hàng thịt cao cấp!” Hà nha sĩ vội vàng nói.

Hà Sơ Tam cảm nín liếc nhìn cha cậu, cảm thấy cha khẩn trương quá độ, sớm hay muộn cũng bị lộ.

Hà nha sĩ quả thật đang khẩn trương đến đòi mạng, còn kém chút nữa là không vọt lên phất cờ hò hét, “Tầng hai nhà tôi tuyệt đối không giấu người”. Nơm nớp lo sợ dõi theo con trai mình bưng thịt bò lên lầu, ông cảm thấy phổi mình bị dọa đến ứ nghẹn.

Hà Sơ Tam nâng Hạ Lục Nhất đến ăn thịt bò, trên lưng Hạ Lục Nhất đều là vết thương dao chém, xiêu vẹo dùng cánh tay không trúng đạn mà dựa lên tường, mặt không đổi ăn thịt. Hà Sơ Tam tiếp tục ngồi về vị trí đọc sách.

Hạ Lục Nhất xì xục xì xục không đến vài miếng đã xử lý xong bát thịt bò, giống như trì hoãn quá lâu, mà thở ra một hơi dài, tựa trên tường phát ngốc, đột nhiên nói, “Nước.”

Hà Sơ Tam lấy cho hắn một ly nước lớn, phục vụ hắn uống xong, vị lão gia này lại nói, “Thuốc.”

Lần này Hà Sơ Tam lắc đầu, “Không có thuốc lá, anh lại đang bị thương, không thể hút.”

“Nhỏ vào!” Hạ Lục Nhất nói, “Thuốc!”

Hắn trở mặt nhìn tên ẩn độ A Tam này có cốt khí như vậy, cứ nhiên ương bướng ngồi về vị trí đọc sách, hoàn toàn không để ý tới hắn.

Hạ Lục Nhất trừng mắt hồi lâu, lại cảm thấy mất hứng, vì thế dựa lại tường, tiếp tục ngẩn người. Hai người tự mình trầm mặc, nhưng cứ như vậy mà trải qua một buổi sáng vô sự.

Đến giữa trưa, Hà Sơ Tam khép sách, đứng lên hoạt động gân cốt, sau đó hỏi Hạ Lục Nhất, “Muốn ăn gì không?”

“Thịt bò.”

Hà Sơ Tam không nói hai lời, thỉnh thoảng xuống lầu mua cho hắn ba bát thịt bò, chị Phì bắt đầu hoài nghi thịt bò trong nồi nhà mình có phải bỏ thêm một bao “thuốc trắng” hay không, nếu không sao lại nghiện thành như thế.

Hạ Lục Nhất vừa ăn thịt bò vừa quan sát phòng, đây là một gian phòng nhỏ chưa đến mười mét vuông, cơ bản trừ giường, thì chỉ có một cái ghế dài và một cái ghế đầu nhỏ, còn có một giá sách ở góc phòng, màn che được giặt sạch kéo lên, nhìn không thấy ngoài cửa sổ là cái gì.

Giá sách, đầu giường, mặt đất, sách chất đồng, phần lớn đều là sách cũ, như được đào lên từ cửa hàng sách cũ. Ngoài ra còn có mấy bản tác phẩm nổi tiếng, nhìn qua thì trông khá mới.

Hà Sơ Tam thu dọn mấy cuốn văn học nổi tiếng mượn từ thư viện, bỏ vào trong cặp sách, sau đó đi đến mặt bàn trên ghế bày ra một bát lớn, bên trong là cơm trắng, hai miếng thịt nướng và một miếng trứng trắng.

“Này.” Hạ Lục Nhất nói, ý bảo còn có đĩa thịt bò kia, “Không muốn ăn.”

Hà Sơ Tam đi tới đồ thịt bò vào bát mình, chan nước canh, bắt đầu xì xụt ăn.

Cậu ăn xong bữa trưa phong phú, thì đi xuống dưới lầu lấy một nửa ca nước trong vại nước lớn, tỉ mỉ rửa bát đĩa. Sau đó trở lại tầng hai, Hà Lục Nhất vẫn là bộ dạng trầm trầm kia.

Hà Sơ Tam không nhin nổi, hỏi hần, “Anh bị người ta đui giết sao? Anh gây ra chuyện gì sao?”

Hà Lục Nhất không thèm nhìn cậu, chỉ đáp lại một câu lời ít ý nhiều, “Liên quan đến gì đến cậu.”

Vẫn là tính tình thối hoắc của xã hội đen kia! Hà Sơ Tam ngoan ngoãn ngậm miệng, thu dọn sách vở, đeo khẩu trang đi ra cửa lên lớp.

Hà Lục Nhất mặt không đổi nằm lý ở nhà Hà Sơ Tam đúng ba ngày, trừ “thịt bò”, “trứng cá”, “chân gà”, “gạch cua” và “Đệt mẹ mày! Thuốc”, thì hần đều không nói gì khác.

Tối ngày thứ ba, Hà nha sĩ kết thúc công việc, tính lên lầu đổi thuốc, thì thấy trong phòng chồng chất túi bao bì thức ăn, tấm tre, các loại đồ thừa thức ăn, thì tỏ vẻ phẫn uất cùng khiển trách, “Mấy ngày nay còn ăn thịt bò?! Cái gì đây, trứng cá cà ri!? Còn ăn cay!? Không thể nói lý, không thể nói lý mà! Hôm qua bảo uống canh thuốc đã uống chưa?”

Hà Sơ Tam vẻ mặt thành thật, “Chưa, anh ta sợ đắng, kêu con đồ.”

Hà nha sĩ lương y như tử mẫu đột nhiên giận dữ, ở trước mặt Hà Lục Nhất mà hung hãn đập vào ót Hà Sơ Tam, mắng, “Chỉ lo đọc sách thôi, hần nói gì thì làm cái đó hả? Xã hội đen không văn hóa, mày cũng không có luân hã? Người là do mày nhặt về, nếu để chết như thế thì ném chỗ nào? Để ở nhà chờ bốc mùi hã?”

Hà Lục Nhất nằm sấp nơi đó đang ngủ gà ngủ gật, ngại phiền mắng một câu, cố hết sức nâng tay ngăn chặn lỗi tai. Kết quả lại bị Hà nha sĩ xông đến bắt lấy cằm!

Hần trừng lớn mắt, Hà nha sĩ lại thuần thực giữ ngón tay, tách mở miệng hần! Ngón tay đâm vào miệng, kéo đầu lưỡi lão đại xã hội đen ra, chỉ điểm với Hà Sơ Tam, “Nhìn nhìn, nhìn thấy không? Tựa lưỡi rất dày, trắng ngấy lại vàng, nóng trong người, dinh dưỡng không đủ. Còn có cái miệng này, chắc chắc chắc chắc! Bắn thành cái dạng gì vậy! Đây là cao răng!”

Hà Sơ Tam lập tức hội báo nói, “Mấy ngày liền anh ta còn không súc miệng.”

Hai tay Hà nha sĩ tách ra, đề mở mấy răng nanh của Hà Lục Nhất, “Vài ngày?! Cái này mà là vài ngày á! Bình thường nhất định ăn này nọ còn không thèm đánh răng đã đi ngủ! Nhìn nhìn mấy cái răng hàm này, thiếu chút nữa là sâu đến gốc! Chắc chắc chắc chắc!”

Ông vừa cảm thán lắc đầu, vừa đem cái túi cũ nát đằng sau để ra trước mặt, “Đề hần cho ba, cái miệng này thật sự nhìn không nổi, chờ ba chà chà cho hần mấy cái.”

“Ngô ngô ngô.....” Hà Lục Nhất cố phản kháng, đầu lưỡi yếu hại lại bị bóp chặt, chết sống không kéo lại được.

Hần đột nhiên giận dữ, vừa định khởi động thân đứng lên, thì ấn độ A Tam lưu loát đề đến, thận trọng nghe theo chỉ thị của ba, vừa đem Hà Lục Nhất túm thành một trường côn tiêu chuẩn! Cả người bay tới! Mông ngồi xuống trên thất lưng hần!

“Ngô ngô ngô! ngô ngô ngô ——!!!”

Một giờ sau, Hà nha sĩ bưng mấy cái răng sâu đen sì thối thức cảm khái đi xuống lầu. Hà Lục Nhất ngậm miệng nhét dây bông, trên cổ đều là nước miếng mình chảy xuống, thậm hại không nỡ nhìn mà ghé vào giường, dứt khoát không thể tin được chính mình bị khi dễ đến mức này!

Hần bị phẫn đập tay lên ván giường. Khóe mắt thoáng nhìn cái tên quay lưng lại chính mình, Hà Sơ Tam giả vờ đọc sách, đang uốn lên eo, bả vai liều mạng run rẩy.

Hà Lục Nhất vừa định há mồm mắng to, một đồng nước miếng lại chảy ra.

Mẹ nó, mày cứ cười đi! ——Hà Lục Nhất oán hận nghĩ trên giường. Muốn chết! Giả vờ thành thẳng ngu, trộm cáo trạng, rồi nhìn bố mày xấu mặt! Chờ bố mày có thể động, nhất định phải chơi với mày một phen!

Hà Sơ Tam cười chảy cả nước mắt, lén chùi chùi, đứng lên chững chạc đàng hoàng, “Tôi đi nấu canh. Cha bảo từ nay về sau chỉ có thể cho anh ăn canh và cháo.”

Hạ Lục Nhất oán hận đập ván giường, hổ xuống đồng bằng bị chó khinh!

Hắn bị cha con nhà họ Hà liên hợp trị một trận, cuối cùng bị phần nộ châm lên lửa, từ loại khí tràng trăm muện như tử thi trở thành một loại hận đời, đặng đặng sát khí. Nhưng hắn cả người đang chịu trọng thương, đừng nói là đao, ngay cả đũa cũng nhắc không nổi, hai bên miệng đều nhét đầy bông, răng mới kẹt bên trong như xương rồng chọt vào, chạm một cái là đau, ngay cả mở miệng mắng người đều không thể, sức chiến đấu trở thành cạn bã. Mỗi ngày nhân mã Kiều Kỵ đường ở trong con hẻm lớn nhỏ thành Giao Long truy lùng hắn, có đôi khi còn nghe thấy tiếng quát mợ hồ của đám tay chân ở bên ngoài cửa sổ, hắn lại vô lực đi ra ngoài tự tay đâm kẻ thù, vậy nên chỉ có thể đem loại hận ý và sát ý này phát tiết lên người Hà Sơ Tam—— mỗi ngày dùng ánh mắt như đao chém trăm ngàn lần ẩn độ A Tam.

Hà Sơ Tam luyện mãi thành thép, tâm trí trở nên kiên cường, đối ánh mắt có thể dọa người khác sợ từ quần đều không để ý. Không chỉ thế, mỗi ngày khi chăm sóc Hạ Lục Nhất, đến lúc lau người đổi thuốc, cậu cư nhiên còn học được cách sai sử Hạ Lục Nhất.

“Lục nhất ca, anh nâng tay lên.”

“Lục nhất ca, quay người.”

“Lục nhất ca, chân tách ra chút, lau không đến kẽ móng. Phía trước cần lau không?”

“Lục nhất ca, đứng dậy đi tiểu đi. Giờ tôi phải ra ngoài lên lớp, không thì phải đợi đến tối mới đi được.”

“.....” Hạ Lục Nhất.

Hạ Lục Nhất mỗi ngày cào giường, trên ván giường đều là vết xước.

...

Lương dân trên con phố này đều dựa vào tay nghề kiếm cơm, hai bên đường tất chỉ mở vài phòng khám và một số quán thức ăn, tiệm thịt, sau đêm khuya mười giờ thì hoang vắng không còn bóng người, yên tĩnh không tiếng động. Bức màn đêm không thấy ánh sáng, trong phòng cũng tối đen một mảnh.

Hạ Lục Nhất gian nan nghiêng mình nằm trên giường sắt, chống khuỷu tay ngồi dậy, sau đó cố duỗi chân dài, đá một cước lên người Hà Sơ Tam đang ngủ trên đất.

Hà Sơ Tam mơ mơ màng màng ngồi dậy, “Lục nhất ca?”

“Mái nhà có sên thượng không?” Hạ Lục Nhất nói. Bông trong miệng hắn đã được lấy ra, trừ lúc nói chuyện còn hơi sừng sững, thì cơ bản đều đã khôi phục bình thường.

Hà Sơ Tam đỡ Hạ Lục Nhất, cả hai lén lút ra ngoài, trên thanh chắn ngang mặt tường, từng bậc từng bậc trèo lên nóc nhà. Mấy ngày không có ánh mặt trời, mái nhà chật chội là hẹp, chỉ có một cái giường gãy chắn đơn.

“Nơi này có đinh, cẩn thận dưới chân.” Hà Sơ Tam nhắc nhở, đỡ Hạ Lục Nhất lướt qua đệm trải giường, ngồi xuống chỗ rìa nóc nhà.

Cái nhà này chỉ có bốn năm tầng, bị một đồng cao ốc xung quanh vây quanh, trên cơ bản là tầm nhìn của ếch ngồi đáy giếng. Từ trong khe hở có thể miễn cưỡng trông thấy khu phần hoa, ngẩng đầu nhìn lên trên, chỉ thấy ánh trăng tàn.

Hạ Lục Nhất dựa trên bức đá bảo hộ, theo bản năng đi sờ túi quần, lúc này mới nhớ ra hai tuần nay đã không hút thuốc.

Cái tên tìm chết kia chẳng sợ bị hắn trừng chết cũng không chịu giúp hắn đi mua thuốc, lại còn nói năng rất hùng hồn và lý lẽ, “Tôi và ba tôi đều không hút thuốc, sẽ khiến người khác hoài nghi.”

Hà Sơ Tam đốt một cây nến, để cặp sách nhỏ trên mặt đất, rồi lại tiếp tục ngồi khoanh chân lật sách.

“.....” Hạ Lục Nhất.

“Này, tôi nói cậu theo tôi ra ngoài là để ngồi với tôi một lát.” Hấn thật sự nhịn không được bạo gân xanh.

“Lục nhất ca anh cứ ngồi, tôi không làm phiền anh.” Hà Sơ Tam cung kính nói. Ngày mai cậu còn có kiểm tra cuối học kỳ, theo lý phải giành giật từng giây ôn tập.

“.....” Hạ Lục Nhất rất muốn chọi vào đầu cậu. Mẹ nó tiểu hồ ly này, mọt sách!

Trời cao có mắt, chung quy vẫn chiếu cố Hạ lão đại một lần. Chưa đầy một phút sau, nển bị gió thổi tắt, Hà Sơ Tam lại châm diêm lên, chưa đầy một phút lại tắt, lại châm, đã còn diêm.

Khóe môi Hạ Lục Nhất nhếch lên nhìn cậu, Hà Sơ Tam hết cách, đành thu sách vở thành thật ngồi bên người Hạ Lục Nhất.

“Anh bị người ta đuổi giết sao? Gây ra chuyện gì?” Cậu nhắc lại đề tài này lần hai.

Lần này Hạ Lục Nhất không đập cậu. Nghiêng đầu trầm mặc một lát, “Chị tôi và lão đại bị kẻ khác giết.”

Hấn bình tĩnh như vậy. Trước thi thể Hạ Tiểu Mãn và Thanh Long, hấn đều không khóc. Tại lúc chạy như điên trên đường bị người đuổi giết hai ngày hai đêm, hấn đều không rảnh bận tâm. Sau đó hấn im lặng không nhúc nhích ở trong một căn phòng lạnh lẽo chật hẹp, dùng thời gian hai tuần, để tiếp nhận sự thật này.

Hà Sơ Tam rất khiếp sợ, “Chị anh chết?”

“Ừ.”

Hà Sơ Tam ngây người, “Cô ấy là người tốt.”

“Tôi biết.” Hạ Lục Nhất ngẩng đầu nhìn trời không nói.

Sau một lát, hấn nhẹ giọng nói, “Trước đây nhà tôi ở đầu ngõ hẻm này, cách không xa.”

Hà Sơ Tam “Hả?” một tiếng.

“Hả cái rắm mà hả. Tôi chỉ lớn hơn cậu ba tuổi, trước đây nói không chừng chúng ta từng gặp qua.”

“Anh cướp qua tôi?” Hà Sơ Tam vừa nói, vừa cố nhớ lại mấy lần bị cướp tiền có gặp phải vị sát tinh giang hồ này hay không.

“Nghĩ cái gì đấy?” Hạ Lục Nhất nói, “Trước đây tôi không thích giật tiền, mỗi ngày đều nghĩ cách kiếm miếng cơm ăn. Cha tôi là tên vô dụng. Bài bạc, chơi thuốc, say rượu. Mẹ tôi sinh ra tôi thì theo người bỏ chạy.”

“Tiểu Mãn lớn hơn tôi ba tuổi, con nhà người ta còn đang học nói, chị ấy đã phải học nấu mì đút cho rồi, công tôi ra ngoài phơi nắng. Mỗi ngày cha đều đánh chúng tôi, muốn chúng tôi trộm đồ cho hấn. Không trộm được thì đánh cho chết, Tiểu Mãn nhiều lần đỡ hộ tôi, bị đánh đến không xuống nổi giường.”

Hạ Lục Nhất mệt mỏi dùng cánh tay đỡ trán, hấn đã lâu không nhớ lại đoạn hồi ức này, “Khi tôi mười tuổi, ba muốn bán Tiểu Mãn đi là ‘gà’. Tôi mang Tiểu Mãn trốn đi, bị hấn đuổi tới, suýt nữa bị hấn đánh chết trong con hẻm nhỏ. Người người đi qua nhìn thấy, không một ai tới cứu chúng tôi.”

“Sau đó Thanh Long đến.”

“Hấn mang theo tiểu đệ trong bang, rất uy phong. Hấn liếc qua ba tôi, ba tôi liền quỳ xuống dập đầu với hấn. Hấn ôm Tiểu Mãn đi, để tôi nắm góc áo của hấn.”

“Hôm đó là ngày mùng một tháng sáu. Hấn nói, hôm nay là ngày quốc tế thiếu nhi, là ngày hội của tôi và Tiểu Mãn, cho nên hấn muốn mời chúng tôi ăn bánh ngọt. Lần đầu tiên trong đời tôi ăn bánh ngọt. Tôi cảm thấy ngày đó mới chính là sinh nhật đầu tiên trong đời mình, tôi đổi tên là Hạ Lục Nhất, gọi hấn là A Đại. Tôi nói với hấn là cả đời này sẽ ở bên hấn, cùng hấn ăn bánh ngọt.”

Trong đêm tối, Hà Sơ Tam thấy khóe môi hấn có ý cười.

“Hấn để tôi và Tiểu Mãn ở nhà hấn, có quần gia chiếu cố chúng tôi, có sách đọc. Hai chúng tôi đều không thích đọc sách, không bao lâu thì bỏ học. Tiểu Mãn thích hát, hấn đưa Tiểu Mãn đi học âm nhạc. Tôi

thích nghịch côn đao, hấn tìm người dạy tôi. Năm mươi bốn tuổi, tôi thấy bản thân đã trưởng thành, liền cầu hấn thu mình, dâng hương bái đường, nhận hấn làm lão đại.”

“Vài năm đầu, hấn không để tôi ra ngoài làm việc, nói tôi còn nhỏ, đi bên cạnh hấn là được rồi. Sau này có một lần bang phái hỗn chiến, hấn chỉ dẫn theo mấy người, bị nhốt trong hẻm cụt.”

Hạ Lục Nhất cười cười, nói, “Tôi không khác gì bị điên vậy, cầm hai thanh khảm đao xông đến cứu hấn. Chém bao nhiêu người, đều không nhớ rõ. Tôi cứu hấn ra, hấn lại đánh tôi một bạt tai. Lần đầu hấn đánh tôi... Cũng là lần duy nhất trong đời này.”

“Tôi bị đưa đến bệnh viện, Tiểu Mãn ôm tôi khóc. Tôi không nói cho cô biết, sau khi Thanh Long đánh tôi, trong mắt có lệ.”

“Nước mắt của hấn dọa tôi, cũng khiến tôi vui vẻ. Trên thế giới này trừ Tiểu Mãn, thế nhưng còn có một người để ý tôi.”

Hà Sơ Tam vụng trộm ôm lấy hai tay. Gió đêm hiu quạnh, hấn thông minh sâu sắc như vậy, tâm tư người sâu lắng, đã từ trong đoạn này, nghe được tia hàn ý.

Tình ý giữa Thanh Long và Hạ Lục Nhất, đã vượt xa giới hạn của lão đại và tiểu đệ. Khi cậu nghe tới đây, cũng đã hiểu ngày đó tại sao Hạ Lục Nhất lại dùng ghế phang cậu—— xã hội đen nhìn như vô tình âm ngoan, là đang che giấu nội tâm hoảng loạn cùng dao động, bởi vì một đoạn tình cảm bị hấn chôn sâu trong lòng như vậy, lại bị một người đứng xem trong lúc vô tình vạch trần.

“Tiểu Mãn càng lớn càng xinh đẹp, rất nhiều lão đại coi trọng chị ấy. Thanh Long muốn làm mối cho chị, chị đều không muốn. Có một buổi tối, chị vụng trộm nói với tôi, chị thích Thanh Long, muốn làm người phụ nữ của Thanh Long.”

“Chị muốn gì, tôi đều cho chị. Không bao lâu sau chính là sinh nhật lần thứ hai mươi của tôi, Thanh Long hỏi tôi muốn cái gì. Tôi nói, tôi muốn Tiểu Mãn làm đại tẩu.”

Hấn dừng lại, dừng rất lâu, mới tiếp tục nhẹ giọng nói, “Thanh Long nhìn tôi rất lâu, nói với tôi, ‘em muốn cái gì, A Đại đều sẽ cho em.’”

Hấn không nói từ phía sau đó——

Em muốn cái gì, A Đại đều cho em... Trừ cái này.

Em chỉ muốn điều đó.

Em có biết mình đang nói gì không?

Chị ấy là chị em! Chị ấy thích anh!

...Vậy còn em?

Em... em là mã tử của anh, là môn sinh bái đường của anh. Em nhận anh là lão đại, thì sẽ theo anh cả đời.

“Hấn cười Tiểu Mãn.”

“Hấn còn đánh một đôi song đao Thanh Long tặng tôi, mang tôi đi gặp trưởng lão trong bang, còn nói với họ, đây là thủ hạ đắc lực của hấn, ‘hồng côn’ trẻ tuổi nhất, sinh ý của hấn, một phần ba giao cho tôi.”

“Từ đây về sau, tôi là mã tử, hấn là lão đại, Tiểu Mãn là đại tẩu. Tôi cho rằng đây chính là một đời.....”

“Đầu năm ngoái, Tiểu Mãn bị trầm cảm.”

“Chị ấy nói Thanh Long không yêu chị, dù đối tốt với chị, còn tốt hơn so với trước kia, nhưng một chút cũng không yêu chị ấy. Chị ấy hoài nghi Thanh Long bên ngoài có tình nhân, chị hỏi tôi có phải hay không, tôi nói không có, chị nói tôi lừa chị ấy.”

“Tôi cầu Thanh Long đối tốt hơn với Tiểu Mãn, hấn đáp ứng. Tôi cầu hấn yêu Tiểu Mãn, hấn nói hấn không thể.”

Chỉ cần A Đại có thể làm, lần nào sẽ không đáp ứng cậu chứ?

—— chỉ là lần này thì không được.

“Tiểu Mãn cùng hần cãi nhau”

Hần gắt gao nhắm mắt, không chịu đựng nổi mà quay đầu.

Đầu của hần đau đến mức muốn vỡ tung, sóng đen ập đến từng đợt trong đầu, giống như thân lâm kỳ cảnh vậy, tưởng tượng ra cảnh hai người họ cãi nhau lúc ấy——

Anh ở bên ngoài có người! Người kia là ai!? Đến cùng là ai?! Trong lòng anh cất giấu ai!?

Em nói bậy bạ gì vậy? Đừng nghĩ lung tung!

A, Ha ha... Anh không nói? Anh nghĩ rằng tôi không biết sao? Tôi thật ngu, tới tận hôm nay mới hiểu ra được... Anh biến thái! Vô sỉ! Người anh thích cắn bản chính là——

Bốp!

“Tiểu Mãn đâm hần một dao, sau đó từ mái nhà nhảy xuống.....”

“Hần bị đưa vào bệnh viện, tôi lựa chọn Tiểu Mãn. Chờ đến khi tôi chạy đến bệnh viện... thì hần đã bị người ta giết, bằng chính dao của tôi.”

“Là... Thanh Long hần tặng cho... tôi...”

Hạ Lục Nhất bỗng dưng phát ra một tiếng khàn khàn nức nở, Hà Sơ Tam đang chăm chú nghe thì sững sờ ngẩn đầu, thấy hần cúi đầu gắt gao ôm lấy đầu gối chính mình, hai bờ vai run lên nhẹ nhẹ.

Hà Sơ Tam do dự một lúc, cẩn thận dè chừng đặt tay lên trên mu bàn tay hần, muốn cảm hần tự mình hại mình. Hần nhìn qua trông như đang muốn bóp nát xương bè của mình vậy.

Hạ Lục Nhất run rẩy một lát, chậm rãi ngẩng đầu lên, trên mặt đều vương một chút nước mắt.

Hần khẽ gạt tay Hà Sơ Tam, mặt không đổi tiếp tục nói, “Tên kia là phó đường chủ bang hội, gã đồi thuốc an thần của Tiểu Mãn, hại chết Tiểu Mãn, sau đó giết Thanh Long, vu hại tôi, dẫn người đuổi giết tôi. Mấy người truy tìm ban sáng chính là thuộc hạ của gã.”

“Giờ anh định tính thế nào?” Hà Sơ Tam nhẹ giọng hỏi.

Hạ Lục Nhất nhìn chiếc đinh sắt rỉ cắm trên mặt đất ở phía xa xa, nói, “Giết gã, báo thù cho Thanh Long và Tiểu Mãn.”

Đáp án đầm máu này không kích khởi phản cảm trong lòng Hà Sơ Tam, cậu còn đang đắm chìm trong bi thống nhìn như lãnh huyết của lão đại xã hội đen vừa này, thần sắc cậu phức tạp nhìn gương mặt lạnh lẽo của Hạ Lục Nhất, nhẹ giọng lại hỏi, “Sau đó thì sao?”

Hạ Lục Nhất hơi nhắm mắt, lại mở ra, “Chiếu cố chu toàn cho các anh em mà Thanh Long lưu lại, đem Kiều Kỳ đường lớn mạnh thành bang hội lớn nhất Hongkong.”

Khi Thanh Long còn sống, hần có lỗi với gã. Thanh Long đi, đây là điều duy nhất hần có thể làm.

“ ... ”

Hà Sơ Tam hết lời đáp lại, dưới đáy lòng thở dài—— hắc đạo thì vẫn là hắc đạo, trong đầu chỉ có chém chém giết giết, trận sau còn đầm máu hơn trận trước. Thế lực mở rộng, bang hội tranh đấu, làm loạn khắp chốn, đến cuối cùng người chịu tội không phải dân thường vô tội sao.

Từ nhỏ cậu đã lớn lên ở khu ổ chuột chất chứa dơ bẩn, nhìn quen thói đời nóng lạnh, làm một lương dân chịu đủ áp bức, đối với chuyện này vẫn có phản đối.

Hạ Lục Nhất dừng lại câu chuyện, dờ dẫm lau mặt, “Cậu đừng hiểu lầm, tôi không phải đang kêu khổ với cậu. Nơi này đến mẻo hoang còn không có, nên tôi chỉ tìm cái gì đó để nói chuyện thôi.”

Hà Sơ Tam lập tức lắc đầu làm rõ, “Tôi không có hiểu lầm.”

Lần trước hiểu lầm, cậu đã bị nghiêm khắc phê bình qua, từ đó đã không còn chơi trò ‘tự mình đa tình’ nữa.

“Tôi chỉ thấy lạ.” Cậu do dự một chút, “Vì sao anh không thể thẳng thắn nói với Thanh Long là anh cũng thích anh ta? Vì sao anh muốn ép anh ta cưới chị anh? Vì sao anh ta lại đáp ứng anh? Dưa xanh hái không ngọt, mấy người không biết sao?”

Nếu bọn họ nguyện ý chống lại áp lực thế tục mà đối mặt với đoạn tình cảm này, thì có lẽ tên phó đường chủ gì gì không sẽ không tìm được lỗ hổng mà chen vào, làm ra một hồi thảm kịch.

Cậu to gan nói toạc ra như vậy, Hạ Lục Nhất lại không trở mặt đánh cậu, mà chỉ im lặng hồi lâu, thần sắc lạt nhạt nâng tay lên, xoa lên đầu Hà Sơ Tam như xoa cún. “Nhóc con, cậu không hiểu. Trong chuyện này có quá nhiều thứ bản thân mình không thể làm chủ được.”

Hà Sơ Tam cup mắt để mặc hấn chà đạp mình, trong đầu vẫn rất hoang mang. Cuộc sống hai mươi một tuổi của hấn như một tờ giấy trắng, cũng không hiểu cái gì gọi là ‘bản thân không thể làm chủ được’. Chỉ cảm thấy lời Hạ Lục Nhất nói, trong giọng toát lên vẻ cô đơn và bất đắc dĩ sâu sắc.

“Tôi ngủ một giấc đây.” Hạ Lục Nhất mệt mỏi duỗi thẳng chân thối, để tay ra sau đầu, “Nói quá nhiều, tốn sức.”

Hà Sơ Tam lập tức nhắc nhở, “Ngủ chỗ này sẽ bị cảm đấy.”

“Ngậm miệng lại, nhóc con! Đi ngủ!”

(Gục) Otz... Sao mà khổ Thanh Long lão đại của tui vậy...

Cầu Hạ Lục Nhất trọng sinh về với lão đại a QAA

7. Chương 6

Trời vừa tờ mờ sáng, Hạ Lục Nhất bị tiếng đập cửa và mắng chửi bên ngoài đánh thức.

“Mở cửa! Mẹ nó! Mở mau!”

Hấn cảnh giác ngồi dậy, sau đó phát hiện trên người mình được đắp một khăn trải giường ấm mồm, Hà Sơ Tam tựa trên bả vai không bị thương của hấn, ngủ rất cmn ngọt ngào. Lại còn thò một móng vuốt cuốn lấy eo hấn, một móng vuốt khác đặt trên ngực hấn—— ngón trỏ và ngón giữa cách lớp áo mỏng, đang kẹp lấy đầu nhũ.

Chương trước đã nói qua, vị trí này của Hạ lão đại vô cùng miễn cảm. Lập tức mặt đỏ bừng, hất cái tay ra ngoài!

Mẹ nó! Sờ mẹ mày ấy!!

Hà Sơ Tam đầu óc mơ hồ bò dậy, hai mắt lơ mơ còn chưa kịp ngáp, đã bị Hạ Lục Nhất đập một cước. Hạ Lục Nhất hất cằm về phía ngoài cổng.

Hà Sơ Tam lưu loát bò dậy, nhìn qua phiến đá phòng hộ, sau đó mặt trắng bệch rụt về, “Lục Nhất ca, bọn họ lục soát từng nhà tìm anh.”

“Các vị lão đại! Các vị lão đại! Trên lầu là con tôi, không có ai khác!” Thanh âm khẩn trương lại nịnh nọt của Hà cha vang lên từ bên dưới.

“Cha...” Hà Sơ Tam kêu nhỏ một tiếng, vừa muốn ngồi dậy, lại bị Hạ Lục Nhất kéo về.

Hạ Lục Nhất che miệng cậu, vẻ mặt lãnh lệ lắc đầu với cậu. Hà Sơ Tam bị một tay hấn ôm, tư thế gần như là mặt đối mặt. Nhưng tình huống nguy cấp đến thế này cũng không ai rảnh quan tâm có ái muội hay không, hai người nín thở, vênh tai nghe động tĩnh bên dưới.

Phía trước va đập một trận náo loạn, không chỉ phòng khám Hà nha sĩ, mà các quán nhỏ xung quanh đều bị lục soát, tiếng chị Phi kêu lên “Nồi thịt bò của tôi!!”, lại nghe thấy tiếng nịnh nọt của Hà nha sĩ, “Tôi nói thật mà, các vị lão đại! Nhà tôi không giấu người. Con tôi đi ra ngoài đến trường rồi! Phải phải, nó là sinh viên kia! Haiz! Nó rất chăm học, muốn kéo cũng không kéo được! Nơi này tôi có chút phí, các vị lão đại cảm tạm, cảm tạm!”

Hà Sơ Tam thở phào, may mà vì nhà nhỏ, không khí bế tắc, nên mỗi ngày cậu đều thu dọn quét tước, thiêu hủy hết tất cả bằng vải dính máu của Hạ Lục Nhất, đốt hết đi rồi mới tới trường. Tối hôm qua cậu cũng thu dọn một ít sách, thuận đường đem vứt mấy thứ kia rồi, chắc là sẽ không lưu lại dấu vết khả nghi nào đó.

Ngay sau đó Hà Sơ Tam lại khẩn trương, nhẹ giọng hỏi Hạ Lục Nhất, “Bọn họ sẽ không lên đây chứ?”

“Suyt.” Hạ Lục Nhất tỏ ý, cau mày tiếp tục nghe động tĩnh.

Cũng ngay lúc đó, bên cầu thang đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, một giọng nói cả kinh kêu lên, “Hạ Lục Nhất?”

Lông tơ Hà Sơ Tam bị dọa đến dựng đứng! Cách mấy mét có một tên mặt quần đùi, tóc rối, đang ôm một chậu rửa mặt bị vỡ—— chắc là lên đây thu dọn chần dệm.

Hai bên mắt to mắt nhỏ trừng nhau, Hạ Lục Nhất nhận ra đây là một tên thủ hạ của Sa lão đại mà mấy tháng trước hắn cần quét qua, tên mã tử kia bỗng hét lớn một tiếng, thuận tay cầm gậy trúc phơ quần áo, xông lên đâm về phía hắn!

Hà Sơ Tam trơ mắt nhìn đầu gậy trúc nhọn hoắt đâm về phía ngực mình, trước mắt nhoáng một cái, cậu lại bị Hạ Lục Nhất mạnh mẽ đẩy ra!

“Phập!” một tiếng máu thịt bị xuyên thủng, cây gậy trúc kia cắm vào vết thương cũ ở đầu vai Hạ Lục Nhất! Máu tươi nhất thời nhuộm đỏ bằng vải. Hai tay Lục Nhất cầm gậy trúc, đỏ mặt cố sức muốn cản nó cắm sâu thêm. Đành chịu hắn bị thương mà suy yếu, lực yếu, mắt thấy cây gậy trúc kia càng lúc càng sâu thêm...

Hà Sơ Tam vung cặp sách nhỏ đựng mấy cuốn tác phẩm nổi tiếng của mình lên, đập vào đầu tên mã tử!

Tên mã tử kêu thảm một tiếng buông tay ra. Gậy trúc xé rách đầu vai Hạ Lục Nhất, mang theo một đồng máu tung tóe bắn ra xa!

Tên mã tử ôm đầu rên rỉ, khi ngẩng đầu lại, trên trán trượt xuống một vệt máu, trong mắt đều là sát ý.

Gã đâm một quyền khiến Hà Sơ Tam lão đảo! Rồi sau đó lại một chuỗi quyền cước đâm đá hung ác! Chiến lực của Hà Sơ Tam gần bằng âm, ôm đầu mặc bị đánh. Bên kia Hạ Lục Nhất vai đầy máu, muốn đứng dậy lại phịch xuống nửa ngày không dậy nổi, thở hổn hển muốn với lấy cây gậy trúc, lại với không tới. Trong chớp mắt đó, Hà Sơ Tam đã bị đánh đến choáng váng.

Đầu và dạ dày của Hà Sơ Tam đều bị trúng vài phát, cậu cuộn mình nằm trên mặt đất ho sặc sụa. Trước mắt một mảnh mơ hồ, đầu óc lại rất tỉnh táo.

Cậu cắn chặt răng bò lên, đỡ một cước đạp của tên mã tử đạp tới, khí thế mười phần làm tư thế ngồi trung tấn tiêu chuẩn——giống như mỗi sáng cậu đều ngồi ở đó làm vậy.

Giờ khắc này, chiêu thức mà truyền nhân thứ tư A Hoa của Dương gia thái cực – ‘quét cước càn khôn’ xuất hiện trong đầu cậu, đó là chắc mập to mọng, thần nhiên tự đắc. Hà Sơ Tam như chiến thần phụ thể, nhắm mắt xuất chiêu, lấy một loại tư thế cực kỳ vận vẹo tiếp lấy chân mã tử, hai tay hợp lại chế trụ bàn chân, lôi kéo, kéo một cái~!

“Kya!!” Tên mã tử hét lên tiếng thảm cao vút, chống vó ngã xuống!

Rầm một tiếng, sàn gác yếu ớt chấn động. Tên mã tử lại xiêu vẹo đứng lên, đầu thanh tỉnh, trong lòng tràn đầy sát ý.

Gã đánh quyền về phía Hà Sơ Tam, dưới chân lại bị trượt, lão đảo vài bước rồi chống vó ngã xuống lần thứ hai!

Lần này dù thế nào cũng giãy dụa không dậy nổi, gã mờ mịt cúi đầu nhìn bụng mình, đột nhiên lại hét thảm một tiếng “A a a a a!”

Một thanh khoan sắt cắm thẳng xuyên qua bụng gã, nương theo tiếng gào to thê lương của gã, máu tươi như suối ồ ạt phun ra!

Thấy cảnh này, Hà Sơ Tam sắc mặt trắng bệch, ngây người như phỗng, Hạ Lục Nhất lớn tiếng quát, “Đừng nhìn! Đi mau!”

Nhân mã Kiều Kỵ đường dưới lầu sớm nghe thấy tiếng gài của tên mã tử, đạp cầu thang chạy lên lầu. Hà Sơ Tam giật mình bừng tỉnh, nhào tới nâng Hạ Lục Nhất, còn không quên nhắc cái cặp sách nhỏ của mình.

Cầu thang không thể đi, cậu hỏi Hạ Lục Nhất, “Làm sao đây?!”

Hạ Lục Nhất nhắc đầu ra hiệu ngoài lầu, “Nhảy!”

Hà Sơ Tam há hốc miệng, còn chưa kịp nhặt cảm, đã bị Hạ Lục Nhất tóm gáy hướng lan can. Hạ Lục Nhất chống lan can thở dốc, nghiêng đầu thấy Hà Sơ Tam đang run cầm cập ngó xuống phía dưới.

Thật ra nơi này cách nhà cao ốc cũng không xa, ước chừng cũng hơn hai mét chiều ngang. Nhưng hai bên đều dính dầu mỡ dơ bẩn, vô cùng trơn trượt, nhìn từ trên xuống ước chừng hơn mười mét, chỉ có thể trông thấy đầu người qua lại!

Hà Sơ Tam chân mềm nhũn, lùi lại phía sau.

“Tự cậu nhảy, hay là để tôi đạp qua.” Hạ Lục Nhất thở phì phò nói, hấn mất máu quá nhiều, đầu bắt đầu choáng váng.

Hà Sơ Tam nuốt nước miếng, “Tự tôi...” Vừa cẩn thận dè chừng, rì rì lộ nửa thân thể —— lại bị một tay Hạ Lục Nhất đẩy ra ngoài!

Hà Sơ Tam bùm té xông vào cửa sổ nhà người khác, may mà trên khung cửa sổ không hề có thủy tinh vỡ vụn. Trong phòng có một cụ già gầy ốm đang ngủ say sưa, chợt mở bừng mắt thấy một bóng đen, lập tức khản giọng kêu to, vung chổi lông gà quật tới tấp về hướng Hà Sơ Tam. Hà Sơ Tam ôm đầu dính vài cái, đến lúc Hạ Lục Nhất bò vào thì —— chính là gặp Hà Sơ Tam đang bỏ nhào tới, chật vật lao vào lòng hắn.

Hai người lăn thành một đoàn ngã quy xuống đất, bị một trận gậy đánh tới bời. Cuối cùng kẻ vẫn được bảo hộ dưới thân – Hạ Lục Nhất bạo gân xanh một tiếng hồ gầm: “Dừng tay!”

Ông cụ bị dọa đến ngẩn người, Hà Sơ Tam lăn lộn nhảy lên, kéo Hạ Lục Nhất cùng bỏ chạy.

Hai người kéo cửa phòng sắt rỉ, thành thịch chạy xuống lầu. Còn thiếu chút nữa là đến cuối hành lang, thì đột nhiên dưới chân Hạ Lục Nhất lại mềm nhũn, ngã xuống.

Hà Sơ Tam cũng té trên mặt đất sờ soạng hắn, chỉ mò được máu đầy tay. Cậu nghe được tiếng thở dốc suy yếu của Hạ Lục Nhất.

Hạ Lục Nhất muốn mở miệng nói chuyện, trước mắt lại trở nên tối đen, muốn dùng hết khí lực cuối cùng để đứng lên, lại chung quy không cam tâm mà cúi thấp đầu xuống.

.....

Trong bóng đêm chập chờn, tiếng gió thổi bên tai dần dần rõ ràng hơn, còn có tiếng thở dốc kịch liệt của người.

Hạ Lục Nhất mơ màng mở mắt, tầm mắt trong đêm tối, chỉ thấy cái ót của Hà Sơ Tam.

Bởi vì xóc nảy nên chạm vào vết thương trên vai, hắn cắn chặt răng, hơi thở nặng nề, lại nghe thấy tiếng Hà Sơ Tam, “Lục Nhất ca, ha...! Tỉnh sao? Ha...”

Trên lưng Hà Sơ Tam công một đại nam nhân chân dài tay dài, chạy nhanh một lả người, thở hồng hộc nói với hắn. “Tỉnh thì... ha... Đừng ngủ... cẩn thận... ha... Ngủ chết!”

“Đệt! Đừng trù lão tử!” Hạ Lục Nhất cúi đầu mắng.

“Ha...” Hà Sơ Tam nói, “Anh mà ngủ... ha... nói chuyện với tôi...”

“Nói gì?”

“Ha.... Vừa rồi anh đẩy tôi... ha... bị gã đâm....” Hắn lại xả thân cứu cậu, lần này không phải cậu hiểu nhầm!

Hạ Lục Nhất mặt mũi nhăm nhăm nhẹ giọng nói, “Cậu thu lưu tôi, chính là mã tử của tôi, chiếu cố anh em là chuyện tôi...”

“Tôi không làm mã tử của... ha... anh!” Hà Sơ Tam lập tức phân rõ ranh giới, “Tôi không nhập xã hội đen... ha...”

“...”

Hạ Lục Nhất mạnh mẽ chống đỡ để không đập vào đầu cậu một trận! Mẹ nó! Mã tử của lão tử đều người thường đập đầu cầu xin lão tử cũng không thêm! Vất vả lắm lão tử mới thuận mắt một đứa, chuẩn bị hào phóng thu mi, mi còn ghét bỏ? Mẹ nó! Nói chuyện mà cứ “ha...ha...”, luyện quyền à?!

Hà Sơ Tam cảm nhận được hắc đã có khí lực chụp người, hắc là không chết được, vì thế chạy càng thêm hăng hái. May mà mấy tháng qua mỗi sáng đều đứng trung tấn, rèn luyện thể dục tốt lực eo và chân, nên có thể chạy quanh co trên đường vắng, đập chuột chết bò lên góc tầng hai, thở phì phò buồng Hạ Lục Nhất xuống.

“Nơi này, ha, chắc tạm thời không tìm tới, ha...” Cậu nói, vươn lưng dầm eo, ý muốn kéo thẳng xương sống vặn vẹo của mình,

Hạ Lục Nhất ngồi tựa trên tường bẩn, nâng mắt nhìn bóng kéo dài của cậu, đột nhiên nhú mày, nói: “Cậu còn đang phát triển sao?”

Hình như hơi cao lên, hơi cường tráng thêm hơn con gà luộc lúc bị bắt đến viết kịch bản.

Hà Sơ Tam chuyển cặp sách từ trước ngực ra sau lưng, vừa nuốt nước miếng, vừa trả lời: “Cha tôi... ha, nói tôi còn nhỏ, còn có thể lớn thêm. Nói không chừng sang năm tôi còn cao hơn cả anh.”

Tiểu dẫn, con người ta hai mươi một tuổi đầu đều đã bôn ba khắp nơi, còn lớn á! Hạ Lục Nhất hừ lỗ mũi, thật sự không còn khí lực để mắng một câu, chỉ có thể hít một hơi nói, “Cởi áo, cầm máu cho tôi.”

Hà Sơ Tam cân nhắc nửa ngày, “..... Cởi á?”

“Hai chúng ta!”

Hà Sơ Tam dưới sự chỉ đạo của Hạ Lục Nhất, cởi áo dầm máu của Hạ Lục Nhất để qua một bên, rồi cởi áo của mình, xé thành từng mảnh cầm máu cho Hạ Lục Nhất, băng bó vết thương.

“Trừ giết người phóng hỏa, cái gì tôi cũng có thể giúp anh. Nhưng tôi không phải mã tử của anh.”

“Câm miệng!”

Mã tử lão tử thì đã làm sao!?

Cũng trong chạng vạng hôm nay, mấy tên mã tử của Hứa Ứng đuổi đến chỗ trốn, cầm được một bao áo dính máu của Hà Sơ Tam để lại.

.....

Hạ Lục Nhất nặng nhọc thở phì phò, che miệng vết thương vai phải, dựa vào tường, từng bước đi lại gần cửa sau của công ty điện ảnh Kiều Kỳ.

Hắn khom người sờ soạng một cống nước gần đó ở một góc hẻo lánh, lấy ra một chiếc chìa khóa dự bị được bao trong khăn, nhẹ nhàng gỡ ra.

Lúc này là đêm khuya, mấy con hẻm gần đó trừ hắc đều không còn ai, mấy con chuột chít chít chạy qua chân hắc, oai dũng không hề e ngại.

Hắn lần mò đi vào, cảnh giác vênh tai nghe động tĩnh bên trong, cẩn thận dè chừng tới gần vị trí Studio.

Có lẽ phía trước đã bị người tra qua, cửa Studio không đóng. Hắn sờ soạng một cái bàn trong góc—— là chỗ ngồi lúc trước Hà Sơ Tam viết kịch bản.

Kéo ngăn lật ra một hộp diêm và cây nến sáp, hắn cúi lưng nửa quỳ xuống đất, sau khi đốt nến đặt trên mặt đất, chiếu sách một khe nhỏ trong bàn.

Hắn dùng chìa khóa dự bị mở khe nhỏ, bên trong là một tủ bảo hiểm chế tác tinh xảo.

Hắn cẩn thận ngẩng đầu nhìn động tĩnh xung quanh, sau đó đến gần tủ bảo hiểm, lách cạnh đánh mặt mã. Sau chốc lát, cách một tiếng vang nhỏ, hắn kéo tủ bảo hiểm ra, lấy ra một bọc giấy.

Cửa động nhiên truyền đến một tiếng cười nhạt, thanh âm trêu tức của một nam nhân vang đến, “Quả nhiên Thanh Long đem ‘sổ sách’ giấu ở chỗ này.”

Một loạt tiếng “tách! Tách!”, đèn trần nhà đều mở, cả phòng sáng trưng, chiếu lên Hạ Lục Nhất hơi nhàu mày, cùng Hứa Ứng dương dương tự đắc đang đứng ở cửa phòng.

Hứa Ứng ngậm xì gà đi tới, phía sau tràn vào vài tên mã tử, cuối cùng là Hà Sơ Tam bị một tên dùng súng dí trên đầu.

“Tìm thằng sinh viên này ném áo dính máu của mày, để tao nghĩ mày đã ra khỏi thành?” Hứa Ứng nói, “Hạ Tiểu Lục, sao mày ngu quá vậy?”

Về mặt Hà Sơ Tam tái nhợt, biểu tình khủng hoảng và sợ hãi, ánh mắt nhìn về phía Hạ Lục Nhất đầy áy náy bi ai—— trong lòng Hạ Lục Nhất mắng một câu đệt, thằng nhóc này mười phần ảnh đế, quả cầu vàng không có phần của nó thì giành cho ai!!

Hắn ném bọc giấy, đỡ bàn từ từ đứng lên, mở miệng lại không phải nói với Hứa Ứng, “Ai đánh?”

Trên đầu Hà Sơ Tam có một vết bươu ửng đỏ, không phải là do ngã mà thành, cậu thành thật khai báo, “Là tên có sẹo trên mũi kia.”

Hạ Lục Nhất liếc nhìn qua một tên mã tử bên cạnh Hứa Ứng, “Lão đại báo thù cho cậu.”

Khóe môi Hạ Lục Nhất vừa động, muốn nói tôi không phải mã tử của anh, lại bị Hạ Lục Nhất hung ác trừng về. Hứa Ứng bên cạnh nhìn không được mà cười khê, “Thôi đi, Hạ Tiểu Lục. Mẹ nó, đứng còn không vững mà còn giả bộ làm lão đại cái gì! Ném ‘sổ sách’ qua cho tao!”

Hạ Lục Nhất lạnh lùng liếc nhìn Hứa Ứng, chậm rãi để bọc giấy lên mặt bàn. Lại không có ném qua mà chỉ đẩy về phía trước.

Hứa Ứng cau mày nhìn hắn.

“Sao? Không can đảm lại đây lấy?” Hạ Lục Nhất cười lạnh.

“Mày một bụng ý xấu, Hứa ca cũng không hứng chơi với mày.” Hứa Ứng nói, hất cằm.

Tên mã tử có sẹo ở mũi đi lên phía trước, đến gần bàn cầm lấy bao giấy, quay đầu ném cho Hứa Ứng. Sau đó vận Hạ Lục Nhất ấn lên bàn, hai tay bắt chéo sau lưng, sờ soạng một phen, “Hứa ca, không giấu vũ khí.”

Hạ Lục Nhất cười nhạt một tiếng, “Lục Nhất ca mày không bao giờ giấu ‘vũ khí’, không giống Hứa lão đại chúng mày, căn bản ‘vũ khí’ không lớn.”

Hứa Ứng giương cằm, tên mã tử kia tát một bạt tay vào Hạ Lục Nhất! Hạ Lục Nhất quay đầu nhỏ ra một ngụm máu, từ từ quay đầu quét mắt qua người này, nhếch mép cười lạnh.

Hứa Ứng vừa cầm bao giấy vừa đi về phía hắn, “Hạ Tiểu Lục, lăn lộn đi ra, miệng đứng quá tiện. Nói vài câu thức thời, tâm tình Hứa ca tốt, còn lưu lại mạng cho m... Gì mẹ nó, cái chó gì đây?!”

Gã cầm một sấp kịch bản dày ném lên bàn, phía trên toàn hàng chữ đoạn chính thanh nhã của Hà Sơ Tam.

Hạ Lục Nhất “Ha?” một tiếng, “Bị người khác đổi? Hứa ca, đây không phải ‘em’ làm nha.”

“Con mẹ mày! Đừng giở trò với lão tử!” Hứa Ứng bước nhanh tới tóm lấy tóc hắn, “ ‘sổ sách’ ở đâu?”

Hạ Lục Nhất cười cười, “Hứa ca giết Thanh Long lão đại, lại không tìm thấy ‘sổ sách’ quan trọng, trương long đầu cũng chưa xuất hiện—— các trưởng lão không chịu bỏ phiếu bầu vị trí long đầu mới đi?”

Hứa Ứng cười dữ tợn bóp chặt cổ Hạ Lục Nhất, “Đm, đừng nói lời vô nghĩa với tao, tao bắt tên phản đồ là mày, lập công lớn, lại tiếp quản địa bàn trong bang, mấy lão già không chết kia không nhận cũng phải nhận!”

Hạ Lục Nhất bị bóp đến đỏ gay mặt, ho sặc nói, “Việc đó... không nhất định!”

Hắn đột nhiên quét chân qua, đá cây nến đang đốt lên người Hứa Ứng! Ánh lửa bắn lên cẳng chân Hứa Ứng, Hứa Ứng vội vàng nhảy qua một bên đạp lại một cước! Cũng chính một cước này, Hạ Lục Nhất nghiêng người né tránh, tay trái đâm lên cằm Hứa Ứng!

Sau đó hắn thuận tay nhắc ghế đập trúng đầu tên mã tử bên cạnh kia, ghế bang một tiếng vỡ vụn, hắn nhặt chân ghế bèn nhóc, “phập” đâm vào bàn tay đối phương—— đúng lời hứa

“A a a a ——!” Mã tử che lòng bàn tay đầm đìa máu kêu lên thảm thiết.

Hứa Ứng từ phía sau nhào tới, hai tay hướng trên vai hắn, Hạ Lục Nhất vung tay cản, lại bị Hứa Ứng một phen chế trụ cổ tay, đè lên gan bàn tay, chân ghế rơi xuống đất.

Hạ Lục Nhất lại nghiêng người trả lại một cước, Hứa Ứng vội vàng buông tay hắn tránh qua, hai tay nắm chặt, hét lớn một tiếng “Song long thủ thủy”, đánh úp lên ngực Hạ Lục Nhất.

Hạ Lục Nhất quen thuộc với quyền pháp của gã, hai tay theo bản năng muốn cách đẩy phá giải, nhưng động tác vừa làm động vào vết thương bên vai, hắn thét lớn một tiếng, chỉ xuất một chưởng, lại bị chưởng khác chụp trúng ngực, lập tức ngã xuống đất!

Hứa Ứng cúi người tung một tay, Hạ Lục Nhất xoay người né tránh, lấy một quyền lấy tiến để lùi để phản kích. Hai người quay cuồng đánh nhau trên mặt đất, người ngoài nhìn đến hoa cả mắt. Nhưng Hạ Lục Nhất vẫn mang thương thế trên người, tay phải gần như vô lực, sau khi giao đấu hơn mười quyền, hắn đã bị Hứa Ứng chặt chẽ đè dưới đất.

“Hạ Tiểu Lục,” Hứa Ứng thở phì phò cười nói, “Bộ quyền pháp này là tao dạy, mày muốn báo đáp Hứa ca thế nào đây?”

Mặt Hạ Lục Nhất bị đè trên đất, nghiêng tai nghe, khản giọng nói, “Thanh Long đối với mày không tệ, mày báo đáp hắn như thế nào?”

“Thanh Long đối với tao không tệ? Ha? Ha ha ha ha! Bố mày theo hắn hai mươi năm, nâng hắn lên vị trí thái tử, diu hắn đăng bảo tọa long đầu, kết quả hắn lại đem tất cả cho cái tên mặt trắng miệng chưa dứt sữa như mày! Cái phó đường chủ chó má gì chứ, chính là một con chó dưới lòng bàn chân hắn, hắn có bao giờ xem tao trong mắt?! Bố mày nhiều năm khổ cực vì hắn, mày có biết hắn nói gì với các trưởng lão không? ‘Hạ Lục Nhất tuổi còn trẻ thế nhưng trí dũng song toàn, có thể trọng dụng’, ‘Hứa Ứng tâm cơ quá sâu, không thể tin hoàn toàn!’”

“Hắn xác thật tin nhầm mày!” Hạ Lục Nhất cao giọng quát, “Hứa Ứng! Mày cho rằng mày có thể giấu diếm sao? Lúc tao rời biệt thự đến bệnh viện, bên người không hề mang đao! Quản gia, người giúp việc và anh em trong Kiều Kỳ đường trong biệt thự đều có thể làm chứng!”

“Quản gia? Người giúp việc?” Hứa Ứng cười lạnh nói, “Đêm đó, khi nhìn thấy thi thể chị gái đều bị Hạ Lục Nhất nổi điên “giết” hết rồi! Về phần anh em trong Kiều Kỳ đường, trừ tiểu đệ của mày, chính là của tao, mày thấy mọi người sẽ tin ai?!”

“Mày...” Hạ Lục Nhất dứt khoát không thể tin được gã lại diệt khẩu tất cả người trong nhà Thanh Long, cắn răng run lên, lặc giọng nói, “Hứa Ứng, hắc đạo cũng giảng đạo nghĩa, mày nhất định sẽ chết không tử tế.”

Hứa Ứng nghe thấy câu này, ngược lại còn cười ha ha ẩn mặt Hạ Lục Nhất xuống, khoe môi cong lên, “Người giang hồ đều nói Thanh Long lão đại là người hiểu đạo nghĩa nhất, hắn có “chết tử tế” hay không?”

Gã dán bên lỗ tai Hạ Lục Nhất, trêu tức nói, “Mày có biết khi tao xách đao mày vào, hắn nói gì với tao không?”

“Hắn nói, ‘Tiểu Lục, là lỗi của tôi, em đừng tự trách’ Ha!Ha ha ha!Ha ha ha ha!”

Gã cảm thấy thú vị mà cất tiếng cười to, mà Hạ Lục Nhất đại đi hồi lâu, bỗng phát lên tiếng gầm rú khàn đặc, hắn dùng hết khí lực vịn cánh tay phải bị thương đánh một chưởng vào Hứa Ứng! Hứa Ứng đang cười bất ngờ không kịp phòng, bị trúng quyền!

Trên mặt Hứa Ứng nhất thời in lên năm dấu tay hồng thấu, ánh mắt gã hung ác nham hiểm, rút súng bên thắt lưng, dí lên đầu Hạ Lục Nhất, “Tao đổi ý rồi, Hạ Tiểu Lục. Không cần lưu toàn thi cho mày, tốt nhất là nên đập nát từng đoạn xương cốt của mày!”

“Trước giết thằng nhóc kia cho hần xem!” Gã quay đầu quát với tên mã tử đang chế trụ Hà Sơ Tam.

“Tiểu Lục, là lỗi của tôi, em đừng tự trách”

....

Otz (gục!!)

8. Chương 7

“Cậu muốn giết ai?” Một giọng nói già nua vang lên.

Hứa Ứng kinh ngạc ngẩng đầu, đã không biết từ lúc nào, mã tử của gã đã bị một đám người khác dùng súng chế ngự. Trưởng lão Kiêu Kỵ đường, Nguyên thúc, chống trượng long đầu, được Thôi Đông Đông nâng, mang theo một đám người từ cổng đi ra.

Mấy vị trưởng lão khác trong Kiêu Kỵ đường như Cát lão, Đoàn thân vương, Cừu thúc cũng đều có mặt ở đây. Trong đó Cát lão là người mà mười mấy năm trước tự mình tiếp nhận Hứa Ứng bá đường nhập hội, sau đó đề cử hần lên làm phó đường chủ, sự vụ trong bang hội đều đứng về phía Hứa Ứng. Lần này cũng chỉ có thể chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà lắc đầu.

Hứa Ứng nặng nề thở dốc hai tiếng, hung hăng dí sát súng lên đầu Hạ Lục Nhất, giận quá hóa cười, “Mày cố ý để tên nhãi kia dẫn tao vào đây, sau đó tìm người xem kịch?!”

Mặt Hạ Lục Nhất dán trên mặt đất, ha ha cười lạnh, “Danh là sinh viên, kim bài biên kịch, ảnh đế hạng nhất——mã tử mới của tao có thú vị không hả, Hứa ca?”

Hà Sơ Tam vậy xem muốn phản bác cũng không thể, lòng nóng như lửa đốt —— đừng vội vàng chiếm tiện nghi của tôi có được không, trên đầu anh còn có súng đó!!

“Hứa Ứng, bỏ súng xuống, còn có thể giữ cậu toàn thi.” Nguyên thúc nói.

Hứa Ứng cười ha ha, “Đi vào trong cái vòng này, sớm đã đoán trước được ngày hôm nay! Toàn hay không toàn có ích chớ gì!”

Gã chợt bóp cò súng, nhưng Hạ Lục Nhất sớm đã phòng bị trong lời nói của gã, nâng mạnh khuỷu tay đánh về phía gã! Hai tiếng súng vang lên khiến lòng người run sợ, sau đó súng văng ra xa, Hứa Ứng bị hất ngã xuống đất, bụng trúng đạn. Mà Hạ Lục Nhất quỳ rạp trên mặt đất, trên vai thủng một lỗ lớn, máu tươi ồ ạt chảy!

Trong đầu Hà Sơ Tam trống rỗng, theo bản năng muốn xông tới, lại bị Tiểu Mã phía sau tùy tay giật lại, cả người nện thẳng trên mặt tường bên cạnh!

Tiểu Mã mang theo mấy tên mã tử ngang nhiên công đoạt đất diễn của nam chính, phóng qua Hà Sơ Tam, bổ nhào lên người Hạ Lục Nhất thay hần cầm máu. Mấy kẻ còn lại thì vây loạt xoạt xung quanh, dí súng dè lên người Hứa Ứng ở giữa vòng. Hứa Ứng bị ấn ngã xuống đất, hai đầu gối quỳ chính tề.

“Lục nhất ca! Lục nhất ca!” Tiểu Mã quỳ tại chỗ hô to, thẳng đến khi nhìn thấy Hạ Lục Nhất chầm chậm mở mắt, thấy hần nhăn mi nên sợ làm ồn, mới thả lỏng một hơi.

Hà Sơ Tam bị đám người đẩy ra ngoài, nhón chân xem xét bên trong lại không hề thấy người, đành phải lấy túi sách để dưới chân, đỡ tường treo lên mấy cái giá gần đó.

Cậu nhìn thấy Hạ Lục Nhất bị mấy tên tiểu đệ vây ở giữa, phía bên kia còn có người đang dè Hứa Ứng, Nguyên thúc chống trượng long đầu chậm rãi đi đến trước mặt Hứa Ứng.

Ông rút đầu trượng long đầu lên, bên trong có chứa một thanh đoản đao long đầu, ném xuống bên đầu gối Hứa Ứng.

“Hứa Ứng, cậu phản bội bang hội, mưu hại lão đại.” Nguyên thúc lạnh lùng nói, “Án theo quy củ ‘ba đao sáu động’. Niệm tình mấy năm nay cậu vì bang hội mà làm không ít việc, tôi cho cậu tự mình kết thúc. Bây giờ cậu có gì để nói nữa không?”

Hứa Ứng che máu chảy ồ ồ trên bụng, nhăn mày cười lạnh nhìn lão. Bị nhìn chăm chăm Nguyên thúc mặt không đổi sắc, vẫn là vẻ mặt lạnh lẽo. Hứa Ứng đột nhiên phát ra một trận cười to quỷ dị, gã nói liên tục ba tiếng “Tốt! Tốt! Tốt lắm!”, khản giọng nói, “Tôi còn có gì để nói sao? Tôi bán mạng vì Thanh Long, vì mấy lão già không chết mấy người, kết quả thì sao? Chỗ tốt nào cũng đều là thằng oắt con kia hưởng! Các người không cho, tôi tự giết lấy! Tôi sai sao? Ba đao sáu động...ha? Tôi không phục!”

Gã nắm thanh đoản đao long đầu nhảy dựng lên, một đao cuối cùng tiếp cận về phía Nguyên thúc! Thôi Đông Đông bên cạnh đột nhiên hành động, xoay người đập một cước đá văng đoản đao trong tay gã! Lại một cước đập Hứa Ứng ngã xuống đất!

Cô còn chưa kịp bổ thêm một cước, thì Hạ Lục Nhất cả người đầy máu đã đẩy mạnh Tiểu Mã, nắm đoản đao long đầu dưới đất, hét lớn lên một tiếng rồi lao thẳng tới, khí thế mãnh liệt đâm xuống một đao! Ghim chặt Hứa Ứng trên mặt đất!

Máu trên vai gã nhỏ từng giọt xuống mặt Hứa Ứng, Hứa Ứng trừng lớn mắt, vẻ mặt dữ tợn nhìn hắn, trong ánh mắt hai nam nhân tràn đầy hận ý cực đoan giao nhau trong không khí, Hứa Ứng giãy dụa đem hai tay bầu chặt lên yết hầu Hạ Lục Nhất.

Hạ Lục Nhất ấn chuôi đao nhiễm máu xuống, hung hăng xoay một vòng!

Từ trong cổ họng Hứa Ứng phát ra tiếng gầm gừ quỷ dị, hai tay run rẩy lưu lại mười dấu tay nhiễm máu trên cổ họng hắn, “Hạ..... Tiểu..... Lục.....”

Gã giãy dụa nâng đầu ghé sát bên tai Hạ Lục Nhất, cười dữ tợn, thấp giọng nói một câu.

“.....”

Xung quanh không ai nghe rõ, nhưng mắt Hạ Lục Nhất chợt trừng lớn, vừa muốn lui thân, thì Hứa Ứng lại nhào mạnh tới, để toàn bộ lưỡi đao đâm sâu vào cơ thể mình!

Người đàn ông đã tâm bình bực này phun ra một ngụm máu đỏ đầy trời, hai mắt trừng lớn như chuông đồng, chuộc hơi thở cuối cùng.

Hạ Lục Nhất vẻ mặt khiếp sợ rút đao ra.

Hắn lắc Hứa Ứng một phen, thấy người nọ không còn phản ứng, chỉ có máu tươi phun ra theo từng động tác của hắn. Lúc này trên mặt hắn toàn là máu, trầm mặc nhìn Hứa Ứng không còn hơi thở, trong mắt hận ý bắt đầu thấm đẫm, hận thấu xương! Giống như nhập ma, hắn điên cuồng đâm đao xuống một lần nữa! Lại rút ra, rồi đâm xuống! Lại rút ra, rồi đâm xuống...

“Phập! Phập! Phập! Phập!”

Tiếng lưỡi đao cắt xé xuyên qua cơ thể vang lên liên tục trong căn phòng yên tĩnh, máu thịt rơi từng khối tung tóe trên mặt đất, Hà Sơ Tam vịn trên tường mặt trắng bệch quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn.

“Gã đã chết. Đủ rồi!” Thôi Đông Đông mở miệng nói.

Cô bắt lấy cánh tay cương cứng của Hạ Lục Nhất, dùng sức cầm, ý bảo hắn thanh tỉnh một chút. Hạ Lục Nhất vô cảm chậm rãi quay đầu nhìn về phía cô, qua hồi lâu, giống như nhập hồn về, nhắm mắt thở ra một hơi dài.

Hắn ném thanh đoản đao đầy máu xuống, thoát lực ngã trên vai Thôi Đông Đông.

Tiểu Mã vội vàng sắp xếp thuộc hạ, dùng tấm gỗ đơn giản làm cáng, nâng Hạ Lục Nhất lên. Nguyên thúc và mấy vị trưởng lão đến gần quan tâm hắn, Hạ Lục Nhất nhợt nhạt cười cười, cùng với kẻ vừa điên cùng dữ tợn cứ như hai người, hơi suy yếu mà khiêm tốn nói: “Các vị trưởng lão, cảm tạ cứu giúp đúng lúc.”

“Tiểu Lục, thiết thời của cậu rồi, nghỉ ngơi trước đi.” Nguyên thúc nói, phất tay ý bảo nhóm mã tử nhanh chóng đưa cậu đến bệnh viện tư.

Thôi Đông Đông đi bên cạnh vài bước, Hạ Lục Nhất lắc đầu với cô. Cô biết vậy đành quay lại, đỡ Nguyên thúc nói, “Nguyên thúc, ngài đi đường xa vất vả, có muốn tôi đưa ngài về trước hay không?”

“Không cần, nha đầu,” Nguyên thúc vỗ lên mu bàn tay của cô, “Ta biết con hiếu thuận. Ta không vội trở về, chính sự quan trọng. Lão Cát, lão Cửu, Đoàn thân vương, đại hội tuyển cử ‘Long đầu’ mới, cử hành ở trong phòng bệnh Lục Nhất luôn đi. Chúng ta đưa nó cùng đi bệnh viện.”

Một đám người vây quanh cánh đi ra công ty điện ảnh, mấy tên mã tử còn lại kéo thi thể Hứa Ứng lên bao tải nâng đi. Chỉ còn lưu lại duy nhất một mình Hà Sơ Tam, bởi vì độ tồn tại có mong manh, nên chẳng ai thêm chú ý đến cậu.

Rất lâu sau, cậu mới từ trên giá tường lão đảo đi xuống, khom lưng nhặt cặp sách nặng trĩu. Cậu sững sờ nhìn vết máu còn mới ở trên đất, trong đầu trống rỗng, chỉ có thể nghe tiếng ù ù bên tai.

Cái người tên Hứa Ứng kia hao tổn tâm cơ, giết người oán hận, cuối cùng chỉ rơi vào kết cục chết không toàn thân. Mà Hạ Lục Nhất lại thương rất nặng, vừa này còn giống như quỷ thân nhập hồn, bây giờ lại hấp hối bị nâng ra ngoài... Thật sự không có chuyện gì chứ?

Cậu hốt hoảng, lòng có sầu lo, lại không thể rời đi. Đứng lặng người trong Studio trống trải, cậu ôm chặt cặp sách nhỏ của mình, khắp khiêng rời đi.

Đến rạng sáng cậu xuất hiện trước cửa nhà mình. Trong con hẻm, giấy vàng bay lả tả, một cổ hương nhang phảng phất trong gió, trong nhà bác gái Lưu lâu trên không biết phát sinh chuyện gì, chỉ đầm đìa gào khóc mắng: lũ xã hội đen chúng mày, chết không được tử tế!

Không ai chú ý tới một người mặc jacket màu đen, đứng ngốc người nhìn giấy tiền vàng, sau đó cúi đầu yên lặng đi ra.

Hà nha sĩ khóc xụi xụi cảm khái đưa con trai vào phòng khám, đóng cửa nhỏ giọng lải nhải với Hà Sơ Tam: “Con trai bà ấy lúc trước không phải cũng là người xã hội đen sao, đúng là tự tạo nghiệp mà, ách ách ách... Cả ngày hôm qua con đi đâu vậy?! Cái tên Hạ Lục Nhất kia đã đi chưa?!”

Trong hai mươi mấy giờ ngắn ngủi, Hà Sơ Tam đã trải qua một tình sử rối rắm của một vị lão đại xã hội đen, sau đó bị người ta đuổi giết, trên lưng công một đại nam nhân chạy mấy con phố, trốn chui trốn lủi chạy qua thành tìm dần chị, rồi lại chui về đầm đưng vai ảnh đế, chứng kiến một cảnh hắc bang báo thù..... Nội dung này máu me be bét, chấn động khuấy động tâm linh nhỏ bé thuần khiết của cậu. Trong đầu cậu vẫn còn trống rỗng, chỉ ngờ ngác buông cặp sách trong tay, cởi bộ jacket đen cậu trộm trong Studio xuống.

Hà nha sĩ hít một ngụm khí lạnh, nhìn trên áo con trai loang lổ vết máu!

“A! A!!” Hà nha sĩ há miệng kêu to!

“Ba, con không sao,” Hà Sơ Tam thấp giọng nói, “Máu này không phải của con. Ba có thể giúp con đổ thùng nước lạnh được không?”

Sau khi dội mấy thùng nước lạnh, Hà sinh viên sốt cao không dậy nổi giường, bị bệnh nửa sống nửa chết đúng ba ngày, trong mơ hỗn loạn mơ hồ, giống như có một cây gậy đập loạn trong đầu, tiềm thức muốn đem tất cả một màn hỗn độn về ân oán tình thù kia, đóng gói ném ra đầu óc.

Ba cậu thay cậu đến trường, trả mấy cuốn sách cho thư viện, lại xin phép trường học, nói là cậu bệnh nặng không chịu nổi, xin hoãn thi lại.

Bên này Hà Sơ Tam ở trên chiếc giường ẩm thấp mê man đủ thứ, bên kia Hạ Lục Nhất ở trong phòng bệnh cao cấp, được các bác sĩ băng bó thành cái xác ướp, cũng chìm sâu trong mộng mi.

Hiệu quả thuốc gây tê chưa qua, trong đầu hần một mảnh hỗn độn, giống như đang đi trong một biển đêm vô tận, bên tai là tiếng cười dữ tợn trước khi chết của Hứa Ứng, còn cả lời nói ác ý bám sâu bên tai hần.

“Hạ Tiểu Lục... Mày hèn hạ thấp kém... Tao muốn mày không bao giờ biết... Thanh Long là chết như thế nào.....”

——Thanh Long là chết như thế nào? Chẳng lẽ không phải là mày giết?! Vậy còn có thể là ai?! Nói bậy!!

Hắn siết chặt nắm tay, cổ họng giật giật tỉnh dậy! Mà các vị trưởng lão đang tụ tập nghe di chúc, vẫn chưa chú ý tới hắn đã tỉnh.

Nguyên thúc mang đến một luật sư gầy gò khôn khéo, giới thiệu đây là luật sư riêng của Thanh Long, Thanh Long từng dặn Nguyên thúc, nếu mình ngoài ý muốn bỏ mình, thì lấy trưởng long đầu và di chúc mà gã đã đưa cho luật sư.

“Trong di chúc của Hách Thừa Thanh tiên sinh chia làm hai phần.” Luật sư nói, “Thứ nhất là toàn bộ tài sản tư nhân đều thuộc về phu nhân Hạ Tiểu Mãn, thứ hai chính là đề cử Hạ Lục Nhất làm ‘long đầu’ nhiệm kỳ tiếp theo.”

Hạ Lục Nhất nhắm mắt, bàn tay không bị thương run rẩy siết chặt chần.

Mấy cái trưởng lão hai mặt nhìn nhau, Nguyên thúc nói, “Thanh Long đã bỏ một phiếu, ý mấy lão thế nào?”

“Tôi nghe Thanh Long.” một người từng trải như Cừu thúc nói, “Tiểu Lục làm người thông minh, có đảm lược, Thanh Long nói đúng, có khả năng đảm nhận.”

“Dù sao thì Tiểu Lục kinh nghiệm còn ít.” Cát lão lớn tuổi nhất nói, “Hơn nữa chưa từng đảm nhiệm phó đường chủ, nếu trực tiếp thăng sơn chủ, này không hợp quy củ.”

“Quy củ là người định, không cần bảo thủ.” Cừu thúc nói, “Tiểu Lục chấp chương ‘Hong còn’ nhiều năm, kiếm không ít lợi nhuận cho công ty, có công lao cũng có khổ lao, tôi thấy hắn đủ kinh nghiệm.”

“Lúc này hắn mới có bao nhiêu tuổi?” Cát lão nói, “Để hắn đảm đương ‘Long đầu’, tôi lo người phía dưới không phục.”

Hai người tranh luận vài câu, Đoàn thân vương yên lặng ngồi ở một bên lên tiếng, “Thanh Long hai mươi tuổi đã lên làm ‘Long đầu’, lúc ấy cũng có kẻ không phục, sau đó họ thế nào?”

Cát lão ghen, cảnh tượng máu tanh năm đó Thanh Long càn quét kẻ phản bội lập tức hiện lên trong đầu mọi người. Vị lão đại hắc đạo nhìn có vẻ khiêm tốn nho nhã, có thể ngồi trấn ‘Long đầu’ mười lăm năm, gã đương nhiên có chỗ ngoan tuyệt của gã.

Đoàn thân vương trầm thấp lại nói, “Huống hồ kẻ không phục nhất, không phải là Hứa Ứng sao? Đã không còn gã, thì còn có ai?”

Cát lão sắc mặt chợt phát xanh, nhú mào, không nói gì thêm.

“Tôi bầu Hạ Lục Nhất một phiếu,” Đoàn thân vương nói, “Lão Nguyên, ông thì sao?”

Nguyên thúc gật gật đầu, “Tôi đương nhiên là tôn trọng ý kiến Thanh Long, nếu chỉ có lão Cát phản đối, chuyện này chỉ có thể định như vậy. Bây giờ còn là tang kỳ của Thanh Long, tất cả nghi thức đơn giản xuống, sau ba ngày, chúng tay tổ chức đơn giản ‘Thanh Long đại hội’ ở tổng công ty, chính thức bá ‘Long đầu’ đẳng vị.”

Nghe được này câu, Hạ Lục Nhất nhắm mắt, lặng yên không tiếng động thở ra một hơi.

Hắn không có bất cứ ý khiêm tốn nào muốn nhường vị trí ‘Long đầu’ cho kẻ khác, Thanh Long chết, Hứa Ứng chết, Thành Đại Chủ cũng bị hắn giết, mấy vị trưởng lão đều muốn sống thanh nhàn, không muốn đứng ra làm chim đầu đàn, trong bang hội còn có ai có thể đảm nhận, nhìn là biết ngay. Tuy Thôi Đông Đông cũng có thể đảm nhiệm nhưng tính cô phong lưu, thích vui chơi, cũng không có ý làm lão đại, đối với chuyện Hạ Lục Nhất lên làm long đầu cũng gờ tay chân tán thành.

Chỉ có hắn lên làm long đầu, mới có thể đem Kiều Kỳ đường lớn mạnh thêm. Cũng chỉ có hắn lên làm long đầu, mới có thể tìm ra nguyên nhân chân chính Thanh Long chết...

Hắn nằm ở trên giường nhắm mắt không nói, mấy vị trưởng lão đã thương nghị xong chính sự, thăm hỏi một phen hắn “mê man” rồi rời đi. Tiểu mã thí điền thí điền lên vào thỉnh an, “Lục nhất ca! Đừng giả bộ ngủ!”

“Cút,” Hạ Lục Nhất mở mắt ra nói, “Nước.”

Tiểu Mã thí diên thí diên bưng nước tới, nâng lên đầu giường, cầm một ống hút mời lão đại, “Lục Nhất ca, anh không sao là quá tốt rồi! Việc vệ sinh gì gì đó cứ giao phó cho đám tiểu đệ là được!”

“Cút mẹ mày đi, nhìn cái bản mặt xấu như chó của mày mà tiểu ra được sao?” Hạ Lục Nhất nói, “Nghe nói lúc đó mày chuồn rất nhanh?”

Tiểu Mã đắc ý lên tiếng, “Đó là đương nhiên! Lục Nhất ca phá cửa chạy! Em cũng bỏ nhào chạy ra mười tám vạn dặm, thẳng đến nhà Đông Đông tỷ, cái cô ca nữ nhỏ kia cũng được em lập tức giấu kỹ đi! Em – Tiểu Mã là ai chứ? Chính là thuộc hạ tài tướng đặc lực nhất của Lục Nhất ca! Nếu Hứa lão tam mà bắt được em, thì không biết phải gây cho Lục Nhất ca bao nhiêu rắc rối nữa!”

“Mẹ nó, đúng là cầm tinh con chuột!” Hạ Lục Nhất cười lại mắng một câu, “Mặt khẩu kết là mày đổi?”

“Sớm đổi! Đông Đông tỷ vừa trở về thì em báo lại, anh đã nói trong đó có thứ quan trọng nên vừa xảy ra chuyện thì phải đổi. Lúc đêm Đông Đông tỷ đã đổi luôn! Lục Nhất ca, lúc đó đầu óc em không mọc ở mông, không cần phải đánh gây nữa chứ?”

“Đánh! Hồng côn’ đánh mày, muốn không?”

“Hồng côn đánh còn đau hơn nhiều.” Tiểu Mã nói thầm, đột nhiên ai nha một chút nhảy ra thật xa, “Lục, Lục nhất ca anh vừa nói cái, cái gì cơ?”

“Có dũng có mưu, diện mạo hung ác, có thể làm.” Hạ Lục Nhất nói, “Ngày mai tao đề nghị với các vị trưởng lão, để mày làm ‘Hồng côn’ mới.”

Tiểu Mã gào cổ họng khóc to, “Lục Nhất ca không phải chỉ bị thương nhỏ thôi sao, đáng để anh về nghỉ hưu sao? Em trời sinh là tiểu đệ, chuyện của anh, em nào có thể làm a? Anh tự mình làm đi!”

“Đệt mẹ!” Hạ Lục Nhất nhin không được lại mắng một câu, “Đừng có trù lão tử, về cái gì mà hưu? Gọi ‘Lão đại’!”

“A? A a a?!” Tiểu Mã ré lên.

“Ngậm miệng,” Hạ Lục Nhất đau đầu nói, lại phát phát ý nói gã đến gần chút, “Sau khi nhậm chức, mày đi làm một chuyện cho tao, trước khi Thanh Long chết, Hứa Ứng từng tiếp xúc với kẻ nào, bắt tâm phúc của gã đến lần lượt tra khảo.”

Tiểu Mã thần sắc ngưng trệ, “Nhưng thuộc hạ Hứa Ứng có mấy tên tâm phúc, tối nay đều đã bị giết, không lưu một ai.”

“Cái gì?! Ai hạ lệnh?”

“Nói là các trưởng lão quyết định, nói cái gì mà ‘Lòng lang dạ thú, giữ cũng vô dụng’.”

Hạ Lục Nhất nhíu mày, trầm mặc một lát, “Tiếp tục tra, chắc sẽ có dấu vết lưu lại. Lúc đi điều tra, đừng để người khác phát hiện.”

“Vâng.”

Hạ Lục Nhất muốn đề Thôi Đông Đông lên làm phó đường chủ. Người khác cầu còn không được, Thôi Đông Đông lại không muốn làm, nói mình không muốn quản người, thích quản sổ sách, đừng cmn giao thêm việc cho cô. Bị trói thành xác ướp Hạ lão đại ở trên giường trừng lớn mắt —— cô không làm, các trưởng lão lại muốn đem người họ tiến vào, cô có phải huynh đệ của tôi hay không, cô có làm hay không!?

Sau khi Thôi Đông Đông trải qua nghĩ sâu tính kỹ tổ vẽ bảo vệ huynh đệ không bị “xuyên xỏ”, tôi có thể miễn cưỡng đảm đương, nhưng hồng bao mỗi năm phải cho tôi hai phần. Hạ đại lão nhắc đầu gối nện cô —— cô nghĩ đẹp thật!

Bên này Hạ Lục Nhất bắt đầu làm lão đại xác ướp —— giang hồ xưng “Song đao lão đại”, chỉ là vị lão đại này sau khi xuất viện lại không rút đao, mà chuyển qua dùng súng —— Bên kia Hà Sơ Tam giám sát, kéo hơi tàn bỏ lên đọc sách, tham gian mấy cuộc thi lại của một tuần sau, đương nhiên, điểm cao mà qua.

Hà Sơ Tam làm một nhân sĩ chỉ số IQ cao, đại não phi thường có năng lực loại bỏ, trong lúc nóng đầu đã đem virus và ký ức đen tối tiêu chảy đẩy ra ngoài. Sau khi hoàn toàn giám sát, đã là thời gian nghỉ hè.

Cậu nhân lúc chưa bế giảng, mà chạy vào thư viện mượn một túi sách lớn, ban ngày làm công ở chỗ A Hoa, buổi tối đốt nến học trong phòng. Sáng sớm mỗi ngày cậu đều đổi địa điểm, đi bộ mấy đường tắt, đến nghĩa học* trong thành——chính là học đường còn lưu lại ở thời Mãn Thanh——quảng trường nhỏ trước cửa, để tập thái cực quyền Dương thị. A Hoa thúc nghĩ tới đồ đệ, cảm thấy trẻ nhỏ dễ dạy, phần chần chừ tinh thần huấn luyện cậu, hôm nay luyện quyền hơn hai giờ, ngày mai tập quét chân ba giờ!

(*nghĩa học: trường học miễn phí (thời xưa tư nhân góp tiền hoặc dùng tiền công ích của địa phương dựng lên))

Mỗi ngày cậu đều bị A Hoa thúc dục cho nửa sống thiếu chết, bận rộn rộn, nhưng mỗi lần cậu sẽ không còn nhớ tới vị lão đại xã hội đen vẫn thường mắng chửi cậu kia! Chỉ là có một buổi sáng tỉnh mơ khi cậu bừng tỉnh trong mộng, nháy mắt đã quên nội dung trong mơ, nhưng vị trí bên vai phải lại bắt đầu ần ần phát đau.

Cậu che vai phải, ngốc lăng nhìn vị trí trên giường mà người nào đó từng nằm sắp xuống, cuối cùng cũng không khống chế được mà nhớ tới một ai đó mỗi sáng tỉnh dậy đều không có tinh thần, nhớ tới nước mắt tinh tế trên mặt vị lão đại vô tình, nhớ tới gương mặt uể oải lại đầy bi thương của hắn.

Nhớ tới hẳn khi bị gây trúc đâm thương mà khàn khàn kêu rên, nhớ tới hẳn ở sau lưng cậu rõ ràng tức giận vô cùng lại mềm mại vô lực, nhớ tới khi hắn bị người dùng súng dí đầu mà cười cợt.

Tên hắc đạo kia không việc xấu nào là không làm lại cứu cậu hai lần, mà hai lần đó, cậu đã bồi thường lại. Cậu cảm thấy bọn họ hẳn là sẽ không liên quan đến nhau nữa. Lại không có cách nào quên đi áp lực và cảnh tượng máu tanh đó, thật sự muốn đem cái hình bóng đen tối đó lôi ra khỏi đầu mình.

Hạ Lục Nhất để lại cho cậu không phải là hắc ám, mà là một loại máu tanh không bao giờ tan, sinh sôi khuấy động. Giống như thủy triều cuộn cuộn dâng lên, nện bốp bốp vào tim cậu, lưu lại ở đó một dấu ấn sâu xa. Vô luận cậu cố gắng đè nén như thế nào, nhưng chỉ nghĩ cái tên ấy, là nước thủy triều lại ào ào vang lên bên tai.

Cậu che bả vai ngã xuống giường, vùi đầu vào trong chăn. Đối với chính mình như vậy, cậu bất lực chỉ có thể phát ra tiếng thở dài.

Cuộc sống bình thần kéo dài trong hai tháng, mắt thấy vài ngày nữa là phải khai giảng. Sáng hôm nay, cậu luyệt thiết chân mà cả người đau nhức, lắc lư đi từ nghĩa học về nhà, đang đi vào con hẻm thì bất ngờ ‘kể xấu’.

Hạ Lục Nhất một thân tây trang màu đen, nâng cằm tựa trên tường hút thuốc, hai tay biếng nhác cầm trong túi quần, một chân dài đạp ngang bức tường đối diện, dễ dàng chắn đường.

Trong tai Hà Sơ Tam lại vang lên tiếng ù ù. Nhưng ngơ ngẩn cả người, cậu vẫn thành thật tiếp đón, “Lục nhất ca.”

“Tôi đến mua thịt bò.” Hạ Lục Nhất nói, không để ý dùng tay trái cầm thuốc, phun ra một làn khói trắng, “Thuận tiện lấy dao của tôi.”

Quên nói rõ, trước đó Thanh Long đao kẻ cổ Hà Sơ Tam kia, giờ còn bị đóng gói giấu trong bếp nhà họ Hà.

Hà Sơ Tam gật gật đầu, “Ba thu, anh theo tôi đi lên lấy đi.”

Hạ Lục Nhất lại lạnh lùng cao ngạo búng tàn thuốc. “Cậu lấy xuống đây.”

“Ba tôi cất ở trong tro bếp phải bới lên tìm, đi lên ngồi chờ đi,” Hà Sơ Tam kiên nhẫn khuyên bảo, “Anh đừng sợ, ba sẽ không nhớ rằng anh.”

“Khụ!” Hạ Lục Nhất bất ngờ không kịp phòng bị sặc thuốc! Chưa khụ được vài cái đã bị tàn thuốc làm bỏng, “Khụ khụ khụ... mẹ nó! Ai sợ ba cậu?!”

Hắn chặt vật thu chân dài, ném tàn thuốc, vỗ lên khói bụi tán trên người. Vừa nhấc đầu lên thì thấy tên nhóc này cúi đầu không lên tiếng, đầu vai khẽ run!

Hạ Lục Nhất một phen bóp chặt cổ cậu kéo đến, “Dám chơi lão đại cậu hả? Con mẹ nó, chán sống rồi?”

Hà Sơ Tam một bên cười một bên trốn, bị hấn bắt đến ho khan.

Hạ Lục Nhất chặt ngang nhét cậu trong ngực để chà đạp một trận, đập mấy cái bạt tai lên đầu, “Trở về đập đầu bái đường cho lão tử, xem lão tử có tâm tình tha cậu hay không!”

“Tôi không làm mã tử của anh.” Tóc Hà Sơ Tam rối tung, trong giọng mang theo ý cười, “Vết thương của anh sao rồi? Ổn hết chưa?”

Hạ Lục Nhất nhẹ nhàng băng quơ, “Tay phải gân bị đứt, còn dư sức cầm đũa.”

Nhận ra cả người Hà Sơ Tam cứng đờ, Hạ Lục Nhất nở nụ cười, “Sợ cái gì? Lục nhất ca không cần cậu bồi! Một tay cũng có thể đập cậu rằng rơi đầy đất!”

Hà Sơ Tam vẫn đứng im tại chỗ, không khí nhất thời bế tắc, Hạ Lục Nhất không kiên nhẫn đẩy cậu một cái, “Được rồi, đừng khóc tang! Lên lầu cầm dao xuống đây!”

Hà Sơ Tam bị hấn đẩy mà lão đảo, chầm chậm đi ra vài bước. Hạ Lục Nhất đột nhiên ở phía sau nói, “Này! Nhóc con, biết chơi bóng không?”

Hà Sơ Tam lập tức xoay người, há miệng thở dốc lại chỉ có thể nói, “Không.”

“Tôi có mở mấy gian bida ở Cửu Long, ở trước cổng học cậu cũng có một gian, sau khi tan học thì qua đó cho lão tử. Không đến cũng không sao, Lục Nhất ca chỉ lấy một ngón tay của cậu thôi.”

Hà Sơ Tam chần chờ một chút, “Bên trong không bán ‘thuốc trắng’ chứ?”

“Mẹ nó, đánh bida thì bán ‘thuốc trắng’ gì chứ!? ‘Phấn trắng’ lau tay thì lại có đó! Có cần đưa cậu mấy cân không?”

Hà Sơ Tam lại gật đầu, ở trong bóng tối nhẹ giọng nói, “Tôi đi.”

Bắt đầu từ đây tạo thành một góc mắt không dứt với một vị lão đại xã hội đen.

9. Chương 8

Hạ Lục Nhất đem tất cả phòng bida mới mở ném Tiểu Mã phụ trách. Mã “Hồng còn” điều thương đổi pháo*, đổi một thân tây trang hàng hiệu, trên cổ xích vàng, hai tay mỗi bên một đồng hồ vàng, kính đen mang lên, hai tay nhấc lên như tinh tinh múa loạn, phía sau còn có mấy tiểu mã tử, điệu võ dương oai đi chung quanh thị sát địa bàn.

(điều thương đổi pháo*: súng bắn chim đổi thành pháo, ý nói là đổi đời)

Hôm nay gã dẫn người đến cửa hàng gần đại học Long Cảnh, vừa vào đến cửa, thì đã bị một cây gậy bida đập trúng đầu! Ai nha một tiếng ngã xuống!

“Tiểu Mã ca! Tiểu Mã ca!” Một đám tiểu đệ vây đến.

“Mẹ nó...” Tiểu Mã nổi trận lôi đình muốn phát tác, bỗng trong tiệm còn có một tiếng gào còn to hơn cả gã——

“Đệt mẹ, chán sống rồi hử!”

Phòng bida vừa khai trương không lâu, trong phòng còn chồng chất không ít đồ thừa, cạnh cửa không xa còn có một thùng giấy thiết bị, cao đến vị trí nóc nhà. Hà Sơ Tam đang đầu đầy mồ hôi ngồi trên đỉnh, ôm cặp sách nhỏ.

Hạ Lục Nhất đứng ở dưới chửi ầm lên, “Có gan thì xuống đây ngay cho lão tử! Muốn chết sao! Để mi bái đường với lão tử, cũng không phải để mi đi tìm chết!”

“Bái...đường gì cơ? Thành thân?” Tiểu Mã ôm đầu bò dậy, nghe được một câu như vậy thì vô cùng ngạc nhiên.

Hạ Lục Nhất tùy tay cầm một cây gậy bida khác nện đầu gã, “Bái đường nhận lão đại! Ngậm miệng!”

“Tôi không nhận lão đại, tôi không làm xã hội đen.” Hà Sơ Tam niệm lời kịch cũ trong đầu ra.

Tiểu Mã lưu loát né tránh gây bida, giữa đầu chống nạnh rống to về phía Hà Sơ Tam, “Lão đại bọn tao là người bình thường có thể nhận sao?! Đúng là không biết xấu hổ! Mau xuống bãi đường với lão đại nhanh! Chán sống rồi hả!”

“Chán sống rồi hả là để mày mắng?!” Hạ Lục Nhất lại ném một cây gậy qua, “Cút!”

Tiểu Mã ôm đầu chạy trốn chết, chạy đến đường cái mới dám cùng thủ hạ oán giận, “Mẹ nó, thằng nhóc kia đúng là vàng, chỉ có lão đại mới được mắng!”

Hạ Lục Nhất mắng to một trận không có kết quả, sai sử mấy nhân viên trong góc, “Rút mấy cái bàn kia ra cho lão tử! Mẹ nó, trèo lên đấy, lão tử còn muốn xem hán trèo xuống thế nào!”

“Lão đại...” Quản lý nơm nớp lo sợ đề nghị nói, “Nếu không thì dùng gậy bida chọc xuống!”

“Chọc cái rắm mà chọc! Đối diện là sinh viên đại học tài cao! Dùng đầu mày còn có bồi được sao!? Bồi thường được không?!”

Quản lý đầu co rút lại, nhất thời tỉnh ngộ đây là lão đại và mã tử mới thu đang liếc mắt đưa tình, lưu loát mang người chuyển bàn, trốn theo vận tốc ánh sáng. Còn không quên để một tấm bảng “hôm nay nghỉ kinh doanh” ở trên cổng—lão đại đặt bao hết!

Hà Sơ Tam vừa thấy người đều đi, nhất thời lộ nguyên hình, cái dạng sinh viên nghèo hèn vừa sợ sệt rút rè biến mất, lộ ra một người tâm tình khuyển bảo Hạ Lục Nhất nói đạo lý, “Lục nhất ca, tôi thật sự không muốn làm xã hội đen. Anh xem cả ngày các anh chỉ đánh đánh giết giết, rất nguy hiểm. Đánh bạc, chơi thuốc, mại ***, loại nào không phải hủy một đời người ta.....”

“Cút cmn!” Hạ Lục Nhất nói, “Đừng giả trang là Đường Tăng với lão tử. Học đại học thì đã giỏi? Muốn là chánh thanh tra, ha? Nói cho cậu biết, cục trưởng bảo an cũng không dám quản chuyện lão tử! Lại nói lão tử cho mi đi làm “gà” hay “vịt”? Phân mấy phòng bida cho mi quản, mỗi tháng mười vạn tám nghìn hồng bao, mi vất vả đọc sách mười năm, tốt nghiệp một tháng kiếm bao nhiêu?! Ba ngàn? Năm ngàn?”

“Đây không phải vấn đề tiền nhiều hay ít, mấy người là trái phạm luật...” Hà Sơ Tam còn muốn cãi nhải nhặc, Hạ Lục Nhất khí thế hung mãnh đập một nhát lên thùng giấy phía dưới! Toàn bộ cột thùng giấy đều lay động theo.

Hà Sơ Tam vịn mép thùng không lên tiếng, trong lòng âm thầm thở dài, không nên kỳ vọng nói đạo lý với xã hội đen, nhìn nhìn xem đâu có cách nào khai thông đâu!

Cậu cẩn thận dè chừng ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài, quay đầu tiếp tục ý muốn cùng Hạ Lục Nhất thương lượng, “Lục nhất ca, thư viện sắp đóng cửa, anh để tôi trả sách trước có được không?”

“Trả cái rắm!” Hạ Lục Nhất nói, “Cậu ở phía trên hối lỗi cả buổi tối cho lão tử!”

Hà Sơ Tam tiểu trượng phu co được dãn được, lập tức trung thực, “Lục nhất ca, tôi biết sai rồi.”

“Sai chỗ nào?”

“Không nên học Đường Tăng cãi nhải với anh.”

“Còn gì nữa?”

“Không nên vạch trần anh vi phạm pháp luật...”

“Biến mẹ mày đi!” Hạ Lục Nhất lại đập một cước lên thùng giấy!

“Lục nhất ca,” Hà Sơ Tam vịn thùng, khổ sở vì thùng đang lắc lư, “Tôi thật sự biết sai rồi, thả tôi xuống đi, Lục nhất ca, không trả sách đúng hạn sẽ bị trừ tiền.”

“Trừ bao nhiêu tôi trả cậu bấy nhiêu!”

“Còn bị ghi lại là không giữ hẹn, về sau không thể mượn sách, còn bị hủy mất học bổng.” Hà Sơ Tam mở mắt nói dối, lấp bắp gọi hán, “Lục nhất ca, Lục nhất ca.....”

Hạ Lục Nhất bị cậu niệm đến lỗ tai ù ù, không kiên nhẫn hét lên một tiếng, “Ngậm miệng!”

Hà Sơ Tam lập tức ngậm miệng, thò đầu ra ngó hắn.

Hạ Lục Nhất một tay giật giật bàn, không lay chuyển. Nhìn xung quanh, quản lý sớm đã không biết ở nơi nào rồi.

“Nhảy xuống.” Hắn ngẩng đầu lên, giương tay, “Tôi tiếp cậu.”

Hà Sơ Tam ước lượng chút, muốn hỏi anh tiếp nổi sao, lại suy xét nếu hỏi câu này thì hậu quả sẽ bị đập một trận—vẫn là kiên trì leo đến thung giấy bên cạnh, nhắm mắt nhảy xuống.

“Phù phù!”

Hạ Lục Nhất quả nhiên bị cả người cậu đè ngã xuống đất, cả hai người lăn một đoàn tại chỗ, cũng may bàn sớm bị chuyển đi, không bị va đập cái gì.

“Đệt! Có phải cậu lại lớn thêm? Ăn gì vậy!”

“Luyện Thái Cực quyền,” Đe trên người Hạ Lục Nhất ôm lấy eo hắn, Hà Sơ Tam nói, “Ba tôi nói, còn có thể lớn thêm.”

“Nghĩ thật hay,” Hạ Lục Nhất vỗ lên lưng cậu, “Đứng lên!”

Hai người bò lên vỗ vỗ bụi trên người, Hà Sơ Tam lấy gậy khều cặp sách mình xuống, thành thật nói tạm biệt muốn chuồn, thì bị Hạ Lục Nhất gọi lại, “Trả xong thì lập tức quay lại đây, tôi mang cậu đi Tá Đôn ăn gà.”

“Tôi muốn về nhà ôn.....” Câu chữ bị Hạ lão đại trừng mắt trở về.

Hạ Lục Nhất bị tên nhóc này làm tức chết, đúng là không biết điều. Bản thân là lão đại long đầu, muốn nhận mã tử còn mặt như vậy. Mời ăn một bữa cơm, người ta còn ghét bỏ! Đệt!

Xã hội đen thì đã sao? Cơm xã hội đen có độc?!

Quả thật hắn đối Hà Sơ Tam không có bất cứ ý tưởng khác thường, thuần túy là không thu được “mã tử sinh viên”, lòng không cam tâm— gần đây sự nghiệp Kiều Kỵ thuận buồm xuôi gió, Hạ lão đại rồi đến phát hoảng.

Huống hồ thằng nhóc này nhìn muộn đầu muộn não, thực tế là một bụng quỷ, mỗi ngày Hạ Lục Nhất cùng cậu đấu trí so đũa khí, cũng coi như rèn luyện chỉ số thông minh— rảnh mà rảnh mà.

Tính tình hắn đều được thằng nhóc này luyện ra, mỗi ngày làm bộ làm tịch, bình tĩnh ôn hòa, không đơn giản chỉ là người cầm gậy đánh— muốn đánh thì phải đánh cho chết!

Hà Sơ Tam ôm cặp đi đến thư viện, vừa chạy vừa thở dài, bị bắt ăn một bữa cơm không biết ăn tới khi nào, tối này còn muốn thức đêm xem sách.

Cậu cảm thấy ngay từ đầu mình nhận lời đến chỗ bida, là vì Hạ Lục Nhất lúc đó nói muốn phé tay mình, trong đầu nhất thời hoảng loạn, lời không đúng tâm. Sau đó thường xuyên đi tìm Hạ Lục Nhất, đơn giản cũng là bị buộc— vị lão đại này phái người lái xe đỗ ở cổng trường đón cậu, giáo sư và bạn học đều thấy. Không ít bạn học còn âm thầm nghĩ xem cậu là được phú bà nào cấp bao dưỡng.

Hà Sơ Tam qua năm đã tròn hai mươi hai tuổi, trong một năm này đã cao không ít, sinh được vai rộng chân dài, thân cao gầy. Đánh Thái Cực quyền dài lâu, cũng luyện ra một thân đường cong cơ nhục cân xứng. Thành thật đeo túi sách, mi mục trong sáng, bộ dáng ngại ngùng hồn nhiên— đây còn không phải bề ngoài tiêu chuẩn được các phú bà để ý nhất sao?

Hà Sơ Tam không có biện pháp quản ý tưởng của người ngoài, cũng không có cách để biện chứng mình trong sạch. Chỉ cảm thấy cuộc sống của mình hỗn loạn, “mây đen” phủ đầy trời, là một lương dân thuần khiết bị hắc đạo ức hiếp lừa gạt điển hình. Có tâm thoát bể khổ, quay đầu là bờ, lại không thể ra, đúng là thật phiền nhiễu.

...

Hạ Lục Nhất lật gà trong nồi, vừa nói với cậu, “Tháng sau tôi muốn quay điện ảnh, cậu tới viết kịch bản.”

Hà Sơ Tam thở dài.

Hạ Lục Nhất đập đũa. Hà Sơ Tam lập tức giải thích nói, “Học kỳ này tôi rất nặng, lại sắp tới kỳ trung khảo. Để đến nghỉ hè viết được không?”

“Được nha, nhân viên cả đoàn phim đuổi hết, thiết bị để chất đống trong kho, diễn viên cho luôn vào tủ lạnh đóng thành nhân côn, chờ cậu viết xong có được không?” Hạ lão đại nói.

Hà Sơ Tam cúi đầu gấp nắm hương, ngoan ngoãn, “Tuần sau tôi viết.”

“Mẹ nó đừng làm trái lời lão tử.” Hạ Lục Nhất vừa mắng vừa chọc đũa nhét nắm hương vào miệng, rồi lại ném vào trong nồi, “Nấu kĩ một chút, còn chưa chín.”

Hà Sơ Tam yên lặng một lần nữa nấu lại.

“Cậu ngứa da muốn ăn đòn, có thịt không ăn muốn ăn xương, ăn cứng không ăn mềm?” Hạ lão đại nói.

“Tôi đây trước là thà chết chứ không chịu khuất phục, sau đó tùy cơ ứng biến.” Hà Sơ Tam nói.

“Đừng miệng lưỡi trơn tru với lão tử, im miệng! Chủ tiệm! Hai chai bia!”

“Ai, đến đây!” Lão bản lặn vào bằng tốc độ gió, rồi lại lặn ra bằng tốc độ ánh sáng, “Lão đại, bia!”

Xa xa cũng có mấy tên mã tử hét to, “Ông chủ! Nơi này đến bốn chai!”

“Uống cái rắm! Đợi lát nữa ai lái xe?” Hạ Lục Nhất quay đầu mắng.

Mấy cái mã tử nắm chặt tay, nhanh chóng xác định hai người này không vui vẻ thì người khác đừng hòng thoải mái.

Về phần nhiệm vụ bảo tiêu? Ha ha ha ha! Tung hoành trong khu Cửu Long, ai dám đến gây chuyện với Hạ lão đại?

...

Đây là đầu hạ năm 1990. Trước năm 1987 chính phủ Trung Quốc và chính phủ Anh quốc lập hiệp nghị thanh lý thành Giao Long, tuy hoàn cảnh gặp trở ngại và chống cự tầng tầng lớp lớp, nhưng trước mắt thanh lý thành trại đã tiến vào giai đoạn đã định, phương án bồi thường cư dân chuyển nhà đã sớm dự định, nhóm cư dân đầu tiên đã bắt đầu lục đục chuyển đến thôn phụ cận.

Các bang phái bên trong đã sớm bắt đầu bị diệt, đem nanh vuốt thế lực đuổi đến Cửu Long, Cảng đảo, Tân Giới..... Tranh đấu gay gắt với các bang phái vốn chiếm cứ nơi đó từ lúc đầu, chém giết không ngớt ở con hẻm tối cuối phố.

Thế lực Kiều Kỳ đường ban đầu chỉ ở một đại Cửu Long thành, đến thời Thanh Long đã thâm nhập đến Vượng Giác cùng với Hạ Lục Nhất tiếp nhận, hẳn càng giống trống khua chiêng đem sân nhảy ca đến trung tâm Vượng Giác, rồi đi sâu vào, hướng đến phía nam rồi Hồng Khảm.

Liệt kê một đồng địa danh dài dòng này ý là —— chính sách Hạ lão đại tích cực khuếch trương đã nghiêm trọng ảnh hưởng đến lợi ích của các bang phái xung quanh. Nhất là vùng Du Ma mới chiếm, là khu của Hòa Thịnh hội.

Lão đại Hòa Thịnh hội gọi “Phì Thất”, nếu chư vị xem qua chắc còn có ấn tượng, là Lại Toàn từng bị Hạ Lục Nhất lệnh chặt mất một ngón tay.

Phì Thất mất nhìn thấy Hạ Lục Nhất càng lúc càng sắc tới, càng lúc vây Hòa Thịnh hội thành một chỗ, trong lòng thù mới hận cũ, nói là vui vẻ thì hoàn toàn không có khả năng. Năm trước gã ra sức cùng Hạ Lục Nhất làm lớn một hồi ở bến tàu Hồng Khảm, kết quả “hồng côn” phe mình trọng thương, bỏ lại ba bộ thi thể rồi sát vũ mà về. Hạ Lục Nhất thả tay ngoan độc với gã một lần, từ đây Phì Thất đóng cửa qua ngày, qua ngày nói không nên lời ghen khuất, mỗi ngày ném phi tiêu với ảnh chụp Hạ Lục Nhất, đâm thành lỗ nhỏ.

Hôm nay Hạ Lục Nhất mang Hà Sơ Tam đến nơi ăn gà là trong phạm vi thể lực của Phì Thắt. Ông chủ tiệm gà thường hay thấy ảnh chụp Phì Thắt ném tiêu, cũng chính là ảnh Hạ Lục Nhất. Chủ tiệm thường bị mấy tên xã hội đen gây rối nhiều năm, am hiểu thể đạo—— phong thủy luân lưu chuyển, năm nay là lão đại A, sang năm là lão đại B, người chém người, tất cả tiền bảo phí của tôi đều dâng lên, vô môn ngựa rắn chắc, sinh ý thịnh vượng!

Chủ tiệm ở nơi này hai tai không nghe chuyện thiên hạ, trong lòng chỉ tính tiền làm ăn, đột nhiên lại nghe thấy tiếng gào to: “Tránh ra! tránh ra!”

Mấy mã tử mở đường, đem người như kì danh, bụng phệ Phì Thắt, cùng bạn gái gã trang điểm xinh đẹp – Lại Tam đưa vào.

“Không đâu, người ta muốn ngồi ở kia cơ.” Lại Tam ông ọ, lan hoa chỉ chỉ tới.

Đám người Hạ Lục Nhất nghe được động tĩnh thì quay đầu lại.

Hai nhóm người mắt to đối mắt nhỏ, Phì thắt rít gào, “Hạ Lục Nhất?!”

Hạ Lục Nhất thoáng nhướn mi, bình tĩnh đáp lại, “Phì thắt.”

Lại còn thờ ơ gấp một miếng phao câu cho Hà Sơ Tam.

Hà Sơ Tam vốn đang ngậm nắm hương, nghe tiếng rống Phì thắt thì ngậm nắm hương trong miệng. Lúc này cậu mới yên lặng cúi đầu nuốt nắm hương, hươu nữa còn thấy bên trong miếng phao câu kia, trực giác nhận sát ý lạnh lẽo trong vẻ bình tĩnh của Hạ Lục Nhất.

Phì Thắt vừa nghe ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ của hắn thì mất kiên nhẫn, rút phăng súng bên thắt lưng!

“Hạ Lục Nhất! Mày giết người của lão tử! Đoạt đất lão tử! Còn dám mang mấy tên mã tử chui vào địa bàn của lão tử?!”

Bọn bảo tiêu của Hạ Lục Nhất lập tức nhảy lên rút súng, mã tử bên kia cũng xoát xoát pháo sáng đốt lên. Nhân mã hai phương cùng súng ống đứng thành hai phe, mắt trừng trừng nhau.

Chủ tiệm gà lén lút ôm sổ sách lùi về sau, không quên nháy nháy mắt với nhân viên đang xanh mặt ở phía xa.

Hạ Lục Nhất chậm rãi buông dũa, đứng lên, bất động thanh sắc che khuất Hà Sơ Tam đang ngồi bên cạnh hắn.

“Mày muốn giết tao thì động thủ đi. Nếu không tao khuyên mày cất súng, đừng dọa người qua đường.” Hắn lấy một tờ giấy khăn trên mặt bàn, lau miệng nói.

“Hạ Lục Nhất, mày đừng khinh người quá đáng!” Phì Thắt cả giận nói.

“Đi trong cái vòng này, làm gì có đạo lý không khi dễ người.” Hạ Lục Nhất vo khăn giấy ném đi, nghiêng đầu châm thuốc, neho mắt hít một hơi, chậm rãi phun ra “Huống hồ tao có bản lĩnh để khi dễ mày.”

“Mày!” Thệt cầm Phì Thắt run lên, súng trong tay lại chậm chạp không móc xuống.

Mã tử Hạ Lục Nhất và lão đại có tiếng như nhau, đều là kẻ liều mạng, nếu gã nổ súng với Hạ Lục Nhất, khó nói tiếp theo người chết chính là mình. Hơn nữa, trước đó Hòa Thịnh hội bị tổn hại nguyên khí, nếu gã dám giết lão đại Kiều Kỳ đường, thì qua huynh đệ Kiều Kỳ đường trải rộng Cửu Long, mà Thôi Đông Đông cũng là một nhân vật ngoan tuyệt nổi danh trong giang hồ, đều sẽ ra sức báo thù cho lão đại, khó bảo gã chịu không nổi.

Phì Thắt ở bên này tâm lý kịch liệt rối rắm, bên kia Hạ Lục Nhất đã xoay người sang chỗ khác, tùy tay xách Hà Sơ Tam đang ngẩn ngơ lên, “A Vĩnh, A Bư, đi lái xe.”

Hai tên bảo tiêu không uống rượu đáp lời thu súng, theo phân phó mà lái xe đến.

Phì Thắt trở mắt nhìn Hạ Lục Nhất mang theo thủ hạ lên hai chiếc xe, nghênh ngang rời đi.

“Đệt mẹ nó!” Gã vỗ bàn chửi ầm lên, “Hạ Lục Nhất, một ngày nào đó lão tử sẽ tính sổ tất cả với mày!”

Hạ Lục Nhất mang theo nhân mã một đường khói bụi cuộn cuộn, chạy đến cổng Thành Giao Long, trước đưa Hà Sơ Tam về nhà.

Hà Sơ Tam ngồi ghế sau, ôm túi sách không nói một lời. Không khí nhất thời nặng nề, Hạ Lục Nhất đùa cậu: “Sao? Sợ à?”

Hà Sơ Tam ngẩng đầu nhìn vị trí tài xế, không lên tiếng.

Hạ Lục Nhất vừa thấy bộ dạng không tự nhiên của cậu biết cậu có lời muốn nói, chờ đến khi dừng ở Thành Giao Long, hắn để bảo tiêu qua chiếc xe khác, chính mình quay cửa kính xe xuống, châm một điếu thuốc, tựa vào trên ghế ngồi, “Muốn nói gì thì nói đi.”

“Lần sau anh... có thể đừng đưa tôi đến mấy nơi được được không.” Hà Sơ Tam cúi đầu, gắt gao ôm túi sách nói.

“Đệt!” Hạ Lục Nhất đoán được cậu muốn nói cái gì, tay phải vô lực nện cửa sổ xe, “Đừng có nhăn nhó cmn như con đàn bà như thế! Tôi không biết Phì Thất sẽ tới!”

“Dù hắn không tới thì anh dẫn người vào địa bàn hắn ăn cơm, cũng là vì khiêu khích hắn—— mấy chuyện giữa đám xã hội đen các người, tôi không muốn tham gia.” Hà Sơ Tam nói.

Hạ Lục Nhất im lặng, trước khi mình động thủ đánh người, chỉ ra ngoài xe, “Cút ngay cho tôi.”

Thật mẹ nó không muốn cùng gan thỏ nói chuyện!

Hà Sơ Tam ôm túi sách kéo cửa xe rồi cút. Động tác rất nhanh chóng, giống như cậu vẫn luôn ước gì được cút như vậy.

Hạ Lục Nhất bị cậu làm ức nghẹn đến cổ, thở hổn hển hút điếu thuốc —— lại bị sặc, “Khụ khụ khụ!”

Chật vậy không chịu nổi phổi tàn thuốc trên tây trang, hắn lại hung hăng đập cửa xe.

Hắn cảm thấy vị gà tiệt kia hương vị không tệ, có hứng mang tên nhóc nhà nghèo không hiểu sự đời này đi ném thử! Ai ngờ, chó cắn Lã Động Tân, không nhận ra tâm người tốt!

Hắn ngồi trong xe khó chịu một lát, bảo tiêu thấy tình hình không đúng, bắt đầu hỏi ý: “Lão đại?”

“Mấy người đi về trước đi.” Hạ Lục Nhất nói.

“Này.....” Bảo tiêu có chút do dự.

Hạ Lục Nhất khó chịu khoát tay.

Bảo tiêu nhìn tâm tình lão đại không tốt, muốn ở một mình, lại thấy xung quanh đều là địa bàn của mình, chắc cũng không có chuyện gì, vì thế một đám người chen trong một chiếc xe, ngoan ngoãn đạp ga rời đi.

Hạ Lục Nhất ngồi ở ghế sau yên lặng châm thêm một điếu thuốc, đối đến ghế điều khiển, lái xe biệt thự gần bờ biển.

Đây là biệt thự xa hoa mà Thanh Long lão đại từng ở qua, bởi vì hai vợ chồng chủ nhân và mấy chục người hầu chết thảm, nên biến thành nhà có ma trong miệng mọi người. Hạ Lục Nhất tìm mấy đạo sĩ để làm trận pháp sự, sau đó bỏ trống nơi này.

Ánh đèn xe trắng toát trong con đường tối tăm phía trước, một mình hắn lái xe dọc bờ biển rồi dừng trước cổng biệt thự.

Hùng sư điêu khắc trên cửa đã có vết sắt hoan rỉ, trên đó còn dán mấy tấm hoàng phù xiêu vẹo, bay phất phoe trong gió biển.

Hạ Lục Nhất xuống xe, đối mặt với biện thự lạnh lẽo chìm trong đêm tối, cúi đầu châm một điếu thuốc.

Hất híp một hơi, sau đó ngồi xuống cầm nó xuống khe hở cửa sắt.

“A Đại, chị, em lái xe ngang qua, thuận tiện đến thăm hai người.”

Hắn ngồi xổm chỗ đó, thần sắc bình tĩnh lại châm thêm thuốc, chậm rãi nói, “Chuyện trong bang rất thuận lợi, rất tốt.”

“Em cũng rất tốt.”

“Em sẽ tìm ra kẻ hại hai người, phân thây vạn đoạn.”

Nói xong ba câu này, hắn lại giống như không còn gì để nói, im lặng một lát, lại ngẩng mặt nhìn trời.

Ánh sao ngập trời ánh nên mi mắt, dày đặc, giống như những miếng pha lê rải rác trên nền vải đen.

Làm hắn nhớ tới vết máu vưng vãi trên cạnh bể bơi lần ấy.

Hai người quan trọng nhất trong đời hắn đều ở trên trời, trên ánh sao ấy, cách hắn rất xa.

Hiện giờ hắn ngồi trên tài sản mấy ngàn vạn, sự nghiệp hưng thịnh, thủ hạ như mây, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa —— lại vẫn là hai bàn tay trắng. Ngay cả tên nhóc con chưa dứt sữa, đều có thể khinh thường hắn, đều không muốn làm bạn với hắn.

Thậm chí hắn không còn là một thiếu niên mười tám tuổi điên cuồng kia, trong tay chỉ có hai thanh khảm đao, chỉ có một bầu nhiệt huyết, lại còn có thân nhân, có hi vọng, có thể dùng hết tính mạng muốn đi bảo hộ cái gì đó.

Trong bóng tối chỉ có tiếng gió biển ào ạt, thổi rối tung tóc đen của hắn. Điều thuốc cấm trên song sắt bỗng dừng bị cuốn lên giữa không trung, ánh lửa chọt lóe lên trong đêm tối vô tận...

....

Nửa giờ sau, Hạ Lục Nhất lái xe dọc đường uốn lượn mà về trong thành.

Đêm khuya không xe cũng không người đi đường, hắn không để ý mà đánh tay lái, xe đi qua phụ cận thành Giao Long, hắn theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên.

Một cái nhìn này, trông thấy một bóng người cổ quái vội vã chạy bên đường.

Cái bóng kia rất cao, như là trên lưng còn có một người. Một đường lưng lay, chạy dọc theo quốc lộ.

Hạ Lục Nhất đạp phanh lại, cau mày nhìn một lát, quay cửa kính xe xuống nghỉ hoặc hô một tiếng, “Hà Sơ Tam?”

Bóng người kia khựng lại, Hạ Lục Nhất thả phanh trượt một đoạn về phía trước, đèn xe chiếu lên gương mặt kinh hoàng của Hà Sơ Tam.

Còn có trên lưng cậu là Hà cha.

.....

10. Chương 9

Gần đây Hạ Lục Nhất cảm thấy Hà Sơ Tam là một cậu nhóc thú vị, nhìn trông ngốc ngốc dần dần nhưng thật ra lại là một đầu linh quang. Nhưng nếu nói cậu khéo đưa đẩy, thức thời, biết thời thế, thì cậu lại một người ương bướng, chuyện không muốn làm thì nhất định không làm, vòng vèo cùng người khác luyện thái cực quyền*, chết cũng không đầu hàng. Bình thường luôn là bộ dạng thành thật rụt rè, nhưng hắn cũng chưa bao giờ thấy tên nhóc này từng kinh hoàng.

(ý chỉ vòng vèo, dài dòng lan man, lảng tránh như luyện thái cực quyền)

Dù cho trước đây hai người họ bị đuổi giết, tên nhóc này công hắn cật lực chạy trốn thì đó vẫn là bộ dạng ngu ngốc hồ hồ ha ha, ngẫu nhiên có thất thố và mờ mịt, lại không hề toát ra sợ hãi.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy Hà Sơ Tam sợ thành như vậy, sắc mặt trông bình tĩnh trấn định, hai tay gắt gao nắm quần, cả người không nhúc nhích như tượng đá, hai mắt yên lặng nhìn cửa phòng phẫu thuật.

Trên mặt cậu không hề có huyết sắc, ánh mắt đờ đẫn, giống như hồn lìa khỏi xác.

Hạ Lục Nhất cúi đầu, chú ý tới ngón tay cậu hơi phát run.

Hắn không nhin được mà phủ lên mái tóc ẩm mồ hôi của cậu, xoa xoa nói, “Đừng lo, bác sĩ nói tỷ lệ thành công phẫu thuật rất cao.”

Hà Sơ Tam yên lặng tùy ý hắn chà đạp, hai mắt dờ dẩn nhìn chăm chăm vào cánh cửa khép lại kia, một lát sau, mới thấp giọng nói, “Tôi trở về thì nhìn thấy ông ấy ngã trên đất. Cửa phòng còn mở nhưng không ai chú ý tới, hàng xóm xung quanh đều đã ngủ.”

“Mỗi ngày ông ấy đều mở phòng khám muộn như vậy, sáng lại mở rất sớm, nhiều năm đều như vậy.”

“Ông ấy tuổi đã lớn như vậy, còn không chịu nghỉ ngơi, còn muốn kiếm tiền nuôi tôi...”

Hạ Lục Nhất vừa định nói tuổi ba cậu cũng không tính là quá lớn, nhưng nếu nói trước mặt cậu như vậy, hẳn nhất định sẽ bị cậu nhổ hết răng. Miệng còn chưa kịp mở, lại phát hiện ra hai hàng nước mắt của tên nhóc này trượt xuống trên mặt, tí tách tí tách rơi xuống quần bò bạc trắng.

Hạ lão đại mềm lòng, chung quy vẫn là một đứa nhỏ, cùng cha già sống nương tựa lẫn nhau, cũng không dễ dàng gì. Vì thế hắn ẩn vai cậu ôm chăm lấy, gất gao khe siết một chút: “Đừng khóc, cố lên.”

Hà Sơ Tam đè nén ghen ngào, run rẩy một lúc, quả nhiên đã “cố gắng”. Thật lâu sau, cúi đầu dùng móng vuốt lau lau nước mắt trên mặt.

“Tôi không sao, Lục nhất ca, cảm ơn anh lái xe đưa chúng tôi tới...” Cậu khản giọng nói, lại từ trong người móc ra một túi nhỏ, mở ra, bên trong là một xấp tiền tệ nhẵn nhúm, “Lúc nhập viện vừa rồi, anh đếm t...”

Hạ Lục Nhất không thêm để ý khoát tay, “Được rồi, để lại mua trà sâm cho ba cậu.”

“Ba tôi không cần tiền của xã hội đen.” Hà Sơ Tam nói, “Nếu ông ấy biết anh trả viện phí, sẽ kiên trì muốn xuất viện.”

“.....”

Hôm nay Hạ Lục Nhất không biết lần thứ mấy bị ghen khí, cắn răng nói, “Cậu nói đây là tiền phí nhỏ rằng tôi thiếu lão.”

Hà Sơ Tam làm bộ tính toán, “Vậy một cái răng của anh là năm trăm khối.”

Hạ Lục Nhất đập lên đầu cậu một cái! “Mẹ nó, cậu cứng cáp rồi hả? Còn dám đùa bỡn Lục Nhất ca tôi?”

Hà Sơ Tam ôm đầu rầu rĩ cười.

Hạ Lục Nhất vẫn ở bên Hà Sơ Tam cho đến khi phẫu thuật kết thúc, Hà cha tiêm thuốc mê, mê man được đẩy ra, đưa vào phòng bệnh. Ông lão đột nhiên chảy máu não, may mà đưa tới đúng lúc, tình huống cũng không nghiêm trọng, tiến hành giải phẫu thành công. Chỉ cần chờ khôi phục và quan sát một thời gian là có thể xuất viện.

Hà Sơ Tam dèm chán cẩn thận cho ba, rồi dẫn Hạ Lục Nhất đi ra. Hai người sánh vai đi trên hành lang, Hạ Lục Nhất đang muốn rời đi, đột nhiên bị Hà Sơ Tam kéo tay áo lại.

Hà Sơ Tam nhìn bốn phía không người, cúi đầu nhẹ giọng nói, “Lục nhất ca, thật ra... lời nói tối nay của tôi không phải ý đó.”

Hạ Lục Nhất tựa vào sát tường, nghiêng đầu miễn cưỡng châm điếu thuốc, “Hửm? Câu nào?”

“Tôi nói lần sau đừng đưa tôi ra ngoài.” Hà Sơ Tam cúi đầu nói.

“Ừm.” Hạ Lục Nhất làm bộ đáng hồ hững, trong lòng lại âm thầm cười lạnh, chờ xem tên nhóc này giải thích ra sao.

“Tôi chỉ là.....” Hà Sơ Tam do dự một lát, vẫn thẳng thắn nói, “Thấy bọn họ chĩa súng vào người anh, tôi rất sợ.”

Hạ Lục Nhất một hơi thuốc dừng ở yết hầu, mắt thấy tên nhóc này ngẩng đầu, vô cùng chăm chú nhìn chăm chăm vào mình nói, “Tôi không muốn thấy anh bị thương. Vừa nghĩ tới anh như vậy, trong lòng sẽ rất khó chịu.”

“Khụ.....” Hạ Lục Nhất.

“Tôi không nên tức giận với anh, xin lỗi, Lục nhất ca. Thực ra..... Dù có lúc không cách nào câu thông nhưng tôi thích cùng anh ở chung một chỗ. Chuyện đêm nay là tôi không đúng, gà ở tiệm kia ăn cũng rất ngon, bạn học tôi đã từng nói qua, lần sau để tôi mời anh đi ăn có được không?”

Hạ Lục Nhất không trả lời, hẩn triệt để bị sặc thuốc, tàn thuốc rơi đầy xuống áo, “Khụ khụ khụ khụ.....”

“Bệnh viện cấm hút thuốc, Lục nhất ca.” Hoàn toàn không ý thức định chính mình đang tự tìm chết, Hà Sơ Tam tận tình khuyên nhủ.

.....

Hạ Lục Nhất cảm thấy lời nói ngày đó của Hà Sơ Tam không thích hợp, nhưng lại không thể nói rõ không đúng chỗ nào —— nếu giải thích nó thành huynh đệ tình thâm, vậy còn chấp nhận được. Dù gì bản thân rút dao tương trợ, cứu cha người ta, được lấy lòng nho nhỏ, hình như cũng có vẻ hợp lý.

Ái muội nam nhân với nam nhân trong thế giới này, dù sao cũng là số ít. Hẩn thấy chính mình quá mức miễn cảm.

Huống hồ cái bộ dạng một sách của Hà Sơ Tam, khuyết thiếu cùng người kết giao, đoán không chừng còn chưa hiểu rõ mọi chuyện, ý nghĩa quá mức mơ hồ, tốt nhất là đừng nói thêm.

Sau đêm đó, Phì Thất đánh bạc mất cả người, hoàn toàn bị Kiều Kỵ đường vất khô, hơn nữa mấy ngày trước liên tiếp bị Hạ Lục Nhất “khi dễ”, kể cả mấy thế lực khác——bao gồm cả Sa lão đại cũng bị đập qua. Thường nói ‘Lạc đà gãy vãn lớn hơn ngựa’, bọn họ chỉ là đám ngựa chết tốt xấu gì cũng chỉ bằng nửa lạc đà, lại cố gây cho Hạ Lục Nhất không ít rắc rối. Hạ Lục Nhất bận rộn “sự vụ công ty”, Hà Sơ Tam bận rộn đọc sách và chiếu cố Hà cha, hai người không sai biệt lắm thì đã một tháng không gặp mặt.

Hôm nay Tiểu Mã đến “Tổng công ty” báo nghiệp vụ, còn đặc biệt lái nhái với lão đại, Hà nhóc con kia đã bao lâu không đến phòng bida, thật đúng là không hiểu kính lão đại! Qua lại lâu như vậy mà còn chưa đập đầu bái đường, thật sự không biết điều..... Sau đó bị một tàn thuốc của Hạ đại lão đập đi ra, nói nhiều cái rầm! Cút về làm chuyện của mày đi!

Tiểu Mã sợ chết khiếp rời đi, chiều hôm đó lại bị điện thoại gọi về, “Lão đại! Hà nhóc con kia đến phòng bida! Nói là có chuyện muốn tìm anh!”

Hạ Lục Nhất đang họp cùng mấy quản lý, cũng không quá để ý, chỉ để Tiểu Mã phái người lái xe đưa cậu đến tổng công ty. Sau hội nghị, hẩn bận rộn thu xếp thời gian gặp, Hà Sơ Tam lưng đeo cặp sách, bị hai bảo tiêu cao to xách vào.

“Sao?” Hạ Lục Nhất thả nửa cây xì gà để tạo hình xuống—— hẩn vẫn không thích hút xì gà, cảm thấy quá to, hút lên có vị thổ hào. Hạ Lục Nhất lên vị từ lúc làm đả thủ, giai cấp nhỏ, vẫn cảm thấy mình bất đồng với Sa lão đại bụng phệ và Phì Thất.

Hà Sơ Tam nhìn hai bảo tiêu, Hạ Lục Nhất khoát tay, hai người kia lưu loát biến mất.

Hà Sơ Tam từ trong cặp sách lấy ra một chồng bản thảo, “Kịch bản anh muốn đây. Gần đây phải chiếu có ba nên tôi viết rất chậm.”

Chuyện này Hạ Lục Nhất cũng quên mất, nên chỉ tùy ý nhét kịch bản vào trong ngăn kéo.

“Còn có việc?” Hẩn lại hỏi.

“Đêm nay rảnh sao? Tôi mời anh đến Hồng Khám ăn gà.”

Hạ Lục Nhất không biết nên khóc hay cười thoáng nhướn mi, “Cậu mời?”

“Nói là muốn mời anh mà.” Hà nhà nghèo nghiêm túc nói.

Hạ Lục Nhất cười ha ha, lại gọi điện thoại, “An Kỳ, tiến vào.”

Chỉ chốc lát sau, một thư ký tóc đen ngắn, đôi mắt trắng đen giày cao gót cộp cộp tiến vào, “Ông chủ.”

“Đêm nay tôi có sắp xếp gì không?”

“Sáu giờ cùng Ngô đại ngọc dùng cơm ở Hà Hương lâu, bảy giờ rưỡi có hẹn với Thôi quán lý.”

“Đại ngọc sửa thành ngày mai, Thôi Đông Đông tám giờ ba mươi.”

“Vâng.”

Bí thư lắc hông nhỏ rời đi. Trong căn phòng rộng lớn chỉ còn hai người họ.

“Ngồi chờ một lát, tôi còn có thứ phải xem.” Hạ Lục Nhất hít thở sâu bảo sô pha.

Hà Sơ Tam ôm cặp sách nghiêm chỉnh ngồi xuống, lấy một cuốn tác phẩm nổi tiếng trong cặp sách, cúi đầu bắt đầu xem.

Hạ Lục Nhất tiếp tục nhăn mày nhìn bảng báo cáo trước mặt mình, thường thường còn vớt cuốn từ điển ở trên bàn lật lật một phen. Một lát sau hắn nhìn ra không thích hợp, thuận miệng nói, “Nhóc con, qua đây xem giúp tôi.”

Hà Sơ Tam thành thật lại gần, cúi đầu chỉ hắn mấy chỗ, mở miệng vừa muốn giải thích, mày đột nhiên nhíu lại, “Công ty nước ngoài? Thái Lan? Mấy người rửa tiền ở đây?”

“Nói ít thôi.” Hạ Lục Nhất chà đạp lên đầu cậu, “Đoạn này là sao?”

“Tôi không giúp mấy người rửa tiền đen.” Thằng nhóc này lại cứng đầu.

Hạ Lục Nhất nhất thời phát hỏa, “Cũng không phải để cậu làm sổ sách! Nhìn thôi cũng có thể mù mắt chó cậu hả!”

Hà Sơ Tam che mắt chó, luồn lách như cá chạch trượt ra ngoài, ngậm miệng ngồi ở sô pha tiếp tục đọc sách. Hạ Lục Nhất ném gạt tàn qua, bị cậu né qua.

“Chán sống rồi hả!” Hạ Lục Nhất mắng một câu, “Nếu không phải cậu cứu lão tử, lão tử đã sớm lột da rút gân cậu!”

Hà Sơ Tam bách độc bất xâm, mắt diếc tai ngơ, còn không quên giục hắn, “Lục Nhất ca anh mau xem đi, tiệm gà nhiều khách, đi chậm phải xếp hàng đấy!”

“Đệt!”

Hạ Lục Nhất vất vả lắm mới bắt được một tên cầu tử đại học hàng hiệu hệ tài chính, kết quả không chỉ không sai sử dụng mà còn nhiều lần bị phun máu chó đầy mặt, tức giận nói không nên lời, còn có xúc động muốn lột da chó của thằng nhóc này—— nghĩ lại mà bực! Một tên sinh viên yếu đuối, còn hắn đường đường là lão đại long đầu, không đáng so đo với mặt hàng nhỏ này!

Tiệm gà ở Hồng Khảm quả nhiên phải xếp hàng, hàng người xếp thật dài trên đường, bảo tiêu của Hạ Lục Nhất hung hăng chen vào đông người. Hà Sơ Tam bị Hạ Lục Nhất kéo vào, vội vã bênh vực kẻ yếu: “Chỗ đó vốn có người, mấy anh giành vị trí của người ta như vậy...”

“Hôm nay cậu mới biết tôi là xã hội đen sao?” Hạ Lục Nhất cười lạnh nói, “Là ai muốn mời xã hội đen đi ăn cơm?”

Hà Sơ Tam không nói.

Trong đầu hai người nghĩ....

“Mẹ nó đúng là chán sống rồi, còn lập đền thờ kỹ nữ!”

“Xã hội đen chính là xã hội đen, không huốc nào có thể cứu được!”

Vừa cùng nhau nghiền cứu menu, sau đó đối với nhân viên phục vụ đi tới trăm miệng một lời, “Một nồi lớn thịt gà, cay!”

Hạ Lục Nhất trừng mắt nhìn Hà Sơ Tam cướp lời nói, “Cải thảo...”

“Nắm hương và thịt bò.” Hà Sơ Tam lại cướp nói.

Hạ Lục Nhất đập bốp menu xuống, Hà Sơ Tam kỳ quái nói, “Không phải anh thích ăn thịt bò sao?”

Hạ Lục Nhất hít sâu một hơi, ngăn lần khuyên nhủ chính mình không nên so đo với thằng nhãi này, khó chịu lấy điều thuốc trong túi, vừa ngậm trong miệng, thì một nhân viên phục vụ không biết thân phận Hạ lão đại mà to gan mở miệng khuyên can, “Thưa quý khách, trong tiệm chúng tôi không cho phép hút thuốc.”

Ánh mắt sát ý lạnh lẽo của Hạ Lục Nhất còn chưa kịp phóng ra, thì Hà Sơ Tam đã mở miệng thoải mái nói với nhân viên phục vụ. “Không có chuyện gì đâu, anh ấy lát nữa thể nào cũng bị sặc thuốc ấy mà.”

“...”

Hạ Lục Nhất bực bội nhưng lại không xù lông, cất thuốc xong, nhẩn nhẩn chờ nhân viên phục vụ đi xa, mới nói, “Con mẹ nó, chỉ cần còn chưa tắt thở thì cậu nhất định phải tranh cãi với tôi sao?”

Hà Sơ Tam thành thật, “Đâu có, tôi rất kính trọng anh, Lục nhất ca.”

“Câm miệng lại cho tôi!” Hạ Lục Nhất nói, “Còn dám nói thêm nửa câu nữa, thì cái nồi này sẽ úp trên đầu cậu!”

Hà Sơ Tam ra vẻ ông cụ non, thở dài, vẻ mặt như muốn nói “xã hội đen không phân phải trái quả nhiên không thể câu thông”, rồi ngoan ngoãn cúi đầu sắp xếp bát đĩa.

Bản thân phải kiềm chế biết bao nhiêu mới không giết thằng ranh này? – Hạ Lục Nhất đột nhiên cảm giác rất xót xa.

Hắn cẩn thận nhớ lại một năm này từ khi quen biết tên nhóc này, hận không thể ngay từ đầu dùng chân ghế đâm chết cậu!

Hai người đều không nói chuyện chỉ cúi đầu quay gà, Hà Sơ Tam đảo nắm hương còn chưa chín, Hạ Lục Nhất cầm đĩa hưng hăng đảo đảo, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, quay người đá một cước lên cạnh bàn.

Một bảo tiêu lên tiếng đáp lời, cung kính trình một cái bao giấy.

Hạ Lục Nhất dùng đĩa chỉ vào bao giấy, “Tiền nhuận bút.”

Hà Sơ Tam lại không nhận, vừa lật nắm hương, vừa nhìn chăm chăm vào Hạ Lục Nhất.

“Cmn, đừng có giả bộ, nói chuyện!” Hạ Lục Nhất không kiên nhẫn nói.

“Tôi không cần.” Hà Sơ Tam mở miệng.

Hạ Lục Nhất đen mặt, còn chưa kịp phát tác thì tên nhóc này lập tức bổ sung: “Tôi tự nguyện giúp anh viết, Lục nhất ca, không cần tiền.”

“Giả bộ huynh đệ nghĩa khí cái chó gì chứ!” Hạ Lục Nhất nói, “Mẹ mày không phải là đang chê tiền lão tử bẩn?!”

“Tôi không coi anh là ‘huynh đệ’...” Hà Sơ Tam nói, “Anh là bạn của tôi.”

Hạ Lục Nhất cười lạnh, “Không làm xã hội đen, mà làm bạn xã hội đen? Cậu cho rằng như vậy bản thân sẽ sạch sẽ?”

Hà Sơ Tam cúi đầu kẹp phao câu, “Tôi không nói bản thân sạch sẽ... chỉ là tiền không thể nhận.”

Lúc này Hạ Lục Nhất hoàn toàn phát hỏa. Mặt mày lạnh lùng buông đĩa, hắn đột nhiên đứng dậy hất bàn lên!

“Rầm! Xoang xoang!”

Tiếng đổ vỡ đột ngột khiến mọi người trong tiệm kinh ngạc, một mối lửa nhanh chóng tắt ngúm, xì xì bay hơi. Nhân viên phục vụ kêu lên sợ hãi nhào đến đóng gas, vừa muốn giận dữ lại bị mấy bảo tiêu cao to ngăn cản. Khách khứa xung quanh trừng mắt xem náo nhiệt, chủ tiệm vội vàng chen vào hòa giải.

“Lão đại! Lão đại! Có chuyện gì thì thương lượng, thương lượng!”

Bảo tiêu hất tay đẩy chủ tiệm: “Không có chuyện của ông, cú!”

Hà Sơ Tam ngây ngốc ngồi tại chỗ, nồi gà nóng lại không như lời Hạ Lục Nhất nói, úp trên đầu cậu mà chỉ bắn bắn lên giày và quần cậu mà thôi.

Hạ Lục Nhất cũng không thèm đếm xỉa tới cậu, lạnh lùng quay người rời đi. Mấy bảo tiêu vội vàng đuổi kịp.

Hà Sơ Tam mở to hai mắt nhìn bóng lưng hảnh, cho đến khi chủ tiệm kéo một cái: “Sinh viên, cậu không sao chứ? Cậu nợ tiền chúng?”

“Không sao...” Hà Sơ Tam buông mắt nói, khom lưng lấy một bao giấy ướt sũng từ trong chỗ hỗn độn lên, nhắc cặp sách nhỏ của mình, “Thịt gà và nôi hết bao nhiêu vậy? Cháu bồi thường.”

“Được rồi.” Chủ tiệm thở dài nói, “Vừa thấy cậu bị họ bắt nạt, tôi cũng không dễ dàng gì, đi đi.”

Hà Sơ Tam ôm túi sách đi ra tiệm, đúng lúc xe Hạ Lục Nhất từ bãi đỗ đi ra, nhanh như chớp chỉ để lại khí thải. Hạ Lục Nhất mặt không đổi ngồi sau xe, nghiêng đầu gọi điện thoại.

Hà Sơ Tam yên lặng nhìn chiếc xe kia biến mất ở một góc đường, lại cúi đầu nhìn bao giấy dày kia.

Cậu không có gì đặc biệt. Vị lão đại kiêu ngạo và máu lạnh này lại luôn khoan dung cậu, cũng chỉ có thể đến đây mà thôi.

11. Chương 10

Mỗi chiều thứ tư là thời gian Hà Sơ Tam thanh thoi nhất, ngày này cậu được nghỉ, không cần đến chỗ A Hoa thúc làm công. Năm giờ tan học, về nhà sắc thuốc cho ba, ăn cơm tối rồi tiếp tục đốt nến đọc sách.

Nhưng hôm nay cậu vội vàng chạy về nhà, chỉ làm một phần thức ăn, thuốc sắc trong lò rồi đeo cặp sách chạy ra ngoài.

“Đi đâu vậy?” Hà ba ngồi trên cái ghế gỗ mục, dùng quạt mo chặn cậu.

“Đi đến trường đọc sách, ba à.” Hà Sơ Tam nói rõ.

“Đi đến trường thì không cần ăn cơm sao?” Hà ba nói, “Căn tin trường giờ có cơm miễn phí à?”

“Con...” Hà Sơ Tam do dự rồi nói, “Con mua thịt bò của chị Phì, vừa đi vừa ăn.”

“Hè!” Hà ba hếch mũi, “Có tiền sao? Mua thịt bò thay cơm sao? Đêm qua còn giấu hai phong thư hồng, lén la lén lút tưởng ba mày không thấy sao? Ba mày chỉ phẫu thuật nhỏ chứ không phải hồng nào! Tiền đồ lớn ha, Hà A Tam!!”

Hà Sơ Tam đầu như muốn phình to, thẳng thắn sẽ được khoan hồng, “Ba, là con mời một người bạn ăn cơm, đi xem phim, là nam, không phải hẹn hò với bạn gái.”

“Ba nói mày hẹn hò bạn gái? Đúng là có tật giật mình!” Hà ba phẩy quạt: “May mà mày có ông ba theo kịp thời đại, không muốn quần mầy chuyện hư hỏng kia! Đi đi đi!”

Hà Sơ Tam co đầu, lưng đeo cặp lặn đến nhà bên mua hai bát thịt bò lớn rồi chạy đi.

Cậu mang thịt bò chạy như điên, nhanh chóng ra khỏi thành Giao Long, vì tiết kiệm thời gian mà ngồi xe bus, đến cổng trường thì đến thẳng phòng bida.

Quản lý phòng bida không biết lão đại nổi giận vụ ở quán gà, chỉ gọi điện đến cho chỗ Tiểu Mã. “Tiểu Mã ca, Hà tiên sinh tới, nói tìm lão đại.”

“Không gặp, không gặp!! Mẹ nó thẳng chó đó là cái thá gì! Dám chọc lão đại tức giận!” Tiểu Mã đang ăn cơm tối, cầm tăm chia răng, “Làm loạn thì cứ cầm gậy đập nó cho tao!”

Hà Sơ Tam nhận điện thoại, “Tiểu Mã ca.”

“Cút mẹ mày đi! Tiểu Mã ca là để mày gọi sao?! Gọi Mã tổng quản lý!”

“Anh hiểu lầm rồi, Tiểu Mã ca. Lục Nhất ca đùa tôi thôi, anh ấy đang chờ tôi đến đập đầu giải thích, chịu thua anh ấy. Nếu anh không để tôi vào, trong lòng anh ấy không thoải mái, mấy ngày này của các anh cũng không dễ chịu.” Hà Sơ Tam nói lời hiểu lý.

Tiểu Mã nghĩ đến tâm tình mấy ngày nay của lão đại, quả thật không tốt lắm, huống hồ Hạ lão đại có mấy lần vì thằng nhóc này mà mắng gã cút ra ngoài, gã ngẫm không ra tâm tình lão đại, chỉ thấy không động vào mấy vũng nước đục này mới là tốt nhất.

“Được rồi được rồi, tao tìm người đi tiếp mày. Chờ đó!”

Hà Sơ Tam đeo cặp sách, tay ôm hai bát thịt bò lên xe, khi xuống xe còn không quên gửi một phần cho tài xế, “Phiền anh mang cho Tiểu Mã ca, nói là tôi đặc biệt mang đến từ thành Giao Long, anh ấy và lão đại mỗi người một chén. Tạm thời biểu lộ lòng biết ơn, làm phiền anh rồi.”

“Ha! Mọe nó, nhóc nhà nghèo còn đưa bát thịt bò làm quà tạ lễ! Đây không phải là khinh thường Mã ca sao?!” Tài xế khi đưa đồ đến trước bàn cơm của Tiểu Mã, không nhận được mà lẩm miệng.

“Mày thì biết cái gì!” Tiểu Mã gõ đũa lên đầu gã, “Đây là thịt bò bình thường sao? Đây là thứ lão đại thích ăn nhất!”

Gã thu đũa, liếc qua bát thịt bò còn hơi tỏa nóng, trong lòng nghĩ, mình và lão đại mỗi người một chén? Tạm thời biểu lộ lòng biết ơn? Mọe nó, đúng là chán sống rồi, khó trách lão đại để ý hần, nhìn bộ dáng ngu ngốc thể mà tâm nhãn rất lớn!

Hà Sơ Tam mang bát thịt bò lên ‘tổng công ty’ của Hạ Lục Nhất. Lần này không như dãi ngộ lần trước được đưa thẳng đến phòng chủ tịch, mà cậu phải báo danh, tay ôm bát thịt bò đợi trong phòng hơn một tiếng, lúc này An Kỳ cúi đầu trắng mới đập giày cao gót ba ba ba đi tới: “Hà tiên sinh? Anh vào đi.”

Hạ Lục Nhất đang hút thuốc xem tài liệu ở đó, chau mày, là vẻ mặt vô cùng khó chịu. Nghe thấy cậu tiến vào, lông mi cũng không động, rõ ràng là vẻ không muốn để ý tới cậu.

Hà Sơ Tam làm dáng vẻ như cô vợ nhỏ, chào hỏi trước: “Lục nhất ca.”

Hạ Lục Nhất không ngẩng đầu, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào tài liệu, lạnh lùng nói: “Sao? Sống không được, muốn qua đây vay tiền mua quan tài?”

Hà Sơ Tam nhìn qua An Kỳ, thư ký xinh đẹp này không cần ông chủ phân phó, tự động đập giày cao gót biến mất.

Hà Sơ Tam nịnh nọt chạy đến, đem bát thịt bò ôm giữ ấm trong lòng, đặt lên bàn Hạ Lục Nhất.

Cuối cùng Hạ Lục Nhất cũng dời mắt, lập tức cười lạnh: “Gì đây?”

“Thịt bò nhà chị Phì.”

Hạ Lục Nhất dựa vào ghế tựa, vẫn cười lạnh: “Một bát thịt bò là muốn đuổi tôi? Cậu nghĩ cậu là ai hả Hà A Tam? Căng đốc sao? Mọe nó, dù cậu có quỳ đập đầu trước mặt lão tử, lão tử cũng lười nhìn! Cầm về, cút!”

Hà Sơ Tam cúi đầu móc ra “vũ khí bí mật để khẩn cầu lão đại xã hội đen tha thứ”—— chính là một tấm vé xem phim ở trung tâm văn hóa Shusavin. Góc bên phải còn in một dòng chữ to đỏ chói “tặng phiếu”.

“Là hội sinh viên phát...” Hà Sơ Tam nói, “Bố già, bản ***g tiếng trung.”

Hạ Lục Nhất lại cười lạnh một tiếng, “Ha!”

Hắn gọi điện thoại, “Gọi A Vĩnh A Bưu tiến vào.”

Chỉ sau chốc lát, hai bảo tiêu cao to tiến vào, “Lão đại.”

“Hôm qua gã tâm phúc Phì Thất kia, còn sống không?”

“Còn sống, thưa lão đại.”

“Khai chưa?”

“Chưa, chết cũng không nói.”

Hạ Lục Nhất hắt cằm ý bảo Hà Sơ Tam, “Dẫn hắn đi mở mang tầm mắt.”

A Vĩnh A Bư một trái một phải, nhấc cánh tay Hà Sơ Tam lôi ra ngoài. Một đường xiêu vẹo vào thang máy, xuống tầng ngầm bãi đỗ xe, đi vào cửa nhỏ đến tầng hầm.

Vừa mở cửa đã xộc vào mùi máu tanh, một người đàn ông bị cởi trần truồng, cả người đều là vết rách do roi quất, tay chân bị treo ở giữa phòng, hai mắt sưng húp, bộ dạng nửa chết nửa sống.

A Vĩnh đẩy Hà Sơ Tam ra, đi tới bên cạnh người đàn ông kia kết nối với Hạ Lục Nhất, mở loa ngoài.

“Trịnh Ngũ, ‘tết thiếu nhi’ hôm qua chơi vui chứ?” Giọng nói lạnh băng của Hạ Lục Nhất truyền tới.

Người đàn ông cố sức ngẩng đầu, gào khóc nói, “Hạ lão đại, cầu xin anh... tôi quả thật không biết cái gì... tôi theo Phì Thất nhiều năm như vậy, vợ và con gái tôi đều nằm trong tay gã, gã mà biết tôi bán đứng gã... cầu xin anh Hạ lão đại... Bỏ qua cho tôi...”

“Ha!” Hạ Lục Nhất cười nói, “Lo thằng đó động vào vợ và con mày? Lục Nhất ca đã sớm suy xét cho mày rồi. Hôm nay các nàng được mời đến ‘tết thiếu nhi’. Mày thử nghĩ xem có được không?”

Người đàn ông như bị sét đánh, nhất thời la hét: “Hạ lão đại! Không cần! Tôi xin anh bỏ qua cho họ! Đừng liên lụy tới họ! Tôi xin anh!”

“A Vĩnh.” Hạ Lục Nhất nói.

A Vĩnh vung tay lên với tiểu đệ đang trông coi, mấy tên tiểu đệ vác một bao tải tới, ném xuống mặt đất, rầm rầm đổ xuống, mùi máu tanh nồng nặc đập thẳng vào mặt!

Dưới ánh đèn mờ tối, bên trong rõ ràng là một nhục thể không đầu và tứ chi bê bết máu! Bụng bị đâm rách! Ruột gan nội tạng máu chảy đầm đìa như nhớt trào ra!

Hà Sơ Tam vây xem nhin không được mà run run khóe môi, nắm chặt góc áo. Trịnh Ngũ lại như phát điên, điên cuồng tuyệt vọng gào thảm thiết: “A a a a a——”

Hắn điên cuồng vụn vụn thân thể, lại không cách nào thoát khỏi trói buộc, thê lương gào thét đến khản giọng, cuối cùng bật thành tiếng khóc: “Bà xã, bà xã... a a a... Là anh có lỗi với em... a a a a... bà xã em chết... a a a a...”

A Vĩnh tiến lên nhét một chiếc giẻ vào miệng hắn, hắn chỉ phát ra tiếng kêu rên đau khổ, nước mắt giàn giụa trên gương mặt ô bẩn.

“Trịnh Ngũ.” Tiếng Hạ Lục Nhất tiếp tục truyền tới, “Tao thấy con gái mày cũng hoạt bát đáng yêu, nhất định cũng thích ngày hội này, có cần tao dẫn nó theo ba nó không?”

Trịnh Ngũ phát ra tiếng rống như muốn xé cổ họng, liều mạng gật đầu. A Vĩnh xả miếng vải, hắt bắt đầu kêu khóc cầu xin tha thứ, “Tôi nói! Cái gì tôi cũng nói! Cầu xin anh đừng động vào con gái tôi! Cầu xin anh!”

Hạ Lục Nhất phát ra một tiếng hừ lạnh, “Thành thật sớm có phải tốt hơn không! A Vĩnh, dẫn tới!”

“Hả?” A Vĩnh do dự nói, “Gã bẩn quá, lão đại.” Máu chảy đầm đìa như vậy mà mang vào văn phòng sao?

“Tao nói là dẫn thằng nhóc kia tới!” Hạ Lục Nhất nâng giọng không kiên nhẫn nói.

Vì thế trong khoảng thời gian ngắn vậy xem một trận khổ hình, Hà Sơ Tam trắng xanh mặt mày, cứ như vậy bị A Vĩnh A Bư một trái một phải lôi về văn phòng.

Bây giờ đang là giữa hè, trong văn phòng mở máy lạnh, còn có một mùi nước hoa như có như không, không khí trong phòng tươi mát, sáng sủa, cửa sổ phía bên chiếu rọi cảnh đêm bờ cảng, phồn quang rực rỡ. Cùng với tầng hầm tanh hôi tối tăm kia, thật sự như là thiên đường và địa ngục, khác nhau một trời một vực.

Hạ Lục Nhất vẫn là bộ dáng nhàn nhã, dựa vào ghế tựa hút thuốc: “Xem đủ?”

Hà Sơ Tam cúi đầu, một bộ chần kinh: “Ừm.”

“Biết tôi là người như thế nào?”

“Ừm.”

“Biết nói như thế nào?”

Hà Sơ Tam run cầm cập thấp giọng cầu xin tha thứ, “Tôi sai rồi, Lục Nhất ca, lần sau sẽ không dám chọc anh tức giận, xin anh tha thứ cho tôi. Còn có đừng liên lụy tới ba tôi, tuổi ông ấy đã lớn, không thể ‘quá tiết’.”

“Hừ!” Hạ Lục Nhất hừ một tiếng lỗ mũi, “Cậu tính chơi trò gì? Lão tử không rảnh so đo với cậu! Cút ra xa, đừng để tôi nhìn thấy cậu!”

Hà Sơ Tam xoay người chậm rãi “cút” vài bước, nhớ tới cái gì lại quay đầu dặn nói: “Lục Nhất ca, thịt bò đã lạnh, lát nữa anh để thư ký hâm nóng, đừng ăn nguội.”

“.....”

Hạ Lục Nhất ghen, nhìn thẳng nhóc kia xách cặp rề rề như ốc sên xê dịch đến cạnh cửa, chung quy là nhịn không được, “Đứng lại.”

Hà Sơ Tam lập tức xoay người.

“Cậu biết trong bao tải là lợn chết?”

Hà Sơ Tam thu lại vẻ mặt chần kinh quá độ kia, thành thật gật đầu: “Đúng đó, nhà chị Phì còn bán lòng lợn và gan lợn.”

Mỗi sáng chị Phì đều cùng chồng chị đẩy xe đồ ăn, đều gặp Hà Sơ Tam đi tập thái cực quyền, cuối cùng còn nhiệt tình tặng cậu thêm mấy món lòng lợn và tiết lợn.

Trịnh Ngũ là bị đánh đến choáng váng, nghĩ lợn chết thành bà xã. Nhưng khi vạch bao tải, Hà Sơ Tam ngửi mùi đã biết cảm giác không đúng, lại tập trung nhìn—— nhịn không được mà run khéo miệng, sau đó nắm chặt góc áo liềm mạng nhịn cười.

Cậu biết tính tình Hạ Lục Nhất là cái dạng gì, tuy nhìn trông thô bạo ngang ngược nhưng là người thích đạo nghĩa giang hồ, không có khả năng xuống tay với phụ nữ và trẻ con.

“...” Hạ Lục Nhất.

Hạ Lục Nhất đối với vị kim bài ảnh đế này, nuốt khói thuốc hồi lâu, “Cút ngay!”

Hà Sơ Tam chỉ có thể xoay người tiếp tục “cút”, kéo cánh cửa thủy tinh ra còn không quên quay đầu hỏi, “Vậy anh đáp ứng tôi đi xem phim chứ, Lục Nhất ca?”

“Cút——!”

Hạ Lục Nhất sinh bực một hồi lâu, lại đập bàn mấy cước mới cảm thấy thuận khí một ít, không thì đã đem Hà Sơ Tam bóp chết. Hắn đen mặt đi ra ngoài thang máy.

Khi đi vào tầng hầm, lại là bộ dạng lão đại máu lạnh vô tình, búng tàn thuốc nhìn Trịnh Ngũ run cầm cập quỳ trên mặt đất, hỏi A Vĩnh, “Khai cái gì?”

A Vĩnh vẻ mặt nghiêm túc, thì thầm vài câu với Hạ Lục Nhất, Hạ Lục Nhất biến sắc, ngồi xổm xuống kéo tóc Trịnh Ngũ, “Mày nói cái gì? Trước khi Thanh Long chết, Phì Thất đi tìm Hứa Ung?! Bọn họ nói gì?!”

“Tôi không biết! Tôi thật sự không biết! Hai người họ đóng cửa nói chuyện, ai cũng không thể đi vào.....”

Hạ Lục Nhất ném phịch gã xuống, trong đáy mắt đều là sát ý lạnh lẽo.

.....

Mỗi chiều thứ bảy là thời gian Hà Sơ Tam bận rộn nhất, thời điểm này chỗ làm A Hoa làm ăn rất tốt, người đến mua cơm đều xếp thành hai hàng nhỏ bên ngoài ngõ. Hà Sơ Tam thường hai tay trên đầu ba khay, như con quay mà chạy tới chạy lui khắp bàn ăn.

Nhưng hôm nay cậu lại phá lệ xin A Hoa thúc để nghỉ, A Hoa đang bận như chó, tức giận mắng thành tiếng, Hà Sơ Tam ôm cặp sách chạy loạn, đập cửa mà chạy, dưới ánh nhìn của đoàn mua cơm, đi thẳng ra ngoài thành.

“Muốn chết!” A Hoa thúc vừa bầm thịt vừa mắng, “Cố tán gái mà không làm việc!”

A Hoa thẫn ném khăn qua: “Năm đó ông cũng theo đuổi bà đây lúc đang làm đầy thôi? Còn không phải bị cha đuổi đánh sao!”

“Tôi mà biết hai mươi năm sau bà thành ra như thế này, thì có cho tôi cũng không thèm!” A Hoa đội khăn bi phần nói.

“Cái gì!! Ông cho rằng bà đây để ý tới ông sao? Còn không tự soi gương xem cái tính thối của ông!” A Hoa thẫn kiêu ngạo mà lắc mông to, thay Hà Sơ Tam bưng cơm đi.

Vô tội mà vác cái ác danh đi tán gái trong mắt ba và chủ quán – Hà Sơ Tam, cơm còn chưa ăn —— chủ yếu là tiết kiệm tiền —— cắt một tấm vé, lặn lội đường xa đến trung tâm văn hóa. Trung tâm văn hóa mới xây một năm trước, là vương tử Charle và vương phi Diana tự mình cắt băng, kiến trúc vòng cung màu trắng bạc đứng gần mặt biển, mười phần đại khí cao nhã. Hà Sơ Tam lưng đeo cặp sách, chân đi giày cũ, bởi vì ăn mặc không hợp lại thêm dáng người cao gầy, hoàn toàn phá lệ bắt mắt trong đám người lui tới này.

Cậu đứng thẳng ở gần lối vào, trong tay cầm một quyển sách, lại vì lo lắng Hạ Lục Nhất đi qua mình nên không có ý lật ra, chỉ dùng ánh mắt trông ngóng dòng người qua lại.

Phim mở màn lúc bảy giờ, lúc này đã là sáu giờ bốn mươi phút, trong đám người nhốn nháo còn có một số bạn học trong hội sinh viên, thấy cậu thì chào hỏi: “A Tam? Cậu cũng đến xem Bó già ? Sắp mở màn rồi nhanh cùng vào đi.”

Hà Sơ Tam lắc đầu, “Tôi đợi người.”

Cậu thành thật đợi từ sáu giờ bốn mươi phút đến bảy giờ, lại từ bảy giờ đến bảy giờ mười lăm phút, rồi lại... dù đến bảy giờ bốn mươi phút, cậu vẫn không hề buông bỏ hi vọng trong tay, ngồi xổm tại chỗ, đặt cặp sách lên đầu gối, nương theo ngọn đèn trên lối, cúi đầu bắt đầu đọc sách.

Cậu vừa dùng mắt nhìn qua một hàng chữ tiếng An, vừa nghĩ đến... Hạ Lục Nhất vì sao không tới?

—— Vì tức giận không bao giờ muốn liên quan tới cậu nữa? Nếu nói vậy, cần gì phải cho cậu đi xem ‘khổ hình’ dù dọa cậu, trực tiếp dùng gậy đánh có phải tốt hơn không.

—— Là cố ý thả bồ câu trên chóc cậu, để cậu ăn quả khổ? Như vậy cậu cũng chỉ có thể nhận, ai bảo cậu đi chóc giận Hạ Lục Nhất, thôi, để hấn bớt giận vậy.

—— Nhưng tiền xã hội đen cậu không thể lấy, dù có lần sau cậu cũng sẽ làm vậy. Tiền lần này cậu cũng bỏ vào trong hộp sắt nhỏ, muốn đợi cơ hội về sau mà trả cho Hạ Lục Nhất.

—— Haizz, về sau lúc trả Hạ Lục Nhất, hấn nhất định sẽ lại trở mặt. Lão đại xã hội đen này thật khó hầu hạ, một điểm đạo lý cũng không thèm nghe, tùy tâm sở dục muốn cướp tiền thì cướp, muốn đưa thì đưa, không nhận thì lật bàn, giống y như trẻ con...

Đang mở ra xe, Hạ Lục Nhất hung hăng hắt xì hơi, “Đệt! Đứa nào mắng lão tử?!”

Đời này Hà Sơ Tam chưa từng tinh thần bất an như vậy, đây là lần đầu tiên trong đời không cách nào đọc nổi sách, cậu cúi đầu vùi vào trong trang sách ó vàng, ngửi mùi mực ẩm đậm khiến cậu an tâm lại. Cậu tưởng ngay từ đầu hi vọng lớn nhất của mình chính là cách xa xã hội đen? Vậy vì sao xã hội đen không để ý tới cậu, cậu lại khó chịu như vậy.

—— Chắc là do người ta chân thành đối với cậu, cậu lại chóc giận người ta nên lương tâm cắn rứt, bất an, đúng, chỉ có vậy mà thôi. Nhưng đây lại là một vị xã hội đen ngang ngược bá đạo, ép cậu viết kịch bản, viết xong thì ép cậu nhận tiền, loại chuyện ép mua ép bán này, chỗ nào là một mảnh hảo tâm hử...

Cứ như vậy cậu luôn thấy lương tâm bất an.

Hà Sơ Tam bước đầu nhận định mình có bệnh.

‘Hà Sơ Tam – có bệnh’ đời này chưa từng buồn khổ như vậy, ôm sách ngồi phát ngốc, cậu ra về ông cụ non mà thở dài.

“Tôi nói, tuổi cậu chưa già, thở dài như vậy làm cái gì?” Hạ Lục Nhất từ trên cao nhìn xuống.

Hà Sơ Tam kinh ngạc ngẩng đầu. thì bắt gặp Hà lão đại một thân tây trang màu đen, chân dài eo thon, mái tóc đen mất trật tự phách lối thường ngày lại được trau chuốt vuốt keo lạ thường, có thể nói là: ‘tuần dật tiêu sái, ngọc thụ lâm phong’ đứng trước mặt cậu.

Hà Sơ Tam nhin không được mà nhìn phát ngốc.

Hạ Lục Nhất lười nhác đá cậu một cước: “Đứng dậy! Phát ngốc cái quốe gì?”

“Anh...” Hà Sơ Tam nói, sau đó cậu quay đầu nhìn đồng hồ chuông lớn ở cổng vào, “Anh muộn một giờ.”

“Có ‘cầu tử’ bám theo, còn kẹt xe.” Hạ Lục Nhất không kiên nhẫn nói, “Lượn khắp Cửu Long mới cắt đuôi được. Hiện giờ tâm tình lão tử không tốt, đừng chọc lão tử.”

Hà Sơ Tam chống tường lắc lư đứng dậy, sững sờ nhìn phía sau hắn, “Anh bị người theo dõi sao? Anh không mang bảo tiêu?”

“Đi xem phim thì mang bảo tiêu làm cái méo gì, bọn họ xem hiểu sao!” Hạ Lục Nhất khó chịu gãi đầu, vò rối mái tóc mới vuốt keo kia, “Mẹ nó, nơi chó nào đây? Sao ở cổng không bán trứng cá, bóng ngô?”

“Trong này xem phim không được ăn vặt.” Hà Sơ Tam nói.

“Đệt! Thế gọi là xem phim cái méo gì! Đập mọe nó đi!”

Hà Sơ Tam cẹn lời, chỉ đành nói, “Phim chiếu ba giờ, lúc này còn có thể vào xem.”

Hạ Lục Nhất cau mày xoay người đi vào, không để ý Hà Sơ Tam luống cuống nhặt sách vở ở đằng sau.

Phòng chiếu phim ở tầng hai, hai người họ trước sau đi lên cầu thang, ánh đèn vàng trong đại sảnh chiếu thành cái bóng dài của Hạ Lục Nhất, Hà Sơ Tam từng bước chân đều dẫm lên cái bóng đó, không khỏi cong khóe môi.

“Lục Nhất ca, anh chịu tới, tôi rất vui.”

“Câm miệng! Nếu không phải không tìm được ***g tiếng trung thì quý mới tới đây! Nhìn mặt cậu thì đã thấy phiền!”

Hà Sơ Tam chạy bước nhỏ đuổi theo Hạ Lục Nhất, quay đầu cười với hắn.

Hạ Lục Nhất quả nhiên “Nhìn mặt đã thấy phiền” đập cậu một cước.

Hai người sánh vai đi vào phòng chiếu phim, lần mò trong tối tìm vị trí ngồi xuống. Kết quả chưa ngồi được vài giây, toàn bộ người trong phòng đều nghe thấy tiếng gào to từ phía sau.

“Mẹ mày Hà A Tam! Đây mà là ***g tiếng hả! Tiếng Quảng Đông đâu?”

“Hư!” Một giọng khác thấp giọng giải thích, “Đều là tiếng trung mà.”

.....

Lúc Hạ Lục Nhất đi ra trung tâm văn hóa, mặt còn đen hơn so với lúc vào. Chuyện ***g tiếng thì bỏ qua, ở trong thành Giao Long không ít người từ lục địa lên vào, Hạ Lục Nhất mưa dầm thấm đất, tạm nghe được. Mấu chốt là cái rạp chó mà này không những không bán trứng cá, bóng ngô, lại còn cấm hẳn hút thuốc!

Nhân viên công tác chạy đến khuyên hắn mấy lần, không đợi hắn mất kiên nhẫn ném nhân viên đi thì—— toàn bộ người xrm đều đứng lên khiển trách hắn, mấy người xem chịu không nổi hắn mấy lần làm ồn quấy nhiễu mà yêu cầu hắn lập tức đi ra ngoài!

Hạ Lục Nhất chịu phải sự nhục nhã này, ngậm điều thuốc, xanh mặt ngồi yên không nói gì. Hà Sơ Tam cho rằng hắn sẽ phát điên, rút súng cảnh báo khiến mọi người ngậm miệng, hoặc dứt khoát xách người lên đánh, đốt rụi rạp chiếu phim, kết quả ... hắn chỉ yên lặng đứng lên, vắt bừa điều thuốc rồi đẩy nhân viên đang ngăn phía trước, trực tiếp rời đi.

Hà Sơ Tam vội vã chạy theo sau. “Lục nhất ca.”

Hạ Lục Nhất không nói gì, hai tay rút túi quần, bước đi trên hành lang, bước lớn đi ra ngoài trung tâm văn hóa, bị Hà Sơ Tam nhào lên bắt lấy cánh tay phải, “Lục Nhất ca, xin lỗi.”

Hạ Lục Nhất trầm mặc nghiêng đầu nhìn cậu một cái. Thằng nhóc này bình thường đều sợ hãi cúi đầu, lúc này vì khấn trương mà đứng thẳng người, hóa ra cậu ta đã cao đến vậy rồi. Hai người cùng chiều cao nhìn nhau một lát, Hạ Lục Nhất mặt không đổi nói, “Xin lỗi cái gì?”

“Tôi...” Hà Sơ Tam nói, “Tôi không nên chọn nơi này, lại chọc giận anh.”

Hạ Lục Nhất hừ lạnh, rút điều thuốc trung túi, nghiêng đầu châm lên, hít một hơi, “Cậu thấy tôi là người không hiểu quy tắc văn hóa, mất mặt?”

“Không có, là bọn họ.” Hà Sơ Tam muốn biện bạch thay hắn, lại thấy quả thật Hạ Lục Nhất quá bá đạo, quấy nhiễu người ta xem phim, chỉ đành tái nhợt vô lực há miệng, “Bọn họ quá so đo.”

Hạ Lục Nhất cắn điều thuốc, cười lạnh, đập một bàn tay không nặng không nhẹ lên đầu cậu, “Quá so đo? Con mẹ nó, ít nói giùm chúng nó đi! Tôi thấy đám người này thuần túy có bệnh! Rạp này mà cũng đáng xem. Tuần sau đến công ty tôi, tôi dạy cậu xem thể nào mới là xem phim!”

Hà Sơ Tam thành thật “Ừ” một tiếng, “Vậy anh còn giận tôi không, Lục Nhất ca?”

“Cậu bị ngu hử, lão tử tức giận mà còn tới đây?! Cút qua một bên!”

Hà Sơ Tam cút qua một bên sóng vai với hắn đi ra ngoài, “Tôi mời anh đi ăn trứng cá có được không, Lục Nhất ca?”

“Bị ức đến no bụng rồi, ăn cái rắm.”

“...” Không phải anh vừa nói không tức sao.

Hà Sơ Tam chỉ đành ngậm miệng im tiếng, cố gắng để Hạ Lục Nhất nghe thấy tiếng ục ục trong bụng mình.

Hạ Lục Nhất quả nhiên nhú mồm, “Chưa ăn cơm?”

“Ừ.”

Bàn tay Hạ Lục Nhất đập bốp vào lưng cậu, “Đừng ăn trứng cá, Lục Nhất ca mang cậu qua nhà hàng tôm hùm đối diện thử món.”

Bả vai Hà Sơ Tam run lên. “Không c...”

“Nói ít thôi! Đi!” Hôm nay tâm tình Hạ Lục Nhất khó chịu, ra sức làm thổ hào, kéo cặp sách nhỏ móc trên tay xách cậu đi.

12. Chương 11

Mười lăm phút sau, Hà Sơ Tam đi giày cũ, ngồi trong nhà hàng sạch sẽ, cúi đầu nhìn menu tiếng anh với con số trùng trùng điệp điệp.

“Lục nhất ca.....” Cậu muốn nói chúng ta đừng ăn nơi này.

“Lấy menu tiếng Trung.” Hạ Lục Nhất cau mày nói với nhân viên phục vụ.

‘Ấn Độ – hậu duệ nhà A Tam’ lắc đầu. “No chinese, sir.”

“Lục nhất c...” Hà Sơ Tam lại nói.

“Hai phần đất nhất.” Hạ Lục Nhất nói, “Đất nhất, thượng hạng nhất! Nghe hiểu không?”

“Yes, sir.”

“Lục.....” Hà Sơ Tam nói.

Ánh mắt lạnh lẽo của Hạ Lục Nhất liếc qua, “Hửm?”

“Không có gì.” Hà Sơ Tam.

Ánh mắt Hạ Lục Nhất như muốn nói nếu cậu dám nói không, thì hắn sẽ khiêng cậu ném ra ngoài cửa sổ!

Được rồi, thổ hào lão đại chưa nguôi giận, phải tiêu tiền để thống khoái, cậu có thể nói cái gì đây?

Hà Sơ Tam thành thật ngồi một chỗ bởi Hạ lão đại nguôi giận, trong phòng truyền tới tiếng nhạc du dương thanh nhã, cảnh đêm phồn hoa ngoài cửa sổ, ánh đèn rực rỡ trước mắt... là cảnh sắc huyền lệ mà Hà Sơ Tam – người luôn sống trong thành thị tối tăm không ánh mặt trời – nhìn thấy qua.

Ánh đèn rực rỡ không bao giờ tắt này, cảnh đêm phồn hoa trên mặt biển, chưa từng thuộc về cậu, cậu sống hơn hai mươi năm ở nơi này, lại chỉ là một góc lẻ loi bên trong thành.

Cậu kinh ngạc nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người, Hạ Lục Nhất nhin không được mà dùng dao gõ gõ lên khay, “Làm sao?”

“Lục Nhất ca, thật đẹp.” Hà Sơ Tam vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm bên ngoài cảm khái nói.

“Nói rõ chút! Là Lục Nhất ca của cậu soái chứ không phải đẹp.”

Hà Sơ Tam phì cười, đoan chính ngồi trở lại, thành tâm thành ý ca ngợi: “Lục nhất ca, anh so với cảnh bên ngoài còn ‘soái’ hơn.”

Hạ Lục Nhất đối với mấy lời ngốc nghếch này của cậu cũng không ngạc nhiên, chỉ cười lạnh xuy một tiếng.

Mời đi ăn tôm hùm, tên nhóc này lại được đà nịnh nọt. Nghe lời nịnh này, Tiểu Mã phải cho cậu ta dập đầu!

Sau khi bị Hạ Lục Nhất chê bai món khai vị như ‘cổ đại’, thì một phần beefsteak và tôm hùm dọn lên bàn, rượu vang đỏ đi kèm, thấp nén chấp chờn, hai người đối diện với cửa sổ, nhìn cảnh sắc tuyệt đẹp bên ngoài.

Hạ Lục Nhất vẫn thường theo Thanh Long đi ăn đồ tây, lúc này đang thoải mái cắt beefsteak, nhâm nhi ly rượu vang. Vừa nhâm nhi rượu vang vừa nâng mắt, thì bất gặp cảnh Hà Sơ Tam đang chần chừ chừ dùng đĩa nhỏ chọc vào con tôm hùm to đầy khí thế kia.

“Không được thì lấy tay mà ăn.” Hạ Lục Nhất nói.

Hà Sơ Tam nhìn ‘hậu duệ A Tam’ cách đó không xa nhìn chăm chăm vào bọn họ, đành kiên nhẫn cúi đầu cầm đĩa nhỏ.

Hạ Lục Nhất nhìn không quen bộ dạng ghen ghét này của cậu, giơ tay gọi nhân viên phục vụ tới, “Lấy đôi đũa qua đây.”

“Sir?”

“Đũa! Nghe không hiểu hả?!” Hạ Lục Nhất đen mặt.

“He wants chopsticks.” Hà Sơ Tam vội vàng dùng tiếng Anh hoà giải.

Nhân viên phục vụ cổ quái thoáng nhướn mi, “Yes, sir.”

“Mẹ nó!!” Hạ Lục Nhất mắng một câu với bóng gã, “Yê yê da da toàn điệu ngữ trong miệng!”

Hà Sơ Tam buồn cười cúi đầu cắn đĩa, buông tha tôm hùm mà cẩn thận cắt thử beefsteak.

Sau đó tách một tiếng đĩa trượt ra ngoài, xoay vài vòng đụng vào đĩa đối diện của Hạ lão đại, bắn nước tương lên người Hạ Lục Nhất.

Động tác Hạ Lục Nhất cứng đờ, Hà Sơ Tam lập tức rũ đầu, thái độ tích cực nhận sai, “Xin lỗi, Lục nhất ca.”

“Muốn chết!” Hạ Lục Nhất mắng, tùy tay cởi áo khoác tây trang bị bắn ném ra sau lưng ghế, caravat cũng rơi lỏng ném xuống. Thuận tay tháo hai cúc áo cổ tay xắn lên, cau mày dựa vào sau lưng ghế, “Sớm muộn gì cũng có ngày tôi băm nát đôi tay chó cậu.”

Nhân phục vụ đúng lúc đưa một đôi đũa viền vàng tinh xảo đến, Hạ Lục Nhất hất cầm về phía Hà Sơ Tam, “Dùng cái này.”

“Hả?”

“Tiêu tiền còn phải bị người quản ăn sao? Dùng đũa ăn cũng làm cậu nghẹn chết?!” Hạ Lục Nhất vừa mắng vừa trừng mắt về phía mấy nhân viên phục vụ đang đứng vây xem, “Nhìn cái gì?! Cút!”

“...” Nhân viên phục vụ không cần phiên dịch, lưu loát cút.

Hà Sơ Tam thành thật dùng đũa gấp beefsteak, cảm thấy Lục Nhất ca nhà cậu... quá khí phách!

—— xã hội đen có tiền, quả nhiên đi đâu cũng hoành hành ngang ngược. Haiz...

Hà Sơ Tam vui đùa chuyên tâm lấp bụng, Hạ Lục Nhất thẳng lưng giúp cậu cắt beefsteak, lại vừa giáo huấn, “Thằng nhóc nhà cậu đáng bị coi thường, rõ ràng là tiểu hồ ly lại còn thích giả dạng thành chó rưng lông, chờ người ta đến đập.”

“...” ‘Hà Sơ Tam – chó rưng lông’ cảm thấy đi đâu cũng phải có quy tắc, không thể tùy tiện làm vậy, có tâm biện bạch nhưng ngẫm lại thì, thôi vẫn nên quên đi.

Hạ Lục Nhất vừa lột tôm hùm vừa văng máu chó đầy mặt Hà Sơ Tam, sau đó dựa ghế gọi điện cho Tiểu Mã.

Sau khi cúp máy thì đập một cước Hà Sơ Tam ở dưới gầm bàn, “Thứ sáu tuần sau, qua công ty tôi xem phim.”

“Tôi...” Hà Sơ Tam miệng đầy thịt tôm, muốn nói thứ sáu tôi phải đi làm thêm.

Hạ Lục Nhất sắc mặt phát lạnh.

Hà Sơ Tam ba phải, vừa gian nan nuốt xuống vừa nhanh chóng nói: “Thứ sáu chiều... tôi qua... khụ khụ...”

Lúc này Hạ Lục Nhất mới thu hồi ánh mắt giết người.

“Khụ.....” Hà Sơ Tam còn đang ở đó tiếp tục giãy dụa, “Lục nhất ca..... Nước nước anh đưa tôi.....”

“Uống thì tự lấy, gọi tôi làm gì!”

“Khụ... không kịp... Khụ khụ khụ... nghẹn..... Khụ khụ.....”

Hạ Lục Nhất đỏ khóc đỏ cười, đưa ly nước chanh mình uống một nửa đưa cho cậu, “Mệnh rõ khổ, ăn tôm hùm còn bị nghẹn chết.”

Hà Sơ Tam vừa liều mạng uống vừa oán niệm nhìn hắn, trong lòng nghĩ còn không phải bởi vì anh sao.

.....

Hà Sơ Tam lấp một bụng đầy thịt, cuối cùng gói mấy cái bánh bao ăn không hết, mang về nhà tính làm bữa ăn sáng. Nâng bụng nhỏ, đeo cặp sách, chậm chạp theo sau Hạ Lục Nhất ra khỏi khách sạn.

Hai người đi bộ đến bãi đỗ xe trung tâm văn hóa, Hạ Lục Nhất vừa mở con xe Salisbury thì hơi nhú mày.

“Nằm sắp xuống.” Hắn nói.

Hà Sơ Tam cái gì cũng không hỏi, lưu loát để cặp sách xuống chân, khom lưng cúi xuống.

Hạ Lục Nhất lại rẽ, đổi đường rất nhiều lần, dừng lại trước đèn đỏ, “Chui ra phía sau, che mặt lại, thắt chặt dây an toàn.”

Hà Sơ Tam ôm cặp sách nhanh nhẹn từ khe hở hai chỗ ngồi bò ra ghế sau, để cặp xuống dưới chân, thắt dây an toàn, thuận tay lấy tây trang bản mà Hạ Lục Nhất cởi ra, che trên đỉnh đầu.

Cậu vốn nghĩ cứ siết hai tay như vậy, nghĩ nghĩ một chút thấy thế này không đúng lắm, vì thế lấy hai ống tay áo tây trang thắt một nút xuống cầm, bó đầu thành cái bánh chưng, chỉ lộ ra khe hở hai mắt, sau đó đề phòng nắm lấy tay xin cửa xe.

Quả nhiên, đèn xanh chợt lóe, Hạ Lục Nhất đạp mạnh chân ga! Rầm rầm xông lên phía trước!

Trước mặt Hà Sơ Tam nhoáng một cái, sau đó bắt đầu cùng Hạ lão đại triển khai tài lái xe, nhào lộn khắp nơi! Nhảy lên hạ xuống! Lộn trái nhào phải! Lắc lư...

Ba chiếc xe không biết từ nơi nào chui ra bám đuôi Hạ Lục Nhất, một đường bão táp xông qua hai con phố, quẹo trái rẽ phải không biết bao nhiêu đường, thậm chí còn húc văng một tấm biển xe!

Sau hai mươi phút, ba chiếc xe sau xe hấn biến thành một, tài xế biết Hạ Lục Nhất nhận ra họ, cũng không thêm nguy trang mà đạp chân ga bám sát Hạ Lục Nhất, có người ngồi ghế phụ còn lắp sững lục.

Hạ Lục Nhất mặt đỏ nhìn gương ngoài, đột ngột vặn tay lái, trực tiếp hung mãnh va vào ghế phó đối phương!

“Rầm——!!”

Sau khi va chạm kịch liệt, chiếc xe lệch bánh đổ xuống đường biên, tiếng vang rất nặng, grừm grừm hạ xuống, hai mã tử chật vật bò ra ngoài xe.

Hạ Lục Nhất vền vền chỉ hống một chiếc đèn xe, lại dẫm chân ga nghênh ngang rời đi.

Hấn lại rẽ qua mấy con đường, xác nhận phía sau không còn kẻ bám theo mới thả chậm tốc độ, sờ soạng một điều thuốc châm lên, nhàn nhã phun ra một làn khói trắng, miễn cưỡng hỏi, “Không ới sao?”

“...” Phía sau xe Hà Sơ Tam đang xanh mặt liều mạng nhịn ới.

Cậu chết cũng không thể ới, đầu bị gói thành bánh chưng, muốn ới thì ới dính đầy mặt mình!

Hạ Lục Nhất liếc qua gương chiếu hậu nhìn cậu, khóe miệng nhếch lên.

Hà Sơ Tam chậm chậm cởi tây trang trên đầu, dỡ dây an toàn nịt chặt dạ dày, sau đó đối với chiếc áo tây trang kia... “Oe——!!”

Hạ Lục Nhất hút thuốc cười ha ha, tùy tay cầm hộp khăn giấy ném ra phía sau.

Tâm phúc Phì Thất bị bắt, vợ và con gái tâm phúc cũng bị Hạ Lục Nhất tiện tay xách đi, dứt khoát từ đó hoàn toàn cùng Hạ Lục Nhất xé mặt, mấy lần buông lời đòi muốn đầu trên cổ Hạ Lục Nhất. Lời này còn chưa nóng thì phát hiện Hạ Lục Nhất một mình lái xe vào phạm vi thể lực của gã, sau buổi chiều phái người đi tìm ở nơi thất lạc, phía ba xe mã tử dạo qua phụ cận đi tìm, nào ngờ lại thấy Hạ Lục Nhất cư nhiên lái xe từ trung tâm văn hóa đi ra —— chẳng sợ nói hấn vào bãi đậu xe sở cảnh sát còn đáng tin hơn so với bãi đậu xe trung tâm văn hóa!

Giờ ba chiếc xe kia bị Hạ Lục Nhất thuận lợi xóa bỏ, nghe tin này Phì Thất lái xe đến, nhìn đường biên bị đụng hỏng thì chửi ầm lên, hận không thể cắt bụng mở xuống mà nện vào mặt mấy tên thủ hạ vô dụng!

Gã bên này tức giận đến mức muốn sống muốn chết, Hạ Lục Nhất bên kia lại vô cùng vui sướng. Ngậm điều thuốc dừng ở phụ cận thành Giao Long, hấn xuống xe kéo cữ xe phía sau, tự mình xách Hà Sơ Tam ới đến xanh mặt ra ngoài, thanh lý đồng ‘lông chó’ rồi xách cậu đứng thẳng dậy, cười hỏi, “Chơi vui chứ?”

Hà Sơ Tam còn mềm nhũn chậm chậm dùng khăn giấy chùi miệng, cho đến khi xử lý sạch sẽ bản thân thì lảng tránh hỏi: “Vì sao không để bọn chúng thấy tôi?”

“Nói nhảm.” Hạ Lục Nhất không kiên nhẫn nói, “Thấy cậu rồi thì cậu còn mạng để đến trường hả? Lão tử bận rộn như vậy, hơi đâu mà phái người theo cậu.”

Hà Sơ Tam dôi theo hấn, “Bọn họ là kẻ địch của anh? Đuổi giết anh?”

“Là cái thằng mập lùn trước đây.” Hạ Lục Nhất không thích người tay hời như bức cung như vậy, “Được rồi, về nhanh đi!” Xoay người muốn đi.

Hà Sơ Tam lại tóm lấy cánh tay phải của hắn, tiếp tục hỏi, “Mỗi ngày anh đều phải trải qua nguy hiểm như vậy sao?”

“Cậu nghĩ tôi là ai? Hả cẳng đốc?” Hạ Lục Nhất cười lạnh, tránh cánh tay cậu, vừa muốn quay đầu phát điên thì phát hiện ánh mắt Hà Sơ Tam lại chăm chú lạ thường, là vẻ mặt rất lo lắng.

Hắn xì cười, thái độ hòa hoãn, thô lỗ xoa tóc Hà Sơ Tam, “Lo cái gì chứ? Lo Lục Nhất ca của cậu ăn thiệt sao?”

“...” Mặc kệ là ăn thiệt hay không, mỗi ngày bị người đuổi giết như vậy cũng sẽ có một ngày gặp chuyện không may.

Hà Sơ Tam do dự một lát, “Lần sau..... Nếu phải đến một nơi nguy hiểm, thì đừng đi nữa.”

Hạ Lục Nhất cười một tiếng, “Toàn Hongkong này đều là địa bàn của Lục Nhất ca cậu, chỗ nào lão tử muốn đi thì đi chỗ đó. Được rồi, đừng tự tìm khổ, về ngủ đi.”

Hắn nhắc móng vuốt của cậu ra, ngậm thuốc mà hờ hững lên xe, chân đạp ga rầm rầm rời đi, phun đầy khí thải lên mặt Hà Sơ Tam.

Hà Sơ Tam yên lặng nhìn hắn rời đi, phát ngốc đứng tại chỗ, sau đó yên lặng ôm túi sách đi vào trong thành.

Trong thời gian này vì viết kịch bản cho Hạ Lục Nhất, nghiên cứu đi vào trong thư viện mượn không ít mấy bộ tiểu thuyết viết về tranh đấu hắc bang. Cậu cảm thấy mình đã thấy được một người lão đại xã hội đen xưng bá khắp cảng nổi dậy và hưng thịnh—— Hạ Lục Nhất gan lớn mà thông minh, nhìn như tùy ý lại sâu khó lường, có tiềm lực như vậy—— nhưng, cũng có khả năng thấy hắn cuối cùng xuống dốc.

Giang hồ là con đường không lối về, rất ít người có thể toàn thân toàn thể đi đến cuối cùng, sống thọ về già. Hạ Lục Nhất ngỗ ngược bất kham, điều đó có thể dẫn hắn thành công, cũng có thể dẫn hắn thất bại. Thêm nữa, mấy kẻ xã hội đen làm mấy chuyện không có tính người, dù bản thân không day dứt thì ông trời cũng sẽ trừng phạt họ—— giống như Hứa Ứng và tên côn đồ trên sân thượng kia, thậm chí cả Thanh Long lão đại, có ai được ‘chết tử tế’ sao? Lưới trời tuy thưa nhưng vẫn khó lọt, đều là báo ứng.

Cậu không muốn thấy Hạ Lục Nhất như vậy.

Cậu không biết đây là vì sao, dù vậy cậu vẫn không thể dùng thái độ của người ngoài vô tâm hờ hững mà nhìn Hạ Lục Nhất được. Cậu không muốn thấy bộ dạng chịu tổn thương của Hạ Lục Nhất, lại càng không muốn thấy kết cục bi thảm của hắn.

Hà Sơ Tam, hai mươi hai tuổi, đại học còn một năm là tốt nghiệp, giấc mộng từ nhỏ của cậu chính là sẽ có một ngày mang ba cậu đi ra vùng bùn đục ngầy này. Nhưng hiện tại, cậu bắt đầu nghĩ có nên hay không mang theo một người.

Cậu cúi đầu yên lặng đi vào trong thành trại mục nát bị bao phủ bởi bóng đêm, hi vọng ánh sáng lại nảy mầm trong lòng cậu. Lúc này cậu còn trẻ tuổi như vậy, non nớt, đơn thuần, thiên chân.

Cậu cho rằng mình có thể thay đổi tương lai.

13. Chương 12

Tối chủ nhật Hà Sơ Tam xem lịch, phát hiện ra thứ sáu tuần sau đi xem phim chính là ngày mùng một tháng sáu, tiết thiếu nhi của lão đại xã hội đen.

Hà ba đi vệ sinh trước khi đi ngủ, nghe thấy tiếng con trai đến tiền xu lạch cạch trong phòng.

Hà ba thổn thức trong lòng—— thật không hổ là con ta, dù nghèo vẫn không chậm trễ tán gái!

Chiều thứ sáu hôm đó, Hà Sơ Tam đeo cặp sách, ôm một thùng giấy nhỏ đi vào phòng bida.

Mã tổng quản lý phụng mệnh lão đại, tự mình lái xe đến đón, nhìn thấy Hà Sơ Tam thì ần cò gọi.

“Ăn cơm chưa?” Tiểu Mã hỏi cậu.

“Chào Tiểu Mã ca.” Hà Sơ Tam vừa ngồi vào ghế sau vừa nói, “Ăn rồi.”

Vì thế Tiểu Mã lái xe đưa cậu về tổng công ty, vừa đánh tay lái vừa đánh giá cậu qua gương chiếu hậu, thật sự nhìn không thấu người này qua khuôn mặt thuần lương này.

“Sắp tốt nghiệp?” Tiểu Mã hỏi.

“Vâng, sang năm.”

“Chuẩn bị làm ngành gì?”

“Tôi học tài chính.”

“Cao tài sinh. Tôi nghe nói lão đại muốn tìm cậu phân công quản lý mấy phòng bida, cậu không đáp ứng?”

“Vâng, tôi sẽ không quản người.”

Tiểu Mã xuy một tiếng, “Không biết thì học.”

Hà Sơ Tam ôm thùng giấy thành thật, “Tôi ngốc, chỉ biết đọc sách.”

Tiểu Mã trong đầu lại xuy một tiếng, thật mẹ nó giỏi giả bộ! Biết rõ lão đại muốn mượn sức nhà mi vào công ty quản lý tài sản, đùn đẩy quá sạch sẽ đi!

Hai người mang theo ý xấu đến công ty, trực tiếp tiến vào phòng họp dưới văn phòng tổng tài.

Đi vào vừa thấy, ở giữa bàn hội nghị bị người bị dỡ chất đồng qua một bên. Hạ Lục Nhất đeo kính đen ngậm điều thuốc, chân bắt chéo, một bộ tây trang ngồi ở giữa phòng. Trong phòng trừ hắn, còn có hai bảo tiêu A Vĩnh A Bư cùng với Thôi Đông Đông và một nữ tử trẻ tuổi khuôn mặt bầu bĩnh.

Nghe được tiếng bước chân của Tiểu Mã và Hà Sơ Tam, Hạ Lục Nhất khí phách mười phần phát tay, A Vĩnh lập tức đứng lên kéo rèm cửa sổ xuống, một ánh đèn bật đối diện trên tường, chiếu thành một mảnh sáng trắng lớn!

—Hạ Lục Nhất để người giăng một tấm vải trắng lớn trên đó, ngăn máy chiếu, thành một rạp chiếu phim tư nhân!

Còn phát cho mỗi người một ghế dựa Hawaii, một bát trứng cá, một chén xiu mại, một túi bỏng, một gói khoai tây chiên, thuốc lá và bia lạnh.

Hà Sơ Tam bị một trận này làm cho chấn kinh, ngây ngốc bị Tiểu Mã xách đến bên ghế dựa Hạ Lục Nhất thả xuống, sững sờ nhìn Hạ Lục Nhất đang còn đeo kính đen, “Lục Nhất ca, chúng ta phải xem cái gì?”

Hạ Lục Nhất ngồi dậy, chậm rãi tháo kính đen, nhú mày đủ kệt chết một con ruồi, “Bố già. Không phải chỉ là ***g tiếng Trung thôi sao? Lão tử phái người Quảng Châu làm vài bộ cũng mua đủ. Hôm nay mấy người bồi lão tử chơi tốt, tất cả xem xong mới cho đi!”

“...” Hà Sơ Tam.

“Để thằng nhóc nhà mi biết, mẹ nó thế này mới là xem phim!” Hạ Lục Nhất thích ý nằm trên ghế dựa, dụi thuốc lá nếm, thuận tay cầm trứng cá lên ăn.

“...” Hà Sơ Tam hoàn toàn bị khí thế bá vương chinh phục.

Điện ảnh đã phát sóng, Hạ Lục Nhất nương theo ánh sáng trắng mờ mờ nghiêng đầu nhìn thấy thùng giấy nhỏ Hà Sơ Tam đặt trên bàn trà, thuận miệng hỏi, “Gì đây?”

Hà Sơ Tam hơi ngại ngừng nhỏ giọng nói, “Quà sinh nhật.”

Hạ Lục Nhất xuy một tiếng, một bộ “Tên nhóc nhà mi thế mà còn biết tặng quà cơ đấy”, hờ hững nói, “Để đó, tối nay qua câu lạc bộ đêm uống rượu thì mở.”

“Tối nay tôi phải về n...” Hà Sơ Tam bị nhìn chăm chăm đành phải nuốt chữ ‘nhà’ xuống.

— Hôm nay là sinh nhật hẳn không nên cùng hẳn đối nghịch. Hà A Tam tự an ủi mình như thế.

“Mẹ nó, mỗi lần đều thích ăn cứng không thích ăn mềm, nhất định phải đánh mới nghe sao, chơi vui ha!”
Hà Lục Nhất mắng cậu.

“Lão đại, đây là rạp chiếu phim nha! Liếc mắt đưa tình thì lên văn phòng lầu trên được không?” Thôi Đông Đông ôm tiểu ca nữ nhỏ của nàng không kiên nhẫn nói.

Hà Lục Nhất tùy tay ném tấm trứng cá thừa, bị cô hung hãn ném trả về.

Bổ già 1 là ba giờ, Bổ già 2 là ba giờ ba mươi phút, Bổ già 3 cũng là ba giờ, liên tiếp xem là hết chín giờ ba mươi phút. Bọn họ xem từ hai giờ chiều cho đến khi sáu giờ, Thôi Đông Đông thật sự không chống đỡ nổi, nhìn mà muốn ói bèn lôi kéo tiểu ca nữ của cô lẫn mất. Còn mấy đại nam nhân muốn lẫn cũng lẫn không được, Hà lão đại thoáng nhướn mi, tất cả không dám xê mông...

Một đám có nỗi khổ không dám nói cùng Hà lão đại tiếp tục xem đến tám giờ ba mươi phút, xem xong bộ thứ hai, mắt thấy Hà Lục Nhất muốn mở thêm bộ thứ ba, Tiểu Mã quên mình vì anh em, nhảy người nhào đến, quỳ xuống ôm lấy đùi Hà Lục Nhất: “Lão đại! Thật là chống đỡ không nổi mà! Em không xem! Mấy em gái trong câu lạc bộ đều đang chờ chúng ta!”

Hà Sơ Tam đã nhân lúc phòng tối mà đánh một giấc, bị Tiểu Mã dọa đến, hí mắt mơ màng nhìn sang.

Hà Lục Nhất cũng đang choáng váng, thấy vậy thì không kiên nhẫn khoát tay, “Cút cút cút, cút hết!”

Tiểu Mã mừng đến chảy nước mắt, xách theo A Vĩnh và A Bư đầu óc u mê xuống lầu lái xe đi. Hà Sơ Tam trở mình bò lên, tính xách cặp chuồn.

“Trở về!”

“Lục Nhất ca, tôi phải về nhà làm cơm tối cho ba.”

“Ông ta không có tay? Không thể tự mình là? Cùng lão tử đi câu lạc bộ đêm! Đêm nay Lục Nhất ca mời cậu đi chơi tết, khai bao cho cậu!!”

Hà Sơ Tam sợ co cổ, “Lục Nhất ca, không cần đâu.”

Hà Lục Nhất tùy tay nắm lấy cặp sách, xách lấy cậu, “Bớt nói nhảm, đi!”

“Thật sự không cần mà, Lục nhất ca.”

“Ngậm miệng!”

“Tôi không muốn đi Lục nhất ca.....”

“Ngậm miệng!”

“Lục.....”

“.....” Trùng.

Hà Sơ Tam suy yếu, “Không khai bao, không uống rượu được không? Tôi muốn cùng anh chúc mừng sinh nhật.”

.....

Hai giờ sau, Hà Sơ Tam ở trong phòng vệ sinh câu lạc bộ đêm, ói đến chết đi sống lại.

“Đúng là phé vật!” Hà Lục Nhất ở bên ngoài mắng cậu, trong lòng ôm một cô gái tới bồi rượu, “Mới hai bình đã không xong! Còn chơi được cái gì chứ!”

Tiểu Mã, A Vĩnh, A Bư, Thôi Đông Đông, mỗi người trong lòng kéo đi một hai cô gái, oanh oanh yển yển rần chuột một ổ, nửa tỉnh nửa say dựa vào ghế sofa. Tiểu Mã uống nhiều nhất, mặt đỏ ngầu hết lớn phụ họa, “Đúng đó! Còn chơi được cái gì chứ!”

Thôi Đông Đông đã đưa tiểu ca nữ về nhà, lúc này ôm hôn mỹ nhân trong lòng, nói: “Đều đã đi vào nửa giờ rồi, không chết trong đó rồi chứ?”

“Mặc kệ hần chết hay không!” Hạ Lục Nhất nói: “Tiểu Mã! Hát tiếp!”

Tiểu Mã lên tiếng đáp, nắm lấy micro, nâng cao giọng hát, một trận quỷ khóc sói tru! A Vĩnh cắt bánh ga tô ba tầng, Hạ Lục Nhất dẫn đầu cầm một khối nã pháo về phía Thôi Đông Đông! Thôi Đông Đông phản kích mạnh mẽ, hô to “Xử lý lão đại các người chính là đại tỷ này!” rồi chỉ huy một đám oanh oanh yến yến dùng bơ tập kích Hạ Lục Nhất! Hạ Lục Nhất mang theo A Vĩnh A Bư khởi xướng tổng tiến công, căn cứ theo nguyên tắc áp đảo, cùng quần nường tử quân trên sô pha loạn thất bát tao thành một đoàn.....

Tiếng loa rung trời chiến vang, dưới ánh đèn năm màu rực rỡ nhảy múa điên loạn, tiếng Tiểu Mã rống lên bài Đàn ông chân chính ——

Làm đàn ông chân chính,

Là phải gánh vác đau khổ và ngã lòng!

Đoạn tình cảm yêu người này,

Ai lại không thương tâm chuyện cũ!

Hà Sơ Tam cách một cánh cửa, xé một khăn giấy che ngoài miệng, tiếng ca tiếng cười đùa hỗn loạn bên ngoài, tim cậu cũng đập loạn chấn vang!

Chưa từng bị kích thích cường liệt như thế, khiến màng tai cậu đau đớn. Đầu óc cậu choáng váng, dựa vào cửa ngồi xuống, trong một mảnh mê muội nghe thấy tiếng hát cuồng loạn ấy...

Làm người đàn ông chân chính,

Làm người chung quy vẫn phải chết một lần!

Không cần phải nói đạo lý tới ta!

Hào kiệt vốn chính là kẻ điên!

Hà Sơ Tam che lỗ tai ôm đầu, mơ màng cứ như vậy thiếp đi.

.....

Không biết qua bao lâu, cửa phòng vệ sinh bị người từ bên ngoài đẩy ra. Hà Sơ Tam hôn mê đổ về phía trước, đầu suýt nữa cắm vào trong bồn cầu. Hạ Lục Nhất mang theo cặp sách nhỏ của Hà Sơ Tam, nhanh chóng xoay tay đóng cửa, cài khóa. Sau đó ném cặp sách xuống chân Hà Sơ Tam, đi đến bồn cầu tiểu, vừa sờ khóa quần vừa đạp Hà Sơ Tam ở bên, “Này, uống chết?”

Hà Sơ Tam đỡ tường đứng lên, hai mắt lơ mơ, dùng một hồi lâu mới nói: “Không có, không say, tôi đều ỏi ra.”

“Đừng ra ngoài,” Hạ Lục Nhất nói, rào rào thả nước, kéo khóa quần, đi đến bồn rửa tay vịn vòi nước.

Đáng tiếc tay hần đều cào vào hư không, không thuận lợi bắt lấy vòi nước, vô cùng khó chịu “đệt “ một tiếng.

Lúc này Hà Sơ Tam mới phát hiện vị lão đại này nhìn như lạnh lùng nhưng đã say không hề nhẹ. Cậu chỉ đành tiến lên giúp hần vịn vòi nước, sau đó bắt lấy móng vuốt đang chơi với trong không khí, nhắm vào vị trí nước chảy, thay hần rửa tay.

Hạ Lục Nhất trời sinh uống rượu không lên mặt, trên mặt không đỏ, mắt nửa nhắm nửa mở, chậm rãi nói: “Bên ngoài đến vào huynh đệ khác, đừng để họ thấy cậu.”

Tiếng ca bên ngoài vẫn náo nhiệt, mơ hồ còn nghe thấy vài giọng nói của bọn nam tử xa lạ. Hạ Lục Nhất đỡ bồn rửa tay yên lặng một lát, như lâm bẩm nói: “Một kẻ là ‘Hong còn’ là người lão Cát. Một kẻ là ‘Giày rơm’ là người Nguyên thúc, đều không phải người mình, không đảm bảo.”

Hà Sơ Tam nhìn hần đã có phần đứng không vững, tiến lên đỡ, “Lục Nhất ca, anh ngồi lên bồn cầu nghỉ chút đi.”

Hạ Lục Nhất khoát tay tránh cậu, đạp nắp bồn cầu, tự mình ngồi xuống, dùng tay ướt lau mặt, nói: “Sau này vạn nhất xảy ra chuyện, tôi không có ở đó, Tiểu Mã chỉ đủ đảm bảo hần, cậu đừng tìm hần, đi tìm Thôi Đông Đông, cô ấy có thể bao bọc cậu. Hôm nay tôi mang cậu đến, cô ấy biết cậu là người mình.”

“Tôi không có việc gì, Lục nhất ca.”

Hạ Lục Nhất cười lạnh một tiếng, “Cũng đúng, mẹ nó, cậu chính là tiểu hồ ly, còn xảy ra chuyện gì chứ? Quen biết lâu như vậy, bái đường còn không chịu, nuôi không nổi lại thích tự tìm chết!”

“...” Hà Sơ Tam không biết nói gì, cúi đầu nhìn vệt nước trên trán hần. Vài giọt nước lấp lánh đang dọc theo đường cong gò má thanh lãnh của hần, chậm rãi chảy xuống cằm.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng cửa cấp bách: “Lão đại? Anh mau ra đi! Các huynh đệ nhịn không nổi rồi!”

“Lão đại đi WC mà dám thúc? Cút!” Hạ Lục Nhất hét to một tiếng.

“Không nín được mà lão đại! Xin anh thương xót!” Một đám ma men bên ngoài ỷ vào pháp không trách chúng, liều mạng cào cửa.

Hạ Lục Nhất đỡ tường đứng lên, vỗ lên vai Hà Sơ Tam.

Hần đi qua kéo cửa WC, không đợi người bên ngoài nhìn rõ đã đạp một cước đi ra ngoài!

Bên ngoài một đám ngã trái ngã phải kêu thảm thiết: “Ai nha!” “Ai nha!”

Hạ Lục Nhất xoay tay đóng cửa, Hà Sơ Tam lập tức móc cửa khóa lại, bên trong lỗ tai còn nghe được bên ngoài Hạ Lục Nhất nói: “Bồn cầu đổ, đi cách vách!”

“Nhất định là lão đại phun ra ngoài, không muốn chúng tôi vào xem!”

“Con mẹ chúng mày không muốn sống hả? Tất cả quỳ sô pha cho lão tử, mông nâng lên! Đông Đông, lấy gậy cho tôi!”

“Nhịn tiểu không thể đánh, lão đại! Bằng không sẽ tiểu ra sô pha!”

“Đúng đó lão đại!”

“Em tiểu vào bình hoa được không? Em thấy bình hoa trong rất giống JY!”

“Cút cút chút!”

Hà Sơ Tam nghe tiếng huyền não bên ngoài, dựa vào cửa WC ngồi xuống, thò tay cầm lấy cặp sách, lấy ra một quyển tác phẩm vĩ đại.

Cậu xoa xoa mắt mờ, cúi đầu bắt đầu đọc sách.

.....

Hà Sơ Tam tập trung tinh thần lật được một phần ba cuốn sách, từ một đồng tử tiếng anh thoát ly ra, lúc này mới phát hiện bên ngoài khá an tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng nhạc đệm nhỏ.

Cậu đưa mắt nhìn qua khe cửa, sau đó bỏ sách vào trong cặp, cẩn thận dè chừng mở cửa.

Mấy nhân mã Kiều Kỵ đường đều tự bỏ mình, phơi thân trong đồng vỏ rượu, nằm ngổn ngang trên mặt đất, trên sô pha, trên ngăn tủ, trên TV... Ngay cả có người bị treo lên giá móc, sau cổ áo bị mắc vào giá, say khướt nhắm mắt, mũi chân điểm điểm trên mặt đất như cương thi nhảy bật.

Hà Sơ Tam cẩn thận vượt qua A Vĩnh và Tiểu Mã đang ôm nhau, hỗ trợ rút đầu A Bưu từ nửa vỏ dưa hấu, tìm bốn phía đều không thấy Thôi Đông Đông —— tám chín phần là bị tức nước, lui trận về phòng WC.

Cậu rón rén tay chân đến gần Hạ Lục Nhất đang ngồi giữa sô pha, Hạ Lục Nhất nhắm mắt thẳng lưng ngồi, hai tay đặt trên đùi, là tư thế tọa ỷ của hoàng đế. Giữa ngón tay trái còn kẹp điều thuốc đã rụi một nửa.

Hà Sơ Tam cúi lưng, cẩn thận muốn rút điều thuốc sắp đốt đến ngón tay kia ra, thỉnh thoảng Hạ Lục Nhất mở miệng nói chuyện, dọa cậu nhảy ngược!

“Tôi nói cậu đi ra?”

“Lục Nhất ca.” Hà Sơ Tam vừa chào hỏi, vừa tiếp tục đánh bạo tách mở tay hắn, rút điều thuốc kia—— đúng là sắp đốt vào tay rồi.

Cậu vừa nhắc đầu, Hạ Lục Nhất nheo mắt, vẻ mặt bình tĩnh, hoàn toàn nhìn không ra là say hay là tỉnh.

“Đều say rồi?” Hạ Lục Nhất hỏi.

Hà Sơ Tam nhìn quanh bốn phía, xác nhận không có người sống, “Vâng.”

“Mẹ nó, một đám phế vật,.” Hạ Lục Nhất mắng. “Giờ mà có người tìm đến cửa, đều diệt tận gốc lão tử!”

Hà Sơ Tam muốn nói không phải còn có anh ở đây sao, thì thấy Hạ Lục Nhất đứng dậy, kết quả lại bỏ nhào xuống bàn trà—— “Đồng!!”

“.....”

Hà Sơ Tam yên lặng không nói gì, bởi Lục Nhất ca bị đập trong đồng đồ hoa quả ra, đỡ ngồi tạo hình lãnh tụ tọa đường lên ghế sofa, sau đó xé khăn giấy lau mắt cho hắn, “Lục Nhất ca, anh cẩn thận chút, đừng lộn xộn.”

“Tôi không sao!” Hạ Lục Nhất phản đối khoát tay. “Quà cậu đưa đâu? Lấy ra đây cho tôi xem.”

“Mai rồi xem...” Hà Sơ Tam nói, phán định dưới tình trạng này hắn không thể đánh người mà muốn không chết.

ấn dưới trạng thái này nhìn xác định vững chắc muốn không chết không được tước nhân.

“Đệt! Lấy ra!” Trên chóp mũi Hạ Lục Nhất còn có vụn giấy, mắng vô cùng khí thế.

Hà Sơ Tam chỉ đành tránh ra vài bước, từ trong đồng vỏ chai bối ra thùng giấy nhỏ của mình.

Hạ Lục Nhất cào hai phát không mở ra được, giơ một tay lên, lung lay nhẹ bẫng, muốn ném thẳng xuống đất.

Hà Sơ Tam vội vàng ‘cứu giá’, lấy con dao cắt bánh nhỏ trên bàn, vạch vài cái rồi trình đến tay Hạ Lục Nhất.

Hạ Lục Nhất hí mắt, mở thùng giấy được đóng gói như bảo bối kia ra, tay thò vào sờ soạng cả buổi —— cuối cùng chỉ lấy ra được một tấm thiệp chúc mừng, trên đó còn vẽ một chiếc bánh ga tô xấu xí.

Còn cẩn cẩn thận thận viết lên sáu chữ, “Mừng một tháng sáu vui vẻ.”

“.....”

Hạ Lục Nhất niết tấm thiệp chúc mừng hồi lâu, mặt không đổi nhìn về phía Hà Sơ Tam.

“Tôi muốn tặng anh một cái bánh sinh nhật lớn như vậy, nhưng không đủ tiền.” Hà Sơ Tam rũ đùa, thành thật thừa nhận, “Đành phải đưa giấy trước, đợi sang năm tôi đi năm rồi bù lại cho anh sau.”

“...”

Hà Sơ Tam thông thả niết tấm thiệp rồi dựa vào sofa, nhắm mắt lại, quay đầu nhìn ánh đèn sáng lấp lóe trên đỉnh đầu hít sâu: “Hà, A, Tam, cậu ăn chắc lão tử sẽ không băm chết cậu?”

Hà Sơ Tam rầu rĩ cười: “Ừm.”

“Ừm cái con mẹ mày!” Hạ Lục Nhất hữu khí vô lực đập cậu một cước.

Hắn bị Hà Sơ Tam chọc điên đến đến thanh tỉnh vài phần, đỡ sofa lắc lư đứng lên —— lần này là đứng vững vàng —— cầm thiệp chúc mừng tùy tiện vo thành nhúm rồi nhét vào trong túi quần, nhắc cặp sách của Hà Sơ Tam lên, “Đi, lão tử đưa cậu về nhà... mẹ nó, thấy mà phiền.”

“Không cần, tự tôi về...” Hà Sơ Tam muốn nói.

“Nửa đêm ba giờ về thế nào? Bò về?”

Hà Sơ Tam á khẩu không trả lời được, chỉ đành bị hất tha đi, vốn tưởng rằng hất cùng lắm là gọi người đưa mình về. Kết quả bị kéo một đường đến bãi đỗ xe, trơ mắt nhìn Hạ Lục Nhất lắc lư kéo cửa xe, ngồi vào chỗ lái...

——Này còn không bằng tự bò!

“Lục nhất ca tôi gọi người đưa anh về trước!” Hà Sơ Tam vội vàng khuyên can.

“Gọi cái rắm! Đi ra ngoài xem còn phải gọi người sao?! Lên nhanh cho lão tử!”

“Không được thật mà, Lục Nhất ca, anh uống say không thể lái xe! Nhanh ra đi...”

Hạ Lục Nhất mặt không đôi kéo ngăn kéo xe, rút súng, bẻ chốt, “Lên hay không?”

Hà Sơ Tam nhìn hòng súng đen thui kia, chớp mắt, “Anh sẽ không nổ súng với t...”

“Phang——!!”

“...” Hà Sơ Tam mồ hôi ròng ròng và một cái động trên tường sau lưng.

Trong lòng Hà Sơ Tam có mười vạn tuần mã phi nhanh, ôm cặp sách cương mặt ngồi vào ghế phó. Hạ Lục Nhất lập tức đạp chân ga, Hà Sơ Tam đã xác nhận đời này mình vô duyên gặp lại ba ba...

“Lục Nhất ca, phía trước có đèn đỏ!”

“Câm miệng! Lão tử biết!”

“Lục Nhất ca, chỗ này chỉ có thể quẹo phải!”

“Câm miệng! Lão tử biết!”

“Lục Nhất ca, cẩn thận cột điện!”

“Câm miệng! Lão tử biết!”

“Phía trước có người! Lục Nhất ca!!”

“Câm miệng! Lão tử biết!”

“Chúng ta đi qua con phố này ba lần rồi... Lục Nhất ca...”

“Câm miệng... Tôi đang nghĩ đi thể nào...”

“...”

Khi bật bài đàn ông chân chính, nghe đến đoạn:

Đoạn tình cảm yêu người này,

Ai lại không thương tâm chuyện cũ!

Tôi: *gào thét* Thanh Long lão đại của em!!! QAQ

14. Chương 13

Hà Sơ Tam cảm thấy đây chính là kỳ tích —— cậu ngồi trên xe của ma men Hạ Lục Nhất, sống sót trở về thành Giao Long, sống! Sống!!

—— Xét cho cùng vẫn là đêm khuya ít người ít xe, cậu mới có đại vận như vậy.

Hạ Lục Nhất đạp phanh ở ven đường, sau đó vỗ tay lái, chờ Hà Sơ Tam đi xuống.

Hà Sơ Tam buông tay đang cầm chặt tay vịn xe, cởi dây an toàn, hai chân như mềm nhũn mở cửa xe, nghĩ lại cảm thấy không yên lòng, “Lục Nhất ca, anh về thể nào đây?”

“Cậu đừng quản tôi, cút!” Hạ Lục Nhất nói.

Hà Sơ Tam nhớ lại một màn quật tay lái ở ngã tư, liên tiếp xoay tròn mấy vòng tại chỗ, trước mắt toàn một màn tối đen, nghĩ lại vẫn không ngờ là chưa chết mà về tới nhà, “Lục Nhất ca, tôi và anh lái xe về nhà đi, tôi không yên tâm để anh về một mình.”

“Tôi không về nhà!” Hạ Lục Nhất nheo mắt, lung tung đẩy cậu ra ngoài, lại nắm cặp sách ném ra, “Cút nhanh!”

“Không về nhà? Anh muốn đi đâu?” Hà Sơ Tam vô cùng thấy lạ, ôm cặp sách lắc lư đứng lên, Hạ Lục Nhất đã vươn lưng đóng cửa lại.

Hà Sơ Tam giật hai phát vẫn không mở được cửa, phát hiện Hạ Lục Nhất lại khóa trái cửa xe, nhất thời có cảm giác bất thường, “Lục Nhất ca? Anh mở cửa! Anh một mình đi đâu?”

Hạ Lục Nhất ở bên trong cười lạnh giơ ngón tay giữa—— bởi vậy có thể thấy vị lão đại xã hội đen xưa nay thích giả trang này, lần này đã say thật rồi—— há miệng nói ra sáu chữ, nhìn khẩu hình là “Liên, quan, chó, gì, tới, cậu!”

Hà Sơ Tam đập hai cái lên mặt thủy tinh không phản ứng, thấy Hạ Lục Nhất kéo động xe, muốn nhấn ga, dưới tình thế cấp bách thì quay đầu bỏ nhào đến trước đầu xe.

Cậu chật vật ghé vào đầu xe, túi sách ném lên trên, thẳng lưng hai tay làm hành động, tư thế Titanic—— YOU DRIVE, I DROP!

Hạ lão đại hiển nhiên chưa từng thấy qua tàu Titanic, theo bản năng nhấn ga, một tiếng va chạm nặng nề, Hà Sơ Tam cả người đều biến mất!

Trong đầu Hạ Lục Nhất ong một tiếng, nhanh chóng đạp phanh, vội vàng đề cửa xe xuống nhìn—— Hà Sơ Tam xám mặt ngã quỵ vài bước dưới đất, đang gượng đứng dậy, nhìn qua hình như không có việc gì.

Hạ Lục Nhất mắng to: “Muốn chết hả!! Không cần mạng!/? Chấn phía trước làm gì?!”

Hà Sơ Tam lắc lư bò lên, cặp sách không lo nhật vẫn cố chấp ngăn trước xe, “Lục Nhất ca, anh như vậy không thể lái xe!”

“Liên quan chó gì tới cậu! Cút ra!”

“Sao lại không liên quan tới tôi?! Tôi không muốn thấy anh gặp chuyện không may! Đừng làm loạn Lục Nhất ca! Anh xuống đi!” Tên nhóc to gan lớn mật này thế mà nghiêm túc hô to trước mặt hắn.

Hạ Lục Nhất khí huyết dâng trào, hung hăng đạp còi ô tô, “Beep——!!”

Hà Sơ Tam sức mình tự phục vụ, hai tay vỗ đầu xe, “Bốp——!!”! Sau đó ngẩng đầu trừng mắt phần nộ với hắn, lại nửa điểm không rơi vào thế hạ phong!

Con mẹ cái thằng ăn gan hùm gan báo muốn tìm chết này!

Hạ Lục Nhất cắn răng nửa ngày, quyết tâm nhấn ga... Cuối cùng lại không quyết tâm nổi!

Hắn khó chịu đạp còi, cau mày nói: “Cậu náo loạn với tôi làm gì? Tôi có chuyện phải làm, đừng cản tôi!”

“Anh có chuyện gì mà nhất định phải làm bây giờ? Đã trễ như vậy rồi! Anh lại say thành như vậy, cuối cùng là muốn làm gì?!”

Hạ Lục Nhất trừng mắt nhìn cậu nửa ngày, rượu lên huyết khí cũng ulla đến, đầu óc bắt đầu trầm xuống. Hắn ngả ra sau ghế, khó chịu nói, “Cậu đừng xía vào chuyện của tôi, cậu rất phiền, mỗi lần thấy cậu tôi đều đau đầu...”

Hà Sơ Tam thả nhẹ giọng: “Lục Nhất ca, tôi không yên tâm anh đi một mình. Cuối cùng thì anh muốn đi đâu? Tôi đi cùng anh được không?”

Hạ Lục Nhất nâng tay che mặt, như đang lăm bầm khó chịu gì đó: “Đều mẹ nó đừng đến, đều cút đi...”

Hà Sơ Tam đi đến bên chỗ lái, khom lưng chế trụ cánh tay phải vô lực của hắn, nhẹ nói: “Tôi không quấy rầy anh, anh để tôi cùng anh lái xe được không? Tôi không yên lòng để anh một mình lái xe. Xuống xe rồi anh thích đi nơi nào thì đi, thích làm gì thì làm, tôi chờ ở xe không xuống. Có được không?”

Hạ Lục Nhất chống mặt không nói một lời, như đang ngủ như vậy. Hà Sơ Tam chỉ đành lắc cánh tay hắn, tiếp tục nhẹ nói: “Lục Nhất ca...”

“ ... ”

Hà Sơ Tam ôm cặp sách nhỏ của cậu, một lần nữa đi vào ngồi ghế phó. Hạ Lục Nhất mặt không đổi đập chân ga.

Không khí nhất thời tĩnh mịch, hai người yên lặng không nói, một người tự mình lái xe, một người trợn mắt nhìn đường. Ngẫu nhiên mới nghe thấy tiếng Hà Sơ Tam nhắc nhở, “Bên trái có lan can.”

“ ... ”

“Anh muốn lên núi? Chỗ này rẽ phải.”

“ ... ”

“Chỗ rẽ đừng đi nhanh, kéo dãn xuống vực.”

“ ... ”

“Đừng đi nhanh! Lục nhất ca!”

“Rống cái con mẹ mày! Mày là lão đại hay tao là lão đại!”

“ ... ”

Anh là đang thiếu một lão đại quản anh! Xã hội đen tùy hứng làm vậy! Hà Sơ Tam giận dữ nghĩ, không dám mở miệng.

Đường lên núi vắng vẻ, trước vào không người, sau vào không quỷ, chiếc xe lắc lư đi lên, dừng một lát rồi lại đi một lát, cuối cùng chỉ nghe thấy tiếng gió biển ào ạt và biệt thự phía trước.

Hạ Lục Nhất đóng máy, rút chìa khóa, đèn xe nhất thời tắt ngủm, bốn phía một mảnh đen kịt.

Trăng mờ sao thưa, gió biển rào rạt vượt lên cửa sổ xe, giấy vàng dán trên cổng sắt hoen rỉ của biệt thự bay lên như đang vẫy tay với bọn họ.

“Đừng xuống!” Hạ Lục Nhất nói, mở cửa xe, lắc lư đi ra ngoài.

Hà Sơ Tam bò dậy vịn cửa sổ xe —— Hạ Lục Nhất lưu lại một khe hở thông khí cho cậu —— mắt thấy hắn tập tễnh đi vào biệt thự âm trầm khủng bố trước mắt, dựa vào lan can ngồi xuống.

Ngồi yên một lúc sau, hắn cúi đầu lấy bật lửa, châm một điếu thuốc lá, cắm ở khe hở song sắt. Lại cúi đầu châm thêm một điếu, ngậm ngoài miệng.

Sắc trời quá tối, Hạ Lục Nhất dừng xe lại xa, Hsr chỉ thấy mơ hồ, không nhìn rõ vẻ mặt của hắn, chỉ thấy ánh tàn thuốc âm thầm cháy. Dưới bối cảnh biệt thự tối tăm rộng lớn, Hạ Lục Nhất thân ảnh đơn bạc, khuôn mặt mơ hồ, ngồi lặng ở đó không nói một lời, nhìn giống như bị bóng tối cắn nuốt bên trong...

Hà Sơ Tam vẫn chưa đến qua nơi này nhưng đầu não thông minh của cậu, chỉ cần nghĩ tới nơi muốn đi trong ngày ‘sinh nhật’ của Hạ Lục Nhất và ngôi biệt thự xa hoa và hoang phế này, cũng đoán đại khái đây là đâu.

Khó trách muốn kiên trì tự mình đưa cậu về, thật ra cũng chỉ là tiện đường mà thôi.

Hà Sơ Tam yên lặng thở dài ở trong lòng, nghiêng đầu dựa vào ghế ngồi, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Hạ Lục Nhất, cũng ngăn người.

Mơ mơ màng màng không biết qua bao lâu, cậu gật gù buồn ngủ, đầu đập mạnh đụng vào cửa sổ thủy tinh, nhất thời bừng tỉnh lại. Cậu vội vàng vịn cửa sổ xe nhìn ra ngoài, tàn thuốc đã không còn, bóng người Hạ Lục Nhất vẫn ngồi ở chỗ đó, hoàn toàn không có động tĩnh.

Hà Sơ Tam do dự rồi lặng lẽ đẩy ra cửa xe, tay chân rón rén đi qua.

Cậu đón gió biển đi đến hai cánh cửa sắt, Hạ Lục Nhất cúi đầu tựa vào chỗ đó, giống như ngủ, áo khoác tây trang mở rộng, lộ ra áo sơ mi đơn bạc bên trong.

Hà Sơ Tam nhẹ nhàng ngồi xuống, thử thăm dò vỗ vỗ cánh tay hắn.

Hạ Lục Nhất cúi đầu không hề có động tĩnh, chỉ là phát ra tiếng hít thở dài.

Hà Sơ Tam thử kéo hắn một phen, không động, lại sợ đánh thức hắn, chỉ đành ngừng tay.

Cậu ngồi sát bên Hạ Lục Nhất, kéo kéo áo khoác cho hắn, sau đó phát hiện tàn thuốc đã lụi tắt trong tay hắn, còn có một thứ bị vo một đoàn.

Hà Sơ Tam cẩn thận bóc tay hắn... Bên trong là thiệp chúc mừng mà cậu đã đưa.

Dưới bóng đêm, trên dòng chữ “Mùng một tháng sáu vui vẻ” đều bị vệt nước mờ hồ làm ướt.

— Hôm đó là ngày mùng một tháng sáu. Tôi cảm thấy ngày đó mới chính là sinh nhật đầu tiên trong đời mình, tôi đổi tên là Hạ Lục Nhất, gọi hắn là A Đại. Tôi nói với hắn là cả đời này sẽ ở bên hắn, cùng hắn ăn bánh ngọt.

Trong lòng Hà Sơ Tam đột nhiên run lên! Nhẹ buông tay, gió biển cuốn tấm thiệp bay xa, lập tức biến mất khỏi tầm nhìn...

Hà Sơ Tam không thể đuổi theo, lo sợ quay đầu thì thấy Hạ Lục Nhất cúi mặt, thân ảnh thon gầy thanh lãnh, khoe môi hơi rở xuống, là độ cong cô đơn.

Người này trước mặt người khác là một tên xã hội đen lãnh đạm lãnh khốc lãnh huyết, ở trước mặt cậu lúc nào cũng nóng nảy, tùy hứng, bá đạo, khinh cuồng... Đối với cậu đủ loại khoan nhượng, nhìn như hung hãn lại rất thân thiết, còn có, đôi lúc dường như lại rất yếu đuối...

Làm một lễ sinh nhật, lấy cơ khảo thử hạ huynh đệ, oanh ca yến hót, rượu trì nhục lâm, vui cười đùa giỡn, đều là nguyện trang của hắn cho huynh đệ xem. Còn hắn chân chính, sẽ một mình lái xe lên núi giữa đêm khuya, ngồi trước khu biệt thự hoang vu bỏ hoang, yên lặng hút thuốc, rơi lệ với một tấm thiệp chúc mừng, sau đó lặng yên ngủ đi.

Cậu không biết trong lòng Hạ Lục Nhất cậu là gì, nhưng người lão đại tùy hứng làm bây này, điều vô dương oai xuất hiện, nhất định đã đánh thẳng vào trong lòng cậu, mở mang bờ cõi, cuối cùng là thống trị cả một vương quốc— nếu không cậu sẽ không như hiện tại, chỉ nhìn Hạ Lục Nhất như vậy mà lòng cảm thấy đau đớn và hoảng hốt không chịu đựng.

Cậu nhịn không được mà nâng tay lên, dùng khớp tay nhẹ nhàng chạm vào khoe mắt lạnh lùng của Hạ Lục Nhất.

Người này nói với cậu muốn đem Kiều Kỳ đường lớn mạnh thành bang hội lớn mạnh nhất giang hồ bù lại nhân sinh của lão đại hắc bang khác, cũng tìm đường ra trong áy náy và đau khổ của mình. Nhưng bành trướng địa bàn, đầu đá lẫn nhau, đánh đánh giết giết... là cuộc sống mà một người đàn ông thích ăn trứng cá xem phim, thích uống bia ăn lẩu gà, thích kéo sinh viên đi đánh bóng bàn sao?

Trừ điều đó ra, cuối cùng hắn sống vì cái gì?

Hà Sơ Tam thở dài một hơi, giang tay ôm cả người Hạ Lục Nhất vào trong lòng mình, để đầu hắn dựa vào ngực mình.

Sau đó cậu cúi đầu, nhẹ nhàng đem mặt dán vào mái tóc hỗn độn tản ra mùi rượu của Hạ Lục Nhất.

...

Sáng sớm hôm sau, Hạ Lục Nhất bị tiếng rít hải âu đánh thức, bực mình nhíu mày, mắt một khí lực lớn mới kéo được hai mí mắt nặng trĩu ra.

Lọt vào tầm mắt là một vùng đại dương rộng lớn, ánh mặt trời đầu tiên dập dờn vẫy trên mặt biển, mấy cánh chim hải âu lượn lơ vòng quanh dưới sắc đỏ ửng bay về phía chân trời.....

Đây là cảnh sắc quá mức mộng ảo, khiến hần đầu óc u mê say rượu mà ngây ngốc nhìn một lát, mới cảm thấy hình như trên người có chỗ không đúng—— không chỉ đầu đầu, toàn thân đau nhức, còn quan trọng hơn là trước ngực nơi nào đó ngứa ngáy, vô cùng không thoải mái.

Hạ lão đại vừa cúi đầu, thì thấy áo khoác tây trang đầy vết nhăn mở rộng, lộ ra áo sơ mi đơn bạc bên trong, còn có một cái tay chớ đang đặt phía trên—— lần này đổi đầu ngón tay, là ngón giữa và ngón áp út—— cách áo sơ mi, đang kẹp lấy một viên nhỏ tiêm của người ta.

Hạ Lục Nhất đột nhiên giận dữ vung tay lên, hất tung móng vuốt chó của Hà Sơ Tam!

Mà một tay kia của Hà Sơ Tam ôm eo hần, nửa mặt đè lên vai hần, lúc này đang mơ màng nỉ non một tiếng, theo bản năng cọ cọ mặt lên vai hần, sau đó tiếp tục phát ra tiếng hít thở đều đều.

Hà sinh viên bị một xã hội đen lưu manh ép buộc một đêm, một chết, khôn chết, buồn bực chết, còn đau lòng chết [?], mới vô lực mà đi quấn cái gối ôm hình người này có tức giận hay là không.

Hạ Lục Nhất lắc hai cái vẫn không tỉnh, có ý muốn một tát vào mặt cậu, bàn tay gấu vắt vả lăm mới đến nửa mặt lại vẫn không thể hạ xuống—— tên nhóc này mặt đầy gỉ mắt, tát nó ô uế tay lão tử!

Hần đẩy Hà Sơ Tam ra, tự mình đỡ song sắt đứng lên. Ánh bình minh đã chiếu đến mái biệt thự, nóc nhà trắng tuyết phản xạ lên sắc vàng, là màu sắc mới mẻ mà lóa mắt.

Hạ Lục Nhất ngẩng đầu lên híp mắt, nhìn chằm chằm vào ánh sáng kia một lát, hốc mắt hơi nóng lên... Khi cúi đầu, lại là gương mặt không đổi của hần, là bộ dạng lão đại lãnh tình trấn tĩnh.

Hần khom lưng nhắc cánh tay Hà Sơ Tam, kéo cái tên nhóc ngủ như héo này đặt lên vai mình, nửa lời nửa tha về xe, ném ra phía ghế sau. Sau đó chính hần ngồi vào ghế lái, kéo cửa xe xuống, châm một điếu thuốc.

Hần vừa hờ hững phun một vòng khói thuốc, vừa ngẩng đầu tựa vào ghế ngồi, từ trong gương chiếu hậu nhìn thấy nhân bình tĩnh vô tội của Hà Sơ Tam.

Tối hôm qua hần say đến mức đầu óc mê muội mới mang tên nhóc này đến đây. Nhưng mỗi câu tên nhóc này nói, mỗi chuyện cậu ta làm, mỗi ánh mắt cậu ta nhìn, hần đều nhớ rõ.

Thậm chí ngay cả cái ôm nhẹ nhàng kia, hần đều có ấn tượng mơ hồ không rõ.

Không phải hần miễn cảm, Hà Sơ Tam quả thật đã vượt rào, vượt qua giới hạn huynh đệ.

Hạ Lục Nhất mệt mỏi vất tay lên trán, thông thả mà lâu dài, phun ra một vòng khói trắng hư vô.

.....

Hạ lão đại xuân xanh hai mươi lăm, trái tim ôm ấp mối tình đầu mười mấy năm vừa mất, một lòng xông vào sự nghiệp, không có tư tưởng yêu đương. Tên nhóc chưa dứt sữa lại là vô dụng trong vô dụng. Bậc tình cảm nguy hiểm này, nên bóp chết từ trong trứng mới là tốt nhất.

Nhưng nói là bóp chết, hần vẫn chưa chuẩn bị làm ra cái gì mà hận em sợ em, trốn trốn tránh tránh, cái trò chưa gặp qua ở giang hồ—— bình thường bạn càng tránh thì càng khó chịu, càng nhắc tới thì càng để ý. Hạ lão đại cho rằng mình đối với mối tình của tên nhóc con này, chưa từng để ý. Nên hần muốn làm gì thì làm cái đó, muốn tìm tên nhóc này ăn cơm thì đi tìm ăn cơm, muốn dạy cậu ta đánh bóng bàn thì đánh bóng bàn, muốn bắt cậu ta đi ném thử thức ăn thì đi ném thử... Chẳng qua trong lòng vẫn luôn tồn tại một tâm tư, đó là muốn tên nhóc này khai bao.

Hần nhận định tên nhóc gan to bằng trời này là đọc sách đến mù đầu, chưa từng hẹn hò, vắt vả lăm mới có một lão đại bao bọc cậu ta (tuy tên nhóc này không chịu thừa nhận), nhất thời nhận thức sai tình nghĩa huynh đệ thành động tâm, mỹ vị con gái còn chưa từng nếm qua mà đã đi vào con đường hứng thú với đàn ông.

—— Hạ lão đại, chờ một chút, anh xác định anh nói không phải chính mình chứ?

Được rồi, Hạ lão đại viết văn cầu thả tạm thời không đề cập tới, lại nói hần sau khi bình tĩnh phán đoán như vậy thì vô cùng quan tâm vấn đề phát dục của Hà Sơ Tam. Hết việc thì tính xem nên tìm cho tiểu A Tam này một người để thể nghiệm một phen cá nước thân mật.

Mã tổng quản lý vội vàng xun xoe gọi điện thoại báo cáo: “Lão đại, tên nhóc họ Hà kia ăn gan chó rồi, hắn nói chiều chủ nhật không đi đánh bóng bàn với anh.”

“Lại nói muốn ôn thi? Hắn không phải đang đi thực tập ngân hàng sao?”

“Hắn nói tuần trước anh tìm người đẹp bên người dạy học cho hắn, hắn không cẩn thận quay tay đến hồng, giờ vẫn chưa khỏi! Em thấy tuyệt đối là giả, lão đại! Tên nhóc này là lấy cớ trốn anh! Anh ra lệnh một tiếng, em lập tức bắt hắn về dần cho một trận!”

“Dần gì mà dần! Dần hồng mảy bồi được không?! Xách qua bồi lão tử xem phim.”

Vì thế chiều chủ nhật, Hà Sơ Tam bị khổ ép ‘xách’ qua rạp chiếu phim tư nhân công ty xã hội đen. Cậu vẫn mặc bộ quần áo cũ giặt đến bạc màu, cặp sách nhỏ đã đổi thành túi da cũ được đào lên ở góc chợ nào đó, trên mũi mang theo một bộ kính mắt.

“Đọc sách đến mù rồi sao?” Hạ Lục Nhất nằm trên ghế Hawaii quan tâm cậu.

“Quản lý nói tôi nhìn trông quá trẻ, cần mang kính để hù người.” Hà Sơ Tam nói, “Đây là kính không độ.”

Hạ Lục Nhất xuy một tiếng, đưa bát trứng cá cho cậu, Hà Sơ Tam thành thật cảm, “Lục Nhất ca anh từ từ xem, tôi ở bên đọc tài liệu luận án, không làm ồn tới anh.”

Hạ Lục Nhất đối với loại chuyện một công đôi việc của cậu đã thành quen, cũng lười đập cậu, chỉ hờ hững quét mắt qua ngón trỏ tay trái được cuốn vải thưa kia, “Đệt! Thăng nhóc nhà cậu cũng biết diễn trò ha, ‘quay tay đến hồng’ là đây sao?”

“Không phải, hôm qua lúc làm công thì cắt trứng.”

“Cắt trứng? Không phải cậu bưng bê trong phòng trà sao?”

“Tháng trước bắt đầu học thái rau, quán A Hoa thúc ở ngoài thành, làm ăn rất tốt, người làm không đủ.”

Hạ Lục Nhất không cho là đúng, xuy một tiếng rồi quay đầu tiếp tục xem phim.

Đây là mùa đông năm 1990, công tác di dời thành Giao Long đã tiến vào giai đoạn giữa, đại đa số cư dân đã được chính phủ bồi thường nhà và tiền. Hà ba trước đây lưu lạc ở trong thành vài chục năm, bởi vì ở trong Hongkong tròn bảy năm nên cũng thuận lợi đạt được quyền tạm trú lâu dài, chân chính trở thành một thành viên trong thành thị này. Hơn nữa căn cứ vào gian nhà nhỏ hai gian này mà được phân đến một cư ốc ở gần bến tàu thành Cửu Long.

Chỉ là Hà cha vẫn là thân phận nha sĩ, chưa thể đạt được tư cách làm nghề hợp pháp, ở ngoài không thể mở được phòng khám, ông chỉ có thể bị bắt về nghỉ dưỡng lão. May mà Hà Sơ Tam thuận lợi tìm được công việc thực tập, mỗi tháng công có một hai ngàn tiền trợ cấp. Bảng hiệu nhà A Hoa thúc thay mới, vừa lúc khai trương dưới lầu đường lâu nên trừ bỏ bốn ngày cuối tuần Hà Sơ Tam thực tập ở ngân hàng, thì thời gian còn lại đều làm công ở quán A Hoa thúc.

Hôm nay cậu vốn bưng bê như thường, kết quả đến giữa trưa, dưới tiếng gầm rú của A Hoa, gấp túi công văn chạy như bay, tự giác tự nguyện đến phòng bida cống để “bị xách đi bồi lão đại”.

Hạ Lục Nhất ngênh ngang nằm ở trên ghế xem bộ Nếu trời có tình trong năm nay, Hoa Tử ở trong tiếng thét chói tai ở bãi đua xe, điên cuồng can đảm, soái đến không đường biên. Hạ lão đại xem thường phát biểu bình luận, “Xì, này đã tính là cái rắm gì, sớm chơi chán.”

“Anh từng đua xe?” Hà Sơ Tam hỏi.

Hạ Lục Nhất cười lạnh, khoe khoang nói, “Mười sáu tuổi chính là đứng đầu thành Cửu Long, trên trường xe chưa bao giờ thua!”

Hà Sơ Tam hơi nhú mảy, lo lắng hỏi, “Không có chuyện gì chứ?”

“..... Đương nhiên không có!” Sau này bị ngã gãy chân, bị Thanh Long cầm tù một tháng, từ đây Hạ Lục Nhất bị cầm chặt vào xe máy.

Tiểu hồ ly này, mẹ nó, giống như có thể nhìn thấu lòng người vậy, dùng ánh mắt vô cùng quỷ dị nhìn hần hồi lâu, thẳng đến lúc Hạ Lục Nhất thẹn quá thành giận, mới ra vẻ ông cụ non mà thở dài, “Không có chuyện gì là tốt rồi.”

Hạ lão đại đập lên tay vịn ghế, Hà Sơ Tam lập tức im tiếng cúi đầu, chuyên tâm đọc sách.

Cậu mượn đèn bàn nhỏ trên bàn Hạ Lục Nhất chuyên tâm sột soạt lật tài liệu, cẩn thận gấp lại dùng bút nhớ ghi dấu lại những thứ quan trọng, rồi thu tài liệu vào trong túi công văn. Ngẩng đầu lên thì thấy Hạ lão đại đã nghiêng đầu ngủ.

Tối hôm qua Hạ Lục Nhất bồi mấy tham trưởng tiền nhiệm uống rượu, xã giao đến quá nửa đêm, xem phim đến một nửa đã bắt đầu ngủ gật. May mà còn xem được mối tình lãng mạn của nhân vật chính và thiên kim nhà giàu, không nhìn thấy cảnh cuối nhân vật chính thân mang trọng thương, kết quả là cùng kẻ thù đồng quy vu tận.

Cô gái nhỏ mi mục thanh tú trong bộ váy cưới chân trần chạy trong gió, máu tươi chảy ròng kéo dài hơi tàn rồi cuộn người run rẩy. Ca sĩ trẻ tuổi nhẹ giọng hát “ôn nhu ngấn ngủi”: Lối đường mật không thể nói rõ, đây là cái kết tốt đẹp. Khát khao sinh mệnh cũng không rõ, vì sao phải thanh tỉnh...

Hà Sơ Tam im lặng thẳng lưng, ghé sát vào ghế dựa Hạ Lục Nhất, trong bóng đêm chậm rãi cúi thân mình..... Lại chỉ cầm lấy áo khoác Hạ Lục Nhất tùy tay ném một bên, nhẹ nhàng thay hần đắp lên.

Diễm Thiếu: Hà Sơ Tam đang trưởng thành rồi...

15. Chương 14

Hạ lão đại dẫn theo mấy trăm nhân mã Kiều Kỵ đường liên tục chèn ép Phì Thắt, cửa tiệm nhà hàng mới mọc lên như nấm, sinh ý hưng thịnh đã qua một năm nay. Đến cuối năm, Thôi Đông Đông làm chương quỹ tính toán hết một lượt, từ lão đại đến mã tử, tất cả buôn bán đều lãi đến bõn đầy bát đầy. Ở đêm giáng sinh, Hạ Lục Nhất bao một câu lạc bộ đêm nhà mình mở đại hội ăn mừng, mời các vị trưởng laoc và mấy huynh đệ, hồng bao phát lớn, vui chơi suốt đêm.

Hần là mắt sắc, tâm ngoan, lão đại thủ độc, đối ngoại dứt khoát, ngoan đánh ngoan vớt, đối nội lại đi đường thần dân, vô cùng hào sảng hào phóng, bình dị gần gũi, tiền mặt gây to thay nhau phục vụ, mặc kệ mấy nhân mã chưa bị hần quản giác vẫn dễ bảo, đều ngược lên nhìn long đầu hần. Các vị trưởng lão đối với hần đều biểu hiện ưu ái có thừa, hồng bao thật dày vừa đến tay, tất cả đều khen ngợi không dứt đối với hần.

Chỉ là trưởng lão tuổi ít nhất, tư lịch khá nhỏ – Cừu thúc, lúc kính rượu còn nhỏ giọng nói riêng với hần: “Tiểu Lục, giờ cậu gây thù quá nhiều, vẫn nên cẩn thận làm đầu. Chung quy Phì Thắt lẫn lộn trong giang hồ đã vài chục năm, có thể ngồi ở vị trí ngày hôm nay cũng không thể xem nhẹ.”

Hạ Lục Nhất cười ha ha, giơ chén rượu lớn tiếng cảm ơn, “Nâng chén Cừu thúc chúc lành! Năm sau công ty nhất định xuôi gió xuôi nước, đại triển hoành đồ!”

Hần ngửa đầu cạn ly rượu này, thấp giọng nói, “Cừu thúc, cảm ơn ngài, Tiểu Lục không hiểu chuyện, về sau còn phải nhờ lão nhân gia chiếu cố thêm.”

Sau đó hần lần lượt mời các vị trưởng lão, rồi bị đám thủ hạ vây quanh đến, chúng tinh cũng nguyệt, ca ngợi không ngừng. Tiểu Mã lên đài đảm đương MC, từ ngữ lại quá thiếu thốn: “Tôi phải cảm ơn công ty, cảm ơn lão đại, cảm ơn các vị trưởng lão, cảm ơn các vị huynh đệ tỷ muội, đã cho Tiểu Mã tôi một cơ hội, có thể hồi cải, làm người một lần, không đúng! Có thể đảm đương quản lý, đem công ty đi đến đỉnh cao ánh sáng... Hiện giờ tôi có tất cả thành tựu, đều không thể rời bỏ người đào tạo tôi, đề bạt tôi – lão đại của tôi! Lão đại nhà chúng ta là người hào phóng, không thích nhất là mấy người chơi không tận hứng! Chúng ta cũng đừng chơi không tận hứng—— tôi đề nghị! Mỗi người chúng ta ở đây đều kính lão đại một ly!”

Bị chen dưới đài – Hạ Lục Nhất xanh mặt, ném ly rượu muốn trèo lên đập người—— mỗi người một ly?! Vương Bát Đản mày muốn lão tử uống chết?!

Tiểu Mã vừa ném microphone chạy trốn chết, còn không quên xả cổ họng rống một câu, “Các huynh đệ! Lão đại ở nơi này! Hãy bám chắc cơ hội i i i!!!”

Hạ Lục Nhất chưa kịp bắt lấy góc áo đã bị mọi người ủa đến kính rượu.

“Lão đại lão đại! Đến đến em kính anh một ly!”

“Rót đầy rót đầy cho lão đại đi, đừng lo, lão đại nhà tôi ngàn ly không say!”

“Lão đại hồng phúc tề thiên! Lão đại vạn tuế!”

“Lão đại là idol của tôi!”

“Lão đại vợ tôi muốn anh chụp hình ký tên một bức! Không thì đêm nay cô ấy không để tôi vào cửa! Xin lão đại thương xót...”

“Đệt! Đừng cởi quần áo lão tử! Đừng sờ loạn! Chúng mày đến kính rượu hay ăn đậu hủ hả! Đều cút cút cút cút cút——!”

Bên này Hạ lão đại độc thân lực chiến vài chục đại hán, chen chúc hỗn loạn thành một đống, thăm thương không đành nhìn, bên kia trưởng lão lại ôn hòa, vài vị trong bang đi đến kính rượu, Thôi Đông Đông thuận theo tước bối, mi mục anh tuấn nâng ly rượu, cùng Nguyên thúc chuyện trò vui vẻ.

“Nha đầu, một năm này vất vả con rồi.”

“Quá khen, không vất vả không vất vả.”

“Bào Tử làm việc chỗ con thấy thế nào?”

“Thông minh hiểu chuyện, có tiền đồ có tiền đồ.”

.....

Tiệc ăn mừng tại lúc oanh ca yến hót, cười to ồn ào đến cao trào, mấy vũ nữ thoát y trên đài lắc mông theo từng điệu nhạc nhẹ nhàng, mỗi lần thoát một kiện quần áo đều muốn lão đại uống một ly. Các chư vị hảo hán dưới đài vui vẻ tán đồng, cầm bình rượu đi tìm lão đại, diiii lão đại đâu rồi! Lão đại đâu rồi!!

Thôi Đông Đông tươi cười vẫy biệt với vài uyng đệ, lấy lý do đi vệ sinh mà ra khỏi đại sảnh, vừa mới tới wc thì phát hiện một tên thủ hạ nhào vào trong bồn cầu ủa ủa nôn loạn.

“Này, đây là wc nữ! Muốn phun thì qua bên kia!” Thôi Đông Đông ghét bỏ đá gã một cước.

Tên này đầu óc mê muội liếc qua cô, lại quay đầu nhìn bốn phía, vô cùng hoang mang cân nhắc cả buổi: “Không sai mà, đây là wc nam, Đông Đông ca chính anh cũng không phải đang ở... a a a a!!! Đông Đông tỷ em sai rồi! Em sai rồi! Tha mạng a a a a!”

“Ba ba ba ba ba ba!”

Năm phút đồng hồ sau, Thôi Đông Đông mặt không đổi buông ống hút cao su bồn cầu xuống, kéo tên nhóc bị đánh thành đầu heo ném ra wc.

Lại năm phút đồng hồ sau, cô chỉnh lại dung nhan, kiểu tóc bóng loáng, tây trang phẳng phiu đi ra, nhìn cũng không nhìn đại sảnh đã biến ảo thành địa ngục trần gian, đi theo hành lang lên văn phòng tổng tài ở lầu hai.

Hạ Lục Nhất thân trần, ngã ngưỡng người nằm trên sofa, dưới chân còn ném bừa hai kiện áo khoác và áo sơ mi bị xé rách như lũ tạt, một chiếc khăn lông ướt đấp trên mặt hán.

“Mọi nó, một lũ vương bát đần... Dám đóng cửa phóng hỏa lão tử, tất cả đều thiêu cháy...” Nghe được Thôi Đông Đông tiến vào, hần hữu khí vô lực mắng, “Rót nước.....”

Thôi Đông Đông mở ngăn tủ đồ một ly rượu đỏ, Hạ Lục Nhất chậm chậm ngồi dậy, vừa thấy ly thì xanh mặt, “Đệt! Tôi uống muốn phun rồi! Còn uống?!”

“Thì đây, muốn uống thứ khác thì tự mình xuống lầu mà lấy.”

Hạ Lục Nhất đắp khăn lên mặt, ngã thẳng tấp về, “Cô nhìn tôi chết đi! Không nghĩa khí, táng lương tâm...”

“Được rồi được rồi, bao tuổi rồi mà còn làm nũng gì chứ!” Thôi Đông Đông nói, ần số gọi, “Hai ly trà chanh, hai bát mì vằn thắn.”

Chờ đến khi nhân viên đem thức ăn lên, Hạ Lục Nhất bò lên uống ừng ực nửa ly trà chanh, mới có khí lực mắng trở về, “Đệt mẹ nó, tôi làm nũng chỗ nào?”

Thôi Đông Đông vừa hút xì gà vừa dùng chiếc đũa trộn mì, không chút để ý nói, “Mẹ tôi sớm chết, vào tới nay của mười mấy năm trước, nhiễm bệnh giang mai không đi trị.”

Hạ Lục Nhất và cô không có ấn tượng tốt gì về cha mẹ ruột, nghiêm túc an ủi: “Đáng chết! Mẹ nó, cái tiện nhân sinh xong không nuôi ấy, tám tuổi đã bán cô cho biến thái.”

“Tôi chỉ muốn nhắc nhở anh đừng có thao bà ta, có bệnh giang mai.”

“...”

Hai vị lão đại có không tuổi thơ, xui xẻo ngồi trên xô pha, uống trà chanh xì xụp ăn một bát mì lớn, cuối cùng cũng xem như lấp đầy bụng —— vừa rồi ở dưới lầu xã giao, đều đói điên rồi. Cơm no rượu say, bắt đầu xỉa răng nói chính sự.

“Nguyên thúc tìm cô nói cái gì?” Hạ Lục Nhất lười biếng dựa vào xô pha.

“Muốn đề bạt Bào Tử làm ‘quạt mo’.” Thôi Đông Đông nói: “Tôi thấy lão ta vẫn không yên lòng chúng ta làm việc, muốn gắn thêm mấy cái mắt vào.”

Hạ Lục Nhất cười nhạo một tiếng: “Không yên lòng? Không yên lòng thì tự lão đến, tuổi đã vậy rồi còn muốn khoa tay múa chân!”

“Tôi thấy lão không có dị tâm, chỉ lo anh phá đổ công ty, liên lụy đến lợi ích lão. Tóm lại gần đây anh và Phì Thắt huyền não quá lớn, Phì Thắt và Sa Gia Tuấn tìm mấy lão đại khác ăn cơm chuyện gì lão cũng đều nghe được. Giờ còn không biết ý các bang phái khác thế nào, nếu họ muốn liên hợp đối phó chúng ta, xác thật không dễ làm.”

Hạ Lục Nhất ra tay hung ác, chậm rãi vẽ điều thuốc thành mảnh tàn, vẽ mặt lại vô cùng bình tĩnh, “Tên Phì Thắt đó, tôi nhất định phải giết chết, chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi. Chuyện khác, tôi tự có chừng mực. Mấy lão già bọn họ, ánh mắt thiện cảm, co đầu rụt cổ, khó trách không làm lên chuyện lớn gì.”

Thôi Đông Đông nở nụ cười, “Làm được thì tốt, tôi cũng chướng mắt Phì Thắt. Vài vị trưởng lão bên kia tôi sẽ đi trấn an, chỉ là Cát lão cắm vào ‘hồng côn’ anh thấy sao? Tên nhóc kia chọc không ít chuyện, tôi thấy bọn dạng hần có vẻ muốn tranh công.”

“Tùy hần.” Hạ Lục Nhất nói “Lần sau đánh Phì Thắt để hần làm tiên phong.”

Thôi Đông Đông ngậm thuốc lại cười cười, ngầm hiểu.

“Phì Thắt và trưởng lão đều không tính là gì.” Hạ Lục Nhất nói, “Tôi lo việc Sai lão.”

“Sao?”

“Tháng trước phát hồng bao, có một tham trưởng mới đến không chịu nhận.”

“Không thu thì buộc gã thu, đồ xằng quăng đạn, chúng ta cũng không phải chưa từng làm.” Thôi Đông Đông nói.

“Cái này không tiện làm lớn.” Hạ Lục Nhất nói, “Là cháu phó trưởng phòng cảnh vụ, hậu đãi vững chắc, lòng dạ cao, Hoa tham trưởng đều khuyên đừng động hần.”

“Ha? Chúc vụ gì?”

“Thanh tra tập sự, không tính là gì. Thế nhưng Hoa tham trưởng sang năm phải về hưu, người tuyển kế tiếp chưa rõ, tôi lo có chuyện xấu.”

Tên Hoa tham trưởng chỉ là nhâ xưng ở người giang hồ, chân thân chính là một vị chánh thanh tra khu Đông Cửu Long. Nhiều năm qua thu hồng bao, tha thiết quan tâm mấy huynh đệ xã hội đen, phù hộ tài

nguyên mọi người cuồn cuộn, lão ta một khi buông tay mà đi, thì không biết bao lâu đại đêm không thể chớp mắt, tương tự thành tật.

Hạ Lục Nhất và Thôi Đông Đông phân ra hai bên ghế sofa, đối với vụn mì trong bát, trầm tư một lát, cuối cùng hai người thì thầm trao đổi một trận, đánh nhịp quyết định, xem như đặt thành gian kế.

Vài ngày sau, cô ca sĩ nhỏ mà Thôi Đông Đông nuôi kia biến hóa nhanh chóng, hóa thành ‘em họ’ Thôi Đông Đông di dân Mỹ quốc trở về Hongkong thăm người thân, mới đến địa lục chưa quen, ở quán bar gặp mấy lưu manh xâm phạm, may mà có một thanh tra tập sự tan tầm đi qua gặp chuyện bất bình, anh hùng cứu mỹ nhân thành một đoạn giai thoại. Về sau giai thoại thành sấm, thanh tra trẻ tuổi và ‘em họ’ lâu ngày sinh tình, đang lúc đêm xuân dâng trào thì bị ‘ông xã’ của ‘em họ’ cũng di dân từ Mỹ về bắt gặp, dẫn người ẩu đả chà đạp sau còn chụp mấy tấm 18+, lại còn vợ vét hết tài sản... Chuyện còn lại tác giả lười viết nên tính sau.

Lại nói trở về, vị vai chính biến mất trong một thời gian ngắn gần đây – Hà Sơ Tam. Vị này trong buổi sáng hôm sau, vì được nghỉ ngày lễ giáng sinh, không cần phải thực tập và làm xông nên sớm đến vác cặp sách đến trường, trả mấy quyển sách mượn trong thư viện. Sau đó bưng hai chén trứng cá ngồi canh cổng phòng bida đang nghỉ kinh doanh.

Đến lúc giữa trưa thì Hạ Lục Nhất tự mình lái xe tới, đánh một cái ngáp mở cửa cuốn phòng bida, mang cậu vào cửa: “Đến lúc nào?”

Đã ăn xong hai bát trứng cá – Hà Sơ Tam rầu rĩ nói: “Sáng nay. Tôi đợi anh ba giờ.”

“Tôi bảo cậu đến sớm vậy sao?” Hạ Lục Nhất nói, mở tủ lạnh, lấy một coca ném cho cậu.

Hà Sơ Tam cúi đầu mở lon, trong lời nói mang theo ủy khuất: “Anh nói là sáng nay.”

“Chỉ cần chưa ăn cơm trưa thì đối với Lục Nhất ca cậu đều là sáng.” Hạ Lục Nhất dùng gậy bida đập đầu cậu, thế mà lại đi trông cậy vào ‘sáng sớm’ của lão đại!

“Cất cặp đi, ăn cơm trước.” Hạ Lục Nhất dùng gậy bida khều vào cái cặp sách đã lâu không thấy.

Hai người đóng cửa cuốn, sánh vai vừa đi vào phía quán ăn gần đó vừa nói chuyện phiếm: “Mà cậu có ngu không vậy, chờ những ba giờ? Lại không gọi cho tôi? Chắc, quên, cậu không có điện thoại. Lục Nhất ca đưa cho cậu một cái, mai qua lấy.”

“Tôi...”

“Còn dám nói không lấy tiền xã hội đen thì đợi lát nữa đứng qua một bên nhìn lão tử ăn!”

“Tôi muốn nói là tháng sau công ty sẽ cho tôi một chỗ phù hợp.”

“Ông chủ thích cậu như vậy? Muốn nhận cậu làm tiểu bạch kiểm?”

“Tôi làm chức vị mỗi người đều có, là liên hệ với khách hàng.”

“Tiền đồ lớn nha Hà A Tam! Tình anh ha? Nhân viên gọi điện thoại? Hừ ai hả?”

“...” Hà Sơ Tam cạn lời thở dài, ra vẻ “Anh không tin cũng được”.

Hạ Lục Nhất không quen cái bộ dạng vẻ ông cụ non này, bèn giơ tay cào tung tóc cậu, đổi đề tài nói, “Đêm giáng sinh tối qua thế nào? Chúc mừng cùng ba chưa?”

“Ba nói là tết giặc tây, ông không chúc mừng.”

“...”

“Lục nhất ca, tết âm lịch anh qua nhà tôi được không? Ba cũng đồng ý rồi. Tôi làm sủi cảo cho anh ăn.”

“Mẹ nó, tôi tự mình không về nhà mà qua nhà cậu? Còn cần ba cậu đồng ý?!”

“Tôi hỏi Tiểu Mã ca rồi, hần nói hần về Quảng Châu, Đông Đông tỷ cùng bạn gái qua Thái Lan chơi, bọn họ đều nhờ tôi chiếu cố anh.”

“...” Chiếu cố cái con mẹ chúng mày! Một lũ vương bát đần không có nghĩa khí!

“Đến đi, Lục nhất ca?”

“..... Hừ.”

Hai người ăn một bữa cơm dưa, bóc một túi trứng gà rồi từ từ vừa về vừa ăn. Kéo cửa cuốn lên, Hà Sơ Tam quen thuộc lau mặt bàn, dọn bóng còn phòng ngừa mà hỏi: “Anh sẽ không gọi mỹ nhân đến chứ?”

Hạ Lục Nhất vắt chân ngồi trên ghế lão bản ăn trứng gà, “Gọi mẹ cậu ấy! Lần trước Thôi Đông Đông mang người đẹp thượng đẳng từ phố mỗi lần hai ngàn đồng, lão đại cũng không giảm giá! Lần trước cậu lãng phí lão tử hai ngàn đồng, còn chưa tính sổ với cậu đâu!”

Tên nhóc này quay lưng với hắn đang dọn mặt bàn, nghe vậy thì bắt đầu rung vai nghẹn cười, nhìn Hạ Lục Nhất hỏa khí đại phát, nâng chân dằn đáp một cước lên mông cậu!

Hà Sơ Tam trên môn in dấu chân, ghé trên bàn, cánh mông cong cong, có thể nói là ‘phong tình vạn chủng’ quay đầu nhìn hắn: “Lục nhất ca, anh nói muốn đánh bóng bàn, qua đây đi.”

Thật cmn thiếu thao! Không đúng! Phi!!!

Lão tử mới không muốn thao cậu ta! Hạ Lục Nhất vừa phỉ nhổ vừa ném túi trứng gà đi qua, hồn nhiên không biết tạo hình của mình lúc này cũng là ‘phong tình vạn chủng’, cánh mông cong cong: “Nhìn kỹ!”

Tầm mắt Hà Sơ Tam chịu không được mà yên lặng dọc theo đường eo đến cánh mông cong nảy tròn trĩnh kia, vụng trộm nuốt nước miếng.

“Ừm, nhìn kỹ.”

Trong mấy ngày nghỉ này, trên phố lớn ngõ nhỏ treo đầy hình ông già noel râu bạc, các quán thường chật ních người ăn uống và mua sắm, trong công viên và khu vui chơi có mấy cặp đôi xếp thành hàng dài, khắp nơi đều là một mảnh náo nhiệt rộn ràng. Hai vị nhà này lại trốn trong phòng cửa cuốn ngăn tiếng nhạc nhộn nhịp, đánh bóng bàn cả một buổi chiều.

Hà Sơ Tam bị Hạ Lục Nhất chà đạp cả một năm, kỹ thuật cũng tăng hẳn lên. Tay phải Hạ Lục Nhất không dùng được lực, kỹ thuật khúc huyền cuồng duệ thỉnh thoảng sẽ không còn nhạy như trước. Hai người ác chiến một hồi lâu sau, cuối cùng Hạ Lục Nhất phá lệ thua mất mấy chục điểm.

Hạ lão đại ném vợt bóng bàn, thoải mái khai triển ý đồ chơi xấu: “Đến giờ ăn cơm rồi, đi thôi, tôi mang cậu đi ăn cơm Tây.”

“Đã thương lượng rồi, ai thua người đó nấu cơm.” Hà Sơ Tam nói, “Giờ còn chưa đặt chỗ ở nhà hàng Tây mà.”

“Tôi chỉ biết nấu mì! Đánh bóng cả một buổi chiều chỉ ăn mì thôi á?”

“Anh nấu mì, tôi làm gà hấp muối và bánh lọc củ cải, được không?”

“Cậu làm gà hấp muối?”

“A Hoa thẩm dạy tôi vài lần.”

Hạ lão đại tiếp tục mưu đồ chơi xấu, “Gà hấp muối cùng cơm ăn cũng ngon.”

Hà Sơ Tam chớp mắt, “Lục Nhất ca, anh nói mà không giữ lời sao?”

Trên mặt Hạ Lục Nhất trắng xanh đỏ liên tục, “... Xách cặp lên đi!”

Hai người lần lượt lên xe, Hà Sơ Tam hơi khó hiểu, “Lục Nhất ca. sao anh sợ nấu cơm như vậy?”

“...” Hạ Lục Nhất ậm ừ nói một câu.

“Gì cơ?”

“Tôi từng nấu cơm ch... khụ... cháy bếp.” Hạ Lục Nhất.

“...” Mọe nó, tiểu hồ ly này dùng ánh mắt phức tạp và quỷ dị nhìn hắn, nhìn đến mức tay lái Hạ Lục Nhất đều lái không được.

“Tôi nấu cơm cháy nổ phòng! Cháy ba tầng! Tất cả quần gia và người giúp việc đều nhảy xuống bể bơi! Đã được chưa?!” Hà Lục Nhất then quá thành giận đập còi xe.

“...” Hà Sơ Tam.

“Con mẹ nó, run cái rầm! Có gan thì cười ra tiếng cho lão tử coi!”

“Phốc..... Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!”

Hà Sơ Tam dưới tiếng gầm gừ phần nộ của Hà Lục Nhất, chôn mặt vào trong cặp sách liên tục lau nước mắt, cười đến mức cơ bụng đều bắt đầu co rút đau đớn.....

—đúng vậy, rảnh rồi mà tự ngã gãy chân, thiêu rụi một đồng phòng, đem mình và người khác chém cả thân máu chảy đầm đìa, có thể nuôi lớn một đứa nhỏ có lực phá hoại sánh nganh thiên thạch này, Thanh Lão lão đại có một nghị lực và kiên nhẫn tuyệt đối không thể khinh thường. Mười năm trải qua tang thương, nhất định đều là: nghĩ lại mà kinh.

Lúc này Hà Sơ Tam chỉ tỏ vẻ đồng tình qua loa với Thanh Long, sau nửa tiếng, cậu lại bất ngờ đứng ở trong một gian phòng hai tầng đơn sơ, trừ đồ dùng tất yếu thì chẳng có thứ gì khác, mới là thật sự cảm nhận được nỗi chua xót của Thanh Long.

“Lục Nhất ca, nồi nhỏ như vậy anh bật bếp là được rồi!”

“Lục Nhất ca, đổ nước rồi hăng thả mì! Trước vớt ra đã!”

“Nấu mì không được đổ mỡ vào!”

“Đó là cái khay để đồ ăn không phải để nướng, Lục Nhất ca!!”

“Gia vị anh để ở bát là được rồi đừng đổ vào nồi! Đừng đổ gì cả! Này!!!”

“Này cái con mẹ mày! Câm miệng!”

“...”

Một giờ sau, Hà Sơ Tam ngồi trước bàn, trên bàn là một đĩa gà hấp muối thơm ngào ngạt, mỗi đĩa bánh bao bọc củ cải thơm ngào ngạt, một đĩa rau xanh xào thơm ngào ngạt... và hai bát cơm thơm ngào ngạt.

Một đồng mì đen khét nằm cô đơn trong thùng rác nhà bếp, Hà Lục Nhất vắt chân ngồi trên sofa hút thuốc xem TV, còn thiếu mức là dán tấm biển ‘Đã cảnh cáo cậu là ông đây không biết nấu cơm, đồ ngu!’ lên mặt!

Từng ngày thơ cho rằng chỉ cần không ngừng cố gắng, ít nhất cũng có thể ăn một bát mì của lão đại xã hội đen – Hà Sơ Tam tỏ vẻ ông cụ non mà thở dài, vừa bày bát đĩa vừa nói, “Lục Nhất ca, đến ăn cơm.”

Cứ như vậy Hà lão đại còn liên tiếp chê bai cậu, gì mà gà nấu quá lâu, củ cải quá mặn, rau xanh... rau xanh cũng tạm tạm, nấu mà chẳng có kỹ thuật gì cả. Cơm miễn cưỡng có thể ăn.

Hà Sơ Tam thở dài gật đầu liên tục, phải phải phải: “Lần sau tôi sẽ cố gắng thêm, Lục Nhất ca.”

Hà Lục Nhất đập đĩa, bắt động thanh sắc dùng khước mắt liếc qua Hà Sơ Tam. Lần sau?

“Không có lần sau.” Hắn giả vờ như hồ hững nói, “Tôi muốn ăn sẽ không biết tự ra ngoài ăn sao?”

Hà Sơ Tam lén đẩy đùi gà ở phía hắn, không dám trực tiếp gấp vào bát hắn, “Anh luôn ăn bên ngoài, không tốt cho cơ thể.”

“Lão tử không biết thuê giúp việc sao? Muốn cậu?”

Hà Sơ Tam lại thở dài, tự mình gấp thịt gà, trên mặt viết ‘Vâng vâng vâng, tôi biết anh có tiền.’

Hà Lục Nhất lại đập đĩa, Hà Sơ Tam lập tức vùi đầu gặm xương gà, không dám thở.

Hai người khá im lặng ăn gà, mắt Hà Sơ Tam thấy sắc mặt Hà Lục Nhất diu đi thì thò đầu rón rén nói tiếp: “Lục Nhất ca, cơm nước xong anh tính làm gì?”

“Hửm?”

“Giáng sinh có công chiếu bộ phim mới, A Phi chính truyền, tôi mời anh đi xem được không?”

“Trường cậu lại tặng phiếu?”

“Mười lăm này tôi được phát tiền lương.” Hà Sơ Tam nghèo kiết xác.

“..... Hừ.”

16. Chương 15

Sau này vì ôm nhiều hạng giải thưởng lớn, đạo diễn thành tựu nổi danh công chiếu bộ A Phi chính truyền, vì phòng bán vé ế ẩm nên vội vàng chiếu lại vào tháng mười hai. Hà Sơ Tam và Hạ Lục Nhất vừa đứng dịp đến rạp chiếu phim vào ngày thứ ba đêm ngược, may mắn ngồi trong rạp chiếu phim ít người, bồi dưỡng thể xác và tinh thần một phen, thể nghiệm một bộ phim tình hoài buồn sâu thương thu.

Hà sinh viên không đủ trình độ nghệ thuật, từ “ngày 16, ngày 16 tháng 4, ngày 16 tháng 4 năm 1960, vào một buổi chiều ba giờ kém một phút nào đó...” bắt đầu đã ngủ gà ngủ gật, mới mơ màng đã đột nhiên nghe thấy tiếng hét thảm thiết xa lạ gần sát bên tai——

“A A!!”

Trong rạp chiếu phim có vài người đều ghé mắt qua, Hà Sơ Tam mở to mắt ngẩn đầu thì thấy Hạ Lục Nhất đang giữ động mạch nhà người ta.

Cổ tay người đàn ông gần như bị vặn biến dạng phát ra tiếng rên rỉ: “Đại ca, này, đại ca! Đau quá!”

“Sao vậy?” Hà Sơ Tam vội hỏi.

“Tôi... Ách đau quá, tôi chỉ muốn nhắc nhở anh đừng hút thuốc, vợ tôi mang thang, mùi thuốc không tốt cho cô ấy! Ách!” Người đàn ông ở phía sau hai người cả giận nói.

Hạ Lục Nhất hừ lạnh ném tay gã: “Có rắm thì phóng! Sờ loạn cái gì!”

“Tôi muốn vỗ vai anh một cái mà thôi...” Người đàn ông kia ủy khuất ôm cổ tay, còn muốn tranh cãi thì bị vợ gã kéo lại.

Người xung quanh đều dùng ánh mắt bất thiện nhìn Hạ Lục Nhất rồi rào rạt thu lại. Hà Sơ Tam thấy không khí lúng túng, lại lo lắng Hạ Lục Nhất không vui rồi đi giống lần trước, có lòng muốn mở miệng, kết quả chữ ‘Lục’ chưa nói ra thì Hạ Lục Nhất đã đứng dậy!

Hà Sơ Tam vội vàng bò lên đuổi theo, vừa định chạy ra lối ra chắn người thì—— Hạ Lục Nhất rẽ, đi lên mấy hàng ghế phía trước, tùy tiện chọn một chỗ trống rồi đặt mông ngồi xuống.

“...”

Hà Sơ Tam ôm cặp sách chạy đến ngồi bên hần, do dự thử gọi: “Lục Nhất ca?”

Hạ Lục Nhất bực mình lấy điều thuốc, chân dài vắt lên hàng ghế ngồi phía trước, “Bớt nói nhảm đi, ngủ đi!”

Hà Sơ Tam rầu rĩ cười, ngược lại cũng không ngủ mà học theo dáng vẻ lười biếng của Hạ Lục Nhất dựa vào lưng ghế, kiên nhẫn nhìn màn hình rồi lại vụng trộm quay đầu ngó mặt Hạ Lục Nhất.

Hạ Lục Nhất nhú mi, tập trung tinh thần nhìn bóng người đứng đưa trên màn hình, thỉnh thoảng còn để thuốc đến gần miệng, chậm rãi hít một hơi rồi chậm rãi phun ra. Về mặt lãnh đạm.

Hà Sơ Tam giả bộ buồn ngủ không chịu nổi, từ từ trượt người xuống, đầu gả từng chút từng chút một, nhẹ nhàng... tựa lên vai Hạ Lục Nhất.

Hạ Lục Nhất không hề phản ứng, vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vào màn hình.

Hà Sơ Tam lặng lẽ thở ra một hơi, an nhiên thả lỏng tinh thần và thể xác buộc chặt, môi khẽ cong nhắm mắt lại.

“Anh nghe người ta nói trên đời này có một loài chim không có chân, nó chỉ có thể bay bay mãi, bay mệt mỗi thì ngủ trong gió, loại chim này chỉ có thể hạ cánh xuống một lần trong đời, một lần đó chính là lúc nó chết đi.” Trong màn hình một lãng tử phong lưu bất kham nói như thế.

Hạ Lục Nhất nhìn như hồ hững nuốt khói thuốc. Trong rạp chiếu phim một mảnh im lặng, chỉ có tiếng khàn khàn trầm thấp của nhân vật chính. Nhưng sau khi tiếng hít thở của Hà Sơ Tam đều đặn lại, Hạ Lục Nhất đột nhiên quay đầu liếc nhìn qua Hà Sơ Tam.

Hai ngón tay hắn kẹp điếu thuốc, vừa suy tư vừa khó chịu xoa huyết thái dương.

“Thật ra con chim đó chưa từng bay qua nơi nào, từ khi nó bắt đầu sinh ra thì đã chết.”

.....

Sau khi điện ảnh kết thúc, Hạ Lục Nhất đánh bóp lên đầu Hà Sơ Tam. Hai người trước sau cùng đám người thừa thốt đi ra ngoài.

Đêm khuya ở bãi đỗ xe vắng vẻ, có lác đác ba bốn chiếc xe. Hà Sơ Tam đánh ngáp nhìn Hạ Lục Nhất móc chìa khóa, Hạ Lục Nhất sờ loạn trong túi, sờ tới sờ lui, ánh mắt Hà Sơ Tam chú mục trên cánh móng vuốt cao của hắn xoay tới xoay lui, xoay tới xoay lui...

“A——”

Trong bãi đỗ xe đột nhiên truyền đến tiếng hét chói tai của phụ nữ!

Tiếng hét chói tai đột nhiên vang lên, lập tức sau đó là tiếng kêu giãy dụa. Hà Sơ Tam lập tức muốn chạy qua đó lại bị Hạ Lục Nhất kéo lại. Hạ Lục Nhất trừng mắt nhìn cậu một cái, kéo cậu ra sau xe. Tự mình đi qua.

Một tên côn đồ đang che miệng người phụ nữ có thai trên mặt đất, thò tay tính giật trang sức trên người cô ta. Cô nức nở giãy dụa lại không có hiệu quả. Mà chồng cô ta lại bị đâm một dao, vô lực xụi lơ quỳ trên mặt đất. Một tên khác đang sờ ví tiền trên người gã.

Người phụ nữ có thai nhìn máu trên người chồng đang càng lúc càng chảy nhiều, thì liều mạng cắn lên tay tên côn đồ, thừa dịp gã thả lỏng mà mở miệng tiếp tục khóc lớn kêu to: “Cứu mạng! Cứu!! Ông xã! Ông xã... A!!!”

Tên côn đồ lui lại đạp một cước lên thắt lưng người phụ nữ, cô ta lập tức ôm bụng kêu thảm thiết, chỉ phát ra tiếng khóc và tiếng ho sặc.

Ông chồng người phụ nữ kia—— chính là người lúc trước khuyên Hạ Lục Nhất đừng hút thuốc—— nhìn thấy bà xã bị đá thì kéo dài hơi tàn ôm chân tên côn đồ khác, “Bà... bà xã em chạy mau...”

Bọn họ ở bên này sinh ly tử biệt, bên kia tên côn đồ bị chọc tức, đạp hai phát vẫn không buông thì dứt khoát vung dao tính đâm người đàn ông!

Dao chuẩn bị đâm xuống thì hồ khẩu của gã bị chế trụ lấy. Thanh âm lãnh đạm của Hạ Lục Nhất vang lên phía sau gã: “Tiền lấy đi là được.”

Tên côn đồ kia hơi tránh qua, cổ tay vẫn bị chế trụ gắt gao, dao không thể nhúc nhích, chỉ có thể trừng mắt chửi ầm lên, “Đệt! Mày là thằng nào!?”

“Lão đại mày là ai?” Hạ Lục Nhất hỏi ngược lại gã.

“Lão đại bố mày là nói ra thì dọa chết mày! Tiểu Mã ca của Kiều Kỳ đường! Thúc thời thì mau buông bố mày ra!”

“Tiểu Mã không nhận loại phế vật không quy củ như mày.” Hạ Lục Nhất nói, ra tay hung ác.

Côn đồ ăn đau thì kêu thảm thiết, tay kia nắm thành quyền đâm về phía Hạ Lục Nhất, ngược lại lại bị Hạ Lục Nhất nhấc gối một cước đạp lên bụng, lập tức kêu rên quỳ rạp xuống—— cổ tay vẫn như cũ bị Hạ Lục Nhất chế trụ.

Một tên đồng bọn khác thấy vậy thì cầm dao xông đến, Hạ Lục Nhất buông cái tên kia xuống đất, đập một cước đá bay dao trên tay tiểu đồng bọn, chân dài thuận thế vung tới, quét trúng đầu gã! Tiểu đồng bọn kia nhất thời bị đá bay ra ngoài, cả người nện vào một chiếc xe hơi gần đó!

Hạ Lục Nhất đi tới còn muốn đập thêm mấy cước thì bỗng nghe thấy tiếng Hà Sơ Tam: “Cẩn thận!”

Hầm nhanh chóng khom lưng, nâng chân thuận thế đập mạnh một cước ra sau—— tên côn đồ nhào tới đánh lén từ phía sau bị đập trúng hạ bộ, không rên nổi ra tiếng mà ngã sấp xuống!

Hai tên một kẻ quỳ rạp trước đầu xe bị Hạ Lục Nhất nắm tóc kéo lên, một trên một dưới chồng lên nhau, một dao đâm xuống sát cổ hai tên côn đồ, thanh âm vẫn lạnh lùng như trước, “Cuối cùng là thuộc bang nào?”

“Đều đều đều đều đều không thuộc bang nào cả, đi đi đi đi đi ngang qua đường.... lão lão lão lão đại tha mạng...” Hai tên kia nghe ra lai lịch Hạ Lục Nhất thì run rẩy, trong đó có một tên còn khóc toáng lên.

Hạ Lục Nhất thần nhiên cong khóe môi. Người trên đường đều biết mảnh này là địa bàn Kiều Kỳ đường, do Hạ lão đại che chở, vô duyên vô cớ đi ngang qua? Hắn bỗng rút mạnh dao! Nửa lỗ tai bị đứt ào ào máu chảy xuống đất!

“A a a a a——!”

“Nếu nghe không hiểu thì cắt!” Hạ Lục Nhất cười lạnh nói.

“Tôi nói tôi nói tôi nói...” Một tên côn đồ khác lớn tiếng khóc, “Tôi...”

Sau đó thanh âm gã dừng lại, Hạ Lục Nhất thuận theo ánh mắt gã thì thấy trên cổ Hà Sơ Tam gách một thanh đao, bị người đẩy tới gần.

Tên côn đồ số ba dáng người cao tráng, vẻ mặt dữ tợn. Nếu so sánh thì trông Hà Sơ Tam như một con thỏ gầy con, bị gã mạnh mẽ ghì trong ngực, khổ sở nói: “Lục Nhất ca, xin lỗi.”

Hạ Lục Nhất bị hấn chọc tức không chỉ một hai ba bốn năm lần, tự giác đã có năng lực chống thuyền nhưng vẫn không chịu nổi một kích này. Hắn từ từ đứng thẳng, bất giác nhíu mày.

“Mẹ nó, vô dụng!” Hắn khó chịu nói, “Nói cậu đi ra sao? Tự mình gây họa thì tự giải quyết đi.”

Hà Sơ Tam giãy dụa không ra, sầm mi khổ mặt nói, “Giải quyết không được.”

“Không giải quyết được thì đi chết đi!” Hạ Lục Nhất vừa mắng, vừa hung hăng giẫm một cước lên người tên côn đồ dưới chân, tên côn đồ kia kêu rên một tiếng.

Hà Sơ Tam ngậm hiểu, kiễng mũi chân ngẩng đầu, cổ sức trợn to ánh mắt thuần khiết vô tội của mình câu thông với tên côn đồ số ba: “Đại ca à, tôi và anh nên thương lượng một chút, tôi không quen anh ta, ba tôi thiếu nợ anh ta mười vạn nên anh ta bắt tôi vì trả nợ, anh nhìn anh ta xem, anh tính giết tôi thì anh ta cũng không chớp mắt một cái...”

Vị côn đồ số ba bị cậu lải nhải đến nhức đầu, bực mình hét lớn: “Câm miệng cho bố!”

Cũng chính lúc này, cánh tay gã buông lỏng, Hà Sơ Tam học theo Hạ Lục Nhất hung hăng giẫm lên chân gã! Thừa dịp gã ăn đau mà mạnh tay thúc vào eo lại đánh hụt! Cả hai cùng nhau ngã thành một đoàn xuống đất!

Hai người lăn thành một đoàn dưới đất, tên côn đồ số ba đập mông xuống đất bị thương, kéo hơi tàn ấn người Hà Sơ Tam muốn thống cậu một đao. Hà Sơ Tam bị gã đặt dưới thân, chặt vật گیر tay đẩy lên, nguy hiểm ngăn được mấy đao đâm xuống ngực lại không tránh khỏi vị vạch mấy nhát trên cánh tay, một đồng máu nhất thời bị cắt tung ra!

Hà Sơ Tam nhin không được mà đau đón rên lên, tên côn đồ vừa muốn thống một sát chiêu thì dao chột cương cứng!

Hạ Lục Nhất nhào tới tay không bắt lấy lưỡi dao, máu tươi tràn ra nhất thời dọc theo chuôi dao chảy xuống! Dưới ánh nhìn chăm chăm của tên côn đồ, Hạ Lục Nhất âm trầm dời lưỡi dao khỏi người Hà Sơ Tam, cuối cùng chậm rãi rút nó ra khỏi tay tên côn đồ. Đoạn đao đâm máu lạch cạch rơi xuống đất! Tên côn đồ nửa

bò muốn giơ tay nắm lấy dao, thì thấy một người như lệ quỷ nhìn trừng trừng vào gã, bất chợt động tác cương cứng không dám phản kháng!

Dưới ánh đèn chập chờ chiếu rọi, ánh mắt Hạ Lục Nhất hung ác nham hiểm, sắc mặt dữ tợn cười lạnh một tiếng, nắm chặt bàn tay đầm máu, đâm một quyền nặng lên đầu gã!

Trong bãi đỗ xe vắng vẻ rõ ràng nghe thấy tiếng “Bốp!” nặng nề.

Tên côn đồ số ba đập đầu xuống đất, không hề nhúc nhích...

Hai tên côn đồ khác thấy một quyền của hắn làm anh em nhà mình sống chết không rõ thì thê lương kêu thảm thiết bò lên, cong mông bỏ chạy! Hai vợ chồng nhà kia cũng bị dọa đến choáng váng, ôm nhau run cầm cập!

Tiếng còi hú cảnh sát truyền đến từ đằng xa, Hạ Lục Nhất lạnh mặt, nhắc cánh tay Hà Sơ Tam lên nhìn, xác nhận chỉ là vết thương nhỏ mới xách cổ áo cậu kéo lên, thuận tay phủ bụi trên người cậu, đẩy sau lưng, “Đi!”

Hà Sơ Tam nghe lời đi về chiếc xe gần đó, chạy vào bước mới phát hiện Hạ Lục Nhất không theo kịp. Cậu quay đầu thì thấy Hạ Lục Nhất trở về đứng trước mặt người phụ nữ có thai.

Hạ Lục Nhất khom lưng nhặt ví tiền của ông chồng kia, sau đó rút chứng minh thư ở bên trong.

Hạ Lục Nhất cúi đầu nhìn lướt qua họ tên cô ta trên chứng minh thư, lạnh lùng nói: “Đỗ Mỹ Di đúng không? Cô không biết ai cứu hai người, cũng không thấy rõ mặt tôi. Nhớ kỹ không?”

Người phụ nữ vội vàng gật đầu, mặt tái nhợt ôm sát ông xã mình.

Hạ Lục Nhất ném trả lại chứng minh thư, xoay người bước nhanh lên xe.

Xe như không có chuyện gì mà lướt qua xe cảnh sát, quẹo qua mấy hẻm nhỏ rồi đi vào đường lớn.

“Lục Nhất ca, tay anh!” Mắt thấy trên tay lái còn tích từng giọt máu chảy xuống, Hà Sơ Tam sắc mặt trắng bệch nói.

“Ồn cái gì!” Hạ Lục Nhất cau mày: “Trong hòm có thuốc.”

Hà Sơ Tam lật hòm thuốc. “Tìm mỗi chỗ dừng xe đi, Lục Nhất ca, trước phải cầm máu cho anh.”

“Đợi lát! Chưa tới nơi!” Hạ Lục Nhất bực mình nói, “Tự mình xử lý mình trước đi!”

Trên cánh tay Hà Sơ Tam có vết rách trông rất rộng, thật ra cũng chẳng đáng gì, chỉ cần rửa còn là xong việc. Mà Hà Sơ Tam dưới sự thúc giục của Hạ Lục Nhất, liên tiếp đi qua mấy con phố mới dừng xe bên ven đường.

Hà Sơ Tam luống cuống tay chân cầm máu bằng bó lòng bàn tay đầy máu của hắn, Hạ Lục Nhất thấy chớp mũi cậu toát đầy mồ hôi lạnh thì thấy buồn cười: “Sợ không?”

“Sợ.” Hà Sơ Tam cau mày gật đầu nói: “Nếu xử lý không tốt thì sẽ làm tổn thương đến gân tay, đợi lát nữa chúng ta đi bệnh viện.”

“Đệt!” Hạ Lục Nhất dùng tay phải i không nhẹ không nặng quét đầu cậu: “Tôi là hỏi cậu vừa nãy bị người ta dùng dao chém có sợ không!”

Lần này Hà Sơ Tam không nói, chỉ cúi đầu tỉ mỉ thay tẩy miệng vết thương của hắn, lại cẩn thận thoa thuốc lên, quấn mấy vòng vải thưa, mới nhỏ giọng thưa nhận nói: “Sợ.”

Hạ Lục Nhất xì cười, vừa muốn mở miệng giỡn cậu thì lại nghe cậu trầm trầm nói tiếp: “Tôi sợ anh vì cứu tôi mà tự mình bị thương.”

Tươi cười trên mặt Hạ Lục Nhất cứng đờ.

Hắn sững người rồi mới ra vẻ nhẹ nhàng lướt một cái tát lên trán Hà Sơ Tam: “Nói cái rắm gì đấy, cho rằng Lục Nhất ca này làm bằng giấy chắc?”

Hà Sơ Tam cúi đầu, lẳng lặng nhìn Hạ Lục Nhất trên miệng vết thương thật dày vải thưa.

Hạ Lục Nhất đương nhiên không phải làm từ giấy, lại bởi vì cứu cậu bị thương ba lần, tay phải hẳn chỉ còn khí lực cầm đũa, trong quá trình đánh nhau rõ ràng gần như không nâng lên.

Đột nhiên Hà Sơ Tam cuối cùng cũng ức chế không nổi mà hốc mắt nóng lên, như gánh vác sức nặng ngàn vàng, chậm rãi cúi đầu, run rẩy cầm bàn tay rỉ máu của Hạ Lục Nhất dán lên gò má mình.

Lòng bàn tay bị thương mãi cảm nhất thời bị hô hấp ấm áp của Hà Sơ Tam lướt qua, cả người Hạ Lục Nhất cứng lại! Hà Sơ Tam dán vào lòng bàn tay của hắn, giọng khàn khàn lại hơi phát run nói: “Tôi là nói thật, Lục Nhất ca, nếu về sau lại có loại chuyện này, anh mặc kệ tôi đi, là tự tôi vô dụng. Anh bị thương, tôi còn khó chịu hơn là tự mình bị thương...”

Tay Hạ Lục Nhất không khống chế nổi mà hơi run lên, chỉ thoáng thấy cổ họng hơi nghẹn, hé miệng hai lần mới phản ứng kịp, rút phăng bàn tay ra khỏi mặt Hà Sơ Tam, chật vật quát: “Câm miệng!”

“...”

Hà Sơ Tam ngậm miệng, cắn chặt môi không nói lời nào. Nhưng Hạ Lục Nhất lấy tay phải che đi lòng bàn tay trái mới bị ‘xâm phạm’, trong khoảng thời gian ngắn này không biết làm gì mới tốt, chỉ có thể cương nghị quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hai người đều trầm mặc, không khí trong khoang xe nhất thời lúc tức đến mức một đoạn gỗ khô tùy thời có thể tự bốc cháy. Hạ Lục Nhất nhìn nhìn, bên tai nóng lên, chỉ thấy trong ngực càng lúc càng khô nóng khó nhịn. Mọi nó giờ hẳn mà nói thêm một câu chính là tự tìm chết, dán lòng bàn tay thổ lộ cõi lòng, là ý chó má gì chứ, chẳng lẽ hắn còn nghe không hiểu sao?

Hắn không chịu thừa nhận bản thân trước đó khi thấy Hà Sơ Tam bị thương thì vô cùng nổi giận và nóng nảy, không đúng, dù thừa nhận cũng không có gì cả —— đó là mã tử mà Hạ lão đại hắn bổ nhiệm, hắn không thể khống chế như vậy đều chỉ là đang bảo vệ chính lãnh thổ và thân dân của hắn mà thôi. Hắn cũng không chịu thừa nhận mình có tình cảm gì đó với Hà Sơ Tam, mà chỉ là tình cảm thuần túy của một vị đại ca bảo vệ tiểu đệ mà thôi, chỉ là cảm giác thuần túy Hà Sơ Tam thẳng nhóc này có điểm thú vị không bình thường mà thôi. Còn tâm ý của tên nhóc Hà Sơ Tam này, trong mắt hắn chỉ là đi nhầm đường, một câu được một câu, được một tác là muốn lần tới một trạng, ám muội đã hiện ra hết rồi, không thể mặc kệ như trước được nữa!

Đầu não nóng lên suy nghĩ một lát, hắn nhắm mắt hít sâu một hơi, mở miệng nói: “Đi mua cho tôi một bát thịt bò.”

Hà Sơ Tam đang cúi đầu ngăn người thử ngơ ngác ngẩng đầu, “Hả?”

“Thịt bò!”

“Đã trễ vậy rồi còn chỗ nào có thịt bò?” Hà Sơ Tam kỳ quái nói, đầu vừa nhấc thì thấy một quán ăn nhỏ ở ngã tư đối diện còn đang buôn bán, cổng quán còn ngồi một đôi nam nữ trẻ tuổi đang ăn đêm.

—— Bằng không cậu cho rằng Hạ lão đại vì sao muốn kiên trì quẹo qua mấy con phố này rồi mới dừng xe?

Cậu ngoan ngoãn xoay người muốn xuống xe, lại bị Hạ Lục Nhất gọi lại, một chiếc ví tiền da ném lên người cậu: “Lấy tiền tôi đi mua, một lon Coca.”

“Tôi...” Hà Sơ Tam vừa định nói tôi có tiền lại nhớ tới chuyện cũ Hạ lão đại phần nộ ở trong quán gà...thật sự không đáng vì chuyện tiền nong mà tranh cãi với vị thổ hào này.

Tinh thần cậu không yên mà niết ví tiền của Hn xuống xe, đi vào quán nhỏ mua một bát thịt bò lớn và một lon Coca. Lúc chờ lấy thịt bò, cậu vụng trộm quay đầu đưa mắt nhìn chiếc xe đối diện con phố. Hạ Lục Nhất đang tựa trên ghế lái ngẩng đầu hút thuốc, không hề nhìn cậu.

Trong lòng Hà Sơ Tam cảm thán một câu, hối hận vì bản thân mình đã thất thố.

Đúng vậy, cậu có tình ý với Hạ Lục Nhất, không biết từ lúc nào đã càng lúc càng lún sâu vào. Vào đêm hôm đó ở biệt thự cũng không kiềm được lòng mà ôm lấy Hạ Lục Nhất, cậu cũng đã ý thức được tình cảm của mình. Thích phải một người đàn ông, lại còn là lão đại xã hội đen, chuyện này không mang quá nhiều chấn

động cho cậu—— Cậu đã sớm nghe chuyện của hấn và Thanh Long lão đại, phát hiện ra bản thân không hề mâu thuẫn với loại chuyện đồng tính này.

Nhưng cậu không ngờ ở lúc này lại ngã bài với Hạ Lục Nhất, cậu một nghèo hai trắng tay, là một sinh viên chưa thành nghiệp, lấy cái gì mà hứa hẹn tương lai với một lão đại xã hội đen, lại dựa vào cái gì mà ảo tưởng đối phương ở cùng một chỗ với cậu. Đường đời còn dài, cậu tự biết bản thân chưa có tư cách để bắt đầu. Chỉ là cậu thật sự không khống chế nổi càng muốn thân cận với Hạ Lục Nhất nhiều hơn, muốn chiếu cố sinh hoạt của hấn, không muốn thấy cảnh hấn đầm đìa máu tươi, bộ dạng suy yếu ấy. Cậu không che nổi tình cảm của mình, mà Hạ Lục Nhất lại là người tỉnh táo, dễ dàng nhìn thấu cậu, bức bách cậu muốn tránh cũng không thể tránh.

Giờ cậu nên làm sao đây?

Cậu cúi đầu trầm tư tính toán, bị bà chủ tiệm nhắc nhở mới mở ví tiền muốn trả tiền, kết quả lại thấy một tấm hình bên trong. Là tấm ảnh Hạ Lục Nhất và Hạ Tiểu Mẫn mỉm cười với ống kính, thân mật dựa vào nhau, bối cảnh là trời trong biển xanh.

Cậu nhìn lướt qua rồi lấy tiền bên trong, khép ví tiền lại. Một lát sau, lại nhin không được mà lật nó ra.

Cậu thấy bên dưới tấm ảnh lộ ra một góc tam giác nhỏ, nhẹ nhàng dùng móng tay móc nó lên, cẩn thận rút ra.

—— là một tấm ảnh hình Thanh Long được giấu ở phía dưới. Ảnh chụp hơi mờ sáng, nam nhân nghiêng đầu hút xì gà, nửa bên mặt chìm trong bóng tối, giống như là chụp lén.

Đầu ngón tay Hà Sơ Tam run lên, thiếu chút nữa thì làm rơi tấm ảnh, sau đó nhanh chóng định thần, gắt gao niết chặt!

Trên chiếc xe đối diện phố, Hạ Lục Nhất mặt không đổi hút thuốc, vừa dùng khoeo mắt liếc qua cậu. Mắt thấy tên nhóc này rút tấm hình kia ra nhìn đến gần người rồi lại bất động thanh sắc nhét trở lại.

Hạ Lục Nhất chậm rãi phun khói thuốc, nâng bàn tay cuốn vải thưa, che lên trán.

Mọi nó đúng là thích tự tìm chết mà! Thúc thời một chút mà tự biết khó mà lui, xem xong ảnh thì sớm về nhà tắm một trận rồi ngủ đi!

Thật lâu sau, Hà Sơ Tam ôm một bát thịt bò lên xe. Trong miệng Hạ Lục Nhất ngậm thuốc, đáng vẻ lãnh đạm lười biếng dựa trên ghế ngồi. Nghe tiếng Hà Sơ Tam tiến vào thì hấn vươn tay phải muốn lấy thịt bò.

“Tôi bưng giúp anh.” Hà Sơ Tam nói.

Hạ Lục Nhất giương mắt liếc cậu, vẻ mặt Hà Sơ Tam bình tĩnh, nhìn không hề có sơ hở.

Trong lòng Hạ Lục Nhất “đột” một tiếng! Ảnh tình địch cũng cho nhà mi xem rồi, cũng tự chết tâm đi!

Hấn bốc lên hỏa khí khó hiểu, cố ý muốn cướp thịt bò qua, kết quả vì tay phải vô lực và bát quá nóng mà suýt nữa đổ ra quần. May mà Hà Sơ Tam nhanh tay lẹ mắt tiếp được.

“Để tôi bưng, Lục Nhất ca.” Hà Sơ Tam nhẹ giọng nói.

Hạ Lục Nhất cau mày không nói lời nào, để lên tay cậu, cầm một miếng thịt bò lên ăn.

Im lặng ăn no, trong lòng Hạ Lục Nhất mới sáng khoái một mảng, đang muốn tựa vào ghế ngồi hút thuốc thì Hà Sơ Tam bỗng giơ tay lên, quệt qua khoeo môi hấn.

Hạ Lục Nhất cảnh giác giương mắt nhìn cậu.

“Nơi này dính tương.” Hà Sơ Tam nói.

“...”

Lời kịch quá nát... nát đến muốn chết! Mọi nó chán sống rồi hả, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!!!
—— Hạ Lục Nhất nhận định lời này trong lòng.

Hấn ngậm cắn răng không nói, ra vẻ không để ý quay đầu đi, đề số, đạp mạnh chân ga!

Hà Sơ Tam bị dây an toàn giật một cái, đầu đổ về phía trước, sau đó lại như không có chuyện gì mà thẳng lưng nhìn về phía trước. Nhận thấy vẻ phẫn uất và ghen khuất của Hạ Lục Nhất thì không kiềm lòng mà vụng trộm cong khóe môi.

Đến lúc Hạ Lục Nhất quay đầu xe, cậu cúi đầu đưa đầu ngón tay dính nước tương lên môi, chạm nhẹ lên môi.

Thè lưỡi nhẹ nhàng liếm khóe môi, ném thử hương vị ngọt ngào lại mặn chát đó.

Hạ Lục Nhất không đuổi cậu, dù cho phát hiện ra tình cảm của cậu, dù bức bối với cậu vẫn không đuổi cậu đi. Đây không biết là lần thứ mấy lặp lại dung túng cậu của vị lão đại này, trong những ngày nghỉ khó gặp mà muốn tìm cậu đi theo, tay trong tay dạy cậu đánh bóng, ăn cơm cậu làm, nhận lời mời đi xem phim, không để ý nguy hiểm mà che chở cậu, chịu đựng cậu từng tác từng tác được đằng chân lên đằng đầu... Cậu biết mình khác biệt.

Dù giờ cậu còn kém xa với người dưới ánh đèn mờ nhạt trong ảnh kia, hoàn toàn kém hơn, nhưng cậu biết mình đặc biệt, một ngày nào đó.....

Không đợi cậu ném thử vị ngọt trong vị đắng đó, thì xe đột ngột dừng lại ở ven đường.

Hà Sơ Tam nhìn bảng hiệu “Đàn Hương các” ở phía trước, sắc mặt đột nhiên cứng đờ, sôi trào khuấy động trong ***g ngực chột lạnh xuống!

Khai bao!!!!

17. Chương 16

Hà Sơ Tam lui vào một góc không chịu xuống xe, bị Hạ Lục Nhất xách cổ áo kéo ra—— hấn dùng tay trái bần vãi thừa túm lấy Hà Sơ Tam, Hà Sơ Tam không dám dùng sức giấy dựa.

Cậu ôm cặp sách nghiêng lệch cổ áo, bị Hạ Lục Nhất túm đi nghiêng ngã: “Lục nhất ca, Lục nhất ca! Đến đây làm gì?”

“Hôm nay Lục Nhất ca đây chơi vui, muốn mang cậu đi khai bao.” Ngữ khí Hạ Lục Nhất tuy nhẹ nhàng nhưng nhìn cũng không nhìn qua cậu mà sải bước kéo lê cậu vào đại sảnh tráng lệ.

“Tôi không cần.....”

“Câm miệng.” Trong giọng nói của Hạ Lục Nhất mang theo lãnh ý.

“Lục nhất ca, tôi không.....”

“Câm miệng!” Hạ Lục Nhất quát lạnh.

“Tôi không vào!” Hà Sơ Tam quát còn to hơn cả hấn!

Cậu không dám đụng vào bàn tay bị thương của Hạ Lục Nhất, chỉ đành vịn vịn giờ hai tay ôm lấy cánh tay Hạ Lục Nhất, liều mạng muốn phanh cước bộ!

Cặp sách nhỏ rơi “bộp” một tiếng nặng nề trên sàn nhà sáng bóng!

Lúc này quản lý đã mang theo mấy cô gái đến chào đón, xa xa nhìn thấy là lão đại thì muốn nhiệt tình tiếp đón, đột nhiên phát hiện hai người nọ yên lặng đứng trên hành lang, không khí bất thường, vì thế nhanh chóng ngăn mấy cô đang ríu rít lại, dừng ở ngoài vài bước.

Hạ Lục Nhất quay đầu, mặt không đổi nhìn Hà Sơ Tam. Hà Sơ Tam đối diện cùng hấn, dưới chân đứng trung tấn vững vàng, bất động lù lù.

Tầm mắt không tiếng động giao phong trong không khí, dường như còn nghe thấy tiếng xoẹt xoẹt lửa điện trong không khí.

Lúc trước hai vị này thường bắt động thanh sắc đầu trí đầu dũng trong thâm lặng, giờ trừng trừng hai đôi mắt, nói cái gì cũng đều rõ trong lòng—— anh vì cái này mà tổn tâm tư, tôi vì cái này mà làm bộ làm tịch, tất cả đều viết rõ trên mặt, thiên hạ đều rõ!

Vài phút trước thôi, Hà Sơ Tam còn mang tâm tư thấp thỏm bất an mà ẩn ẩn may mắn, kết quả trong nháy mắt lại rơi vào tình cảnh như thế này! Một chút dung túng và ám muội ngăn ngừi vừa nãy, hoàn toàn tan biến không khác gì bong bóng!

Cậu bị đại lôi trời giáng xuống mà trở tay không kịp, một chiêu này của Hạ Lục Nhất không chỉ muốn cắt đứt tưởng niệm của cậu mà còn tuyên bố tỏ rõ thái độ với cậu chỉ là một gà giò chưa khai bao chưa thấy sự đời. Trong lòng cậu nghẹn đắng, ánh mắt trở nên ủy khuất phần nộ. Nhưng Hạ Lục Nhất nhìn cậu nhin cả một đường, trong lòng đầy nôn nóng, thấy cậu vậy mà còn dám xé mặt khiêu chiến cùng mình thì sắc mặt càng trở nên lạnh lẽo.

“Hà A Tam, cậu có phải đàn ông không? Một chút đòi hỏi bình thường cũng không cần sao?” Hạ Lục Nhất cười lạnh nói.

“Tôi không làm loại chuyện này!” Hà Sơ Tam nói: “Tôi không đến loại hạ đẳng... nơi này!”

“Ha! Loại địa phương này không lên được hàng sao? Sợ ô uế mặt Hà sinh viên? Lão tử chính là ông chủ chỗ này đó! Mỗi ngày lão tử đều chơi bời nơi này! Mẹ nó, nếu thấy chương mắt thì theo lão tử cả ngày làm cái đéo gì?!”

Hà Sơ Tam cắn răng hồi lâu: “Anh không có, anh không phải người như thế.”

Hạ Lục Nhất cười lạnh, quay đầu nói với quản lý: “Gọi Tiểu Hà qua đây!”

Quản lý vội vàng tự mình đi tìm Tiểu Hà, trên đường nhanh chóng trộm tóm một nhân viên tạp vụ lặng lẽ nói muốn gã đi tìm Thôi tổng quản lý trở về trợ cứu—— Tổng giám đốc, ai zô! Lão đại mang theo sinh viên nhà mình đến ai zoo~!

Tiểu Hà ở đây đi theo đường thanh thuần, hôm nay vẫn chưa thu được tin tức của lão đại, cho nên lúc này đang mặc váy thủy thủ Nhật Bản bởi mấy vị phú thương uống rượu. Bất ngờ bị triệu hoán khẩn cấp mà đến, trên mặt còn trang điểm trang nhã, son môi còn bị sờ dính bên khóe miệng, xa xa nhìn không khác gì nữ quỷ hút máu ở sân trường Nhật Bản trong anime.

Cô vội vã bước nhanh theo quản lý, khi thấy gần mặt lại trông nhu thuận, mi thanh mục tú. Người vừa đến gần thì bị Hạ Lục Nhất thô lỗ kéo qua ôm vào ngực, niết cầm bức cô ngẩng đầu lên.

“Nhìn thấy chứ? Tôi thương qua mặt hàng này, bộ dạng tầm tã, chính là trên giường rất cứng, làm nhiều chỉ biết rên vài tiếng! Tôi chỉ thích hàng *** đẳng, không hứng thú với loại này, nhưng lại xứng với loại trai zin như cậu! Đêm nay để cô ấy dạy cậu làm đàn ông như thế nào! Tiểu Hà, dẫn cậu ta vào!”

Tiểu Hà ngoan ngoãn muốn ôm tay Hà Sơ Tam, lại bị Hà Sơ Tam tránh khỏi: “Đừng chạm vào tôi!”

Tiểu Hà yếu đuối, bị đẩy mạnh thì lão đảo, Hạ Lục Nhất nhanh tay kéo eo ôm về. Hà Sơ Tam cúi đầu nhặt cặp sách lên: “Tôi về.”

Cậu xoay người rời đi, nghe được tiếng hét to phần nộ cực điểm của Hạ Lục Nhất đằng sau.

“Đứng lại!”

Hà Sơ Tam dừng cước bộ.

“Tính giỡn mặt tôi?! Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, coi lão tử đây là nhà vệ sinh công cộng?!”

“Là anh kéo tôi đến đây.” Hà Sơ Tam không quay đầu.

“Lão tử cho phép cậu đi sao? Tôi nói cho Hà A Tam cậu biết! Hôm nay cậu dám vứt cô ta thì tôi sai người lột sạch quần áo cô ta ném giữa đường cho chó ăn!”

Tiểu Hà vừa nghe thì sững sốt ngẩng đầu, trước nhìn về phía Hạ Lục Nhất, sau đó lập tức ngậm hiểu, quay đầu ra về điềm đậm đáng yêu nhìn về phía Hà Sơ Tam!

“Anh sẽ không làm loại chuyện này.” Hà Sơ Tam ôm cặp sách tiếp tục đi ra ngoài.

“Cởi quần áo cô ta ra, đánh mười bạt tay rồi ném ra ngoài!” Hạ Lục Nhất quay đầu nói.

Hai bảo tiêu lên tiếng đáp, thành thật giật tung quần áo Tiểu Hà ở trước mặt mọi người. Tiểu Hà oa oa gào khóc, bị bảo tiêu xé rách váy và nội y, quỳ trên mặt đất liều mạng giãy dụa, ôm giày da Hạ Lục Nhất khóc đến lê hoa đái vũ, khóc hai tiếng lại chạy qua cò đui Hà Sơ Tam: “Ô ô ô ... Tiểu a ca! Cứu mạng! Cứu... Ô ô ô...”

Tiểu Hà vừa đầm đìa nước mắt vừa trừng mắt ám hiệu cho bảo tiêu, bảo tiêu vốn thầm nghĩ giờ tay làm đáng, kết quả thấy ý cô thì chỉ đành vung tay lên, thành thật tát xuống!

Khóe mắt Hà Sơ Tam quét qua cái bóng trên tường, vội vàng xoay người bước dài, ngăn trước người Tiểu Hà, bị một tay của bảo tiêu đập lên ót!

Trên hành lang nghe rõ tiếng “bốp” nặng nề giáng xuống!

Đứng ngoài vài bước xem – Hạ Lục Nhất khóe mắt nhảy dựng, ngực bị nghẹn ứ! Một chưởng mười phần này có thể sánh ngang với một tát tám phần ngày xưa của hắn!

Mắt thấy Hà Sơ Tam bị một tát bay ra ngoài, hắn theo bản năng muốn xông lên đỡ cậu!

Chân dài hắn bước một bước lớn, may mà Tiểu Hà làm tròn bốn phận, đuối lên phía trước Hạ lão đại kéo Hà Sơ Tam lại!

Cô gắt gao ôm Hà Sơ Tam như liều mạng nắm lấy cọng cỏ cứu mạng, dùng thêm thể ngăn trở Hạ lão đại suýt nữa bại lộ, gương mặt nhòe phần son đều cò loạn lên quần áo Hà Sơ Tam: “Ô ô ô.. Thật đáng sợ... Ô...”

Hạ Lục Nhất lặng lẽ thu chân, ở trong lòng tặng một like cho viên công Tiểu Hà, cũng âm thầm oán giận——Đệt! Bên cạnh lão tử không phải ảnh đế thì chính là ảnh hậu!

Hà Sơ Tam bị ôm không giãy được, lắc lư một lúc lâu mới phục hồi tinh thần. Cậu tự đỡ tường, hơi xấu hổ đẩy Tiểu Hà ra.

“Còn thất thần cái gì! Tiếp tục đánh!” Hạ Lục Nhất thấy cậu không có việc gì, mắng tiếp.

Hai bảo tiêu tiếp tục long tinh hổ mãnh nhào về phía trước, Tiểu Hà ở gần Hà Sơ Tam nhất, lúc này nghe thấy tiếng thở dài như không như có của cậu.

Hà Sơ Tam khom lưng cẩn thận nâng cô dậy.

“Đi thôi, Tiểu Hà. Đi phòng của cô.”

Cuối cùng cậu không liếc qua Hạ Lục Nhất, mặt không đổi dời Tiểu Hà rời đi.

Đèn nê ông trên hàng lang tỏa ra đủ màu sắc, hỗn loạn nhấp nháy, giống như tâm trạng hỗn loạn lúc này của cậu. Cậu bị một tát này đập nát tất cả xúc động và nhiệt huyết. Thậm chí còn khắc sâu sai lầm của mình vào trong ý thức.

Cậu được một tát lại muốn tiến lên một trượng, rất khinh suất không suy nghĩ kỹ càng, quá ngây thơ khờ khạo. Người này, là một người thân đồng da sắt hung hãn kiêu ngạo, đối với chuyện tình cảm đều nhu nhược và trốn tránh, thậm chí còn có thể chấp tay đem một người mình yêu sâu đậm hơn mười năm giao cho người khác, vậy Hà Sơ Tam cậu đã tính là gì?

Là cậu đi nhầm mở đầu, vậy cậu cũng không ngại đi tiếp.

...

Thôi Đông Đông vác bản mặt bát quái nhảy nhót tới, người còn chưa tiến vào phòng mà tiếng đã tới: “Lão đại à! Nghe nói đêm nay anh bức lương vì xướng!”

“.....” Hạ Lục Nhất ngồi trên ghế tựa uống hồng tửu mà cô tư tàng, một đôi chân dài vắt trên mặt bàn, mặt xanh mét, không nói không rằng..

Thôi Đông Đông sung sướng khi người khác gặp họa, ném một liều thuốc qua cho hắn rồi tiếp tục pha trò: “Một năm này anh không tìm tới Tiểu Hà, vừa đến thì lại ném cô ấy qua một bên, đã vậy còn tìm một trai zin làm người tình mới cho cô ấy. Quá tàn nhẫn đi?”

“Tôi sẽ không bạc đãi cô ấy.” Hạ Lục Nhất bực mình nói: “Huống hồ tôi thấy cô ấy diễn trông cũng rất vui.”

“Tôi nói này, anh có quá tàn nhẫn với thằng nhóc kia không?” Thôi Đông Đông nói.

Hạ Lục Nhất ngậm thuốc, ngẩng phắt đầu nhìn cô. Thôi Đông Đông nhún vai, làm vẻ “Anh khỏi giả vờ tôi đều biết”.

Hạ Lục Nhất khó chịu búng tàn thuốc. “Mẹ nhà cô, biết cái gì!”

“Tôi biết thằng nhóc kia phải lòng anh nha.” Thôi Đông Đông nói.

“Đệt! Đừng có nói bậy!”

“Haiz, Tiểu Lục Tử!” Thôi Đông Đông chen vào ngồi bên ghế, một phen ôm bả vai hắn, thăm thía nói một câu, “Đông Đông tỷ nhà anh dù gì cũng là phụ nữ, cậu có biết cái gì gọi là trực giác phụ nữ không? Thằng nhóc kia ôm tâm tư gì, tôi đã sớm biết!”

“.....” Hạ Lục Nhất.

“Năm đó cậu ta công anh giấu đi, bị chĩa súng vẫn giúp anh truyền tin, anh muốn nói đó vì anh đã cứu cậu ta một mạng thì tạm nghe được. Nhưng một năm sau thì sao? Người ta đường đường là sinh viên danh giáo, tiền đồ mở rộng, mỗi ngày đều lẫn lộn với một đám xã hội đen—— nếu không phải phải lòng anh thì chính là đang nằm vùng.”

“Đệt!” Hạ Lục Nhất nói: “Đó là tâm tình lão tử tốt, thu hắn làm mã tử! Hắn muốn qua bồi lão tử vui vẻ mà thôi!”

Thôi Đông Đông hết thuốc chữa đành nhún vai, chỉ đành thả sạt kẽ: “Vâng, ngày đó cùng xem Bó già , tôi đi wc về. Tất cả mọi người nhìn màn hình, chỉ có cậu ta nhìn chăm chăm vào anh, ánh mắt kia ẩn ý đưa tình... chắc chắc...”

“...” Hạ Lục Nhất chưa nhận ra điều này!

Hắn không biết nói gì chỉ vịn tay vào ghế dựa, cắn răng hồi lâu, “Mẹ nó, hóa ra cô sớm biết hắn lén la lén lút! Mà không nói cho tôi?!”

“Sau đó anh cũng phát hiện ra cậu ta có tình ý với mình rồi sao!” Thôi Đông Đông nhún vai. “Cậu ta biểu hiện rõ ràng như vậy, anh không phát hiện ra? Chắc chứ?”

“...” Quả thật Hạ Lục Nhất đã phát hiện ra.

Hạ Lục Nhất không lời nào để nói, phiền não tựa vào ghế hút thuốc. Thôi Đông Đông thuận thế ngồi lên bàn làm việc, nhàn nhã nói: “Sao? Anh không có ý với cậu ta?”

“Không phải cô mở thiên nhãn sao! Cái này cũng nhìn không ra?!”

Thôi Đông Đông nói: “Cái này tôi đúng là nhìn không ra. Theo kinh nghiệm quá khứ của tôi, anh càng có ý với ai thì càng trốn người đó thật xa. Tôi coi anh không chỉ không trốn cậu ta, mà còn thường xuyên cao hứng hẹn cậu ta ra ngoài hẹn hò...”

“Hò cái rắm!” Hạ lão đại đập ghế!

“Rồi rồi rồi, không phải hẹn hò là anh em tụ hội.” Thôi Đông Đông nói. “Giấu cái rắm!”

“...” Hạ lão đại xanh mặt vịn vào tay ghế, chăm chú suy tư có nên đổi phó đường chủ hay không.

“Cho nên cuối cùng anh có ý gì đây?” Thôi Đông Đông nói.

“Tôi không có ý gì với hắn! Càng không có ý ‘này nọ’!” Hạ Lục Nhất nói, “Hắn chính là mã tử tôi thu!”

Thôi Đông Đông thoáng nhướn mi, gật đầu thờ dài: “Anh thật tàn nhẫn!”

Hạ Lục Nhất không để ý tới khiêu khích của cô, khó chịu nói: “Hắn là đọc sách quá nhiều nên đầu óc có vấn đề, cứ khai bao cho hắn là được rồi!”

Thôi Đông Đông lại thở dài một tiếng: “Hạ lão đại, nếu khai trai có hiệu quả thì trên đời này sao còn nhiều kẻ si tình như vậy. Năm đó anh khai qua chưa? Có hiệu quả không?”

Hạ Lục Nhất đột nhiên sầm mặt: “Đủ rồi.”

Thôi Đông Đông nhún vai, vô cùng thức thời đổi đề tài: “Tay anh sao vậy?”

“Có người giả mạo làm người Tiểu Mã cướp bóc ở địa bàn Kiều Kỳ đường.”

“Phì Thắt?”

“Không giống. Người này muốn làm loạn để Sai lão tìm tôi phiền toái. Lấy chỉ số thông minh của Phì Thắt, sẽ không nghĩ ra cách này.”

“Cũng có khả năng là Sa Gia Tuấn ra chủ ý cho gã.”

Hạ Lục Nhất lắc đầu, “Tranh giành tới giờ đều không muốn Sai lão nhúng tay đến. Tuy Sa Gia Tuấn không phải đồ tốt gì nhưng làm người coi như sông phẳng, hắn là hiểu được quy củ này. Hướng hồ một khi Sai lão để ý chúng ta, khó tránh khỏi phải chú ý đến Phì Thắt và Sa Gia Tuấn, hai người họ sẽ không tự bê đá đập chân mình như vậy. Cái kẻ này đi một đường vòng như vậy, mục đích không giống như tranh địa bàn.”

Thôi Đông Đông trầm ngâm một trận, “Tôi tìm người thăm dò.”

“Còn có, ‘Giày Rơm’ bên kia khả năng không phải người Nguyên thúc, cô để ý gài thêm mấy người mình vào đó.”

“Ok,” Thôi Đông Đông nói, vắn vắn lưng, đứng dậy nói: “Không có chuyện khác thì tôi đi, một đêm xuân giá đáng ngàn vàng!”

“Cút đi.” Hạ Lục Nhất nói.

Thôi Đông Đông dáng điệu uyển chuyển lượn vòng, mặt hướng cửa, đi nhanh ra: “Đúng rồi, Tiểu Hà là người anh tự dâng, người khác anh lại chướng mắt. Tôi khuyên anh vẫn nên ngủ một mình trên sofa đi, một đêm xuân tự tay mà quay!”

Hạ Lục Nhất giờ tàn thuốc ném về phía cô, bị cô đóng cửa cản.

Hạ lão đại sát khí đạt max, bởi vì cuối năm nhiều sự vụ, bận rộn đến mức tối đầu tối mũi, phiền càng thêm phiền. Vốn hôm nay tính đi thả lỏng một phen, đi xem phim rồi đánh bóng một trận thống khoái tinh thần——Hắn không thể không thừa nhận, đa số thời gian ở bên thằng nhóc này đều rất thoải mái sung sướng——ai ngờ cả tối lại náo loạn thành dạng này, cả ngày hết hứng để mà làm việc!

Hắn vỗ mạnh lên mặt bàn, vô cùng khó chịu ngửa người dựa vào ghế, khó chịu một hồi lâu, sau đó nhìn miệng vết thương rỉ máu ở tay trái.

“Đệt!” Hắn mắng một tiếng với tấm vải được cẩn thận băng bó đó.

Hà A Tam chó má! Lão tử mệt muốn chết mà còn tự tạo thêm phiền! Thành thật đập đầu bái đường với lão tử làm tiểu đệ quy củ không phải là xong sao?! Mạo nó thằng nhóc ăn gan hùm gan báo này, còn muốn trèo lên làm ‘đại tẩu’?! Lão tử là người mà mi muốn truy là truy được sao?!

Hạ Lục Nhất bụng đầy oán niệm, lại nghĩ đến hiện giờ Hà Sơ Tam đang mây mưa trên giường Tiểu Hà lại thêm một bụng hỏa khí——Hắn tuổi còn trẻ hai mươi mấy tuổi, vất vả lắm mới nuôi dạy lớn một cún con như vậy, còn phải tiến hành xác định giới tính chính xác, đến cả chuyện lên giường cũng phải bắt thượng mới thượng!!

Thảm thương không nở nhìn!

Hạ Lục Nhất hung hăng đập lên bàn một cước! Khó chịu dùng bàn tay bị thương đỡ trán, phát giác một hồi lâu rồi thả tay vào trong túi quần, sờ soạng móc túi da ra.

Rút tấm ảnh hân chụp chung với Tiểu Mẫn đặt trên bàn, hân nâng cao ví, xuyên thấu qua ô plastic hơi bản nhìn ảnh người bên trong.

Nam nhân kia trầm mặc không nói như ẩn trong màn khói trắng, vẫn khắc sâu đau đớn trong lòng hân, khắc sâu đến mức mỗi đêm lạnh lẽo đều giật mình tỉnh giấc. Hân không biết quên như thế nào, cũng không biết nên bắt đầu như thế nào. Hân không biết làm thế nào mới đúng, cho nên chỉ đành bỏ qua không nghĩ đến.

Nhưng thăng nhóc gan lớn bằng trời kia, lại muốn bức hân.

Tay phải không thể chịu được lực, cử động một lúc đã bắt đầu hơi đau nhức. Hân trầm trầm thở một hơi, nhắm mắt, nhẹ buông tay, ví da mở rộng rơi xuống, nện thẳng vào mặt hân.

.....

Hạ lão đại bị chuyện tình yêu quấy nhiễu, lẫn lộn ở sô pha cả đêm hút thuốc. Sáng hôm nay, trên áo sơ mi đều là tàn thuốc.

Hân xuống lầu tắm rửa, lại sai người ra ngoài mua một bộ quần áo để thay. Tập trung tinh thần, làm ra vẻ mặt tỏa sáng, bộ dáng diễm võ dương oai đi vào phòng Tiểu Hà thị sát.

Tiểu Hà mặc sạch sẽ, im lặng ngồi bên giường sửa sang đĩa nhạc, nhìn giống như rời giường đã lâu.

“Người đâu?” Hạ Lục Nhất quan sát bốn phía, nhú mày nói.

“Đi rồi, cậu ta nói muốn về nhà viết luận văn.” Tiểu Hà nói.

Hạ Lục Nhất “Chặc!” một tiếng. “Tôi hôm qua biểu hiện hân như thế nào?”

Tiểu Hà nói: “Cậu ta cũng thích nghe Audrey Hepburn hát.”

Sắc mặt Hạ Lục Nhất cứng đờ: “Không phải nói cô bồi hân lên giường sao?”

Tiểu Hà lắc đầu: “Cậu ta nghe hát một giờ rồi ngủ.”

Hạ Lục Nhất sắc mặt cương cứng chuyển lạnh, thấp giọng lạnh lùng nói: “Hân biết?”—— chuyện hân và Tiểu Hà.

Tiểu Hà vội vàng lắc đầu: “Không có! Em không nói cho bất cứ ai! Là cậu, ách, cậu ta nói...”

“Nói gì?”

“Cậu ra nói hành vi làm trước hôn nhân này là không đúng...”

“Đệt, cái bản chất mẹ già đó!” Hạ Lục Nhất mạnh mẽ rít gào lên một tiếng suýt rạn tường! “Giả trang trình tiết chó má gì! Cô không cưỡng được hân sao?!”

Tiểu Hà rất ủy khuất: “Vóc dáng cậu ta cao, lực lại lớn, em không cưỡng được cậu ta. Em cởi hết trước mặt cậu ta, cậu ta còn không thèm liếc, còn nói ‘Tình yêu là bắt đầu từ hẹn hò’.....”

—— Hò cái con mẹ chúng mày!

“Rầm!” Hạ Lục Nhất đập một quyền lên tường! Mặt tường đáng thương lập tức rơi đầy bụi!

Miệng vết thương đau nhức tràn đến, bị hân nghiêng răng nghiêng lợi nhện xuống!

Tiểu Hà thấy lão đại sắp bạo khí, vội vàng an ủi: “Cậu ta nói có hảo cảm với em, muốn hẹn cuối tuần đi dạo phố.”

“...”

Hảo cái rầm! Dạo phố cái rầm!! Hẹn hò cái rầm!!! —— Hạ lão đại rống gào trong lòng —— Hà A Tam chó má! Cậu cứ giả vờ đi! Mẹ nó ảnh đế Oscar!!!

“Tóm lại tôi mặc kệ cô làm thế nào! Nhất định phải cưỡng được hân! Hân muốn yêu thì bồi hân yêu! Hân muốn dạo phố thì bồi hân dạo! Lão tử ngược lại muốn xem hân dạo thành cái dạng gì!!” Hạ Lục Nhất cá giận nói.

Tiểu Hà nghiêng đầu, dịu ngoan mà nhu thuận nói: “Vâng, em hiểu.”

Sắc mặt Hạ lão đại tối đen đóng sầm cửa mà đi! Tiểu Hà bình tĩnh xoa lỗ tai, trầm mặc mà lại bình tĩnh ngồi trở lại giường, cúi đầu sửa sang đĩa nhạc.

Tính cách ổn trọng này, cô gái nhỏ quá mức kín đáo, chưa từng nói dối Hạ Lục Nhất. Đây quả thật đều là mấy lời Hà Sơ Tam nói, chỉ là cô chưa chuyển đạt hoàn toàn hết ý mà thôi.

Cô là Hồ Thanh Hà đúng không? Tôi là bạn học tiểu học của cô – Hà Sơ Tam, cô còn nhớ rõ tôi không? Trước đó chúng ta đều ở trong thành Giao Long, lúc cuối cấp thì cô bỏ học. Cô còn nhớ A Vĩ ở lớp kế bên không? Giờ cậu ấy theo tôi làm công ở một quán ăn, thường thường nhắc cô với tôi...

18. Chương 17

Hà Sơ Tam thái độ làm người sòng phẳng, nói làm là làm, quả thật cùng Tiểu Hà nói chuyện “yêu đương”. Chiều thứ bảy bọn họ hẹn gặp nhau ở cổng Đàn Hương các. Hà Sơ Tam nguy trang thành tinh anh: đeo cặp kính, xách túi da công văn cũ, một thân tây trang giá rẻ, thon gầy đứng giữa một đám oanh yến——quả thật như hạc giữa bầy ‘gà’. Trong tiếng trêu đùa của đám chị em, cậu ngại ngùng mỉm cười dặt tay Tiểu Hà, cứ như vậy mà lộ liễu dẫn người đi.

“Nên tính cô ấy nghỉ hay tính lương trên phố vậy?” Quản lý đại đường hỏi Thôi Đông Đông.

“Đương nhiên là tính lương trên phố.” Thôi tổng quản lý nói: “Phục vụ VIP đặc biệt, tính phí gấp đôi, ký vào mục lão đại!”

Hạ lão đại đang ở trong văn phòng tổng công ty, đánh một tiếng hắt xì hơi kinh thiên động địa! Tùy tay xé một tờ giấy lau nước mũi, hắt chà đến đỏ mũi, trong lòng tràn đầy khó chịu.

Hạ lão đại y mình thân thể rắn chắc, dưới ‘độ ấm’ giảng sinh còn dám mặc một kiện áo sơ mi tùy tiện ngủ ở sô pha một đêm, sáng hôm sau bị Hà lưu manh chọc tức một trận, trong nóng ngoài lạnh, đến chiều hôm đó thì phát sốt. Hắn không nói cho cấp dưới cũng không đi bệnh viện, thuốc cũng lười uống, tự mình bọc chăn ngủ đầu gối như chết hai ngày ở nhà, ngọt đến đầu đầy mồ hôi lạnh. Sốt cao qua đi, thì tự giác nghĩ rằng mình đã khỏe lại tám chín phần, bình thần ung dung đến công ty thị sát nghiệp vụ. Vừa thị sát vừa lau nước mũi.

Tiểu Mã vội vàng gọi điện thoại báo tình hình: “Lão đại! Tên nhóc họ Hà kia cùng Tiểu Hà đi ‘hẹn hò’ thật.”

Hạ Lục Nhất vô cùng khí thế hít mũi: “Phái người theo dõi cho tao, ngược lại tao muốn xem hắn ‘hẹn hò’ như thế nào—— đám đùa giỡn bịp bợm thì tóm về cho lão tử!”

“Vâng!”

Tiểu Mã có rất nhiều tai mắt, trước đó cũng đã nghe ngóng được chuyện đêm giảng sinh nhưng ngộ tính của vị hán tử này không cao như Thôi Đông Đông, ngây ngô không thấy nửa điểm kỳ quái, chỉ thấy Hạ lão đại thịnh tình mời khai trai, Hà Sơ Tam tiện nhân thích tác quái không chịu khai. Vì thế gã kiên cường chạy qua vượt mông ngựa, muốn thay lão đại thu thập Hà lưu manh.

“Lão đại, anh nhìn thằng nhóc này đúng là không biết này nọ! Anh có ý tốt dẫn hắn đi Đàn Hương các mở mang kiến thức, mẹ nó còn không nể mặt, còn muốn bắt cóc mã tử* nhà anh! Anh cứ nói cho em, em dứt khoát tóm bao tải ném hắn vào tầng hầm để mấy cô nước Nga cường hãn!”

(*Mã tử: Tức bạn gái, từ dùng của xã hội đen, mang nghĩa xấu)

“Cút mẹ mày đi!” Hạ Lục Nhất mang theo giọng mũi anh ách quát to: “Ai nói Tiểu Hà là mã tử của tao?! Ngủ mấy đêm thì thành mã tử hả?! Đêm nay lão tử ngủ với mày có tính không hả?! Còn con mẹ nó người Nga! Lão tử phiền nhất là mấy ả người Nga! Cả lũ cời đồ đều là lông, có thể dùng được sao?! Toàn ra chủ ý dở hơi... hắt xì!”

Tiểu Mã cách đầu dây bên kia bị nước miếng phun đầy mặt, tỉnh táo cúp điện thoại, ngược lại còn giận chó đánh mèo lên cấp dưới đang đứng tại hóng bên cạnh: “Mẹ mày! Vừa nãy là ai thả rắm!? Đứng lên cho lão tử!”

Vào một buổi chiều trời đông ánh mặt trời ảm áp, Mã tổng quản ở trước cổng bida nhà mình, vừa sấn tay áo xoa mặt chực vừa âm thầm u buồn — Mã gia nhà tôi cũng không muốn xen vào chuyện nhà người khác, còn lão đại nhà tôi đã đem thằng nhóc kia nhận làm con trai ruột, còn thiếu mức là không đội lên đầu, trực tiếp đổi tên họ thằng nhóc kia thành Hà Sơ Tam, lão tử nhìn không quen, lại không thể chọc thì sẽ trốn không nổi sao?!

Trên thực tế Mã tổng quản lý vừa không thể chọc cũng trốn không nổi, Hà Sơ Tam bên kia có động tĩnh gì, gã phải đều đặn thông báo cho lão đại: “Lão đại, thằng nhóc kia dẫn Tiểu Hà vào cửa hàng bách hoá.”

“Hắt xì! Mua gì?”

“Mua một tấm thiệp chúc mừng đưa cho cô ấy, chơi cái gì ấy!”

“Bớt nói nhảm thôi, tiếp tục dõi theo.”

Qua không bao lâu điện thoại lại đến: “Lão đại, thằng nhóc kia dẫn Tiểu Hà vào rạp chiếu phim.”

“Xem gì?”

“Hình như là A Phi chính truyền .”

“Hắt xì!” Không phải xem rồi sao, “Tiếp tục dõi theo.”

Qua hai giờ sau: “Lão đại, thằng nhóc kia ở ven đường mua đồ ăn cho Tiểu Hà.”

“Mua gì?”

“Trứng cá và trứng gà luộc. Mẹ nó đúng là nhóc nhà nghèo!”

“Hắt xì!”

Hạ lão đại cúp máy, tập trung tinh thần tiếp tục xem tài liệu, nhìn ánh hoàng hôn ngoài cửa sổ, ánh nắng chiếu đầy trời chính là thời điểm chạng vạng, điện thoại lại vang.

Hắn cau mày bối bối từ trong đồng giấy lau mũi, nhận cuộc gọi: “Lại đi đâu?”

“Ở quán ăn A Hoa, thằng nhóc kia lén lút dẫn Tiểu Hà vào phòng bếp đợi một giờ.”

“Ở bên trong ‘làm’ chưa?”

“Chưa cứng nên cũng không rõ nữa, nhưng thằng nhóc kia hình như còn tự tay làm một bàn đồ ăn cho Tiểu Hà...”

“Hắt xì——!!”

Hạ lão đại đánh một tiếng hắt xì kinh thiên động địa, đầu óc choáng váng như dính hồ — sau đó một tay ném điện thoại đi động ra ngoài!

“Đệt!”

Đưa thiệp chúc mừng, xem điện ảnh, mua đồ ăn vặt, tự tay nấu cơm, trình tự này giống y như đúc, còn cái câu ‘Tình yêu là bắt đầu từ hẹn hò’ kia...

— Chán sống rồi, biết rõ có người theo dõi nên cố ý ám chỉ trước đó bọn họ cũng giống như ‘hẹn hò yêu đương’ sao!

Hạ lão đại ngả ra phía sau, một cước đạp lên bàn! Khăn giấy lau mũi bị vo thành một đồng rải đầy trên mặt đất!

Cút mẹ mày đi Hà A Tam!!

“Hắt xì!”

Hạ lão đại tức giận phát điên, đêm đó sốt cao tái phát. Vị lão đại này không nói một tiếng mà trở về nhà, ăn hai bát thịt bò rồi lăn ra ngủ, ý đồ ‘ngủ là phương thuốc giải bách bệnh’, kết quả ngủ không dậy nổi. Mấy bảo tiêu ở dưới lầu đợi đến giữa trưa đều không thấy người, cho rằng lão đại bị người ám sát trong phòng thì mạnh mẽ phá cửa xông vào, phát hiện lão đại đang bọc mình trong chăn. Đã vậy hắn còn có thể nửa tỉnh nửa mơ được súng, có chí muốn bắn đứa nào có can đảm muốn bỏ lại gần đây. May mà mấy tên bảo tiêu được nhận chân truyền của Tiểu Mã, đối mặt với chuyện hi sinh không cần thiết đều tránh nhanh như gió.

Thôi Đông Đông mang bác sĩ tư nhân vội vàng chạy đến, đuổi hết đồng bảo tiêu vô dụng chưa định lại hồn ra ngoài, sau đó lưu loát tước vũ khí rồi ấn Hạ lão đại xuống giường—— không phải thân thủ cô hơn mấy bảo tiêu kia, chủ yếu chỉ có mình cô là dám túm gáy lão đại mà thôi, còn dám mắng lão đại: “Nằm xuống! Thành thật nằm đó cho bà đây nhanh!”

Đến khi Hạ Lục Nhất tỉnh dậy, thì thấy Thôi Đông Đông vắt chân ngồi trên ghế bên giường, vô cùng khí phách mà lưu lại trên tường một lỗ đạn thủng.

“Tôi nói này, lão đại! Anh có biết thế nào gọi là ‘không thể tự lo’ không? Anh chính là điển hình không tự lo cho bản thân đấy.” Thôi phó đường chủ trong màn sương lờ mờ mà thắm thía nói: “Trước khi anh tùy tiện hại chết lão đại nhà chúng tôi thì xin anh, tự tìm bạn đời cho mình đi.”

Hạ Lục Nhất ngại phiền dùng tay tóm lấy chăn đắp lên đầu.

“Tôi thấy tên nhóc họ Hà kia tầm tầm, thông minh lại thận trọng, ít nhất cũng không bỏ đói hay bệnh chết anh. Muốn tạm dùng hắn không?”

“Câm miệng, cút!” Hạ lão đại chôn đầu trong chăn khàn khàn hạ lệnh.

Thôi phó đường chủ không nói thêm nữa câu, tiêu sái phát áo bỏ đi. Chỉ là vào buổi tối khi Tiểu Mã vội vàng mang một hộp cơm tinh xảo muốn chạy đến vấn an lão đại, thì phía sau lại mang theo một Hà Sơ Tam đeo cặp sách!

Hạ Lục Nhất xiêu vẹo tựa đầu giường vừa hút thuốc vừa xem TV, vừa thấy hai người tiến vào, dùng mắt đao đi giết Tiểu Mã.

Tiểu Mã rút cổ: “Lão đại! Cái này không liên quan tới em! Đây, thằng kia, tự mày giải thích đi!” Đặt hộp đồ ăn trong tay xuống, nhanh chóng chuẩn mất.

“Tôi nghe Tiểu Hà nói anh bị bệnh.” Hà Sơ Tam buông mắt nói. “Nên đến thăm anh, Lục nhất ca.”

Hạ Lục Nhất hữu khí vô lực liếc qua cậu rồi mặc kệ. Lão nhân gia nằm giường là chuyện chỉ có mấy tâm phúc biết, Tiểu Hà vẫn chưa đủ tư cách—— trăm phần trăm là Thôi Đông Đông giở trò quỷ phía sau.

Hà Sơ Tam ngoan ngoãn lấy ra một cặp ***g được bao bằng vải bông từ trong cặp sách nhỏ, mở nắp, mùi hương cháo thịt nạc trứng muối lập tức lan tỏa khắp gian phòng. Cậu múc cháo vào bát rồi để lên đầu giường, lại mở hộp thức ăn xa hoa của Tiểu Mã mang đến, bên trong đủ loại thức ăn lót dạ và một bát cháo hoa.

“Lục Nhất ca, anh ăn cháo hoa hay cháo thịt trứng muối?”

Hạ Lục Nhất không thèm nhìn qua cậu, tùy tay cầm bát cháo thịt trứng muối—— không phải hắn có ý nể mặt Hà Sơ Tam mà là có thịt thì ai muốn uống không.

Hà Sơ Tam lấy một bao giấy dầu nhỏ trong cặp, mở ra là một đồng dưa muối. “Ba làm củ cải muối, nhìn khó coi nhưng rất thơm, anh nếm thử đi.”

Hạ Lục Nhất không để ý đến cậu, chiếc đũa gắp củ cải thảo kim ngọc ở trong hộp đồ ăn của Tiểu Mã.

Hà Sơ Tam thành thật ngồi một bên nhìn hắn, chờ Hạ Lục Nhất xì xụp hết một bát cháo mới đổ thêm một bát nữa cho

Hạ Lục Nhất, mắt thấy Hạ lão đại ăn lững lờ, tâm tình hắn là tốt hơn trước, mới mở miệng nói: “Lục Nhất ca, xin lỗi, tối hôm đó tôi không nên cãi nhau với anh.”

Hạ Lục Nhất ngừng đùa không nói chuyện, mặt không đổi gương mặt nhìn cậu.

Hắn không mở miệng nhưng nhìn cũng đã hiểu—— vấn đề hai người họ đâu phải chỉ là cãi nhau là xong? Đùng giả trang, Hà A Tam!

Hà Sơ Tam vẻ thản nhiên nhìn lại hắn, bộ mặt thuần lương, lời nói thành khẩn mà chân thành tha thiết, một bộ biết sai rồi sửa: “Tiểu Hà là cô gái tốt, tôi và cô ấy ở một chỗ rất vui vẻ, cảm ơn anh Lục nhất ca.”

Hạ Lục Nhất thoáng nhíu mày, quét mắt mấy vòng qua cậu, thật sự không nhìn ra sơ hở của vị ảnh đế này. Cuối cùng hắn hừ lạnh qua lỗ mũi, xem như nhận lời giải thích và cảm ơn của Hà Sơ Tam.

——Chỉ cần quay về chính đạo, không bị tà ma phụ thể làm bậy cái gì thì hắn vẫn có thể miễn cưỡng tiếp tục làm lão đại của cậu.

——Chỉ là hắn vô cùng hoài nghi tên nhóc này có thật hay không đã quay về ‘chính đạo’.

Hắn vừa uống bát cháo thứ hai, vừa dùng khước mắt liếc qua Hà Sơ Tam. Lần này tên nhóc này quy củ hơn nhiều, không lén la lén lút nhìn hắn, nói xin lỗi xong lại nghe tiếng hừ lạnh của hắn thì giống như yên tâm mà bắt đầu hứng trí quay đầu nhìn chăm chăm vào TV.

Tập trung tinh thần nhìn nửa ngày, cậu ta mới giống như chú ý được trong phòng còn có một lão đại cần chiếu cố, quay đầu nói: “Lục nhất ca, đồ ăn đủ chưa? Còn muốn gì nữa không?”

Hạ Lục Nhất tùy tay ngăn, ý bảo không cần. Hà Sơ Tam thấy vậy thì thu dọn, cũng không nói mấy lời vô nghĩa chọc hắn phiền lòng, chỉ đẩy giấy dưa muối tới. Dưa Hạ Lục Nhất gấp một cái, ghét bỏ bỏ một miếng nhỏ vào miệng—— đây coi như là giảng hòa.

Chờ đến khi hầu hạ hắn ăn xong cơm, Hà Sơ Tam xu dọn bát đĩa và hộp thức ăn, lúc muốn đi thì do dự nói: “Lục Nhất ca, cuối tuần anh có rảnh không? Có bộ phim m...”

“Không rảnh.” Hạ Lục Nhất quyết tâm bóp chết tất cả đầu mối ái muội, trước khi Hà Sơ Tam khai trai đều không muốn tiếp xúc đơn độc gì với Hà Sơ Tam, không kiên nhẫn nói: “Tìm mã tử của cậu đi.”

“Tiểu Hà không phải mã tử của tôi.” Hà Sơ Tam thoáng xấu hổ giải thích nói: “Chúng tôi mới bắt đầu hẹn hò. Vậy tôi cùng cô ấy đi xem trước, nếu xem hay thì nói cho anh.”

“Miễn, gần đây bận rộn.” Hạ Lục Nhất nói. “Không có chuyện gì thì đừng đến tìm tôi.”

“Được.” Hà Sơ Tam nói, vẫn là bộ mặt thuần lương như trước, nhìn không ra nửa điểm thất vọng. “Tôi đây không quấy rầy anh Lục nhất ca, tôi trở về. Anh chú ý thân thể, tỉnh dưỡng cho tốt. Còn nữa, đừng hút thuốc.”

Hạ Lục Nhất hừ một tiếng, ý là cậu có thể cầm miệng cút.

Chờ tiếng bước chân Hà Sơ Tam trầm trầm xuống lầu, hắn mò điều thuốc ở trên tủ đầu giường, ngong nghênh châm, phát ngốc nhìn TV, đột nhiên cảm giác rất khó chịu.

—— chán sống rồi hay sao, vừa nãy không hề thấy nửa điểm sơ hở, đã vậy lúc nói đến Tiểu Hà còn đỏ mặt, nhanh như vậy đã chuyển tính?!

Hắn hút thuốc ấn điện thoại đầu giường: “A Vĩnh? Thằng nhóc kia đi chưa?”

“Mới vừa đi xong, lão đại.”

“Có hỏi gì không?”

“Không có, hắn đều không nói chuyện với ai cả.”

Sắc mặt Hạ Lục Nhất âm tình bất định nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, A Vĩnh đợi nửa ngày hỏi: “Lão đại?”

“Mày lái xe đuổi theo hắn, đưa hắn trở về.” Trời quá tối, từ đây đi bộ về thành Cửu Long không an toàn.

“Vâng!”

“..... Khoan đã!”

“Lão đại còn có phân phó?”

“Khỏi đưa.”

Hạ lão đại cố gắng ngoan tuyệt một lần—— không thể đối tốt với thằng nhóc này, miễn để cậu ta hiểu sai ý!

Hạ lão đại nói bận rộn không phải là giả, sau giáng sinh hắn thật sự rất bận, nằm rồi trên giường chưa đến một ngày thì không thể không xanh mặt bò lên chủ trì đại cục. Thời gian như một quả bóng đánh một cú bay vèo đi, thời gian mấy tuần chớp mắt mà qua. Chuyện chủ mưu có ý nháo loạn trên địa bàn của hắn vẫn chưa thể tra ra, mà chữ vị nguyên lão trách cứ việc hắn khuếch trương quá nhanh, gây thù quá nhiều, tạo chú ý cho Sai lão càng lúc càng tăng, Hạ Lục Nhất lại phải Thôi Đông Đông đi dỗ mấy vị trưởng lão, tùy ý nên đánh nên thưởng nhưng tuyệt đối không lùi một bước.

Trọng điểm của hắn chính là đả kích Phì Thất, trước tết âm lịch đại chiến một trận, dẫn mấy người đến chọn một vùng. Hắn cố ý điều ‘hồng côn’ mà Cát lão xếp vào đi xung phong, tên nhóc kia không những không chết không tàn, đã vậy còn không chịu thua kém, liên tiếp đập loạn ba câu lạc bộ đêm của Phì Thất, vác về một bao tải tiền mặt.

Hạ Lục Nhất dẫn ‘hồng côn’ đi ôn tuyền, trong phòng ôn tuyền sạch sẽ rộng lớn, chỉ có hai người họ.

Hạ lão đại lười nhác ngửa đầu tựa bên bờ ao, trên mặt đắp một chiếc khăn lông ướt, trên thân có đủ loại vết sẹo cũ bị hun đỏ, vì được ngâm nóng thoải mái mà hiện lên vô cùng dữ tợn.

Vị huynh đệ này vừa tiến đến thì bị vết sẹo đầy mình của Hạ lão đại làm cho kinh ngạc nhảy dựng, nhớ tới truyền thuyết ‘tết nhi đồng đen, huyết tu la song đao’, nhất thời lạnh sống lưng, ý thức được vị lão đại này quả nhiên từ một biển đao biển máu mà giết ra. Gã vắt khăn quanh thắt lưng, nơm nớp lo sợ xuống nước.

Hơi nóng bốc hơi trong phòng, nước ấm nấu đến xương cốt đều nhuyễn, Hạ lão đại lại như cũ ngồi đối diện gã, không nói một lời. Gã nhìn tư thái bất động của lão đại, bắt đầu thấp thỏm.

Cuối cùng Hạ Lục Nhất mở miệng, thanh âm trầm thấp mà lãnh đạm: “Ngoại hiệu của cậu là Đại Ba Đầu?”

Đại Ba Đầu lập tức thẳng lưng đoan chính, “Thưa lão đại, trên đỉnh đầu em có ba vết sẹo lớn, trước đó bị người ta chém qua.”

“Sau đó cậu chém lại?” Hạ Lục Nhất nói.

“Thưa lão đại, chém lại.”

“Giờ hắn cũng đại tam đầu?”

“Không, giờ hắn không có đầu.”

Hạ Lục Nhất xì cười.

“Biết tôi gọi cậu đến có chuyện gì?”

“Lão đại nói rõ.”

“Cậu là tên nhóc có gan.” Hạ Lục Nhất nói, giọng nói qua khăn mặt hơi mơ hồ không rõ, “Anh hùng không hỏi xuất xứ, chuyện quá khứ tôi lười hỏi, chỉ nhìn xem cậu muốn đi hướng nào mà thôi. Đi đúng đường thì cậu không chỉ là Đại Ba Đầu mà là Đại Ba ca. Đi nhầm đường thì chính là không có đầu. Hiểu ý tôi chứ?”

Bởi vì lão đại luôn lười biếng đắp khăn mặt, hắn không thể nhìn thấy vẻ mặt chân thành của gã, nên Đại Ba Đầu cố ý dùng ngữ điệu vô cùng kiên định nói: “Hiểu, thưa lão đại.”

“Ra ngoài đi.”

“Vâng!”

Ngâm ôn tuyền nửa ngày, nhận được một phen cảnh báo như không như có của lão đại, vị Đại Ba ca lòng đầy tâm sự này ra khỏi nước, cố sức bước đi ổn trọng, bộ dạng giả vờ trấn định kia, kết quả quá mức lè mề, nửa ngày mới qua chỗ rẽ hành lang.

Hạ Lục Nhất ở dưới khăn ướt nghẹn uất không nói, nghẹn đến mức đến đủ số gân xanh, mãi đến khi hẳn không nghe thấy tiếng bước chân mới đánh một tiếng hắt xì thật to! Gọi sổng cả một góc ao!

“Hắt xì——!”

Hắn kéo khăn mặt xuống, lau nước mũi tùy tay ném ra xa: “Đệt!”

Mọi nó, mũi ngứa muốn chết, nói chuyện như khóc, không dùng khăn mặt thì không thể mở miệng! Mà cái thằng kia cút thì cút nhanh lên chút cứ lẽ ra lẽ mề!

Tiểu Mã chân trần ba ba chạy vào: “Lão đại, Hứa tham trưởng gọi điện thoại hẹn anh ngày mai ăn cơm.”

“Mẹ nó.” Hạ Lục Nhất mang theo thanh khóc nức nở mắng. “Năm còn chưa qua mà đã đòi tiền! Để Thôi Đông Đông bồi lão, năm vạn khối hồng bao, nói tao đêm qua có việc bận bay gấp qua Thái Lan.”

“Lão đại.” Tiểu Mã ngồi xổm bên ao do dự đề nghị: “Anh có muốn tìm bác sĩ thử xem không? Em thấy mũi anh hơi mẫn cảm.”

“Mũi mẫn cảm còn phải trị sao?! Nhìn cái rầm!” Hạ Lục Nhất hùng chương chụp tới, bắn đầy nước lên mặt gã. “Đi lấy quần áo cho lão tử! Hắt xì——!”

Hắn đã bệnh lại còn bận, sau khi sốt cao đến nay đã hơn mười ngày, nước mũi vẫn không ngừng chảy, ngứa mỗi khó nhẹn, ngày qua ngày đều tối tăm mặt mũi, nên sớm đã ném cái tên nào đó thích chọc giận hắn ném ra sau đầu. Đến tận khi Tiểu Mã vừa hầu hạ hắn đeo caravat vừa nói: “Lão đại, cuối tuần là sang năm mới.”

“Ồ.” Hạ Lục Nhất hừ lên tiếng vò vò giọng mũi.

“Tối kia em phải về Quảng Châu, thứ hai tuần sau Đông Đông tỷ đi Thái Lan. Anh xem anh.....”

“Đều cút sớm đi!” Hạ Lục Nhất không quá để ý nói: “Đi tìm tài vụ nhận năm vạn khối, là hồng bao tao cho bà nội mày.”

“Đừng, đừng, không cần.” Tiểu Mã vội vàng nói: “Bà đã tám mươi mấy tuổi rồi, lão đại.”

“Bớt nói nhảm đi! Ra ngoài gọi xe.”

Tiểu mã vội vàng chạy ra ngoài, đi hai bước lại bò về, do dự nói: “Lão đại, anh xem, chúng em đều lo anh một thân một mình, ha ha ha... Anh có muốn về quê với em không?”

“Lão tử không thích về ruộng là bữa cho muối! Được rồi, để ý cái gì! Cút đi!”

Tiểu Mã lần được nửa mông lại đổ về, lắp bắp: “Lão đại, Đông Đông tỷ nói tên nhóc họ Hà kia lúc trước hỏi chị ấy, muốn mời anh đến nhà hắn đón tết? Anh muốn đi thật sao? Em thấy thằng nhóc đó lảm la lảm lét, không có ý tốt gì c.....”

Hạ Lục Nhất đập giày da về phía gã: “Đến lượt mày quần lão tử chắc! Cút!”

—— Lại nói, lão tử còn chưa đáp ứng đâu!

19. Chương 18

Hà Sơ Tam cũng biết không thể nghĩ chữ “hừ” kia của Hạ Lục Nhất thành đồng ý—— càng khỏi nói tối hôm đó bọn họ cãi nhau một trận, cho đến giờ vẫn đang giận dỗi. Hai ngày trước tết âm lịch, cậu gọi một cuộc điện thoại cho Hạ Lục Nhất, không hỏi người có tới hay không. Mà hỏi một câu vô cùng có kỹ xảo: “Lục Nhất ca, cơm tết niên trừ sủi cảo anh còn muốn ăn gì không? Gà Văn Xương Hải Năm có thích không?”

Hạ Lục Nhất đang ở trong tầng hầm chỉ huy A Vĩnh đánh người, ngậm điều thuốc nói: “Tùy.”

“VẬY CÁ HẤP NỮA NHÉ?”

“Ồ.”

Cúp điện thoại, Hà Sơ Tam lặng yên không một tiếng động cười cười với chiếc máy điện thoại. Hà lão đại ở bên kia đánh một tiếng hắt xì vang xa: “Hắt xì!”

A Vĩnh chợt ngừng tay, cùng một tên xui xẻo bị đánh kia ngẩng đầu nhìn hấn.

“Nhìn gì! Tiếp tục đánh!” Hà Lục Nhất trừng hai mắt, mím môi nhận giấy ăn từ tay A Bư, lau lau nước mũi, rồi tùy tay ném.

Hấn đỡ đầu óc choáng váng bước vào thang máy, lúc này mới bắt giác nhớ tới—— Đệt! Vừa nãy ai gọi điện tới? Hà A Tam? Lúc nào đã đáp ứng cậu ta vậy!

Oán thâm rồi lại oán thâm, do dự rồi lại do dự, chiều hôm ba mươi đó, hấn vẫn tự mình lái xe đến Đường lâu gần nhà Hà Sơ Tam, tìm một ngõ tắt dừng xe.

Hàng xóm bên này đều là hộ gia đình lâu đời ở thành Giao Long, hấn không muốn bị người khác nhận ra, nên đeo kính đen, mặc áo choàng dài giống như sát thủ lén lút đi lên lầu. May mà lúc này mỗi nhà đều đang chuẩn bị bữa cơm đoàn viên, thỉnh thoảng có mấy đứa trẻ vui đùa chạy chen qua chỗ hấn, vì trên ngõ tối om nên không ai để ý tới hấn.

Hấn còn chưa kịp gõ cửa, thì Hà Sơ Tam ở bên trong đã kéo cửa ra, mang theo vẻ mặt mỉm cười thoải mái nói: “Lục Nhất ca, năm mới vui vẻ.”

Hà Sơ Tam đã lâu không gặp người vui vẻ phát ra từ nội tâm như vậy, nhất thời sửng sốt mới đáp: “À, chúc mừng năm mới.” Sau đó tùy tay đưa một giỏ hoa quả cho cậu ta.

Hà Sơ Tam mời hấn vào phòng. Phòng ở không lớn, tổng cộng có một gian nhà chính rộng rãi lại bị tách ra thành hai phòng ngủ, nhìn trông sáng sủa hơn nhiều so với căn phòng hai gác sơ sài ở trong thành Giao Long kia. Hà nha sĩ trong lúc rảnh rỗi, cắt không ít giấy tình xảo dán trên song cửa sổ, xung quanh đều là giấy dán đỏ hồng, trên đầu TV còn dán một đồng tử Chiêu Tài mập mạp, vẻ mặt tươi cười hạnh phúc.

Ở giữa phòng có một chiếc bàn vuông nhỏ, trên mặt bàn có bày ba bộ bát đĩa, ở giữa là một đĩa cá lạng hấp gừng hành, thoang thoang tản ra từng hương khói trắng.

Đời này Hà Lục Nhất chưa từng trải qua một lễ mừng năm mới đơn giản ấm áp như thế này, trước đây vì cha hấn uống rượu nhiều, toàn đánh hấn và Tiểu Mãn đến thừa sống thiếu chết. Sau này ở trong biệt thự xa hoa, đều long trọng mà quạnh quẽ—— Thanh Long bận rộn công việc, thường phải rất muộn mới trở về, hấn và Tiểu Mãn đều ăn hết một bàn sơn hào hải vị, ăn xong thì lên giường ngủ là hết. Giờ phút này, hấn đứng trong một căn phòng nhỏ ngập tràn không khí tết, bất chợt có phần mờ mịt.

“Hà Lục Nhất ca anh ngồi trước đi, đồ ăn khác sẽ lập tức bưng lên đây.” Hà Sơ Tam tiếp đón: “Ba! Lục nhất ca đến!”

Hà Lục Nhất vừa mới thấy tiếng gọi này, theo phản xạ là cả hàm răng đau xót. Hà ba mang một chai rượu nếp đi ra, híp mắt đánh giá hấn một phen: “Chắc chắc chắc, Hà tiên sinh giờ đã là trùm xã hội đen rồi lại còn nể mặt quang lâm hàn xá, thật vinh hạnh cho kẻ hèn này, kẻ hèn này!”

Hà Lục Nhất đối với vị ba ba này, còn không có biện pháp so với thằng con, cương mặt nói: “Hà lão tiên sinh, mời ngồi.”

“Không dám không dám, người tới là khách, mời anh dùng trước.” Hà nha sĩ vô cùng nhún nhường.

“Ngồi đi.”

“Mời anh ngồi.”

Hai người ở trong phòng khách khiêm tốn một hồi lâu, ai cũng không chịu ngồi trước, mắt thấy Hà Lục Nhất sắp xù lông, Hà Sơ Tam lập tức bưng một đĩa gà Hả Nam đi ra: “Hai người đứng đó làm gì vậy? Mau ngồi đi. Ba, Lục Nhất ca mang hoa quả tới.”

“Không dám không dám, Hà tiên sinh khách khí rồi.” Hà nha sĩ nói: “Hà tiên sinh, nghe nói lần trước tôi sinh bệnh là anh lái xe đưa chúng tôi đến bệnh viện, lão hủ vô cùng cảm động. Không ngờ Hà tiên sinh tuy mang ‘việc buôn bán’ bên người, lại có tấm lòng nhân hậu như vậy...”

Hà Sơ Tam lại bưng một bát sủi cảo ở trong phòng bếp ra, cười nói: “Ba à, ba đừng khoe chữ nữa.

Hà nha sĩ trừng mắt: “Khoe chữ cái gì? Ba đây là lễ phép! Mày không có văn hóa thì người ta không có văn hóa sao!? Người ta là lão đại!”

Hạ Lục Nhất ê răng liên tục, cương mặt nói: “Hạ tiên sinh khách khí rồi, đưa hai người đi một đoạn đã tính là gì. Đó là công ơn người đã giúp đỡ ở trong thành trước kia.”

“Không đáng gì, không đáng gì, gần đây rằng Hạ tiên sinh đã tốt chưa? Đợi lát nữa ăn xong tôi giúp anh kiểm tra chút nhé?”

“Khụ! Không cần.”

“Hạ tiên sinh đừng khách khí như vậy, khám miễn phí! Không mất tiền!”

“Không cần.....”

“Hạ tiên sinh, rằng hàm là một bộ phận quan trọng của cơ thể chúng ta, không thể xem nhẹ...”

“Không..... Hắt xì!”

Trước khi bạo phát xù lông, Hạ tiên sinh ngửa mũi hắt xì một cái, Hà Sơ Tam bưng đồ chạy đến giải vây: “Ba, ăn cơm thì đừng nói chuyện. Xem TV đi.”

Hà nha sĩ không mở được phòng khám, đã ghen đến phát điên, thấy người sống thì như thấy vàng, chi chi chít chít muốn giành giải tầm quan trọng của rằng hàm cho Hạ tiên sinh nghe, lại bị Hà Sơ Tam nhét một bát canh vào trong tay, tạm thời im miệng, ném canh.

Hà Sơ Tam cũng múc một bát canh cho Hạ Lục Nhất, mộc nhĩ trắng ninh tuyết lê và bối mẫu Tứ Xuyên, thanh nhuận giải nóng, vô cùng hiệu quả với việc mũi nhảy nước. Cậu không đề cập tới công dụng của canh, chỉ quay đầu xem TV với ba, chờ Hạ Lục Nhất buông bát mới làm bộ không để ý đứng dậy múc thêm cho hẳn một bát khác.

Lần này Hạ Lục Nhất có chuẩn bị mà đến, lúc nào cũng đề phòng Hà Sơ Tam giở trò, không ngờ Hà Sơ Tam lại bình tĩnh thản nhiên, thỉnh thoảng sẽ hỏi hẳn gần đây có bận rộn không, Tiểu Mã ca và Đông Đông có khỏe chứ, mấy lời đối thoại linh tinh không hề có từ nào vượt ranh giới, nhìn thế nào cũng là một vẻ thành thật, không có tư tâm.

Trong phòng đốt lò sưởi, vô cùng ấm áp, Hạ Lục Nhất bị hơi nóng hun, sưởi ấm, thì bắt đầu thả tâm đề phòng, bắt đầu dồn lực chú ý đến đồ ăn—— Tay nghề của Hà choai choai cũng tầm tầm, đồ ăn bình thường nhưng cá hấp lại không tệ. Hạ lão đại nhịn không được mà hướng đĩa về nơi đó mấy lần, đến cái đuôi cá cũng không còn.

Hà Sơ Tam bắt động thanh sắc lật cá cho hẳn.

Hạ Lục Nhất một bên ăn cá, không nói gì. So với mấy lần ăn cơm đầy đối chọi gay gắt với Hà Sơ Tam trước kia, hôm nay hẳn không tiện phát tác trước mặt Hà nha sĩ, lại muốn kéo dài khoảng cách với Hà Sơ Tam nên khi trả lời đều loại bỏ vài câu, gần như không mở miệng, sắc mặt lãnh đạm, nhìn có vẻ khó gần. Cha con nhà họ Hà không để ý tới thái độ lãnh đạm của hẳn, thản nhiên ngồi ở đó lăm miệng, tán gẫu chuyện trong nhà.

Hà ba ăn không nhiều, chỉ một chốc đã buông đĩa, đổ rượu nếp vào bát không, nói: “Hà A Tam, Hà A Tam! Không phải ba mày không nói với mày! Giờ có tiền thì lớn rồi ha! Cuối tuần không đọc sách cũng không đi làm, rảnh cái là chạy ra ngoài theo đuổi bạn gái! Theo đuổi bạn gái còn chưa tính, đã vậy còn không biết dắt về nhà xem mặt! —— Hạ tiên sinh, rượu nếp nhà ủ, uống một ly chứ?”

“Không cần, tôi lái xe.” Hạ Lục Nhất nói, đưa kều bong bóng cá.

“Ách, rượu nếp cái, uống không say, Hạ tiên sinh đừng khách khí, đến đến, tôi kính anh một chén... Hà A Tam mày kéo ba làm gì! Có chuyện thì nói nhanh! Bà mày còn chưa nói xong đâu, ba mày sao còn không hiểu mày chứ! Mày để Hạ tiên sinh phân xử vụ này, tìm vợ mà không dắt về cho ba xem, cái này có hợp lý hay không!?”

“Ba!” Hà Sơ Tam hơi đỏ mặt: “Con và người ta còn chưa...”

“Uống! Chưa chưa cái gì! Ba nghe A Hoa thầm nói, mày từng đưa con bé về tiệm rồi! Lại còn tự tay nấu cơm cho người ta! Thằng ranh này không nói không rằng, theo đuổi con nhà người ta thành ra cái dạng này, ha?”

Không hiểu sao, Hạ Lục Nhất bỗng thấy ê răng, mặt không đổi nuốt thịt cá cuối cùng trong bát, đứng dậy đi WC.

Cha con nhà họ Hà vẫn hồ động đằng sau, Hà Sơ Tam giơ tay đổ rượu nếp trong bát Hạ Lục Nhất vào bát mình, nhỏ giọng nói: “Anh ấy bị cảm, không thể uống...”

Hà ba trừng mắt: “Ba mày đang nhiệt tình tiếp khách!” Sau đó dè dặt giọng nói: “Thằng ranh này, mày nhận tiền người ta sao? Cảm chút mà đã hầu hạ ân cần như vậy? Nói gì thì nói, cũng là xã hội đen, tiền không sạch sẽ ba mày không nhận!”

“Không nhận mà ba.” Hà Sơ Tam nói, lại múc thêm nửa bát canh vào bát Hạ Lục Nhất.

Hạ Lục Nhất ở trong phòng wc súc miệng, lau mặt đi ra, thì thấy Hà ba đang cầm cán thuốc gõ đầu con: “Ba mày kiếm tiền, còn không phải vì gom tiền cưới vợ cho mày sao!”

“Ba lớn vậy rồi đừng vất vả thêm nữa.” Hà Sơ Tam nói: “Con có tiền lương.”

“Lớn tuổi là sao hả?! Chê ba mày già?! Ba mày đang tuổi tráng niên! Thằng ranh này!”

Hạ Lục Nhất thấy cán thuốc liên tiếp đập lên trán Hà Sơ Tam, nhịn không được mà hỏi: “Sao vậy?”

“Ba muốn năm sau mở một tiệm tạp hóa.” Hà Sơ Tam che cái trán đỏ hồng. “Lục Nhất ca anh khuyên ông ấy dùm tôi đi.”

Hạ Lục Nhất chống lại Hà ba thì vừa đau đầu lại còn đau răng, khuyên khuyên cái rầm, uống một ngụm canh nhuận giọng nói: “Hà tiên sinh muốn mở thì cứ để ông mở đi, cậu cần làm gì.”

Hà ba lập tức cảm thấy Hà lão đại nhìn thuận mắt hơn nhiều, vô cùng thấu tình đạt lý: “Thấy không? Lão đại đều nói ok! Là ok! Tên ranh nhà mày cút qua một bên!”

Một bữa cơm cứ như vậy trôi qua ở trong sự lăm bằm lâu bầu của cha con nhà họ Hà. Hạ Lục Nhất nghe rất nhập thần, không chú ý mà uống hết ba bát canh to, ăn hơn nửa con cá, mười mấy miếng sủi cảo, nửa con gà, nửa đồ vật và hai bát cơm, chống đỡ đến mức nửa sống nửa chết, không thể không kiềm chế để không đánh ợ một tiếng, tránh ảnh hưởng đến hình tượng lão đại của mình.

Sau khi ăn cơm xong, thì có một lão Nhại ở lầu dưới tới cửa muốn mời cha con họ Hà đi dạo chợ hoa, Hà ba vui vẻ đồng ý, nói mấy vị chờ ở phía dưới, còn mình về phòng thay đồ. Hà Sơ Tam nói muốn ở nhà đọc sách, lưu lại trong nhà ở bên Hà lão đại.

“Năm ngoái tôi đã dạo qua, cũng không có gì cả.” Hà Sơ Tam vừa dọn bát đĩa vừa nói: “Lát nữa chúng ta lên mái nhà xem pháo hoa nhé, Lục nhất ca.”

“Cậu và ba cậu đi chợ hoa đi, tôi trở về.” Hạ Lục Nhất nói.

Hà Sơ Tam sững sốt một lúc, lập tức mỉm cười khuyên nhủ: “Còn sớm mà Lục Nhất ca. Người trên sân thượng không nhiều, rất thanh tịnh.”

Hạ Lục Nhất che cái bụng hơi nhô lên, chỉ cảm thấy mình không thể ở lại trong bầu không khí càng lúc càng âm áp này, có gì đó, giống như không hề thích hợp với hắn—— đó, chính là cảm giác của “nhà” khiến hắn nóng bức đến khó chịu!

“Tôi trở về còn có việc.” Hắn làm ra vẻ lãnh đạm nói, đứng lên cầm áo khoác của mình. Hà Sơ Tam lên trước hắn một bước, cầm lấy áo khoác, không đưa cho hắn: “Vừa ăn cơm xong, ngồi nghỉ một lát đi.”

Hạ Lục Nhất cầm lấy lại áo khoác: “Không cần.”

Hà Sơ Tam chớp mắt một cái, không cố níu kéo mà nói: “Vây, không làm lỡ chuyện của anh. Tôi tiễn anh xuống lầu, Lục Nhất ca.”

Hạ Lục Nhất tùy ý khoát tay: “Không cần, đừng để người khác nhìn thấy.” Rồi tiến lên một bước muốn kéo cửa, đột nhiên bị Hà Sơ Tam nắm chặt cánh tay.

Trong đầu Hạ Lục Nhất như một sợi dây kéo căng, theo bản năng dùng sức giật phăng lại! Quay đầu trừng Hà Sơ Tam.

Hà Sơ Tam vẻ mặt vô tội, bình tĩnh nói: “Chờ chút, có thứ này muốn đưa anh.”

Hạ Lục Nhất nhẩn nại đứng ở cửa, Hà Sơ Tam vội vàng vào trong bếp, không bao lâu sau thì mang một cặp ***g đi ra, là cái cặp ***g đựng cháo thịt nạc trứng muối lúc trước: “Hôm nay canh nấu hơi nhiều, tôi và ba đều uống không hết. Anh cầm để vào trong tủ lạnh đi, lúc nào muốn uống thì kêu bảo tiêu hâm nóng giúp anh. Để qua mấy ngày nữa là không uống được.”

Về mặt cậu hoàn toàn thản nhiên và chính trực, không đợi Hạ Lục Nhất mở miệng cự tuyệt, đã nhét vào trong tay hắn, chủ động kéo hắn ra ngoài cửa rồi lui về phía sau, mỉm cười nói: “Tôi đây không tiễn anh nữa, Lục Nhất ca, đi thông thả.”

Hạ Lục Nhất khoác áo khoác, cầm cặp ***g đi xuống lầu. Hắn đi trong ngõ tắt tối tăm, gió lạnh thoang thoang phất vào mặt, xoa dịu đi ấm áp trên mặt hắn. Dù là vậy, hắn vẫn không quen, muốn cởi áo để bản thân mình lạnh chút, lạnh như vậy mới chính là bình thường.

Hắn tùy tiện ném cặp ***g bên ghế phó, thấy cặp ***g đổ sang một bên thì thò tay dựng nó lên. Bất lực để tay lên tay lái, hắn ngẩng đầu tựa vào ghế ngồi, từ từ thở ra từng ngụm khí trắng.

.....

Hà Sơ Tam đứng trước cửa sổ, nhìn bóng dáng Hạ Lục Nhất dưới đèn đường, đeo kính đen vội vàng vào hẻm nhỏ nhưng qua một hồi lâu, chiếc xe đen ấy mới đi ra từ con hẻm đó.

Một hồi lâu đó, là thời gian một liều thuốc.

Cậu cúi đầu, dán mặt lên cửa sổ thủy tinh lạnh lẽo, nhếch khóe môi yên lặng cười. Giờ cậu đã biết phân lượng của mình trong lòng đối phương—— ít nhất đáng giá để hắn phiền nhiễu hút một liều thuốc trong xe.

Xa xa ở trên cảng bắn lên pháo hoa, từ các mái nhà che kín nhau, có thể thấy được từng tầng ánh sáng bắn trên không trung. Hà Sơ Tam ghé trên cửa sổ, ngón tay vuốt lên song cửa sổ, nhớ lại bộ dạng lúc đó vị lão đại xã hội đen cau mày tập trung lọc xương cá, nhin không được mà cười lên góc miệng, cảm thấy trong lòng vô cùng an bình và vui vẻ.

20. Chương 19

Trên đường về nhà, vừa qua chiếc đèn đỏ thứ hai, Hạ Lục Nhất phát hiện mình bị theo dõi.

Kể theo dõi đã trải qua huấn luyện, tiến hành đổi luân phiên hai chiếc xe, một chiếc đi cùng đường lớn rồi rẽ qua hẻm khác rồi đi, sau đó chiếc thứ hai đi lên thay thế. Sở dĩ trong thời gian ngắn ngủi như thế bị Hạ Lục Nhất phát hiện, bởi vì biển số xe rất ngứa mắt: Một cái hiệu 61 (lục nhất), một cái là r3 (A Tam).

Trong lòng Hạ lão đại bức bối, nhìn thấy biển số ‘tình yêu’ như thế thì càng phát bức, không nói hai lời thì đánh tay lái dựng vào chiếc A Tam.

Chiếc xe A Tam nhanh chóng giảm phanh, tránh được một kích nguy hiểm. Nó bị rút ở phía sau mấy mét, quẹo nhanh đầu xe, cướp đường mà chạy. Dù đã quẹo đầu xe nhưng Hạ Lục Nhất vẫn thấy rõ, hai hàng ghế trước ngồi hai thanh niên, đều rất lạ mặt.

Dám can đảm theo dõi lão đại ở địa bàn Kiêu Kỵ đường cũng không nhiều, Hạ Lục Nhất một mình đi ra ngoài nhưng vẫn có mấy thủ hạ âm thầm dõi xung quanh, vừa thấy tình huống tùy thời có thể chạy đến trợ giúp. Hắn quẹo tay lái, đạp qua đuôi theo.

Chó nhỏ theo đuôi lão hổ, giờ lại đổi thành lão hổ truy đuổi chó con, hai vị thanh niên trẻ ngồi trên xe A Tam không ngừng kêu khổ. Kỹ thuật lái xe của Hạ lão đại quá hung hãn, cần chết cũng không buông, từ

đường Cửu Long bám dai đuổi thẳng đến Vương Giác, trên đường còn đụng vào đuôi xe mấy lần, trực tiếp đụng cho A Tam kia cho nghiêng ngã mới thôi.

Càng đi về phía trước thì càng nhiều xe, hai chiếc xe rượt tông nhau thành một đoàn, không nhìn đèn xanh đèn đỏ, xuyên thẳng qua dòng xe cộ, tiếng xe phanh gấp hỗn loạn, tiếng còi la và tiếng gầm rú có ở phía xa, còn có tiếng kinh hô tránh ra của người qua đường.

Tết năm mới, lái xe nhanh như vậy quấy nhiễu dân chúng và đường phố khiến hai cảnh sát cơ động cười mô tô đuổi theo sau mông bọn họ, chuông báo kêu inh ỏi một đường. Xe A Tam thấy tình thế bất lợi, ngoan ngoãn dừng lại ở ven đường, Hạ Lục Nhất im hơi lặng tiếng, cũng dừng theo.

Hắn ngửa người tựa trên ghế ngồi, nghiêng đầu châm điều thuốc, thích ý phun ra một làn khói trắng, quay đầu kéo cửa xe xuống.

“Bằng lái xe và chứng minh thư.” Cảnh sát trẻ tuổi đội mũ Kepi nói: “Các anh có hiềm nghi vượt đèn đỏ, chạy quá tốc độ... Hạ Lục Nhất?”

Hạ Lục Nhất ngậm điều thuốc vừa nhấc mắt, thì thấy người tới vẻ mặt sừng sốt phần nộ, chính là vị ‘anh hùng cứu mỹ nhân’ không thành lại hóa thành ‘gian phu’ – tiểu tham trưởng kia.

Chư vị xem qua chắc còn ấn tượng, chính là vị thanh tra tập sự không chịu nhận tiền hối lộ nên bị Hạ Lục Nhất và Thôi Đông Đông tính kế, chụp hơn mấy chục tấm 18+, vợ vét hết tài sản. Gã liều chết cắn chặt răng, tài sản bị vợ vét không còn một xu, ảnh chụp bị gửi đến mấy tòa soạn bát quái và trước bàn chú phó xử trưởng. Mất hết mặt mũi, lại còn bị chú đập cho một trận, giáng xuống mấy cấp, đá ra đường ‘thối còi’.

Gã biết mình là bị Hạ Lục Nhất tính kế. Giờ kẻ thù gặp nhau hận đỏ mắt, hận không thể lôi Hạ Lục Nhất ra khỏi xe lột sống nuốt. Mà Hạ Lục Nhất lại làm vẻ lạnh nhạt trấn định, ngậm thuốc nói: “Tạ tham trưởng.”

Sớm đã không còn là ‘tham trưởng’, Tạ cảnh sát tăng vọt lửa giận, đập mạnh lên cửa xe, rít gào: “Lấy chứng minh thư ra! Giờ anh bị hoài nghi tàng trữ cần sa và súng ống, xuống xe điều tra, cốp xe sau mở lên!”

Chính là trong lúc này, chiếc xe biển số 61 kia cũng đuổi tới, một người ngồi ở ghế phụ, nghiêm túc nói: “Dừng tay.”

Tạ Gia Bảo quay đầu: “A Hoa ca?!”

Sớm liền không phải “Tham trưởng” tạ giao cảnh lửa giận tăng vọt, mạnh một chùy cửa sổ xe, rít gào nói, “Chứng minh thư lấy ra! hiện tại hoài nghi người có hiềm nghi tàng trữ độc cùng mang theo súng ống, xuống xe nhận kiểm tra, sau xe có lọng che mở ra!”

Chính lúc này, phía trước kia chiếc vĩ hào lục nhất xe hơi cũng đuổi theo, phó ghế điều khiển xuống dưới một người, tức thanh nói, “Dừng tay.”

Tạ gia bảo quay đầu, “A Hoa ca?!”

Người tới mặt không đổi nhìn qua gã, gã vội vàng đứng thẳng lưng kính lễ, lớn tiếng nói: “Sir!”

Người tới tầm ba mươi tuổi, một thân tây trang, dáng người thon gầy, đường viền mặt cứng nhắc như được đao mài dũa qua, gương mặt nhìn qua có vẻ tái nhợt không biểu tình, hai mắt đen sâu không thấy đáy, cả người giống như một thanh sắt không hề có sức sống.

“Xe đằng trước chính là người mình.” Gã nói nhỏ phân phó với Tạ Gia Bảo, lại đi tới trước tiếp đón Hạ Lục Nhất: “Hạ tiên sinh.”

Hạ Lục Nhất lấy điều thuốc xuống, hiềm thấy mà dùng ánh mắt đánh giá gã.

“Lần đầu gặp mặt, Hạ tiên sinh quả nhiên thân thủ bất phạm.” Gã nói: “Tôi là Tạ Gia Hoa, thanh tra cao cấp O ký*.” Hạ Lục Nhất búng tàn thuốc, cười lạnh nói: “Lại họ Tạ, cảnh cục có phải là do họ Tạ mấy người mở không? Qua năm mới, lễ gặp mặt của Tạ sir quả là có tâm. Tết năm mới anh và đám người nhà anh không ở nhà, ngược lại còn muốn đi hộ tống tôi, Hạ mỗ quá áy náy rồi. Không bằng tôi gửi mấy hồng bao cho mọi người để ăn một bữa đêm nha, sớm về nhà tắm rửa rồi đi ngủ cho khỏe.”

“Hong bao thì không cần.” Tạ Gia Hoa nói: “Năm mới Hạ tiên sinh không làm chuyện giết người phóng hỏa, cũng khiến đám anh em ngủ an tâm rồi.”

Hạ Lục Nhất cười: “Hạ mỗi luôn là một thị dân lương thiện, đã làm phiền Tạ sir phí tâm.”

Tạ Gia Hoa cũng cười, vẻ lạnh lùng trên gương mặt như một màn gió xuân, nhưng gió xuân chỉ thoáng lướt qua, gã mặt không đổi thẳng lưng, vung tay với Tạ Gia Bảo: “Đi.”

Tạ Gia Bảo đi sau hẳn, vội la lên: “Nhưng anh à, gã ta...”

Tạ Gia Hoa vỗ vai lên vai gã, bất động thanh sắc dè nặng xuống, thấp giọng nói: “Giờ không thể động vào gã, từ từ sẽ đến.”

Tạ Gia Bảo ủy khuất lại phần nộ cười mô tô, cùng đám người rời hiện trường. Hạ Lục Nhất ở lại tại chỗ, hít thêm mấy ngụm, thì nghe thấy tiếng gió mà nhân mã Kiều Kỳ đường hộ giá tới.

Bốn chiếc xe ừ ù dừng xung quanh xe Hạ Lục Nhất, ‘Hong Côn’ Đại Ba Đầu vác khảm đao nhảy xuống xe, vội vàng gào to: “Lão địa! Không có chuyện gì chứ?”

“Mẹ nó, là cái hàng cứt chó gì mà dám đua xe cùng lão đại nhà chúng ta!” Gã vừa mắng vừa ngó bốn phía, một thân cơ bắp, vẻ mặt dữ tợn.

Tiểu Mã thiếu một lá gan, còn thẳng nhóc này rút mất một bộ óc, tâm trạng lúc này của Hạ Lục Nhất rất phiền muộn, nhìn thấy gã thì càng đau đầu, một tay đánh gã: “Đi về ngủ một giấc đi!”

Hắn lại khởi động xe, trong lúc lơ đãng nhìn về phía ghé phó, canh của Hà Sơ Tam đã sớm bị đổ trong lúc đua xe trên đường, nước chảy tí tách tràn đầy toàn bộ ghế ngồi.

...

Tết âm lịch này của Hạ lão đại, nửa thời gian đầu vừa khẩn trương lại cẩn thận, thời gian sau lại đầy kích thích và cáu kỉnh, toàn thân đều tràn ngập khí tức ‘không thoải mái’. Đại Ba Đầu ở bên hắn chưa lâu, chưa hiểu được tâm ý của lão đại, chỉ biết ton tốt đi phía sau. Hạ Lục Nhất không bắt được lỗi của gã, lại càng không vui, chịu một bụng ghen uất. Vất vả mới đến ngày mồng ba, Tiểu Mã từ Quảng Châu trở về, lão đại mới tìm được chỗ phát tiết.

Hạ Lục Nhất đóng cửa văn phòng, một trận thóa mạ đổ ập xuống người Tiểu Mã: Kêu mày với Thôi Đông Đông đi tìm cái thằng gây sự trên địa bàn lão tử, người đã không tìm được lại còn kéo O ký về đây tìm xui xẻo cho lão tử! Lập tức đi điều tra ngay cho tao, tên họ Tạ kia lai lịch ra sao, bày cái bản mặt chính nhân quân tử như vậy để cho ai xem, tra xem mỗi năm thu cống được bao nhiêu!

Tiểu Mã ăn tết béo ra một vòng, ôm đầu áp úng, cuối cùng mặt đầy máu chó đi ra văn phòng, đập một cước với tên tiểu đệ đang chào hỏi: “Mẹ nó! Nhất định là do cái thằng họ Hà kia chọc giận lão đại!”

Tiểu Mã xoa tay, lập kế một ngày nào đó sẽ lột da rút gân tên nhóc họ Hà kia, báo thù rửa hận. Nhưng tên nhóc họ Hà kia nào đâu hay biết, chỉ vô cùng an tâm và khoái trá đón tết, hơn nữa cuộc sống càng lúc càng ổn định, tháng ba cậu đã được thăng chức lần đầu— từ nhân viên thực tập lên làm nhân viên chính thức— sau đó vận dụng chút quan hệ, giới thiệu ‘bạn gái’ Tiểu Hà của cậu vào làm một nhân viên phục vụ đại sảnh.

Tình cảm của cậu ta và Tiểu Hà dần trở nên tốt đẹp, bên kia Hạ Lục Nhất cũng lười phái người theo dõi— chủ yếu càng nghe thì càng khó chịu, thằng nhóc kia làm đồ ăn gì cho Tiểu Hà, Tiểu Hà dùng cái gì may áo lông cho thằng nhóc kia... đưa tới đưa đi còn không ngại phiền sao!

Hạ Lục Nhất tạm thời không có tâm tư đi quản chuyện Hà Sơ Tam, bởi vì cuối cùng hắn cũng điều tra rõ thân phận Tạ Gia Hoa: Anh họ Tạ Gia Bảo, thanh tra cao cấp, hiện ba mươi một tuổi, con trai phó xứ trưởng cảnh vụ, sinh ra ở thế gia nhiều đời làm cảnh sát, mười tám tuổi đã nhập chức O ký.

Nghe nói thời điểm gã nhập chức, chỉ là một tên ăn chơi trác táng, vì có quan hệ với một người ở trong bộ máy chính trị, điều tra tìm được chứng cứ về một người bị nhốt trong tù lạnh cho đến khi đông chết, sau đó giống như đánh tiết gà (hàng máu) không ngừng quét sạch quân thù bình ổn muôn dân, không từ bỏ mà vì

giúp đỡ chính nghĩa, dốc hết tâm huyết, trong mấy năm tham gia phá mấy vụ án lớn, được đặc cách thăng chức lên làm thanh tra cao cấp.

Nói tóm lại, vị này chân chính là: một bông hoa cao lãnh, bối cảnh hùng hậu, văn hóa cao, kinh nghiệm phong phú, còn vững dạ—— mặc kệ là viên đạn bọc đường hay là đạn pháo sắt thép, tất cả đều không để vào mắt. Vị Tà Gia Hoa trong truyền thuyết tùy thân mang linh bài huynh đệ nhà gã, là bùa người chết phù hộ, mấy năm tới gặp các cảnh cảnh cáo, uy hiếp, đánh lén, ám sát, minh sát không dưới hai mươi lần, nhưng lông tóc vẫn không tổn hại. Ba năm trước đây, có một lần nghiêm trọng nhất là tập kích bom ở chung cư, vậy mà chỉ nổ thương tới người giúp việc nhà gã. Việc này kinh động đến cha gã, vì vậy cứng rắn mang gã ra ngoài nước đào tạo sâu thêm. Gã ở nước Mỹ học ngành tâm lý tội phạm đến bằng thạc sĩ, tháng tám năm ngoái thì về cảng.

Tà sir từ USA trở về, một lòng chính nghĩa, một bụng kinh thư, đến cơ bụng cũng nhiều thêm hai khối, có thể nói thể xác và tinh thần đều vô trang đầy đủ. Hai giới hắc bạch, các nhân sĩ giới giang hồ, ai mà dám vùng trộm cào gã một cái, thì sẽ bị gã cắn chết không tha, cắn chặt lấy lông móng.

Hạ Lục Nhất hoàn toàn không tin ở Hongkong lại tồn tại một Sir ‘thanh thuần’ như thế, hấn và Thôi Đông Đông cân nhắc rất nhiều lần vị tường đồng vách sắt này, cũng không nghĩ ra được cách nào chu toàn—— lấy tiền đồ không được, lộng chết cũng không xong, quỷ kế thông thường không làm gì được gã. May mà tên nhóc này dù ba đầu sáu tay đến mấy cũng chỉ là một thanh tra cao cấp nhỏ. Phía trước còn có một nhóm ‘tham trường’ quan tâm tha thiết giang hồ, con đường chính nghĩa của Tà Gia Hoa còn gian nan khó tưởng, tạm thời không làm khó được Hạ Lục Nhất.

Mất ụng của Tà Gia Hoa không dừng lâu ở trên người Hạ Lục Nhất, trước khi xuống ngựa chính là lúc phòng bị chưa sâu, tổ chức tán loạn của Sa lão đại. Vị này là trùm thống lĩnh Sa gia bang, xuất thân như Kiêu Kỵ đường đều từ trong thành Giao Long, trong tay nắm mấy đường dây thuốc phiện. Tà Gia Hoa dốc lòng tổ chức mấy tháng, tại hiện trường giao dịch thuốc phiện của Sa lão đại và Thái Lan, một lưới tóm gọn cả lũ, mấy người Thái Lan trong lúc chống cự đều bị súng loạn bắn chết, Sa lão đại chạy chưa quá năm trăm mét thì bị Tà Gia Hoa đuổi phía sau bắn gãy một chân, tự tay bắt được.

Sau khi Sa lão đại bị bắt, Sa gia bang cứ như vậy mà không gượng dậy nổi, Phì Thất thấy đồng minh xưa không thể cứu thì thuận lý thành cương mà thôn tính hết địa bàn của gã, thuận đường còn thôn tính luôn cả mấy em gái như hoa như ngọc ở bên trong nhà gã. Sa lão đại ở trong ngục nghe vậy thì hận đến ngứa răng, tự nguyện khai không ít chuyện, vẩy nước bẩn cho Phì Thất không ít rắc rối, tuy không dao động được Phì Thất nhưng đủ làm cho Phì Thất co cọng tay chân một trận.

Mà Hạ Lục Nhất lại thờ ơ nhìn qua, tuy không phải chuyện liên quan tới mình, nhưng cũng ngửi thấy mùi cháy khét nguy hiểm, truyền lệnh cho thủ hạ phải cẩn thận làm việc, đừng rảnh rỗi sinh nông nổi mà chọc vào quả bom Tà Sir kia.

Dưới tình thế hỗn loạn như thế, chớp mắt đã đến tháng sáu. Là mùa chim bay hoa nở, gió biển mang về hơi thở ấm áp. Quản lý Kiêu Kỵ đường lại vui mừng—— sinh nhật lão đại, lại đến.

Mọi người vẫn gặp nhau ở câu lạc bộ đêm cũ. Rượu trì nhục lâm, chè chén cả đêm, một hai zô cùng uống đến mức không tìm thấy đường mà ra.

Hạ Lục Nhất và Thôi Đông Đông, chuẩn đi trước, thuận đường mang theo một vị tâm phúc ‘giày rơm’. Ba người ở trong văn phòng vừa giải rượu vừa bí mật bàn chuyện quan trọng. Cuối cùng Hạ Lục Nhất đuổi giày rơm đi, cùng Thôi Đông Đông nói vài lời.

“Tôi không tìm được lỗi sai của Đại Ba Đầu nhưng dù sao hấn cũng là người Cát lão đề cử, tôi không tán thành anh trọng dụng hấn.” Thôi Đông Đông lắc đầu.

“Nghỉ người thì không dùng người, dùng người thì không nghỉ người.” Hạ Lục Nhất nói: “Nửa năm này hấn cũng coi như tận tâm tận lực.”

Thôi Đông Đông nhún vai: “Anh là lão đại, anh nói thế nào thì thế đó. Dù sao gần đây gió đổi hướng, Nguyên thúc không yên lòng, ngầm dặn tôi khuyên anh cẩn thận làm việc, đừng quá kiêu ngạo chọc phải vào Sai lão.”

Hạ Lục Nhất đột một tiếng, “Tôi kêu ngạo chỗ nào? Mẹ nó, đã làm chó cụp đuôi như vậy, vẫn chưa đủ?”

“Người già luôn bảo thủ.” Thôi Đông Đông nói: “Ông ta vẫn không thích anh và Phì Thắt làm loạn quá lớn, nhóm tham trưởng không thể làm công đạo. Giờ O ký nhìn chăm chăm vào chúng ta, anh còn muốn làm lớn thêm, ông ta lo sự nghiệp Kiều Kỳ đường đều bị hủy trong tay anh.”

“Lão thì biết cái gì!” Hạ Lục Nhất mắng: “Chỉ là một bộ xương già, tôi lười không so đo với lão! Cô cho lão ba mươi vạn hồng bao, để lão thanh tịnh dưỡng lão luôn đi!”

“Anh hào phóng với ông ta, ông ta chưa chắc hiểu nỗi khổ tâm của anh.”

“Gì?”

Thôi Đông Đông dừng một lát: “Các trưởng lão chỉ muốn bang hội duy trì và phát triển, ai là long đầu đều không quan trọng. Lúc trước ông ta đề cử anh mà không phải Hứa Ứng, tôi cho là, do cảm thấy anh trẻ tuổi, dễ khống chế. Nếu có một ngày anh không nghe lời thì.....”

Hạ Lục Nhất chau mày, cười lạnh nói tiếp: “Có một ngày tôi không nghe lời thì lão lại muốn đổi người?—— vậy phải xem lão có bản lĩnh này hay không đã.”

Thôi Đông Đông gầy xì gà, không nói, nhúu mày, vẻ mặt do dự.

“Sao? Cô cũng cảm thấy điều tôi làm không ổn?”

Thôi Đông Đông lắc đầu: “Trừ Thanh Long thì người tôi nhận làm lão đại chỉ có mình anh, ánh mắt anh độc đáo, làm việc tự có đạo lý của anh, đã vậy anh là huynh đệ của tôi, vì tình vì lý, anh làm gì tôi đều theo anh. Nhưng ông ta nói không sai, Sai lão nhìn chăm chăm vào anh, tôi lo cho sự an toàn của anh.”

Hạ Lục Nhất khó chịu gãi đầu, “Được rồi, biết, tôi sẽ cẩn thận.”

Hắn ấn điện thoại trên bàn: “Đưa hai bát mì vẫn thần đến đây.”

A Vĩnh mang mì vẫn thần vào, còn cẩn thận nói: “Lão đại.”

“Gì?”

“Một giờ trước có người đưa quà đến cho anh. Anh phân phó không muốn bị làm phiền nên tôi để qua một bên.”

“Lấy vào.”

A Vĩnh mang một hộp đã bị bóc rời vào, rõ ràng lúc trước đã được kiểm tra qua.

Gã đặt đồ lên bàn, lui ra ngoài. Hạ Lục Nhất vẻ mặt hồ nghi nhìn chiếc hộp bề ngoài lôi thôi này, trên nắp hộp được thắt ruy băng cẩn thận bị người kiểm tra cắt nát. Hắn mở ra, bên trong là một chiếc bánh ngọt hoa quả tinh xảo.

Có điều mặt bên còn có vài đường chọc xiên qua, còn có người cắt xuống ăn thử một miếng nhỏ—— là lo lắng bên trong có tàng boom hay tàn độc.

Hoa quả bị nhét lại xiêu xiêu vẹo vẹo, vô cùng mất thẩm mỹ.

Hạ Lục Nhất cầm chiếc thiệp chúc mừng trong hộp, vừa mở đã thấy, sáu chữ viết đoạn chính “Mùng một tháng sáu vui vẻ”, mặt trên vẫn là hình vẽ bánh ngọt đơn giản.

—— Tôi muốn tặng anh một cái bánh sinh nhật lớn như vậy, nhưng không đủ tiền. đành phải đưa giấy trước, đợi sang năm tôi đi năm rồi bù lại cho anh sau.

“Ai đưa?” Thôi Đông Đông nhìn qua tấm thiệp chúc mừng, nhưng Hạ Lục Nhất lại thu lại, siết chặt tấm thiệp này trong lòng bàn tay.

Hắn còn chưa kịp trả lời, thậm chí còn chưa để ý Thôi Đông Đông nói cái gì, thì bỗng đứng thẳng người dậy! Dù hắn vẫn chưa ý thức được tình huống thì đã bước lớn đuổi theo!

.....

Hạ Lục Nhất vội vàng đẩy một đám ma men đang chặn đường ở hành lang, về mặt trần định, cước bộ càng lúc càng nhanh. Vài phút sau, hắn đứng ở trước cửa câu lạc bộ đêm, sau lưng là một mảnh xa hoa truy lạc, si mê vông lộng, phía trước lại là đèn đường tối đen, không người qua lại.

Không nhìn thấy Hà Sơ Tam, hắn kéo tên bảo an bên cạnh: “Vừa nãy người tặng quà đâu?”

“A? Đại, lão đại!”

“Vừa nãy người đưa quà, không phải mày thu sao?” A Vĩnh đuổi theo sau, mắng.

“Hả, cậu ta...” Bảo an vội la lên, “Cậu ta vừa đưa thì đi luôn!”

Hạ Lục Nhất ném gã qua một bên, khó chịu gãi đầu. Đứng ở tại chỗ châm một điếu thuốc, hắn nói với A Vĩnh: “Điện thoại.”

A Vĩnh dâng ‘cục gạch nhỏ’ cho đại ca, Hạ Lục Nhất ngoạm thuốc, cau mày ấn một dãy số.

Chờ một hồi sau, bên kia mới nhận điện thoại.

“Lục nhất ca.” Cái thằng chán sống kia cung kính gọi.

“Cậu ở đâu?”

“Sinh nhật vui vẻ.”

“Ở đâu?”

“Bánh ngọt ăn ngon chứ?”

“Con mẹ mày, bố hỡi mày đang ở đâu!”

“..... Về nhà rồi.”

“Sao không vào tìm tôi?”

“Không được, anh đang bận, không muốn làm phiền anh.”

Thằng nhóc này vừa nói xong, câu lạc bộ đêm sau lưng Hạ Lục Nhất liền đổi nhạc, tình ca triền miên biến thành nhạc sống kịch liệt, nhưng Hạ Lục Nhất nhướn mày —bởi vì nghe rõ một âm thanh đồng dạng trong đó.

“Hà A Tam! Đi ra ngay cho lão tử!” Hắn quát rống với một bóng người lén la lét lún ở góc đường đối diện.

Chú thích:

O Ký: Là tổ chức điều tra các vụ án và Hội Tam Hoàng.

Hội Tam Hoàng: đề cập đến nhiều băng đảng tội phạm lớn xuyên quốc gia, các địa bàn hoạt động chủ yếu và hội sở đặt tại Hongkong, Macao, Đài Loan và các nhánh hoạt động khác.

21. Chương 20

Trốn ở sau bảng hiệu quán mì – Hà Sơ Tam bị Hạ lão đạo xách ra ngoài như điều hâu gấp gà con.

“Về đến nhà, ha?”

Trên mũi Hà Sơ Tam còn đeo một gọng kính vàng, nghiêm trang giải thích: “Tôi chưa ăn tối, ở đây có một quán mì, lập tức sẽ trở về đây.”

Hạ Lục Nhất vả lên ót cậu một cái. Mẹ nó, nói dối không chớp ha đồ chó! Ăn mì hết một giờ? Lừa mẹ mày chắc!?

Hà Sơ Tam bị hắn đập một cái mà lão đạo, không hề hoang mang nâng kính mắt, nói với hắn: “Lục Nhất ca, chủ nhật ngày mai tôi phải tặng ca, không làm phiền anh.”

Hạ Lục Nhất hung hăng đập vào lưng cậu một cái, giống như trút hận nói: “Cút!”

Hà Sơ Tam kẹp túi công văn, thành thật cút. Bởi vì thăng chức tăng lương, nên trên người cậu đổi một bộ tây trang mới, nhìn bộ dạng như nhân mô cầu dạng[1], rất có phong độ của một tinh anh.

(nhân mô cầu dạng[1]: dạng chó hình người, dùng chỉ những người trông rất lịch sự phong độ nhưng bên trong lại hèn hạ, nhát chết)

Nhưng vì vóc dáng cao gầy, thân đơn bóng chiếc nên trông có phần cô độc. Từng bước chân chậm rãi rời đi, giống như bị hai cái bạt tay của Hạ Lục Nhất đập cho tàn phế.

Bước chân cậu chậm rì rì đi qua nửa con phố, quả nhiên không lâu sau phía sau truyền đến tiếng còi ô tô ‘Beep——beep——’.

Hạ Lục Nhất ngậm điều thuốc kéo cửa sổ xe xuống, vẻ mặt không kiên nhẫn nói: “Lên đây! Tôi đưa cậu về.”

.....

A Bưu lái xe, A Vĩnh ngồi ghế phó đảm đương vị trí hộ vệ. Hà Sơ Tam và lão đại ngồi ở hàng ghế sau, không nói một tiếng.

Hạ Lục Nhất ngậm thuốc đập cậu một cước: “Cười trộm cái gì! Chán sống!”

Hà Sơ Tam ngẩng đầu, quả nhiên khoe miệng đang cong lên: “Lục Nhất ca, gần đây thân thể ổn chứ?”

Hạ Lục Nhất hừ một tiếng: “Tạm.”

“Vậy là tốt rồi.” Hà Sơ Tam nói: “Ba quan tâm rằng miệng của anh không tốt, mấy ngày trước còn lải nhải với tôi, nói anh thường ăn vặt trước khi đi ngủ, nhớ phải đánh răng.”

Khoe môi Hạ Lục Nhất giật một cái, nhất thời lại ê răng, đen mặt nói: “Liên quan cái rắm tới lão! Tiệm tạp hóa của lão đã mở chưa?”

“Mở rồi, làm ăn rất tốt. Ông còn muốn bán hoa quả, giờ trong nhà chất một đồng hàng, sắp không ở được nữa rồi.”

“Ở không được thì ra chỗ khác.”

“Ừ, cũng có ý này. Tôi tăng ca đến khuya, còn ông thì thức dậy sớm, sợ quấy rầy thời gian ông ấy nghỉ ngơi. Hơn nữa tháng sau tôi được điều qua Trung Hoàn[2]...”

(Trung Hoàn[2]: Nằm ở Hongkong, là trung tâm tài chính Hongkong, có rất nhiều công ty tài chính đủ thể loại ở nơi này. Ví dụ như: Cheung Kong center...)

“Trung Hoàn? Tinh anh nha, Hà A Tam.” Hạ Lục Nhất đùa cậu.

Hà Sơ Tam vô cùng phối hợp, vẻ mặt ngại ngùng cúi đầu: “Đâu có, đâu có.”

Hạ Lục Nhất lại đá cậu một cước, mẹ nó, chê mi béo mi còn béo hơn, cùng lão tử diễn thiếu niên ngây ngô cái méo gì chứ!

Đúng lúc đó tiếng chuông vang, A Vĩnh ngồi đằng trước cầm điện thoại ra lại phát hiện không có động tĩnh.

Hà tinh anh lật túi công văn, lấy điện thoại của chính mình: “A lô?”

“Tiểu Hà?” Ngữ điệu cậu ôn nhu.

Hạ Lục Nhất đốt thuốc, quay cửa xe xuống để thông khí.

“... Ném rồi... chưa, đang trên đường về, Lục Nhất ca đưa anh về... Ừ, mai tan tầm anh tới đón em... Anh đều có thể, em muốn ăn gì? ... Ừm, anh thử xem... Đúng, ba làm canh, mai anh mang tới... được, anh sẽ nói với anh ấy...”

Hạ Lục Nhất trợn trắng mắt với phong cảnh ngoài kia, hàm rất ê—— con mẹ nó, buồn nôn chết lão tử!

Hà Sơ Tam show ân ái ít nhất là năm phút đồng hồ, điều thuốc lão đại rất nhanh đã đến gốc, lúc đó cậu mới khép điện thoại: “Lục Nhất ca, Tiểu Hà nhờ tôi ân cần thăm hỏi anh.”

Hạ Lục Nhất mang dáng vẻ lão đại, ở một tiếng, lười nói chuyện.

Xe chạy đến nơi gần nhà Hà Sơ Tam, cách hai con phố mới thả Hà Sơ Tam xuống. Cậu chào tạm biệt với Hạ Lục Nhất, đi ra hai bước, lại trở về gõ vào cửa kính xe. Hạ Lục Nhất ấn cửa sổ xuống.

“Lục Nhất ca, anh nhớ giữ gìn sức khỏe. Nếu lên núi thì phải chú ý an toàn.”

Hạ Lục Nhất không kiên nhẫn khoát tay.

Xe chạy càng lúc càng xe, Hạ Lục Nhất lơ đãng quay đầu nhìn, cái tên chán sống kia vẫn đứng thẳng ở ven đường nhìn hần.

Hần quay đầu lại, tâm tình khó chịu ngửa người dựa vào ghế ngồi.

“Lão đại, anh muốn lên núi?” A Bư hỏi.

“Không, về nhà.” Hạ Lục Nhất mệt mỏi nói.

Dừng một lát: “Gọi người đem cái bánh ngọt kia qua cho tôi.”

Sinh nhật của Hạ Lục Nhất đêm đó, một mình ở nhà uống rượu với bài vị của Thanh Long và Tiểu Mãn, dùng bật lửa đốt rụi tấm thiệp chúc mừng của Hà Sơ Tam, ăn hơn nửa bánh ngọt hoa quả, không đáng răng mà bò lên giường ngủ. Sáng hôm sau tỉnh dậy thì răng đau nhức—sâu răng thật.

Một tuần sau càng lúc càng nghiêm trọng, toàn bộ quai hàm của hần đều sưng lên, không thể không đeo kính bịt khẩu trang, giấu người đến bệnh viện, nhổ một cái răng hàm—chính là cái mà Hà nha sĩ năm đó đã ‘chăm sóc’ qua.

Hạ Lục Nhất ngậm bông trong miệng, có nỗi khổ dám nói mà nằm trong phòng giải phẫu, nghe trong miệng tiếng máy móc chút chút hoạt động, hận không thể trói cha con nhà A Tam ném vào trong chuồng lợn—mẹ nó! Lang băm!

“Mấy chiếc răng này chất liệu không tốt, dễ bị nhiễm trùng.” Bác sĩ nói với hần: “Hạ tiên sinh, có muốn đổi hàng loạt không?”

Hạ Lục Nhất vừa nghe thì lắc đầu, mẹ nó, nhổ một cái chính là muốn một mạng người!

“Lão đại, đổi đi.” Tiểu Mã đi bên cạnh hần nói: “Răng nam vàng, rất phong cách!”

Hạ Lục Nhất vung cái bàn giải phẫu bên cạnh đập gã ra ngoài.

Tiểu Mã vội vàng trốn ra phòng giải phẫu, phát giận với cấp dưới bên ngoài: “Thằng cha họ Hà kia ở nơi nào! Lâu như vậy không có tới đồ lão đại vui vẻ!”

‘Thằng cha họ Hà’ nào đó đang chơi trò lật mềm buộc chặt với lão đại, cũng đang phấn đấu vì sự nghiệp. Cậu làm ngành mũi họng, mấy năm gần đây còn có xu hướng đầu nhập vào đầu tư đất đai, áp lực lớn, mức nguy hiểm cao, lợi ích lại kinh người. Lúc đó tình hình kinh tế Hongkong phát triển, phòng ốc liên tục tăng cao, mấy thanh niên dấn thân vào sự nghiệp tài chính, dốc hết tâm huyết, đem hết khả năng vớt tiền. Nhật Bản đang trong thời kỳ khủng hoảng kinh tế, cùng với sự kiện tháng bảy một ngân hàng vốn đầu tư nào đó phải thanh lý, vẫn chưa cấp cho nghiệp giới chấn động và cảnh báo quá lớn.

Hà Sơ Tam ăn ở công ty, ngủ ở công ty, từ thứ hai đến thứ bảy, ngày đêm không ngừng tăng ca, bận xoay như con quay. Sở dĩ nhện một năm vẫn chưa bị hói đầu, hần là có phân quan hệ với mấy bộ thái cực quyền tập mỗi ngày kia.

Nhưng đến chủ nhật vẫn không để trống, cậu bắt đầu đi thu gom cúp vàng ảnh đế, mặc áo khoác cũ của ba, xoa rối tóc, bôi đen da, đeo kính đen, dán râu giả, tùy tiện đẩy một xe bán hàng tạp hóa, đẩy đến bán trước dưới lầu văn phòng tổng công ty của Hạ Lục Nhất—cậu không dám trực tiếp xuất hiện trước mặt Hạ Lục Nhất, thế nhưng không thấy lại nhớ nhung cào tâm cào phế lòng người, chỉ đành bày ra hạ cách này—bị bắt nộp tiền bảo kê ba lần, Tiểu Mã ca tự mình đi mua thuốc lá một lần, tất cả đều không bị lộ tẩy.

Sáng Hạ Lục Nhất đến công ty một lần, giữa trưa thỉnh thoảng hẹn người ra ngoài công ty ăn một lần, chiều lại về công ty một lần, tối lại ra công ty một lần, tất cả cậu đều nhìn thấy. Trong miệng nhai mấy quả cau

linh tinh để giấu tai mắt người, trong lòng lại như thiếu nam hoài xuân—— coi như đây là một loại hình thức phát tiết áp lực công việc đi.

Hà tinh anh vẽ mặt thuần lương, não bộ đáng khinh, thích nhất là nhìn Hạ lão đại xuống lầu làm một chuỗi động tác nhỏ: Nghiêng đầu hít một hơi thuốc lá, ném xuống, sau đó cởi bỏ cúc cổ tây trang, khom lưng lên xe —— bờ mông kia miễn bàn có bao nhiêu vênh.

Đáng tiếc năm đó khi hắn bị thương trần truồng nằm trên giường, cậu không có hai tay để nắm lấy xoa xoa mấy lần!

.....

Một năm này thời tiết tại Hongkong lại vô cùng ẩm áp, mùa hè nóng bức, nướng chín mấy nhóm lưu manh trên đường phố đều mất sinh khí, chỉ nguyện thả mình vào gió thổi ban đêm, đánh vài ba bài quyền. Hạ Lục Nhất và Phì Thất đều tránh đầu sóng gió, im hơi lặng tiếng mấy tháng. Đến tháng chín, bầu cử quốc hội HongKong, nhắc lên một làn sóng mới.

Hoa tham trưởng —— vị chánh thanh tra đức cao vọng trọng ở khu thành Cửu Long, là phúc tinh, là ô dù của các nhân sĩ hắc đạo—— tự mình gọi điện cho Hạ Lục Nhất, hẹn hắn và Phì Thất trước hai ngày cuối tết trung thu, thứ bảy, cùng nhau đến nhà lão ăn một bữa cơm. Bề ngoài thì nói là bữa từ biệt lão già hắn về hưu, thực tế là muốn tác hợp song phương, bình ổn trận đấu dằng dặc kéo dài này.

Hạ Lục Nhất chán ghét Phì Thất nhưng xem mặt Hoa tham trưởng, vẫn không thể không thịnh trang mà đi. Chạng vạng hôm nay hắn mang theo hai xe bảo tiêu, đi đến khu biệt thự cao cấp ở sườn núi —— nơi này là chỗ Cảng đảo, không phải là địa bàn của Kiều Kỳ đường, cũng không phải địa bàn của Hà Thịnh, xem như đó là một nơi trung lập.

Hạ Lục Nhất ngậm thuốc xuống xe, chính mặt đối diện với Phì Thất đang ưỡn bụng to đi xuống từ con xe Bentley. Hạ Lục Nhất neho mắt cười lạnh, Phì thất run run khoe miệng, bảo tiêu hai bên đều chặm sủng, một không khí gương cung bật kiếm.

Hoa tham trưởng để râu bạc trắng, bụng to như Phì Thất, ngậm một điếu xì gà, đi ra từ trong viện, trước tiên là vỗ lên lưng Hạ Lục Nhất: “Tiểu Lục, tiểu lão đệ!”

“Tham trưởng.” Hạ Lục Nhất kính cẩn trả lời.

“Hoa ca.” Phì thất cũng nói.

“Lão Thất!” Hoa tham trưởng cũng vỗ sau lưng gã: “Đều vào thôi! Đừng ở ngoài nhìn nhau như thế!”

Dựa theo quy củ, hai bên đều bỏ súng, chỉ mang hai thủ hạ vào trong. Hạ Lục Nhất mang theo A Vĩnh, A Bưu, đến lúc đứng ở cửa phòng gờ tay cho bảo an kiểm tra, khoe mắt thoáng nhìn qua, thấy Phì Thất trao đổi ánh mắt với quản gia Hoa phủ.

Trong lòng hắn cảnh giác, quay đầu nháy mắt ra dấu với Tiểu Mã đang canh giữ trong xe.

Hoa tham trưởng chống trượng bạch kim, bụng phệ đi phía trước: “Tôi già rồi, đây chính là lúc về hưởng thanh phúc, vốn không muốn quản mấy chuyện này. Nhưng hai người các cậu quá làm loạn rồi, hoàn toàn không để lão già này vào mắt! Hôm nay đứng trước mặt tôi, hai người các cậu đều an phận một chút cho tôi!”

“Tham trưởng, Tiểu Lục đối ngài luôn cung kính. Ngài yên tâm, chỉ cần Phì thất không gây khó dễ cho tôi thì tôi nhất định sẽ không động đến mặt mũi của ngài.” Hạ Lục Nhất nói.

Phì Thất nghe vậy thì hừ lạnh một tiếng, Hoa tham trưởng dừng cước bộ quay đầu nhìn gã, gã cúi đầu, không tình nguyện nói: “Biết, Hoa ca.”

Nhóm người đi lên phòng ăn lầu hai ngồi thành một bàn, Hoa tham trưởng ngồi chủ trì, hai bên trái phải là Phì thất và Hạ Lục Nhất. Phì Thất ngồi sang ghế bên trái, Hạ Lục Nhất nhủ mảy, lại không nói gì.

Cùng ngồi còn có phu nhân Hoa tham trưởng và em trai. Hoa phu nhân là một người ăn chơi có tiếng trong giới người giàu, Hoa lão nhị cũng là một người kinh doanh có kiến thức rộng rãi, không khí dùng bữa được bọn họ xây dựng trông rất hòa thuận và vui vẻ. Hạ Lục Nhất vô cùng nhuần nhuyễn khi ứng phó với mấy

vụ này, làm ra vẻ không so đo hiềm nghi trước đó, một bộ dạng hậu bối cung kính khiêm tốn. Tuy Phì Thất dốt văn nhưng vẫn nể mặt Hoa tham trưởng, không nói ra cái gì sát phong cảnh hay câu gì không vui.

“Tiểu Lục, tôi còn nhớ lúc cậu mới tới đây, cùng Tiểu Mãn thường đến nhà chúng ta. Thanh Long vào lão Hoa bàn chuyện, còn tôi mang hai người đến làm điểm tâm.” Hoa phu nhân cảm khái nói: “Sau này cậu vào công ty, Tiểu Mãn gả cho người, ngược lại không còn đến đây nữa.”

“Chuyện công ty bận rộn.” Hạ Lục Nhất nói: “Không có thời gian hỏi thăm phu nhân, thật là có lỗi. Trước đây Tiểu Mãn vẫn thường nhắc tới chuyện ngài làm điểm tâm, nói mình đều làm qua nhưng đều không ngon được như ngài.”

Hoa phu nhân cúi đầu lau một giọt nước mắt: “Đúng vậy, nếu nó còn ở thì tôi nhất định sẽ tự tay dạy nó.”

Hạ Lục Nhất không cảm thấy giọt nước mắt của bà ta có bao nhiêu thật lòng, nhưng sâu trong lòng lại thấy đau nhói. Nhưng về mặt hân vận bất động thanh sắc, thừa dịp mà nâng ly rượu lên nói: “Phu nhân có lòng, phu nhân và tham trưởng đều đối tốt với chúng tôi, Tiểu Mãn nhớ rõ, Lục Nhất cũng nhớ rõ. Tôi kính ngài và Hoa tham trưởng một ly.”

Chờ một ly này qua, Hoa tham trưởng khụ một tiếng: “Phu nhân, mọi người khó có dịp tụ tập bữa này, mấy lời thương tâm đừng nên nhắc lại như vậy. Em đi xem điểm tâm sau bữa đã được chuẩn bị tốt chưa?”

Hoa phu nhân hiểu chuyện rời đi. Hoa lão nhị cũng đứng lên: “Anh cả, hai vị lão đại, tôi còn có việc riêng, không thể bồi tiếp, các người dùng bữa từ từ.”

Sau khi bọn họ rời đi, Hoa tham trưởng khoát tay, tất cả đều lui. Bảo tiêu hai bên Hạ Lục Nhất và Phì Thất cũng lui ra ngoài, canh giữ ngoài cửa. Đây chính là lúc nói chính sự.

Phì Thất cầm khăn vải lau miệng, một tay lại thò vào gầm bàn sờ soạng một phen, quả nhiên mò được một khẩu súng được dính chặt bằng băng keo dưới gầm.

Gã hoàn toàn không nghĩ tới chuyện hòa giải với Hạ Lục Nhất, thế lực Hòa Thịnh kinh doanh một đại mười mấy năm nay ở Cửu Long, cây đa cắm sâu rễ vào trong lòng đất. Hạ Lục Nhất một thằng nhãi chưa vắt đứt sữa, lại dám cả gan cùng gã đối chọi, Hoa tham trưởng sắp về hưu, mặt trời xuống núi, cũng không cần để ý quá, đơn giản là một là không làm, hai chính là làm đến cùng, cùng lúc xé mặt trừ bỏ hết rồi vu oan trên đầu Hạ Lục Nhất.

Gã mua chuộc quần gia Hoa phủ, động tay động chân trước. Dưới gầm bàn ăn bên trái có giấu một khẩu súng cho gã, sáu viên đạn, đủ để giết Hạ Lục Nhất và Hoa tham. Thùng rác bên ngoài cũng giấu súng, là để cho bảo tiêu của gã. Càng khỏi nói trên sân thượng và trong hoa viên đều mai phục người của gã, trừ súng còn có xăng và thuốc để thiêu rụi toàn bộ phòng ở, hủy thi diệt tích.

Gà nhìn ly rượu vang trên mặt bàn, trước đó gã đã làm ký hiệu cho thủ hạ ngoài cửa, chỉ cần gã đập vỡ ly rượu thì bảo tiêu bên ngoài sẽ xông vào hỗ trợ, nội ứng ngoại hợp, Hạ Lục Nhất muốn toàn thân cũng khó.

Lúc này Hoa tham trưởng châm một điếu xì gà, bắt đầu chậm rãi nói, phân tích thế cục thiên hạ: “Chuyện bầu cử nghị viên chắc mấy cậu cũng biết, giờ Hongkong không thể so với trước đây. Mấy năm nữa, bên Bắc Kinh kia tiếp quản đã đưa ra không ít điều kiện, thành Giao Long của đám Tiểu Lục bị thanh trừ cũng nằm trong số đó. Người kế nhiệm sau tôi, vốn là do tôi chọn nhưng đoạn thời gian trước O Kỳ bắt giam được Sa lão ram, công sở liêm chính gần đây cũng không thiếu động tác nhỏ. Bao nhiêu con mắt đều nhìn chăm chăm vào tôi, nhìn chăm chăm vào các cậu. Lúc này, các cậu đã không liên minh để lập ra kế hoạch, lại còn muốn đấu tranh nội bộ sao.”

Phì Thất nói: “Hoa ca, Hòa Thịnh hội tôi lúc nào cùng ‘ở’ với Kiều Kỳ đường hần? Mười năm trước cùng Thị tử đệ uống máu ăn thề, bá thiên địa nhận tông sư, luận về bối thì Kiều Kỳ đường cũng không vào được đến cửa! Lúc Thanh Long còn sống cũng không dám trêu chọc lão tử! Hần Hạ Tiểu Lục không yên phận ở trong Cửu Long thành mà sống, lại còn dám đập lên địa bàn của lão tử! Cái này tính là đạo lý gì?”

“Phong thủy luân lưu chuyển, thời thế tạo anh hùng.” Hạ Lục Nhất nói: “Hongkong có vùng lớn như vậy, thị trường tự do, ai có bản lĩnh thì người đó nói chuyện. Mày nói đó là địa bàn của mày thì là của mày sao, chẳng lẽ trên đó viết tên mày?”

“Hạ Tiểu Lục!” Phì Thắt trừng mắt quát, chờ đến lúc nắm cơ hội ném ly rượu xuống.

Kết quả Hoa tham trưởng gần đó nắm chặt lấy tay gã: “Haiz, lão Thắt, từ từ nói chuyện! Phát bực gì chứ?”

Vị chánh thanh tra vì nhiệm vụ chủ trì công đạo của mình, lấy cánh tay càng già càng dẻo dai ấn tay Phì Thắt lên bàn, rút ly rượu ra, để ở giữa.

“Các cậu còn sinh sự như vậy, thì bộ xương già của tôi không áp trụ được mấy cậu, kinh động đến ‘lão chưởng quỹ’, chỉ sợ hai bên các cậu chẳng ăn được quả ngon gì.”

Tên vừa nói ra, vẻ mặt Phì Thắt và Hạ Lục Nhất đều đen.

‘Lão chưởng quỹ’ này, là một đại nhân vật chỉ nghe thấy chứ chưa từng gặp bao giờ, thế lực thâm nhập vào kiến trúc thượng tầng của hai bên hắc bạch Hongkong, thu nhập tất cả nhân mã ở mọi nơi cống lên, âm thầm đổi trắng thay đen, là cái cột vững chắc trong thời thế loạn lạc này. Hắn muốn ai tàn thì người đó nhất định phải tàn, hắn muốn ai hưng thì người đó phát lên rất nhanh. Bạch tăng hắc giảm, hắc tiến bạch lui, cán cân này đều bị khống chế ở trong tay hắn.

Phì Thắt nhiều năm như vậy, không ít lần thông qua Hoa tham trưởng tiến cống cho ‘lão chưởng quỹ’ lại trước sau không có tư cách gặp mặt ‘lão chưởng quỹ’. Gã lo lắng Hạ Lục Nhất sau lưng làm một chân cung phụng ‘lão chưởng quỹ’, nếu có ‘lão chưởng quỹ’ thì... trong lòng gã thấp thỏm, lại bắt đầu do dự xuống tay: “Hoa ca, lão chưởng quỹ biết chuyện chúng tôi sao? Để ngài nói một tiếng với chúng tôi?”

Hoa tham trưởng cười khẽ một tiếng: “Hắn ta trăm công nghìn việc, hơi đâu mà để ý tới mấy cậu. Nhưng nếu còn làm loạn thêm, thì tôi nói không chắc.”

Mắt thấy không khí hơi hoãn lại, lão lại có tâm khuyên giải an ủi, nói với Hạ Lục Nhất, “Tiểu Lục, việc này mà nói quả thật là cậu vượt quá giới rồi. Dù sao lão Thắt cũng là tiền bối, cậu nên cho hắn mặt mũi. Mọi người đều vì miếng cơm manh áo, nên nhường nhau một bước, trời cao biển rộng, cùng nhau phát tài không phải càng tốt sao?”

Lời này không nói thì thôi, nói xong lại đánh tỉnh Hạ Lục Nhất, hắn cười lạnh nói: “Cùng nhau phát tài? Đúng là cùng nhau phát tài thật. Gã từng nói chuyện hợp tác với Thanh Long, biến Kiều Kỵ đường thành ‘hàng’ xuất nhập cho gã, lợi nhuận trích phần trăm. Thế nhưng Thanh Long cự tuyệt gã, gã bèn giết dây Hứa Ứng soạn vị đoạt quyền, mưu hại Thanh Long!”

Lời vừa nói ra, vẻ mặt Hoa tham trưởng đột nhiên thoáng qua một cái rồi biến mất, vẻ mặt chính khí nhìn chằm chằm Phì Thắt nói, “Lão Thắt, thật sự có chuyện này?!”

“Đương nhiên không có!” Phì thắt hô to kêu oan, trong lòng bàn tính một loạt, lại đưa tay lên sờ vào ly rượu.

“Hạ Tiểu Lục, tốt xấu gì giờ mày cũng là một trùm một bang, long đầu lão đại, nói xằng nói bậy cũng phải lòi ra chứng cứ.” Gã làm vẻ chính ngôn biện giải: “Không phải ai cũng đều như mày, có quan hệ với ‘A Đại’, tao thấy mày là thương tâm quá độ, mù đầu!”

Gã nhấn mạnh hai chữ ‘A Đại’, một tay cầm ly rượu, một tay xé băng dán dưới bàn, trong giọng mang vẻ trêu tức.

“Tao nghe nói, sau khi Thanh Long chết, vị long đầu mới như mày lại chưa từng chạm qua đàn bà, lại quan hệ mật thiết với một thằng sinh viên, thế nào? Mày cứng không nổi, vẫn thích ‘cửa sau’ sao? Chẳng lẽ nói mày và Thanh Long.....”

Gã chưa nói xong thì đầu “rầm” một tiếng máu bắn ngang! Hạ Lục Nhất chộp lấy gạt tàn đập mạnh vào đầu gã!

Choáng váng, Phì Thắt ngã xuống ghé dựa! Ly rượu lại đổ lên bàn, lăn lăn một vòng thì bị khay thức ăn ngăn lại. Băng dính còn chưa xé hết, lắc lư dưới gầm bàn.

Phì thắt té ngã xuống đất, che bị chỗ rách phát ra tiếng rên rĩ. Hạ Lục Nhất bước nhanh tiến lên, nhặt lấy gạt tàn dính máu, hướng mặt gã ra tay ngoan độc hơn, trực tiếp đập mạnh vào một mắt!!

“Tiểu Lục!” Hoa tham trưởng quát ngưng lại.

Hạ Lục Nhất mắt diếc tai ngơ, tay phải nắm tóc Phì Thất, vung gạt tàn lên!

Lần này gần như đập bẹp mũi Phì Thất, cái tên hoành hành ngang ngược bên ngoài này phát ra tiếng rên rĩ “ô ô”, chân tay to mọng lay động lung tung, trên mặt đầy máu, liệu mình muốn bò lên.

Hạ Lục Nhất ngồi xổm trên mặt đất, cười lạnh nhìn vẻ giãy chết của gã. Tứ chi Phì Thất run rẩy quỳ trên mặt đất sờ soạng lung tung, một tay run rẩy thò vào gầm bàn, muốn lấy khẩu súng lục đang treo lơ lửng kia.

Hạ Lục Nhất đứng lên đạp một cước lên gáy gã, khom lưng giật khẩu súng xuống, lắc lư trước mặt Hoa tham trưởng.

“Đây là?!” Lão tham trưởng cả kinh nói.

“Ông nên đổi quần gia đi.” Hạ Lục Nhất cười lạnh nói.

Cũng đúng lúc này, Phì Thất dưới chân hấn dùng hết sức cuối cùng bắt lấy chân bàn, giật mạnh!

Khay thức ăn và ly rượu cuối cùng cũng rầm rầm lặn xuống, “Choang——!”

Ngoài cửa đáp lại chính là tiếng súng kịch liệt!

22. Chương 21

Hạ Lục Nhất xoay đầu súng về phía cửa. Phì Thất nhân cơ hội ôm lấy chân hấn, một tay kéo hấn xuống đất, một thân cân nặng gần hai trăm cân[1] áp lên người hấn. Dí cướp súng trong tay hấn, Hạ Lục Nhất vật lộn dưới hai tiếng súng liên tiếp, cũng không bắn trúng, vất vả lắm mới dùng đầu gối thụi lên bụng Phì Thất đá gã qua một bên, bỗng nghe thấy tiếng “Đoàng” nặng nề!

(Cân[1]: ½ kg.)

Hoa tham trưởng rút súng từ trong tủ ngăn kéo, một phát bắn thẳng bụng Phì Thất, Phì Thất che bụng đầy máu, nằm trên mặt đất tròng lòn mắt nhìn lão: “Mày, mày...”

“Bên ngoài đều là người của mày?” Hoa tham trưởng tức giận chửi: “Vương Bát Đản ăn gam hùm tim gấu, dám tạo phản ở trong nhà lão tử!”

Phì Thất nín một hơi căm hận, gian nan nói: “Lão già chết tiệt! Mẹ mày còn giả trang cái chó gì! Hạ Tiểu Lục tao nói cho mày biết, kẻ giết giặc Hứa Ứng giết Thanh Long không phải là ý tao, là lão bảo tao chuyển n...”

Gã còn chưa nói xong, Hoa tham trưởng đã bóp cò, một phát chính giữa trán, nửa đầu Phì Thất bị bắn nổ thành bọt máu, thân thể to mọng giật giật hai cái rồi không còn động tĩnh. Diệt khẩu Phì Thất, lão nhìn lại, nghênh đón ánh mắt khiếp sợ của Hạ Lục Nhất.

Hai đầu súng sốt, ngay sau đó đều đồng loạt giơ súng lên, sau hai tiếng súng vang lên, Hoa tham trưởng bị đạn bắn trúng ngực đánh bay ra ngoài, ngã quỵ trên đất. Nhưng lão bắn lệnh một phát súng lên đèn treo trên phòng, đèn hoa thủy tinh nặng hơn mấy chục cân rơi ầm ầm xuống, đổ tan tành xuống bàn cơm!

Hạ Lục Nhất không để ý mảnh vỡ thủy tinh bắn ra, cất bước vọt tới trước mặt Hoa tham trưởng, kéo cổ áo lão quát hỏi: “Thanh Long kính trọng ông như vậy! Vì sao lại xuống tay với hấn!? Vì cái gì?!”

Khóe môi Hoa tham trưởng run rẩy nói không nên lời, hai tay vô lực nắm. Vị ‘lão tổng’ rong ruổi giang hồ hai mươi năm, bao che ngàn vạn nhân sĩ trong giang hồ, thanh tra thu lợi nhuận hơn một trăm triệu này, tròng mắt nhìn đèn treo xa hoa mà lão mua từ Pháp quốc cứ như vậy mà bị đổ nát, run rẩy nuốt xuống một hơi cuối cùng.

Hạ Lục Nhất hung hăng đạp lão một cước, trút hận bắn ba phát lên thi thể lão!

Cửa đột nhiên bị người ngoài đá văng, một bảo tiêu Phì Thất cầm hai súng xông vào, lại chỉ bắn một viên đạn trúng trên xác chết Hoa tham trưởng. Tay trái Hạ Lục Nhất vác cổ áo Hoa tham trưởng, trốn sau lưng

lão thở hổn hển, sau đó ném lão về phía tên xông vào kia, đổi súng từ tay phải vô lực sang tay trái, bắn một đạn đoạt mệnh bảo tiêu.

Lúc này ngoài ban công cũng vang lên hàng loạt tiếng súng kịch liệt, nhân mã hai bên đều nghe thấy động tĩnh bên trong, không hẹn mà cùng bắt đầu bắn nhau. Trên sân thượng, thủ hạ Phì Thất thất dây thừng nhảy vào ban công, bắt đầu tập trung hỏa lực công kích người trong phòng duy nhất, chính là Hạ Lục Nhất.

Hạ Lục Nhất nâng tay bắn ra vài phát, xử lý hai tên tiên phong xông vào, bức lui tên thứ ba. Súng không tay đã hết đạn, hắn bắn hai cái rồi tùy tay vứt đi.

“Lão đại chết! Hạ Lục Nhất còn ở bên trong! Phóng hỏa thiêu cháy hắn!” Cấp dưới chạy ra ngoài hô to.

Hai thùng sơn ném vào từ ngoài cửa sổ, văng vào phòng toàn mùi xăng gây mùi, ngay sau đó một cây đuốc bị ném tiến vào.

Hạ Lục Nhất vội vàng xoay người lui về phía cửa, một bảo tiêu Phì Thất lại vừa lúc ở bên ngoài đại khai hoàn sát giới, xông vào. Hai người chạm mặt nhau, trước khi đối phương kịp nâng súng, thì Hạ Lục Nhất đã chop lấy dao trên bàn ăn, giương tay phóng ra ngoài, chính giữa cổ họng!

Hắn khom lưng nhặt súng bên người Hoa tham trưởng, giắt trong túi quần. Cởi áo khoác tây trang che mũi, cất bước lớn đi đến cạnh cửa, một cước đạp lên mặt tên bảo tiêu bị dao cắm trên cổ mà không ngừng co giật kia, nhặt súng đối phương rồi xông ra cửa.

Ngoài cửa cũng là một mảnh hỗn loạn, người hầu Hoa phủ bị bảo tiêu Phì Thất giết chết, thi thể ngổn ngang trên hành lang. Hạ Lục Nhất bước lớn, nâng một thân thể ngã sau bình hoa lớn, dùng sức lay: “A Vĩnh? A Vĩnh!”

“Lão... lão đại!” A Vĩnh cả người đầy máu gượng ép mở mắt, ho sặc sụa nói, trên bụng gã trúng một viên đạn, hấp hối: “Anh không có việc gì... Khụ.....”

“A Bưu đâu?” Hạ Lục Nhất không phát hiện bảo tiêu thứ hai quanh đây.

“Khụ..... Không biết..... Hắn nói đi WC.....”

Sắc mặt Hạ Lục Nhất trầm xuống, lại không có thời gian phán đoán. Dưới lầu truyền đến tiếng súng và tiếng hỗn loạn không ngừng. Tiếng rít the thé của Hoa phu nhân vang lên trong phút chót, lập tức im bất không tiếng động.

Các phòng trên lầu đều bị người từ ban công ném thùng xăng vào, ánh lửa bùng lên, còn có người từ trong phòng chạy dọc xuống cầu thang. Hạ Lục Nhất không nói lời vô nghĩa, khom lưng kéo A Vĩnh dậy, đặt trên vai. Hắn vừa chạy vừa xoay người nổ hai phát súng với truy kích đằng sau, tiếng súng vang lên bắn chết một truy kích đi đầu.

Truy kích đến, một màn mưa đạn nổ đến, đoàn đoàn bắn nát bình hoa bên vách tường, đèn treo trên hành lang ầm ầm rơi xuống, mảnh vỡ bắn tung đầy mặt đất!

Hạ Lục Nhất khom lưng dùng súng đỡ đầu, vác A Vĩnh liều mạng xông qua đồng đồ nát chạy về phía trước, bên lỗ tai còn nghe thấy giọng nói suy yếu của A Vĩnh: “Lão đại, mặc kệ tôi... đi mau...”

“Câm miệng!” Hạ Lục Nhất nhú mày quát, dùng tay phải vô lực miễn cưỡng kéo cổ áo gã, vừa kéo gã chạy tiếp đến cuối hành lang, vừa nã một phát súng về phía sau, lại thêm một người ngã xuống đất.

Cửa sổ cuối bị khóa, chốt khóa chặt chẽ, kéo mãi không ra. Hạ Lục Nhất cởi áo khoác bao lấy cánh tay phải, “Choang!” một tiếng nện vỡ thủy tinh!

Thuận tay quét sạch thủy tinh cạnh cửa sổ, hắn xoay người dựng A Vĩnh muốn đẩy ra ngoài, nhưng đột nhiên A Vĩnh dùng lực tránh thoát, đẩy hắn qua một bên! Cùng lúc đó ở trên hành lang vang lên vài tiếng súng, phá trên cơ thể A Vĩnh một lỗ máu lớn!

“A Vĩnh!” Hạ Lục Nhất khàn giọng quát.

A Vĩnh miệng ngậm đầy máu tươi, trán giắt đầy gân xanh, mắt đỏ ngầu liếc qua hắn. Giật lấy khẩu súng chỉ còn ba phát đạn trong tay Hạ Lục Nhất, dùng hết khí lực cuối cùng đẩy hắn ra ngoài cửa sổ!

Gã xoay người nhào đến đám người thủ hạ Phì Thất hét lớn một tiếng, vừa nổ súng vừa vọt lên! Mưa đạn nghênh diện mà đến, tiếng súng vang động cả một góc trời!

Tầng không cao, Hạ Lục Nhất làm bạn với tiếng súng từ lầu hai rơi xuống hoa viên, ngã vào một bụi cây thấp, lăn mình vài cái đứng lên. Hắn thở hổn hển ngẩng đầu nhìn khói bụi tràn ngập cửa sổ tầng hai, cắn chặt răng, vẻ mặt bị thống quay mặt đi, lúc này nghe thấy tiếng gọi ở bên ngoài của Tiểu Mã: “Lão đại!”

Lúc trước Tiểu Mã ở bên ngoài nhìn thấy ánh mắt của hắn, đã có phòng bị. Khi tiếng súng đầu tiên vang lên, hai nhân mã bên ngoài đều quyết đoán khai hỏa. Trong khoảng thời gian ngắn tiếng súng không dứt, dưới đất ngổn ngang đều là thi thể.

Hạ Lục Nhất rút súng trong túi quần, dưới sự yểm trợ mà mạo hiểm mưa bom bão đạn xông vào chiếc xe bị tàn phá nghiêm trọng.

“Lão đại anh không sao chứ?!” Tiểu Mã hỏi.

Hạ Lục Nhất thở hổn hển nói: “Không, Sai lão rất nhanh sẽ đến, đi!”

Khi nói lời này thì đã chậm. Không biết tiếng gió bay vạ đâu, dưới núi lấp ló đèn đỏ cảnh sát không ngừng, hàng loạt xe cảnh sát chen chúc tới, ngay cả cảnh sát đội Phi Hồ[2] cũng xuất động, khí thế âm ỉm.

(Đội Phi Hồ[2]: đội cảnh sát đặc biệt của Hongkong, được lựa chọn kỹ càng, lực lượng chuyên nghiệp để chống khủng bố.)

“Sao lại nhanh như vậy?!” Tiểu Mã trừng mắt nói.

Hạ Lục Nhất nghĩ đến A Bưu mất tích, trong đầu lập tức có tính toán, “Đừng ham chiến, đốt xe, phân tán đi!”

“Vâng!”

Đoàn người phân tán rời đi, vội vàng dung nhập vào bóng đêm. Người Tiểu Mã mang đều là thủ hạ hạng nhất, điểm này không cần Hạ Lục Nhất phí tâm. Một mình hắn chọn con đường như ven núi lăn xuống, một đường lăn, chạy ra vài dặm, quay đầu nhìn lại, biệt thự trên sườn núi hừng hực cháy, rực đỏ cả một góc trời.

.....

Lúc này trên núi, cảnh sát kéo đường phong tỏa, bắt vài tên bị nhốt trong viện và thủ hạ Phì Thất chưa kịp trốn, xe cứu hỏa và xe cứu thương vội vàng chạy tới. Theo sau xe cứu hỏa là một chiếc xe hơi phổ thông biển số 61, vài người mặc thường phục[3] xuống mở cửa xe, đưa giấy chứng nhận cho cảnh viên đang giữ trật tự.

(Thường phục[3]: cảnh sát chìm phân biệt với đồng phục cảnh sát.)

Khói đặc cuộn cuộn bốc lên từ mái nhà biệt thự, Tạ Gia Hoa mang theo hai thủ hạ đến gần trước viện: “Ai phụ trách nơi này?”

“Là tôi.” Một cảnh quan mặc thường phục nói.

“Thanh tra cao cấp Tạ Gia Hoa O ký, đây là sự kiện tranh đấu của xã hội đen mà chúng tôi đã điều tra từ lâu, do O ký tiếp quản. Vất vả cho các cậu rồi.”

Tạ Gia Hoa nói xong thì quay đầu nói với thuộc hạ: “Cổng ngoài kia có xe của Hạ Lục Nhất, nhanh chóng dập lửa, lục soát cẩn thận.”

“Vâng.”

“Phạm nhân bị bắt ở đâu?” Gã hỏi cảnh quan phụ trách phía trước.

“Đều công trên xe.”

“Mang tôi tới.”

Tạ Gia Hoa mang thủ hạ vào chiếc xe cảnh sát, một đám côn đồ bị bắt mắt xám mày tro nhìn về phía gã, gã chỉ về phía A Bưu đang ngồi cuộn mình trong một góc, nói với thủ hạ: “Bắt một mình hắn.”

.....

Nửa giờ sau, Tạ Gia Hoa xử lý tất cả mọi chuyện, đi ra từ đường phong tỏa lên xe, lại bị người từ ngoài gõ lên cửa sổ.

Gã ấn cửa sổ xe xuống, đó là một chàng trai trẻ tuổi hơn hai mươi tuổi, gương mặt nhỏ dài, mắt một mí, lúc cười lộ lên trông giống một chỉ hồ ly giả hoạt: “Tạ Sir, chào anh. Tôi là trợ lý điều tra Liêm chính Công[4], Lục Quang Minh.”

(Liêm chính Công[4]: một tổ chức báo chí điều tra phi lợi nhuận mà nhiệm vụ tổ chức là: “tiết lộ lạm dụng chức quyền, tham nhũng và xao lãng nhiệm vụ của các tổ chức công cộng và tư nhân đầy quyền lực để làm chúng hoạt động một cách trung thực, liêm chính, có trách nhiệm và đặt lợi ích công lên hàng đầu.”)

“Chuyện gì?”

“Tình cảnh nơi này náo nhiệt như vậy, bên trong xảy ra chuyện lớn gì sao, Tạ sir?”

“Án kiện đang thời gian điều tra, căn cứ theo điều lệ bảo mật, tôi không tiện tiết lộ nghĩa vụ với cậu.”

“Tôi hiểu, không phải tôi đến để hỏi, mà là tới tới để cung cấp. Hoa chánh thanh tra ở nơi này có hiềm nghi thu nhận hối lộ, cấu kết với hội Tam Hoàng[5], chúng tôi đã điều tra từ lâu, trong tay có một số tình báo cơ mật, có lẽ sẽ giúp cho việc điều tra án kiện. Đây là danh thiếp của tôi.”

Tạ Gia Hoa nhận danh thiếp, ấn đóng cửa sổ xe: “Cảm ơn, tôi sẽ liên hệ với anh.”

Lục Quang Minh lại thò tay đề cửa sổ xe: “Nhưng Tạ sir, tình báo của tôi không phải cho không.”

“Cậu muốn gì?”

Lục Quang Minh nghiêng đầu nhìn bốn phía không người, hạ giọng nói: “Hoa chánh thanh tra không phải là kẻ khả nghi nhận hối lộ cao nhất, trên ông ta còn có một số người, trong đó có... một người có quan hệ riêng với Tạ sir ngài.”

Sắc mặt Tạ Gia Hoa trầm xuống, ánh mắt nhất thời rét buốt.

Lục Quang Minh sợ hãi như lui về sau một bước, nheo mắt cười nói: “Tạ sir, tôi chỉ là trợ lý mới nhận chức, không vô căn cứ đến chọc giận anh. Nhưng chính là như vậy đó, nghĩ kỹ rồi hẹn thời gian với tôi. Đúng rồi, tôi thích uống café Đan Ký.”

.....

Hạ Lục Nhất đi bộ xuống núi vào trong thành, súng bị hắn ném xuống biển, áo khoác tây trang nhuộm mãi cuộn lại ôm ở trước người, thả chậm cước bộ, đi tới bên tàu Thiên Tinh, chuẩn bị lẩn vào đám người, ngồi thuyền về Cửu Long.

Đến lúc đi lên bến tàu thì bị người đằng sau kéo lại!

Hạ Lục Nhất theo bản năng xoay người giật khuỷu tay, cánh tay vừa đánh tới thì bị người tới nhanh nhẹn đỡ: “Lục Nhất ca?”

Hạ Lục Nhất quay đầu lại, thấy vẻ mặt kinh ngạc của Hà Sơ Tam.

Hà Sơ Tam mang kính mắt viền vàng, dưới kẹp một túi công văn, hiển nhiên là vừa mới tăng ca đi về. Cậu nhìn lướt qua Hạ Lục Nhất, lập tức hiểu rõ tình hình, vội vàng cởi áo khoác bọc lấy cả người dính máu của hắn, thấp giọng nói: “Hiện giờ không thể qua biển, nơi đâu cũng có thường phục kiểm lâm, đi theo tôi.”

Cậu kéo Hạ Lục Nhất, cả hai trầm mặt không nói ngồi trong một xe lắc lư đến Tây Hoàn, xuống xe bước nhanh đến một đường lâu cũ nát.

Hành lang tối tăm, Hà Sơ Tam lấy một chiếc đèn pin trong túi công văn, dẫn Hạ Lục Nhất đi lên, sờ chìa khóa mở căn hộ hai tầng.

Hà Sơ Tam xoay người đóng cửa lại, kéo rèm, bật điện. Hai người ở trong căn phòng ngập sáng thở hổn hển.

“Sao cậu biết có thường phục?” Lúc này Hạ Lục Nhất mới mở miệng.

“Ở trên lầu công ty tôi nhìn thấy, khắp nơi đều có xe cảnh sát chạy qua. Bọn họ nói ở núi kia xảy ra chuyện, đội Phi Hổ cũng đi lên.”

Ngay sau đó cậu hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

Về mặt Hạ Lục Nhất lạnh lùng: “Không phải chuyện của cậu.”

Hà Sơ Tam biết lúc này hắn không muốn nhiều lời, thì thức thời không hỏi lại, cậu cúi đầu chú ý tới vết máu chảy ra từ áo sơ mi của Hạ Lục Nhất: “Anh bị thương?”

Miệng vết thương ở phần eo, là lúc nhảy xuống cửa sổ bị thủy tinh cắt qua. Miệng vết thương không sâu, nhưng qua một trận vận động kịch liệt mà cọ sát thành máu thịt mơ hồ. Hà Sơ Tam dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào phần rìa vết thương, xúc cảm lạnh lẽo dính ướt, chỉ cảm thấy đầu quả tim đau đến phát run.

Cậu siết chặt quyền, cố gắng trấn định, đỡ Hạ Lục Nhất vào ghế sofa ngồi xuống: “Tôi đi xuống lầu mua thuốc, anh nghỉ trước đi.”

“Này.” Hạ Lục Nhất gọi cậu: “Cẩn thận.”

Trong lòng Hạ Lục Nhất lại run lên: “Anh mới là người nên cẩn thận. Đừng ra ngoài, tôi lập tức sẽ trở về.”

Cậu cầm túi công văn vội vàng rời đi. Hạ Lục Nhất cởi quần áo, thân trần tựa ngửa trên sofa, dùng hai tay hung hăng vuốt mặt một phen, thở phào một hơi.

Sau một phen mạo hiểm chém giết, đột nhiên rơi vào một nơi bình hòa an tĩnh như vậy, hắn cảm giác mình là đang nằm mơ!

.....

Phát giác một lúc, Hạ Lục Nhất quan sát bài trí trong phòng. Phòng có một phòng khách một phòng ngủ, vách tường là vữa sơn kém chất lượng, mặt đất không bằng phẳng, nóc nhà mốc meo, vô cùng đơn sơ. Sau cánh cửa còn dán một chữ ‘Phúc’, vừa nhìn đã biết là tác phẩm của Hà ba. Trong phòng khách chỉ có một ghế sofa và một bàn trà nhỏ, dưới cửa chính kê bày hai đôi giày da và một đôi dép lên.

Hắn đỡ tường đi vào phòng ngủ, giường ngủ đơn, trong góc tường có tủ quần áo nhỏ, một chiếc bàn học đặt cạnh giường, trên mặt bàn bày một chồng tư liệu dày và sách vở, đầu giường, dưới đất đều là giấy sách.

Mẹ nó đúng là một sách, cả ngày chỉ biết sách sách vở vở!

Hắn mở tủ quần áo Hà Sơ Tam lật lật, lật ra một chiếc quần dài, treo trên cánh tay. Đang muốn đóng cửa tủ thì chú ý một túi nilon màu đen trong một góc tủ.

Lật ra xem, là một chiếc máy ảnh cũ, bên dưới đáy máy còn dán nhãn ‘xx ký gửi’. Còn có một lọ cuộn phim nhỏ. Hạ lão đại không có hứng, nhìn nhìn rồi thả về.

Hắn vừa đi vừa đá rơi giày dính máu, tất, quần cởi tùy tiện ném trên mặt đất, đi dép lê Hà Sơ Tam, vào phòng tắm rửa.

Phòng ở cũ nát, phòng tắm chỉ dùng một ống nước, ngay cả vòi sen còn chưa lắp. Hạ Lục Nhất tùy tay cầm ống nước phun lung tung lên người, vừa cầm xà phòng bôi loạn lên tóc, vừa âm thầm suy xét: Thằng nhóc này tiết kiệm quá mức, đến phòng cũng thuê nát như vậy, sao còn có tiền để mua một cái máy ảnh?

Bên này hắn bận rộn tắm rửa, bên kia Hà Sơ Tam vội vàng xuống lầu, vào trong hiệu thuốc mua băng bông và thuốc, lại vội vã trở về. Vừa vào đến cửa thì thấy quần Hạ lão đại ném bừa trên đất.

Cậu đặt đồ lên bàn trà, vội vàng đi đến đập cửa nhà vệ sinh: “Lục Nhất ca?”

“Gi?” Tiếng Hạ Lục Nhất lẫn trong tiếng rào rào của nước chảy.

“Miệng vết thương không thể dính nước, lúc tắm anh cẩn thận chút.”

Hạ Lục Nhất không thèm để ý tới cậu, híp mắt ngửa đầu xoa bong bóng—— vết thương cái rắm!

Hà Sơ Tam thầm than một tiếng, kiên nhẫn ngồi trên xô pha chờ Hạ lão đại tắm xong. Một lát sau, Hạ Lục Nhất ướt sũng đi ra từ wc, thân trần, vừa cúi đầu vừa kéo khóa quần, vừa nói: “Khăn mặt.”

Hà Sơ Tam cẩn thận kéo rèm cửa, từ bên ngoài cửa sổ với lấy một cái khăn mặt. Hạ Lục Nhất cầm lấy lau tùy tiện trên người một phen, rồi tìm thuốc khử trùng.

“Để tôi.” Hà Sơ Tam nhìn không nổi bèn đoạt lọ thuốc nói.

Cậu kéo Hạ Lục Nhất ngồi trên xô pha, vừa dùng khăn mặt tỉ mỉ lau khô vết nước trên người Hạ Lục Nhất, khử trùng vết thương. Hạ Lục Nhất xoa xoa mái tóc đen, cảm nhận xúc cảm bỏng rát từ vết thương, không nói nửa lời.

Hắn không kêu đau, nhưng Hà Sơ Tam lại vì hắn mà đau. Bôi thuốc lên vết thương, cẩn thận xoa tròn trên da thịt, cậu vừa làm vừa nghĩ đến cảnh tượng đối phương bị thương. Tuy không biết phát sinh chuyện gì, nhưng nhìn huyết nhục này và áo khoác tây trang bị thủy tinh cắt rách, giày da dính toàn bùn đất, đường lên núi đầy tiếng còi rú của xe cảnh sát, kiểm lâm qua lại kiểm tra hành khách trên tàu, đều ám chỉ đây là cuộc chiến đấu kịch liệt cùng mao hiểm.

Trên người Hạ Lục Nhất đầy rẫy vết thương, đa phần đều là vết thương cũ, nhưng trên bả vai phải lại có một vết thương khâu hình có rết rất đáng sợ, cái này là chính cậu chứng kiến. Cậu nhớ tới lúc ở thành Giao Long, cả người Hạ Lục Nhất đầm máu, sắc mặt trắng bệch hôn mê trước mặt cậu, trong ***g ngực lại bắt đầu co rút từng trận đau đớn.

Hạ Lục Nhất cảm thấy động tác Hà Sơ Tam càng lúc càng rề rà, Hà Sơ Tam không nói nửa câu, cúi đầu, nhẹ tay khoát lên bên cạnh Hạ Lục Nhất.

Đầu Hạ Lục Nhất úp trong khăn mặt, không nhìn thấy động tác Hà Sơ Tam, nhưng có thể thấy bóng người phản chiếu trên bức tường—— Hà Sơ Tam lặng yên không tiếng động nâng tay lên, đó là động tác muốn ôm lấy hắn từ phía sau.

Hạ Lục Nhất theo bản năng thẳng lưng, cơ nhục liên lụy đến miệng vết thương, hắn cắn răng nhịn đau—— sau đó thấy bóng dáng Hà Sơ Tam nhanh chóng thu tay về!

Hạ Lục Nhất cau mày quay đầu, Hà Sơ Tam lại như có chuyện gì, vẻ mặt chăm chú đang cuốn băng cho hắn. Mặc cho Hạ lão đại nhìn chăm chăm vào cậu, cậu vẫn lù lù bất động, vẻ mặt hồn nhiên thành thật.

Mọi nó, giỏi lắm ảnh để giải Oscar! Cứ giả vờ đi! Tiếp tục vờ vịt trước lão tử đi! Chán sống rồi hả, lão tử đã sớm thấy đuôi của nhà mi rồi!

Xử lý xong vết thương, Hạ Lục Nhất nhanh chóng đẩy tên nhóc tâm tư quấy rối này qua một bên, lạnh lùng nói: “Đưa điện thoại cho tôi.”

Hà Sơ Tam im lặng, ngoan ngoãn đứng dậy đưa điện thoại cho hắn, lại một cái áo ngủ khoác lên người hắn.

Hạ lão đại đầu đội khăn mặt, người khoác áo ngủ hoạt hình gấu nhỏ, chân mang dép thông, chống eo đi đến bên cửa sổ gọi điện thoại, vừa ấn số vừa hỏi Hà Sơ Tam: “Có thuốc không?”

“Không có.”

“Không có.”

“Đi mua.”

“Anh bị thương không thể hút thuốc.”

“Chán sống rồi hả!” Hạ Lục Nhất biết ngay cậu ta sẽ nói vậy, mắng to một câu, tiếp tục gọi điện thoại: “A lô, Đông Đông?”

“Chán sống rồi hả?” Thôi Đông Đông ở đầu bên kia chế nhạo nói: “Yo~ Lão đại, là là “chán sống” anh hùng cứu mỹ nhân sao?”

“Cút mẹ mày đi.” Hạ Lục Nhất mắng: “Tiểu Mã về chưa?”

“Trốn rồi, vừa gọi điện cho tôi. Giờ trên đường đều là người của Sai lão, các anh đừng về.”

Hạ Lục Nhất trầm mặc một lát, nói: “A Vĩnh chết.”

Lời này vừa ra, ngay cả Hà Sơ Tam đang thu dọn phòng cũng khựng lại. Cậu nhớ rõ người này, là bảo tiêu bên cạnh Hạ Lục Nhất, tính cách trầm ổn ít lời, mỗi lần nhìn thấy cậu đều gật đầu thay chào, ngày quốc tế thiếu nhi còn giúp cậu đưa bánh ngọt.

Thôi Đông Đông ở đầu dây bên kia cũng im lặng: “Tôi tìm người an bài người nhà cậu ta.”

“Tiền trợ cấp gấp đôi.” Hạ Lục Nhất nói: “Chờ qua vụ này, tôi tìm nơi thật tốt để an táng hân.”

“Biết rồi.”

“Còn nữa.” Hạ Lục Nhất nói thêm mấy cái tên khác: “Mấy hàng hóa nơi đó đều dừng lại, mọi người rút về đi.”

“Sao vậy?”

“A Bưu mất tích, tôi nghi gã là người Sai lão, mấy địa điểm này gã đều biết. Cô tìm một người lanh lợi đến chỗ ở của gã, thấy thứ gì khả nghi thì mang về, thiêu hủy phòng đi. Còn về bản thân gã, lên trời xuống biển cũng phải tìm ra cho lão tử!”

“Được.”

Hạ Lục Nhất cúp máy ngẩng đầu, thì thấy Hà Sơ Tam đang ôm một đồng quần áo dính máu, vẻ mặt phức tạp nhìn mình.

“Gi?”

“A Bưu là cảnh sát?”

Hạ Lục Nhất bực mình: “Không phải chuyện của cậu.”

Hà Sơ Tam trầm mặc: “Anh đừng động vào cảnh sát, đừng làm bậy.”

Một câu này khiến Hạ lão đại giận quá hóa cười: “Sao? Đây là lần đầu cậu biết tôi làm bậy sao? Lão tử là xã hội đen, không động vào cảnh sát, chẳng lẽ còn cùng chúng nó bái đường thành thân sao? Câm miệng!”

Hà Sơ Tam há miệng thở dốc, cuối cùng cái gì cũng không nói, nhưng Hạ lão đại thấy rõ, trên mặt cậu ta viết rõ hai chữ ‘bất trị’.

Hạ Lục Nhất ném điện thoại qua: “Đi mua thịt bò!”

Hà Sơ Tam nhanh nhẹn dùng quần áo trong lòng tiếp điện thoại, nhặt giày Hạ Lục Nhất, im lặng rời đi.

Cậu thiêu hủy quần áo dính máu, tro tàn đổ vào bồn cầu, cọ rửa giày da, thanh lý lại phòng. Tiếp đó nấu một nồi cháo thịt nạc cho Hạ Lục Nhất, rắc lên trên một ít hạt vừng và ruốc, lại hấp một ít xiu mại đông lạnh và túi lòng đỏ trứng gà. Hạ Lục Nhất mặc áo ngủ dựa trên ghế sofa ngủ gật, khi mở mắt thì thấy một bàn thức ăn thanh đạm.

“Đệt!” Hạ Lục Nhất mắng: “Thịt bò đâu?”

“Đồ dưới lầu không sạch.” Hà Sơ Tam nói: “Ngày mai tôi làm nồi thịt bò mới cho anh.”

Hạ Lục Nhất trừng mắt nhìn cậu hồi lâu, có xúc động muốn lật bà nhưng cảm thấy mình thân phận cao quý đứng đầu một bang, không đáng hạ thấp thân mình để so đo với cậu ta. Không đáng, không đáng..... Đi tìm chết đi!

Hắn ở nhà Hoa tham trưởng chưa ăn mấy miếng, lại trải qua một phen mạo hiểm, lúc này đã đói lả, không có biện pháp để soi mói đồ ăn, chỉ tạm bợ tùy tiện ăn ăn... Kết quả là tùy tiện quá mức, ăn không còn một mảnh. Đến khi Thôi Đông Đông gọi điện đến, hắn đang ôm bụng nằm ngửa trên sofa tiêu thực.

“Có người ở cục cảnh sát nhìn thấy A Bưu, hình như là nhân chứng cho Sai lão, không thể tới gần được. Nơi đó bị Sai lão phong tỏa, không vào được.”

“Đệt!” Hạ Lục Nhất một tay ném điện thoại ra ngoài!

Hà Sơ Tam đang dọn bát đĩa thì nhảy dựng lên, giơ cặp lồng, hứng lấy điện thoại hạ cánh an toàn!

“...” Hà Sơ Tam trừng mắt nhìn cậu, phát hiện ra nửa năm không gặp mà thằng nhóc này thân thủ tốt hơn nhiều.

Hắn không biết được rằng thời điểm Hà Sơ Tam đi làm bận rộn thường cùng các đồng nghiệp phi cặp văn kiện, một tay cầm bút, một miệng cắn sandwich, một vai kẹp điện thoại, mắt nhìn đồ thị thị trường, tay còn lại không ngừng ba ba bàn phím...

“Sao vậy?” Hà Sơ Tam quản chuyện không người. Cậu loáng thoáng nghe thấy trong điện thoại nhắc đến cái tên A Bư.

Hạ Lục Nhất cau mày ngồi trên sô pha trầm tư, không để ý tới cậu, hiển nhiên là đang ghen uất.

“.....”

“Mẹ nó, cười trộm cái gì?!”

Hạ Lục Nhất cảm thấy mỗi lần mình ở cùng một chỗ với Hà Sơ Tam quá mười phút thì đều bị ghen chết, thằng nhóc này không cần nói chuyện, chỉ cần nhếch khóe môi thôi đã có thể làm hắn tức điên muốn cào tường. Hắn đen mặt chống lưng, cảm thấy miệng vết thương sắp bị nứt, ngược lại, Hà Sơ Tam rất trấn định, giống như không có chuyện gì mà đi trải ga giường: “Lục Nhất ca, anh ngủ trên giường đi.”

“Còn cậu?”

“Tôi ngủ trên sô pha.”

Hạ Lục Nhất nhìn chiếc sô pha nhỏ hẹp không đủ cho một đại nam nhân thoải mái nằm, nhưng nghĩ tới Hà Sơ Tam làm đủ các loại dấu hiệu ám muội, tóm lại vẫn phải ngoan tuyệt—— thằng nhóc nhà cậu đương nhiên phải ngủ sô pha!

23. Chương 22

Đêm khuya, tổng bộ cảnh sát, văn phòng phó cảnh O Ký.

Cửa chớp bị đóng chặt lại, Tạ Gia Hoa cầm một chồng tư liệu, sắc mặt lạnh lùng đứng trước bàn. Ngồi sau bàn là thượng cấp của gã, vẻ mặt cũng nghiêm túc sắc bén. Hai người đồng loạt nhìn về phía một thanh niên đầu tóc rối bù mặt mũi bẩn thỉu đang vắt chân ngồi trên ghế sô pha hút thuốc —— đó chính là A Bư, bảo tiêu của Hạ Lục Nhất.

“Cậu theo Hạ Lục Nhất một năm rưỡi, vậy mà cũng không tra được gì sao?” Lưu sir đập bàn cả giận nói.

A Bư ngoạm thuốc xòe tay nói: “Sir à, không phải tôi không muốn mà là Hạ Lục Nhất cảnh giác quá cao! Sau khi Thanh Long chết, hắn thành người duy nhất nắm giữ đường dây thuốc phiện trong Kiều Kỳ đường. Tôi chỉ biết hắn có mấy đường dây mà thôi, bình thường chủ yếu đều liên hệ với Thôi Đông Đông. Còn về đường dây chính của hắn, đều là tự hắn giao ‘hàng’, chỉ mang mấy bảo tiêu có tư lịch sâu, không mang loại như tôi đây. Hơn nữa chưa đến một khắc giao hàng, thì đến cả cận vệ cũng không biết xe dừng ở chỗ nào.”

“Nếu còn chưa tra được, cậu đã nhanh như vậy bại lộ thân phận làm gì?”

“Sếp à, tôi cũng đâu muốn vậy!” A Bư nói, “Tôi nguyện ý vì dân hi sinh, nhưng cũng không thể chết một cách không minh bạch như thế! Đêm nay chỉ cần tôi không chết ở trong đó thì Hạ Lục Nhất nhất định sẽ hoài nghi tôi, không phải người Phỉ Thất thì chính là người Sai lão, nếu tôi trở về tìm hắn, không phải là đang tìm chết sao? Huống hồ lần này còn không phải tôi thấy Phỉ Thất gỡ trò, nên rút về báo cho các anh, bằng không sao các anh có thể tóm được nhiều người như vậy?”

Lưu phó cảnh tư nắm tài liệu trên bàn, đập lên đầu gã, mắng thêm một trận: “Còn dám mạnh miệng! Làm cón đồ hai năm! Cái tốt thì không làm! Lại đi học toàn cái xấu! Còn dám đùa bỡn lão tử!? Hả?!”

A Bưư ôm đầu trốn liên tục, ủy khuất nói: “Con mẹ nó, tôi mạo hiểm tính mạng lẫn lộn trong đó hai năm dễ lắm sao! Lưu sir anh đối đãi công thần như vậy, quả thật chính là lấy oán báo ơn!”

“Công thần?! Công cái con mẹ mày!” Lưu phó cảnh tư càng nghe càng phát hỏa, đập bôm bốp thêm một trận.

“Ai nha! Tạ sir anh đừng đứng nhìn, cứu mạng!”

Tạ Gia Hoa mày không nhăn, coi như không thấy hai người họ đang tranh chấp. Sắc mặt gã băng lãnh suy tư một lát, rồi nói với Lưu phó cảnh tư: “Hiện trường bị thiêu hủy, người nhà họ Hoa đều đã chết hết, quốc lộ gần đó không có máy ghi hình. Thủ hạ Phì Thất và Hạ Lục Nhất có quyền xung đột, bằng chứng dễ bị lật đổ. Dựa vào mấy chứng cơ trước mắt, rất khó định tội hẩn. Quan trọng là nhanh chóng Hạ Lục Nhất và bắt thủ hạ tâm phúc của hẩn, tốt nhất là để thủ hạ của hẩn khai cung.”

“Cái này thì quá khó.” A Bưư chen vào nói: “Hạ Lục Nhất làm người hào sảng lại có nghĩa khí, thu người thì thu luôn cả tâm, nếu tôi không phải nằm vùng, thì tôi cũng nhất mực trung thành với hẩn. Thủ hạ hẩn bán cha ruột cũng không bán hẩn.”

“Hay hay hay a! Tôi xem hẩn chính là cha ruột cậu rồi! Cậu đi mà giúp hẩn hỗn vào trong Tam Hoàng đi! Đừng con mẹ nó, về đây nữa!” Lưu phó cảnh tư làm bộ muốn đập gã. Gã nâng tay làm bộ cản, rồi hăm hặn co người hút thuốc.

“Cậu về viết một bản báo cáo chi tiết về Hạ Lục Nhất, ba ngày sau giao cho tôi.” Tạ Gia Hoa nói với A Bưư: “Tính cách, sở thích, người hat lui tới, địa điểm ra vào... Tất cả mọi thứ, chỉ cần cậu nghĩ tới thì đều phải viết hết. Ít nhất là một vạn chữ.”

“Gi?!” A Bưư thét to: “Tạ Sir, hai mươi năm qua em chưa bao giờ viết cái gì đến một vạn chữ!”

Tạ Gia Hoa không để ý tới gã, gật đầu chào Lưu sir rồi xoay người rời đi. Chỉ để lại A Bưư khổ đại cừu thâm nhìn Lưu phó cảnh tư, ánh mắt tha thiết.

Lưu phó cảnh tư thở dài một tiếng: “Viết đi, vài năm nay vất vả cho cậu rồi. Tôi sẽ phái người bảo hộ cậu 24/24, sau khi sóng gió qua đi thì sẽ lập tức an bài cậu cải danh xuất ngoại!”

.....

Hạ Lục Nhất trong một đêm gió tanh mưa máu, trừ bỏ ăn cơm phải chống đỡ, thì không hề cảm thấy thân thể có chỗ nào không tốt. Lười biếng duỗi eo trên giường Hà Sơ Tam, hẩn gỡ tóc sắp xếp lại thông tin một lượt trong đầu, rồi tắt đèn đi ngủ.

Cháo uống quá nhiều, ban đêm mót tiểu, hẩn xỏ dép lê lợ mọ đi wc. Khi trở về đi ngang qua sô pha, thì bất gặp cảnh Hà Sơ Tam co thành một đoàn, đầu gối trên túi công văn, đôi chân dài gần như buông thõng trên mặt đất.

Áo khoác trên người cậu ta, giờ đã trượt xuống.

Hạ Lục Nhất đi qua nhìn thấy, khom lưng nhặt áo khoác lên, đắp lại lên người cậu.

Sau khi tiếng chân hẩn biến mất, Hà Sơ Tam trong bóng tối mở mắt, tay lạng lẽ vuốt ve hai cái trên áo khoác.

Hà Sơ Tam để mai phục trong đêm tối, giấu tài, tùy thời mà động. Rất lâu sau, cậu nghe được tiếng ngáy nhỏ truyền qua từ phòng Hạ Lục Nhất, vì thế tay chân rón rén bước xuống sô pha, dùng ngón tay gõ nhẹ lên mặt cửa, cẩn thận dè chừng từng chút từng chút đẩy cửa ra.

Hạ Lục Nhất nghiêng người ngủ, hô hấp đều đặn. Trong phòng tối om, chỉ có một tia sáng mỏng chiếu vào qua khe hở bức màn, miễn cưỡng có thể thấy một hình bóng mơ hồ—— tấm chăn mỏng vắt trên hông hẩn tạo nên một đường nét duyên dáng, tiếp đó chính là bờ mông cong cong...

Hà Sơ Tam chống cửa đứng, yên lặng nuốt một ngụm nước miếng, không dám tiến thêm một bước—— cậu biết khi ngủ Hạ Lục Nhất vẫn rất cảnh giác, chỉ cần hơi có tý gió thổi qua thì nhất định sẽ vươn mình một cước đạp người bắn vào tường!

Cậu như quỷ ảnh giữa đêm khuya đứng ở cửa, trong lòng thăm mẩn người đến nồng nàn và cuồng rình coi đáng khinh, yên lặng nhìn lúc lâu. Cuối cùng ở trong lòng than nhẹ một tiếng, tạm thời thỏa mãn mà nhẹ nhàng đóng cửa phòng, bỏ lại sô pha ngủ.

Phòng khách truyền đến tiếng mặt sô pha ma sát với quần áo, mà người vẫn luôn gắt gao nhắm mắt – Hạ Lục Nhất lại chột nhịu mảy trong bóng tối.

Chán sống. Trong lòng hẩn mẩn một câu.

Hai vị cả đêm mang ý xấu, đến buổi sáng thì trong mắt giăng đầy tơ máu. Hà Sơ Tam đánh ngáp ộp trứng làm sandwich, Hạ Lục Nhất vừa bò dậy đi vệ sinh, thấy sandwich thì ghét bỏ bữu môi, tiếp tục trèo lên giường ngủ bù.

Hà Sơ Tam không dám đi chọc vị lão đại thiếu ngủ này, để sandwich ở trên mặt bàn, xách túi đi ra ngoài mua đồ. Trời sinh cậu lớn lên trắng trẻo tuấn tú, tính tình lại lễ phép ôn hòa, vô cùng được nhóm bác gái yêu thích, liên tiếp hỏi hẩn chuyển đến khu phố này bao lâu, công tác ở chỗ nào. Sau nửa giờ, cậu thắng lợi trở về, trong túi vải còn tăng lên hai bó rau không tốn tiền.

Cậu mua thêm một cái nồi nhỏ khác và một số gia vị, đóng cửa bếp thì loảng choảng leng keng một trận bên trong. Đến giữa trưa, Hà lão đại buồn ngủ bò dậy rửa mặt, cậu ngó đầu ra từ trong phòng bếp: “Lục Nhất ca, anh tỉnh?”

“Ồ.”

“Nhớ đánh răng, bàn chải mới ở trong cốc.”

“Câm miệng.”

Hà Sơ Tam bưng một bát thịt bò nóng hổi, một bát cá hấp mà khi xưa được lão đại ưu ái qua, còn có một đĩa rau, đều sắp hết trên bàn trà. Trong phòng cậu không có một cái ghế dư nào, hai người đành ngồi một loạt ở trên ghế sô pha, cùng nhau khom lưng gấp đồ ăn.

Vốn đã phải chen lấn, Hà Sơ Tam còn muốn co dùi chỗ gấp thức ăn cho Hạ Lục Nhất, lại bị Hà lão đại một đũa cản về: “Tự ăn đi.”

“Miệng vết thương còn đau không?” Hà Sơ Tam hỏi.

“Không có việc gì.”

“Tối hôm qua ngủ ngon chứ? Có ra mồ hôi không, nếu ra mồ hôi thì để tôi thay băng một lượt.”

Hạ Lục Nhất mặt không đổi dùng đũa xé thịt cá. Biến thái biết rõ lại còn hỏi, nửa đêm rình coi, còn dám hỏi lão tử ngủ ngon hay không?!

Hẩn không trả lời, nhét thịt cá vào trong miệng nhai nghiền, rồi đột nhiên nói: “Chủ nhật hôm nay, sao cậu không hẹn Tiểu Hà ra ngoài chơi?”

Hà Sơ Tam vẻ mặt bình tĩnh, gấp một cọng rau nói: “Mấy ngày nay cô ấy không khỏe, không tiện ra đường.”

“Bệnh gì?”

“Cô ấy không nói rõ, chỉ nói với tôi là không có chuyện gì. Chắc là bị cảm.”

“Ha, không phải hai người ân ái lắm sao? Sao cô ấy sinh bệnh mà cậu không đi ngó một cái?”

Hà Sơ Tam buông mắt, lật cá, lại nâng mắt nhìn Hạ Lục Nhất, trên mặt vẫn là vẻ chính trực thành thật, còn thêm vài phần như đang lo lắng cho người yêu: “Đúng đó, chiều này tôi phải đi thăm cô ấy.”

“Hiện giờ cô ấy ở đâu?”

“Ở thành Cửu Long, thuê phòng cùng các chị em.”

“Sao không đưa cô ấy qua đây ở cùng.”

Hà Sơ Tam thoáng ngưng ngưng cặp mắt: “Còn chưa tới bước cuối.”

Vờ vịt đi! Cậu cứ tiếp tục vờ vịt cho lão tử xem nữa đi!

Trong lời nói của Hạ lão đại đều mang gai, câu câu đều có hố, từng bước áp tới, Hà ảnh đế bình đến tướng chặn, nước tới đất ngăn, không lộ dấu vết. Hai vị nhà này luận bàn cả bữa cơm, cũng không phân cao thấp. Dọn xong bát đĩa, Hà Sơ Tam làm như thật, đổi một bộ tây trang, nói lời tạm biệt với Hạ Lục Nhất: “Lục Nhất ca, anh nghỉ ngơi cho tốt. Tôi đi thăm Tiểu Hà, tối về mang cơm cho anh.”

Hạ Lục Nhất tựa vào trên sofa đọc mấy bản tạp chí sáng nay cậu mua về, ở một tiếng.

“Có thứ gì muốn tôi đưa cho Đông Đông tỷ không? Hoặc chị ấy muốn giao cho anh?”

“Không cần qua ‘công ty’, gần đó đều là thường phục.” Hạ Lục Nhất nói: “Mua cho tôi một chiếc điện thoại, loại mới ra.”

Hà Sơ Tam đáp ứng một tiếng, ăn mặc thành nhân mô chuẩn dạng đi thăm người yêu. Hạ Lục Nhất tựa bên cửa sổ, hất lên một góc rèm, thấy cậu cước bộ vững vàng, vẻ mặt thản nhiên đi qua ngã tư, không hề có nửa điểm sơ hở.

Chán sống rồi!

Hạ Lục Nhất ngồi trên sofa đọc tạp chí bất quá cả buổi chiều, trong đầu nhét đầu ăn oán danh môn. Lăn lên giường đánh một giấc, đang nửa tỉnh nửa mê thì nghe thấy tiếng mở cửa, bản người ngồi dậy, lại vô tình động phải miệng vết thương ở thắt lưng.

Hắn đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, đỡ eo đứng lên. Hà Sơ Tam ở bên ngoài nói: “Lục nhất ca, tôi về rồi.”

“Tôi để điện thoại mới chỗ này cho anh nhé.” Cậu đang nói thì bất gặp dáng đi quái dị của Hạ Lục Nhất: “Anh sao vậy? Miệng vết thương đau?”

Hạ Lục Nhất tiêu sái khoát tay, mặc áo ngủ Tepdy, ra vẻ bình tĩnh đặt mông ngồi trên sofa, hai chân vắt chéo, ra vẻ lão đại.

“Gà Hải Nam, dưa nộm.” Hà Sơ Tam mang về một đồng hộp để lên bàn, nói: “Cơm rang, còn có dưa ba ngâm. Vì cánh mập và canh cá diếc là canh tôi nấu để dưỡng bệnh cho Tiểu Hà, cô ấy bảo nhiều quá nên mang về một ít, anh uống xem có thích hay không.”

“Cậu nấu cơm ở nhà Tiểu Hà?”

“Ừm.”

Hạ Lục Nhất không nói gì, bê canh uống. Gà Hải Nam là món hắn vừa ý, nhưng lại không thích dưa nộm. Cuối cùng là thắng nhóc này ăn cơm cùng Tiểu Hà, hay là chạy về nhà làm cơm cho ba? —— đạn khói này ném đến thật thật giả giả, không thể biết rõ cái gì.

Hạ lão đại suy xét có nên xuống tay thắng hay không, đợi về sau, để người đem Tiểu Hà gọi đến công ty xem lợn chết đổi thành người sống, huh không được Hà Sơ Tam nhưng huh cô ta thì dư sức, không lo không nói thật.

Thừa dịp hắn đang ăn cơm, Hà Sơ Tam lại đi ra ngoài một chuyến. Lúc trở về không biết từ lúc nào đã mang theo một cái TV cũ nhỏ, rồi tự mình làm một cái giá anten: “Lục Nhất ca anh xem Tv, còn tôi trở về công ty có chút chuyện.”

Đêm nay là trung thu, giờ này mọi người trong gia đình thường đoàn tụ, cùng nhau thưởng nguyệt, nhưng hắn lại không biết quý trọng thời gian hai người này, cứ như vậy mà bỏ rơi Hạ lão đại, không hề lưu luyến mà kẹp túi công văn rời đi.

Hạ Lục Nhất bị vứt bỏ trong phòng, suy xét rồi lại suy xét, một lát sau lại cảm thấy có khi mình ngủ nhiều quá đến mức sinh ảo giác, một lát sau lại cảm thấy kỹ xảo tìm chết của tên kia quá hoàn hảo, bụng dạ khó lường, nếu để lâu tất thành họa, không bằng bóp chết sớm cho xong việc.

Hắn dùng điện thoại mới gọi cho Tiểu Mã, Tiểu Mã như thường lệ ở đầu dây bên kia hỏi han ân cần, nịnh nọt một phen, Hạ Lục Nhất bực mình nói: “Phi Thất giết dây Hứa Ứng giết Thanh Long, là Hoa tham trường sai sử phía sau.”

Tiểu Mã hít một ngụm khí lạnh: “Hả? Hoa tham trưởng? Thanh Long lão đại với lão ta không thù không oán, sao lão, lão ta vì cái gì?!”

Hạ Lục Nhất cũng muốn biết là vì cái gì, điều này làm cho hắn xác định năm đó chuyện liên quan đến Thanh Long còn có điểm khúc mắc, hắn cau mày trầm ngâm nói: “Tra tiếp, tra người Hoa tham trưởng!”

“Vâng!”

Dặn dò một phen. Hắn lại gọi cho Nguyên thúc.

Hiện giờ mấy vị trưởng lão đang họp trong nhà Nguyên thúc, ẩn loa ngoài đồng loạt nghe. Nguyên thúc chưa từng nói, ngược lại Cát lão vẫn luôn không hợp Hạ Lục Nhất lại chất vấn trước: “Tiểu Lục, giờ Hòa Thịnh hội nói cậu giả đàm phán, có ý giết Phì Thất và Hoa tham trưởng, muốn các vị lão đại giang hồ làm chủ công đạo. Đại ca kết nghĩa của Phì Thất —— Kiều gia, hiện giờ đã tìm đến tận cửa đòi chúng ta nói lý. Cậu còn chọc Sai lão! Tiếp theo phải làm thế nào, trong lòng cậu đã tính được gì chưa hả?”

Hạ Lục Nhất lạnh lùng nói: “Cát lão, nghe lời này của ông dường như không tin tôi?”

“Nói cái này làm gì, tôi chỉ quan tâm cậu. Cậu là lão đại, cậu mà xảy ra chuyện gì thì anh em trong bang hội phải làm thế nào, mấy lão già chúng ta phải ra sao?”

“Đúng vậy, Tiểu Lục.” Cừu thúc nói: “Giờ cậu đang ở đâu? Có cần phái người đến giúp không?”

“Tôi ở nơi an toàn. Việc này tôi đương nhiên sẽ xử lý, mấy người không cần bận tâm.”

Hắn vừa nói thế, Cát lão và Cừu thúc đều không nói lời nào, lúc này Đoàn thân vương mới mở miệng: “Nếu cậu nói vậy, chúng ta cũng yên tâm. Nguyên ca, ngài còn gì nói chứ?”

Thanh âm trầm trầm của Nguyên thúc truyền qua: “Tiểu Lục, cuối cùng thì Hoa tham trưởng có phải do cậu giết hay không?”

“Không phải, là Phì Thất giết lão.” Hạ Lục Nhất bình tĩnh nói.

“Vậy thì tốt, chuyện này nói không chừng sẽ kinh động đến ‘lão chưởng quỹ’. Cậu nhất định phải xử lý thỏa đáng.”

“Yên tâm đi, Nguyên thúc.”

Hạ Lục Nhất cúp máy. Ngồi trên sofa cân nhắc từng thái độ và ngôn ngữ của các vị trưởng lão, không khỏi cười lạnh một tiếng.

Nói đến rồi nói đi, mấy lão già chết tiệt này đang không yên lòng về hắn.

Nhưng hắn cũng không để mấy lão già đứng nói chuyện không đau eo này để vào mắt, tuy hắn làm việc kiêu ngạo nhưng vẫn có chừng mực, dám cùng Phì Thất khiêu chiến, ắt đã có hậu chiêu.

Ngồi phịch trên sofa xem TV, hắn ngẩng đầu nhìn ánh đèn huỳnh quang trên trần nhà tối tăm, nhớ tới lời Phì Thất trước khi nói, còn có thái độ của mấy vị trưởng lão, trong lòng lại nổi lên một trận khó chịu. Hắn cảm thấy trong miệng nhạt tẻch, muốn một liều thuốc lá.

Chán sống rồi, không mua lão đại nhà mi một liều thuốc, lần sau mà chạy về phía mi, thì đổi họ san...! Phi! Không có lần sau!

.....

Đến đêm khuya, Hà Sơ Tam khoác áo gió về nhà, lọ mọ mở cửa phòng. TV trong phòng khách vẫn còn sáng, còn Hạ Lục Nhất đã lên giường ngủ.

Hà Sơ Tam tay chân rón rén tắt TV, tắm rửa thay quần áo, sau đó cầm áo khoác muốn ngủ trên sofa, kết quả lại thấy Hạ Lục Nhất cau mày khó chịu đi ra.

“Đánh thức anh sao?”

Hạ Lục Nhất ờ một tiếng, đi vào wc, trở lại thấy Hà Sơ Tam co ro chân tay chen trên sô pha, quanh mắt thâm một vòng—— bận rộn một tuần, cuối tuần cũng không nghỉ ngơi tốt —— chung quy vẫn có phần mệt mỏi.

“Lên giường đi ngủ.”

Hà Sơ Tam đi một tiếng, “Anh ngủ đâu?”

“Nói cái gì?” Chẳng lẽ lão tử còn phải hạ mình ngủ sô pha?!

Hà Sơ Tam hoàn toàn không tin được trên trời lại rơi một cái bánh ngọt như vậy, ôm áo khoác chạy vào phòng ngủ, chỉ trong vài bước ngắn ngủi, cậu đã biết Hạ lão đại đang tính cái gì. Hà ảnh đế mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, thành thật trèo lên giường, chui vào góc giường, nghiêng người ngủ, bộ dáng rất quy củ.

Hạ Lục Nhất tắt đèn, nằm xuống phía sau cậu, cũng nghiêng người ngủ —— chủ yếu là sợ bị dè vào vết thương.

Thật ra Hà Sơ Tam nằm trên giường này vẫn coi là rộng, ít nhất còn tốt hơn cái giường sắt hoen rỉ ở thành Giao Long kia. Hai đại nam nhân chỉ cần không động tay động chân, vẫn khó có thể chạm nhau, huống chi ở giữa còn chen thêm một đồng chắn.

Trong đêm tối, Hạ Lục Nhất nhìn chằm chằm vào cái cổ trơn bóng của Hà Sơ Tam, hoàn toàn thanh tĩnh, thời thời khắc khắc chuẩn bị chờ thằng nhóc này chịu không nổi mà dụ hoặc chung gối, lộ ra dấu vết —— sau đó đến lúc cậu ta quấy rối thì một cước đạp xuống giường, đạp thành bùn nhão!

Kết quả là thằng nhóc thành thật cả một đêm. Mặc kệ hấn giả vờ bộ ngủ, cố ý ngứa hay là lật người rơi chần, thì Hà Sơ Tam vẫn lù lù bất động, thành thật ngu, trời sập cũng không sợ.

Đến rạng sáng, cuối cùng thì Hạ lão đại cũng buông tay, nhắm mắt ngủ. Hà Sơ Tam nghe thấy tiếng ngứa nhỏ sau lưng, khẽ cong khoe môi.

.....

Hạ Lục Nhất ngủ một giấc ngon lành đến tận giữa trưa, vò tóc rối bỏ dậy, xỏ dép đi ra phòng khách, Hà Sơ Tam đã làm cho hắn một bàn sandwich làm bữa sáng, còn có một tờ giấy.

“Lục nhất ca, cơm trưa ở trong nồi, anh hâm nóng lên rồi ăn. Tối tôi trở về.”

Hạ Lục Nhất rút tờ giấy qua một bên, cầm sandwich cắn hai miếng, đặt mông ngồi trên sô pha bắt đầu xem TV.

Xem chưa bao lâu thì bên ngoài vang lên tiếng bước chân quen thuộc, Hà Sơ Tam mở khóa vào phòng.

“Quên gì?” Hạ Lục Nhất hỏi cậu.

“Không, tôi quên mất anh sẽ không hâm đồ.” Hà Sơ Tam nhận mệnh nói.

Hạ lão đại hừ lạnh một tiếng.

Hà Sơ Tam đặt hộp cơm mình đem về nhà lên mặt bàn: “Tiểu Hà làm bento cho tôi, anh ăn trước đi. Tôi đi hâm nóng đồ ăn.”

Hạ Lục Nhất đầy hoài nghi nhìn hộp cơm tình yêu này, cầm đũa thử ăn một miếng, quả thật không phải tay nghề của Hà Sơ Tam.

Xem ra hôm qua Tiểu Hà đã uống canh cá của Hà Sơ Tam nên hôm nay tự mình làm cơm để đáp lễ—— tình cảm tốt như vậy, nói không phải tình yêu cuồng nhiệt thì không ai tin.

Hạ Lục Nhất nhìn bộ dạng hưng phấn của Hà Sơ Tam bước nhanh vào phòng bếp, tâm tình tốt như vậy, lại nhìn hộp cơm tình yêu trước mặt... Cắn cân trong lòng cuối cùng cũng miễn cưỡng từ “hoài nghi” đổ sang “vừa nghi vừa thực”.

——sau đó đột nhiên thấy no bụng.

Hà Sơ Tam bưng cơm thịt mà sáng nay đã làm sẵn lên, thấy Hạ lão đại đang nghiêng mình dựa vào sofa xem TV, còn “hộp cơm tình yêu của Tiểu Hà làm” lại gần như không động vào.

“Lục Nhất ca, sao không ăn?”

“Lạnh.”

“Vậy anh ăn cái của tôi này.”

“Ồ.”

Hà Sơ Tam vội vàng ăn xong bento, kẹp túi công vận chạy về công ty. Hạ Lục Nhất nhìn canh cá lạnh ngắt trên bàn, vẻ mặt như thường xem TV, sau đó đột nhiên nâng chân đạp đổ hộp bento mà Hà Sơ Tam ăn chỉ còn dính vài hạt cơm xuống đất!

Hộp bento đổ kêu lạch cạch một tiếng, nảy lên đổ qua một bên, vẩy ra vài giọt nước. Hạ Lục Nhất nhắm mắt nhìn vài giọt nước màu nâu trên mặt đất, hay, thật là hay ha?

Thằng nhóc kia chỉ biết đọc sách, vô vị không thú vị, Tiểu Hạ xem trọng cậu ta ở điểm nào? Tình anh? Ha, con mẹ nó, thay người ta làm công thì kiếm được bao nhiêu tiền?

Mọi nó, không phải thích nam nhân sao? Nhanh như vậy đã chuyển giới? Chẳng lẽ lên giường thượng qua đàn bà mới biết là tốt thế nào? Mọi nó, năm trước không phải còn bày cái dạng nam trinh tiết muốn chọc giận lão tử sao?!

Trong lòng Hạ lão đại cuộn cuộn sóng ngầm, mặt không đổi chóng đầu ngồi trên sofa một lát, rồi ném điều khiển TV, tiến vào phòng ngủ nằm trên giường.

Hắn lăn lộn trên giường, một lúc sau cảm thấy thằng nhóc này cuối cùng đã đi lên chính đạo, cũng coi như nghe lời, không uống lão đại quan tâm đến hắn, một lúc sau lại cảm thấy diễn giả thành thật đáng chết, nói thích là thích, mọi nó thay đổi thất thường, tính cách bạ đâu nói đấy. Lăn qua lăn lại không cần thận đề lên miệng vết thương, nhất thời đau đến mức hít một ngụm khí lạnh.

“Đệt!” Hắn trút cảm phẫn bằng cách ném gối đầu ra ngoài!

Gối cánh tay một lần nữa nằm xuống, hắn khó chịu nhìn đèn huỳnh quang trên trần nhà, chuẩn bị đem thằng nhóc vô liêm sỉ này ra sau đầu, tính toán chuyện bang hội, chính là đúng lúc đó vị trí gối đầu ban đầu lại có —— một vài tấm hình.

Hắn hồ nghi cầm một tấm lên nhìn... Khóe mắt giật giật!

Sắc mặt hắn vặn vẹo, ngón tay run rẩy nhặt thêm mấy tấm ảnh khác để nhìn kỹ qua một lần, sau đó đỡ eo nhảy xuống giường, kéo tủ quần áo, lấy ra cái hộp da đen kia.

Vứt máy ảnh qua, lật lật phim lên, kéo dài chiếu qua đèn huỳnh quang ——

“Hà —— Sơ —— Tam ——!!!”

Diễm Thiếu: Hô Hô, chương sau tui đặt pass nha.

Pass: Tên thật của Thanh Long lão đại. Tên không dấu, không viết hoa, không cách, 13 chữ. (từng xuất hiện ở

24. Chương 23

Trong một đồng cao tầng ở Trung Hoàn, đầu người nhón nháo, trong văn phòng tiếng điện thoại vang không dứt, Hà Sơ Tam đang hết sức chăm chú gõ bàn phím với màn hình trước mặt, đột nhiên hấp hấp đánh một cái hắt xì hơi!

Sau khi hắt xì hơi lại chợt cảm thấy lưng lạnh toát, cậu hít mũi ngẩng đầu, nhìn trần nhà trên cao đang có điều hòa xả khí lạnh vù vù.

Đêm nay Hà Sơ Tam tan tầm đúng giờ, trên đường về không thiếu kính mắt đồng nghiệp nhìn chăm chăm vào cậu. Hà Sơ Tam vào chợ mua một số rau củ và thịt, rồi vội vàng trở về nhà.

Vừa đẩy cửa thì phát hiện không khí có phần không thích hợp.

Mặt trời đã lặn, sắc trời tối đen, rèm cửa sổ lại bị tắt. Hạ Lục Nhất không bật đèn cũng không mở TV, nghiêng người ngồi trên sofa, đôi chân dài vắt trên mặt bàn, một tay chống đầu, một tay xoay xoay thường thức một cuộn phim, khí tức âm trầm lạnh lẽo phủ vào mặt.

Bát đĩa và hộp cơm trên bàn trà bị hất thô bạo quét ra, ở giữa đồng hồ bừa bộn ấy là một chiếc máy ảnh bị đập thành hai nửa, xung quanh còn rơi tán loạn mấy tấm ảnh chụp.

—— Nhìn kiểu gì trông cũng giống vợ già phai thái tử đi bắt gian, cầm một đồng ảnh về nhà khởi binh vãn tội.

Hà ảnh đế vô cùng sợ hãi nuốt nước miếng, trong đầu nhanh chóng xoẹt qua một đồng tưởng tượng không thích hợp. Cậu làm như không có chuyện gì mà đóng cửa, bật đèn, buông đồ, lấy mắt kính, lúc này mới bình tĩnh tiến lên vài bước, tới gần Hạ lão đại đằng đằng sát khí.

“Lục nhất ca.” Cậu mở miệng gọi, trên mặt vẫn là thần tình thản nhiên chân thành như thường ngày. Rất vô tội, rất thành thật.

Hạ Lục Nhất đập một cước lên đầu gối cậu, nhất thời đập cậu quỵ xuống!

Hà Sơ Tam ngã sấp xuống đồng mảnh vỡ kia, đầu gối đè lên hai mảnh vụn. Cậu chịu đau, chống đất quỳ thẳng lưng, gương mặt nhìn Hạ Lục Nhất, vẫn là sắc mặt trấn định.

“Lục nhất ca.” Cậu lại gọi thêm một tiếng.

Hạ Lục Nhất đen mặt, giọng nói lạnh lẽo: “Ai chụp? Chụp lúc nào? Chụp như thế nào?”

Trên bàn có mấy tấm ảnh và film chưa rửa, tất cả đều là bóng dáng hắt lú ra vào công ty. Có lúc đứng ở cổng công ty, có lúc khom lưng tiến vào xe, khuôn nạn nhất chính là có một tấm chụp cận mặt—— ở trong cửa sổ xe, hắt ngời trong xe, vẻ mặt lạnh nhạt hút thuốc!

Mọi nó, chụp cái này thì biết có bao nhiêu là gần? Trốn có bao nhiêu là kỹ?!

Hà Sơ Tam thành thật trả lời từng vấn đề: “Tôi chụp. Lúc cuối tuần không tăng ca. Tôi mặc quần áo của ba.”

Hạ Lục Nhất cắn chặt răng, cười lạnh nói: “Giỏi ha, Hà A Tam, bản lĩnh lớn rồi?! Thời gian nghỉ còn chơi trò thám tử sao?! Khó trách nhắc tới Sai lão lại sung sướng khi người ta gặp họa, cậu con mẹ nó cũng là người của lão sao?!”

Hà Sơ Tam gương mặt nhìn hắt, trung thực giải thích: “Không có, Lục Nhất ca, khảo sát thể chất của tôi không phù hợp, lại còn học tài chính, không thích hợp làm cảnh sát, cùng lắm chỉ tiến vào Liêm chính công mà thôi.”

Hạ Lục Nhất nhảy dựng lên đập cậu một cước!

“Mẹ mày còn dám mạnh miệng với bố mày! Câm miệng!”

Hà Sơ Tam ngã nhào trên đất, xiêu xiêu vẹo vẹo bò lên, lúc này mới ngoan ngoãn ngậm miệng.

Hạ Lục Nhất đặt mông ngồi lại trên ghế, vỗ vỗ tay vị sofa: “Giỏi lắm, Hà A Tam, lão tử đúng là không nên xem thường cậu. Hơn nửa năm này còn dám giả làm nam trinh tiết, cùng Tiểu Hà hẹn hò, tặng đồ ăn cơm, còn có hôm nay đi “xem bệnh” sao, đều diễn cho lão tử xem, hả?”

Hà Sơ Tam thành thật gật đầu. “Vâng.”

Hạ Lục Nhất ghen một ngụm khí trong cổ họng, bỗng dưng nhảy dựng lên kéo tóc cậu, ‘ba’ một tiếng đập toàn bộ đầu cậu trên bàn trà, nắm lấy một miếng sứ vỡ dính máu đỏ trên cổ họng cậu, cười dữ tợn: “Cậu còn dám thừa nhận? Chán sống?”

Một bên mặt Hà Sơ Tam bị đè dẹt xuống, ánh mắt cố gắng chuyển động nhìn về phía hấn, môi mấp máy nói: “Lục nhất ca, chờ đã.”

Hạ Lục Nhất nghi hoặc thoáng buông tay, Hà Sơ Tam cẩn thận xoay người, từ dưới bàn trà cầm một chiếc khăn mặt, lấy mảnh võ đĩa sứ trong tay Hạ Lục Nhất, cẩn thận thay Hạ lão đại lau tay, lau một chút mảnh võ trên đầu ngón tay, lột khăn mặt, rồi đặt mảnh võ trở về tay.

Sau đó nhận mệnh đặt mặt lên mặt bàn một lần nữa, nói: “Anh tiếp tục, cẩn thận đừng để cắt vào tay.”

“.....” Hạ Lục Nhất.

Hạ Lục Nhất ném mảnh võ, lột áo khoác tây trang của Hà Sơ Tam cuốn thành sợi dây, đè xuống quát cho một trận! Vừa quát vừa chửi ầm lên: “Đệt mẹ! Cậu cho rằng diễn như vậy là lão tử không xuống tay được nữa sao?! Chán sống rồi hả! Khốn nạn tính diễn phim sao! Chơi lão tử?! Hôm nay lão tử quát chết cậu!”

Hà Sơ Tam mặc áo sơ mi đơn bạc, ôm đầu bảo vệ mặt, vừa trốn vừa buồn cười. Hạ Lục Nhất thấy cậu cúi đầu run run bả vai, lại càng tức giận, đánh mắng liên hoàn, đập đập liên tục, đánh cậu hơn mười phút mới yên tĩnh.

Hạ lão đại phát tiết xong, xoạc rộng chân ngồi trên xô pha, một nhọc thở dốc. Mắt thấy Hà loai choai lên lún muốn thẳng lưng, thì lại đập một cước trở về!

“Lục Nhất ca, đừng đánh!” Hà Sơ Tam nhanh chóng ôm căng chân hấn, cười khổ nói: “Mai tôi còn phải tiếp khách.”

“Tiếp cái con mẹ mày...” Hạ Lục Nhất vừa định đập tiếp, lại thấy Hà Sơ Tam lắc lư đứng dậy, bên trên đầu gối còn dính mảnh võ và vết máu, thì đen mặt thu chân về.

Hà Sơ Tam đỡ bàn đứng thẳng người, cúi đầu nhìn thăm trạng của mình, sau đó khom lưng nhỏ mảnh vụn trên đầu gối rỉ máu, một dòng máu nhỏ nhất thời tràn ra ngoài.

Hạ Lục Nhất giật nảy, nhin lại nhin, vẫn nhin không nổi mà nói: “Cút qua chỗ khác mà thay quần, bôi thuốc.”

Tay đang lấy mảnh võ của Hà Sơ Tam khựng lại, gương mặt nhìn hấn.

Vị lão đại xã hội đen tâm ngoan thủ lạt này, có thể dùng song đao chém luân phiên hơn mười mạng người, có thể một quyền nện một trảng hấn tám thước xuống ruộng, miệng nói là muốn quát chết cậu nhưng lại đánh thành mình thở dốc, gặp qua bao nhiêu cảnh máu me tàn khốc nhưng không nỡ nhìn đầu gối cậu dính vết thương nhỏ.

Cậu đập lên mấy mảnh võ trên đất, lắc lư tiến về phía trước một bước, đầu gối khụy xuống, lập tức ngã lên người Hạ Lục Nhất!

Hạ Lục Nhất đầu tiên là cả kinh, cho rằng cậu ta bị mình đánh đến choáng váng, kết quả là luống cuống tay chân nâng đầu cậu ta từ hõm vai mình lên, thì chả có cái rầm gì!

Về mặt Hà Sơ Tam đều là nhin đau nhin ra cả mồ hôi lạnh, thấy hấn chưa kịp thu hồi lại ánh mắt lo lắng nhìn cậu, thì hai tay vây quanh ôm lấy eo hấn.

“Làm gì? Đi ra!” Hạ Lục Nhất chỉ cảm thấy thẳng nhóc này bị đánh đến hồng đầu, tay phải vô lực vỗ bộp lên trán cậu.

“Lục Nhất ca...” Hà Sơ Tam ghé trên người hấn nhẹ giọng gọi, đôi mắt đen láy.

Trên gương mặt mười năm như một vẫn mang vẻ thành khẩn, bỗng lộ ra nụ cười giả hoạt.

“Lục Nhất ca, anh biết không, loại người như tôi, nếu anh không xuống tay nổi thì... sẽ đẩy không ra.”

Cậu đột nhiên cúi đầu, phủ lên môi Hạ Lục Nhất.

Hạ lão đại vụn tính không bằng ngờ tính, không đoán ra thẳng nhóc này lại lớn mật như vậy, bất ngờ không kịp đề phòng, đại não đứng hình, ngốc thành một đầu gỗ!

Hà loai choai đầu lưỡi cũng chen tiến vào, ôn nhu lưu luyến liếm môi hắn, ở trên đầu lưỡi hắn mà nhẹ nhàng uốn lượn. Lần hôn môi trước của Hạ Lục Nhất trải qua đã là mười mấy năm về trước ở một căn phòng ẩm mốc meo nào đó, một người phụ nữ trang điểm đậm không biết tên, mùi vị son phấn nồng nặc, trong miệng đầy mùi rượu chua và mùi son, làm hắn ngay lập tức đẩy người nhảy xuống giường bỏ đi, nôn mửa không ngừng. Bây giờ đột nhiên gặp phải sự ôn nhu tươi mát như vậy, hắn theo bản năng ngay cả hô hấp cũng run lên.

Thật ra người này nói có kỹ xảo lại chẳng có kỹ xảo gì, đều chỉ dựa trên lý thuyết suông trong sách vở. Vừa tiếp xúc với bờ môi ấm áp mềm mại của Hạ Lục Nhất, ngay cả xương cụt cũng nhũn ra, tâm can tì phỉ trong cơ thể đều muốn hòa thành nước—— đây là mơ ước đã lâu, quả thật rất mềm nóng rất ngọt...

Trong đầu một sách đều dính một đoàn tương hồ, nhắm mắt sa vào trong đó, toàn bộ đều dựa vào ý chí liều chết đùa giỡn soái ca. May mà Hạ lão đại cũng đang trống rỗng mà quên phản kháng—— thắng đến khi cậu du tẩu một vòng trong miệng Hạ Lục Nhất, cuối cùng thở không nổi, mới lưu luyến không rời mà rời đi, ở trên cánh môi nhẹ nhàng liếm một cái, lúc này Hạ Lục Nhất vẫn ngốc lảng bồng bồng tỉnh, một quyền đánh qua!

Hà Sơ Tam mưu đồ đã lâu, phòng bị thâm hậu, nghiêng đầu né tránh. Cậu đón lấy ánh mắt kinh ngạc lớn của Hạ Lục Nhất, không sợ chết là tiếp cận tới, hôn một cái trên khóe môi hắn.

“Lục Nhất ca, lần sau nhớ ăn cơm xong phải đánh răng.” Hắn chậm rãi cọ lên chóp mũi Hạ Lục Nhất nói, làm tổng kết lại nụ hôn đầu.

Sau đó bị đầu gối Hạ lão đại thụi vào bụng, ngay sau đó cả người bị hất ngã xuống đất! Lại ghim lưng vào mảnh vỡ!

—— Sức chiến đấu yếu đến mức khiến người ta thương xót a, Hà tình anh.

Hà Sơ Tam giãy dựa trên mặt đất hai cái, vịn bàn trà bò dậy. Hạ Lục Nhất nắm quyền, thở hồng hộc ngồi trên sofa, từ mặt đến cổ đến lỗ tai đều đỏ bừng một mảnh—— không biết là do xấu hổ hay là tức giận. Trong mắt cũng đỏ ngầu một mảnh—— Cái này thì là tức giận rồi.

Đỉnh đầu hắn bốc lên hơi nước, đằng đằng sát khí trừng mắt nhìn Hà Sơ Tam một hồi lâu, tay trái nắm chặt quyền tay phải hơi run rẩy, nhưng trong đầu lại loạn thành một mảnh, hoàn toàn không nghĩ ra bước tiếp theo nên làm cái gì... Giết rồi tính! Chặt đầu, rút gân, lột da, băm ra từng khối cho chó ăn!

Trong đầu hắn còn chưa kịp đem kế hoạch tiến hành thực tiễn, thì ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng đập cửa.

Hai người đều giật mình, thu lại tâm tư đưa mắt nhìn nhau. Hạ Lục Nhất vươn người đứng lên, bước chân khê khàng vào phòng ngủ. Hà Sơ Tam cầm máy chụp ảnh trên bàn, thuận tay nhét dưới sofa, vội vàng cởi quần áo rách nát trên người, vừa cất giọng hỏi: “Ai vậy?”

“Chào cậu, tôi là hàng xóm nhà bên.” Một giọng nữ nhã nhặn nói: “Mượn nước tương.”

Hà Sơ Tam chuyển đến nơi này đã một, hai tháng qua, đi sớm về muộn, chưa từng tiếp xúc qua với hàng xóm. Trong lòng tuy nghi ngờ nhưng khi nhìn qua mắt mèo, thấy đó quả thật là một người phụ nữ trẻ tuổi bình thường, tuổi tầm hai mươi mấy, vẻ mặt thản nhiên.

Cậu nhìn qua Hạ Lục Nhất đang đứng bên cửa phòng ngủ, Hạ Lục Nhất cau mày, ném qua cho cậu một chiếc quần dài và cái áo sơ mi.

Hà Sơ Tam vừa mặc vừa nói: “Chờ chút.”

“Được, cảm ơn.”

Trước khi mở cửa, khóe mắt Hà Sơ Tam giật một cái. Cậu cẩn thận nhìn qua mắt mèo một phen, cảm thấy người phụ nữ này hơi kỳ lạ—— vị trí đứng ở chính giữa mắt mèo, như muốn che giấu thứ gì đó. Hơn nữa, ở trong nhà trọ rẻ tiền này, người thuê khách đều là ngư long hỗn tạp, nơi đâu lại có một người phụ nữ trẻ tuổi độc thân, tùy tiện gõ cửa phòng mới thuê chứ...

Trong lòng cậu tối sầm lại, lui về sau một bước, đang muốn lên tiếng cảnh báo cho Hạ Lục Nhất thì cửa phòng kém chất lượng bị người bên ngoài đập ra!

“Rầm——!”

Một tiếng vang nặng nề, ba cảnh sát viên xông ra từ khói bụi, vị nữ cảnh sát cầm đầu tài năng tóm lấy Hà Sơ Tam hai tay bắt chéo sau lưng, vừa muốn còng tay thì Hà Sơ Tam bật ngửa người, chân đạp ra phía sau cô ta.

Nữ cảnh sát bị hất ngã xuống đất, hai người khác xông lên hỗ trợ, Hà Sơ Tam lại dùng một chiêu quét chân Thái cực quyền, trông tạo hình cực soái nhưng mà yếu không địch nổi mạnh, lập tức bị ba người ép trở về đất, vẫn xứng với câu châm ngôn kia —— “Sức chiến đấu quá yếu”.

“Đừng động vào hắn.” Lúc này Hạ Lục Nhất ở gần đó đột nhiên lạnh lùng nói.

Hà Sơ Tam hốt hoảng ngẩng đầu, Hạ Lục Nhất đã cởi áo ngủ, phủ thêm một kiện tây trang, đi ra từ trong phòng ngủ.

Hà Sơ Tam giãy dụa vài cái, lại bị người phía sau đè chặt xuống đất. Cậu cố sức ngẩng đầu nhìn Hạ Lục Nhất, thở nặng nhọc.

Hạ Lục Nhất nhìn cậu một cái, hơi nhú mi ý bảo cậu yên tâm đừng nóng vội.

Bấy giờ người thứ tư mới đi vào, là Tạ Gia Hoa mặc tây trang mặt không đổi, gã quay đầu nhìn Hạ Lục Nhất: “Quả nhiên anh ở chỗ này.”

“Không liên quan tới hắn.” Hạ Lục Nhất nói: “Hắn đều không biết cái gì. Thả hắn, tôi đi theo anh.”

“Lục nhất ca!” Hà Sơ Tam vội la lên.

“Câm miệng!” Hạ Lục Nhất nạt cậu.

Hà Sơ Tam cắn chặt răng, yên lặng nắm quyền.

Tạ Gia Hoa liếc qua Hà Sơ Tam bị ấn dưới đó, trầm mặc một lát, nói với cấp dưới: “Thả.”

“Sir, hắn chấp chứa nghi phạm...” Một trong số cấp dưới nói.

Tạ Gia Hoa nhìn cậu ta một cái, vị cấp dưới kia thức thời ngậm miệng.

“Hạ Lục Nhất, giờ anh có hiềm nghi tội cố ý giết người, anh có quyền giữ im lặng, nhưng tất cả những gì anh đều là bằng chứng trước quan tòa.” Một cảnh sát viên ở bên còng tay Hạ Lục Nhất vừa nói. Gã đẩy Hạ Lục Nhất muốn đi, lại bị Hạ Lục Nhất tránh qua.

Hạ Lục Nhất tự mình cất bước đi ra ngoài, Hà Sơ Tam lo sợ không yên đi theo sau, gấp gáp gọi một tiếng: “Lục nhất ca!”

“Tôi nói với hắn một câu.” Hạ Lục Nhất nói với Tạ Gia Hoa.

Tạ Gia Hoa hơi dừng bước, Hạ Lục Nhất mang còng tay đi trở về, Hà Sơ Tam đứng cạnh cửa, vẻ mặt khẩn trương nhìn hắn.

Kết quả Hạ Lục Nhất nâng gối một cước đạp cậu vào cửa: “Mọi nó, chán sống rồi hả! Trở về lão tử tính sổ với mi sau!”

.....

Hà Sơ Tam biết một cước đạp lúc cuối của Hạ Lục Nhất là muốn cậu an tâm, nhưng dù hắn đạp trúng một cước cũng không không đạp rụng nửa điểm bất an của cậu. Sau khi cảnh sát đưa Hạ Lục Nhất đi, cậu gọi xe taxi đi thẳng đến Cửu Long, lúc xuống xe còn đi lòng vòng một lúc, xác định không ai đi theo, sau đó chạy đến nhà Thôi Đông Đông gia.

Lòng cậu như lửa đốt tiến đến báo tin, kết quả lại là: Thôi Đông Đông thoải mái nói, “Ha? Nhanh như vậy đã bị bắt rồi sao? Không có việc gì không có việc gì, tôi lập tức phái luật sư qua đó. Cậu yên tâm, Tiểu Tam tử! Trở về ngủ đi!”

Thôi Đông Đông đáng tin nhất đã nói như vậy, Hà Sơ Tam chỉ có thể lo sợ không yên mà rời đi. Cậu không về cảng đảo, mà về nhà ba.

Lúc chàng vạng, ba cậu đã thu quán, ngồi ở dưới lầu nói chuyện phiếm với mấy vị hàng xóm, thấy cậu hoảng hốt đi tới thì vội vàng gọi: “A Tam? Sao đã về rồi? Ăn cơm chưa?”

Hà Sơ Tam đỡ dần lắc đầu.

Ba cậu thấy tâm tình cậu bất ổn, vội vàng kéo cậu vào nhà: “Sao vậy? Hả!! Sao trên quần lại có máu thế này!”

Hà ba đau lòng đến mức xoay quanh, nhanh chóng tìm gói thuốc, xắn ống quần Hà Sơ Tam xử lý miệng vết thương, vừa bôi thuốc vừa vội la lên: “Mày là làm sao thế hả! Xảy ra chuyện gì?! Nói một câu cho ba mày nghe xem nào!”

Hà Sơ Tam cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Ba, có phải có cảnh sát qua đây, là ba nói với họ con ở chỗ nào sao?”

“Đúng vậy, chiều hôm nay, nói tới hỏi tình trạng di dân của các hộ gia đình trong thành Giao Long, họ hỏi giờ mày ở chỗ nào, ba nói cho họ. Sao thế? Đây là do cảnh sát làm?! Con gây ra chuyện gì?”

“Không có gì đâu ba. Về sau đừng nói cho bất cứ ai về chuyện của con, nói con chuyển ra ngoài, ba không biết. Còn nữa, con mới mua một sim điện thoại nữa, nếu không gọi được số cũ thì ba gọi đến số mới, đừng nói cho người khác.”

Hà ba nghe giọng cậu càng lúc càng nhỏ, thì cảm thấy không đúng: “A Tam, mày khai thật cho ba xem xảy ra chuyện gì! Có chuyện gì không thể nói với ba hả!”

Hà Sơ Tam hít sâu một hơi, qua hồi lâu mới đáp: “Lục nhất ca bị bắt.”

Cậu để trần hai đầu gối, trên chân đều là huyết tương và vết máu loang lổ, cong lưng ôm lấy đầu, bả vai nhẹ nhàng phát run, nhẹ giọng lặp lại nói: “Lục nhất ca bị bắt.”

“Cái thằng sâu răng đó?” Hà ba nhất thời thổn thức cảm khái: “Sao lại thế? Bán thuốc trắng bị tóm?”

“Không phải.” Hà Sơ Tam lắc đầu, không chịu nói tỉ mỉ.

“Haizzz!” Hà a ba thở dài nói: “Người ấy mà, một đời tạo bao nhiêu nghiệp thì phải hưởng bấy nhiêu trái! Bọn họ chọn con đường này, dù gì cũng phải sớm hay muộn mà thôi! Mày là sinh viên, lo cho một lão đại xã hội đen là chuyện gì? Đều mặc hấn đi!”

Hà Sơ Tam không nói một lời lắc đầu, ngón tay gắt gao bấm vào trong huyết thái dương.

Cậu không nói nên lời, không được, làm sao có thể, làm sao có thể mặc hấn được, sao có thể buông tay được chứ! Cậu vừa mới hôn lên bờ môi kia, thì đã phải trở mắt nhìn người nọ phá cửa đi vào bắt đi, một khắc đó, khi cậu bị đè trên mặt đất đều như phát điên đến tột cùng, thậm chí muốn vì Hạ Lục Nhất mà tập kích cảnh sát, muốn ngăn cản mọi người để Hạ Lục Nhất trốn nhanh... Chính nghĩa, lương tâm, đạo đức, những cuốn sách cậu đọc hơn mười mấy năm nay, lời dạy của ba hai mấy năm nay, thế nhưng lại vứt bỏ chỉ vì bảo hộ một tội phạm giết người!

Cậu hiểu rõ mong chờ trong lòng mình, thỏa thuê mãn nguyện, hi vọng một ngày nào đó có thể đem xã hội đen bắt trị này về con đường đúng đắn. Nhưng con đường phía trước dài đằng đẵng, còn chưa kịp bước nhanh về phía trước, mà bản thân đã bị hãm sâu trong đó!

Cậu quá ngây thơ, quá lạc quan, cậu mất thời gian nửa năm để chơi trò lạt mềm buộc chặt, lại hoàn toàn không nhận ra được sóng ngầm cuộn trào trên mặt nước êm ả, cậu cho rằng bọn họ còn có nhiều thời gian, có thể chờ cậu từ từ trưởng thành, chờ cậu đủ lông đủ cánh, chờ cậu bố trí kế hoạch, chờ cậu mở đường... Nhưng cho đến tận ngày hôm nay, cậu mới hoàn toàn tỉnh ngộ, Hạ Lục Nhất ngã xuống chỉ trong một cái chớp mắt, mà cậu, thậm chí chạy tới cứu cũng không có lực!

Thôi Đông Đông nói cậu an tâm, nhưng tâm cậu có thể an được sao! Hạ Lục Nhất giết nhiều người như vậy, mở sòng bài, khai kỹ viện, bán thuốc trắng, liều mạng với các bang phái khác, cái gì cũng làm! Dù thoát được lần này nhưng thoát được lần sau sao? Một ngày đó sẽ lại bị bắt, một ngày nào đó sẽ bị giết chết...Đúng vậy, đi trên con đường ấy, sớm muộn gì cũng...

Cậu nghĩ đến bộ dạng Hạ Lục Nhất phơi thây trên đường, càng nghĩ càng phát sợ. Cậu hít sâu một hơi, rút hai bàn tay ẩm ướt trên mặt xuống, cho rằng mình khóc, kết quả lại là trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi lạnh.

“Ba, con không sao, ba để con yên tĩnh một mình lúc đi.” Cậu nhìn mồ hôi trong tay thấp giọng nói.

Hà ba thở dài một tiếng, vỗ nhẹ lên đầu cậu. Con trai này của ông, từ nhỏ trông qua thì nghe lời nhu thuận, nhưng một khi trong đầu có chue ý thì ai cũng quản không được, cũng không có cách nào quản. May mà Hà Sơ Tam hiểu chuyện thông minh, lại biết chừng mực —— chắc cũng gây ra chuyện lớn gì.

Đêm đó, Hà Sơ Tam ngủ trong phòng ngủ chất đồ của Hà ba, dưới giường và bốn xung quanh đều là tạp hóa chất đống lên.

Cậu mở to mắt trong bóng tối, vươn tay phải, hướng lên trần nhà tối tăm.

Cậu xòe bàn tay, nhìn hình dạng năm ngón tay thon dài của mình, chậm rãi, dùng lực nắm chặt, lại buông ra.

Diễm Thiều: Hô hô, thấy có pass nên mấy chế tưởng có thịt ấy rì. Hô hô, tui chỉ thử, thử. Thử mà thôi. Thử cho mấy chương sau có H mà đặt ấy mờ. Hô hô.

25. Chương 24

O Ký suốt đêm thăm vấn Hạ Lục Nhất, mấy cảnh sát viên thay phiên nhau lên sân khấu, bên trong điều hòa vận số thấp nhất, cafe lạnh, bánh mì thiêu. Nhưng Hạ Lục Nhất trước khi luật sư đến đều không nói một lời, sau khi luật sư đến thì vô trang càng đầy đủ, không để sơ hở. Hắn không ở hiện trường, chiếc xe đã từng báo mất, đánh ngáp cùng cảnh sát viên đánh thái cực quyền, trông có vẻ vô cùng nhàn nhã và bình tĩnh.

Luân phiên đánh trong hai ngày tiếp đó, đều không thu hoạch được gì.

Cấp dưới Tạ Gia Hoa, vị nữ cảnh sát trẻ tuổi, ở trong phòng bên dõi theo máy ghi hình, giận dữ nói: “Quả thật vô pháp vô thiên! Vất vả lắm chúng ta mới bắt được hắn, chẳng lẽ 48 giờ qua, thì phải trở mắt nhìn hắn đi sao?”

“Hongkong hiện giờ, chẳng lẽ thành một tay xã hội đen che trời?” Một nam cảnh sát viên ở bên cạnh ôm cánh tay nói: “Hắn cho rằng đến cục cảnh sát là đến tham quan sao! Thôi, dù sao cũng vất vả một phen rồi, chúng ta về nhà tắm rồi ngủ một giấc cho khỏe!”

Đang nhìn máy ghi hình, Tgh nâng mắt lên, ánh mắt lạnh lẽo, nam cảnh sát lập tức im tiếng.

“Nếu duy trì chính nghĩa đơn giản như vậy, thì cần cảnh sát để làm gì?” Tạ Gia Hoa lạnh lùng nói.

“Rõ, sir!”

Tạ Gia Hoa dạy dỗ lại cấp dưới, rồi tự mình đẩy cửa vào phòng thăm vấn. Hạ Lục Nhất ngửa người tựa trên ghế, mười ngón tay đan nhau, trên cằm còn có râu xanh, bộ dạng uể oải nhưng lại trong trạng thái thả lỏng thỏa mãn. Luật sư ở bên cạnh hắn cũng hai đêm không ngủ, bị ‘hầm’ đến toàn đầu đầy mồ hôi, mắt thâm đen một vòng.

Tạ Gia Hoa một thân sạch sẽ phẳng phiu, ngồi đối diện với bọn họ.

“Hạ Lục Nhất.” Thanh âm của gã không mang theo bất cứ cảm xúc nào.

“Tạ sir.” Hạ Lục Nhất biếng nhác đáp lại.

“Chọc lửa thiêu thân, anh hãy tự lo thân mình cho tốt.”

Hạ Lục Nhất nhếch khóe miệng cười: “Phiền Tạ sir quan tâm rồi.”

Ngoài phòng có người gõ cửa, lộ đầu vào: “Sir, điện thoại của ngài.”

Tạ Gia Hoa liếc qua Hạ Lục Nhất, đứng dậy rời đi. Đi đến gian ngoài, nhận lấy điện thoại của cấp dưới đưa tới: “A lô.”

“Tạ sir, tôi đang ở Đan Ký đợi ngài nửa giờ, café đã đổi hai lần, đến cùng là ngài có tới hay không?”

Tạ Gia Hoa nhìn đồng hồ, lạnh lùng nói: “Đợi thêm mười lăm phút.” Rồi cúp điện thoại.

Gã dẫn dò cấp dưới một lượt, rồi rời khỏi cục cảnh sát, đi bộ hai con phố đến tiệm café Đan Ký. Lục Quang Minh đang tự tìm hứng khởi với báo chí, trên bàn cố ý đặt ba ly café chưa uống.

“Ông chủ, thêm một tách café.” Hắn thoáng nhìn thấy Tạ Gia Hoa tiến vào, hô: “Anh muốn uống gì, Tạ sir?”

“Một ly nước ấm,” Tạ Gia Hoa nói với nhân viên phục vụ.

“Chỉ uống nước thôi sao?” Lục Quang Minh cười nói: “Vây ăn thêm chút gì nhé?”

“Nói đi.” Tạ Gia Hoa nói.

Lục Quang Minh nheo mắt cười, thức thời không nói chuyện vô bổ, lấy một cặp văn kiện từ trong túi, đẩy về phía Tgh: “Đây là danh sách ‘tham trường’ lui tới với Hạ Lục Nhất và Phì Thất, cùng với một số tài liệu có liên quan.”

Tạ Gia Hoa mở ra lật lật, khép lại: “Cậu muốn biết cái gì?”

“Lần trước đã nói, về ‘vị kia’.”

Tạ Gia Hoa mặt không đổi: “Dựa vào cái gì mà cậu cho rằng tôi sẽ giúp cậu đi điều tra người thân của mình?”

Lục Quang Minh cười: “Bằng việc anh không ra tay đánh tôi mà cùng tôi uống café. Tạ sir, thật ra chính anh cũng nghi ngờ ông ta đúng không? Trong khoảng thời gian này, có phải cấp trên nói anh ít quản chuyện đi đúng không?”

Tạ Gia Hoa trầm mặc một lúc: “Cậu không nghĩ rằng tôi cũng tham dự trong đó sao?”

Lục Quang Minh nhún vai: “Sẽ không.”

Đúng lúc đó, nhân viên phục vụ bưng lên một ly café và một ly nước ấm, hắn dựa về phía sau, ỷ trên sofa, híp mắt uống một ngụm café: “Tôi tin ăm, bởi vì có người từng kể qua về anh với tôi.”

“Đường Gia Kỳ.” Hắn nói ra một cái tên, “Chủ nhiệm điều tra Liêm chính công, tám năm trước hi sinh vì nhiệm vụ. Anh ấy là tiền bối và... là anh họ tôi.”

Ly nước trong tay Tạ Gia Hoa, khẽ nổi lên một gợn sóng khó phát hiện.

.....

Tám giờ tối, ánh đèn sáng rõ trong văn phòng, còn một số nhân viên đang vui đầu đau khổ làm việc. Hà Sơ Tam lẫn trong đám người đó, cúi đầu lật một chồng tài liệu.

Sửa lại hai số liệu trong máy vi tính, vẽ mặt cậu hoảng hốt, nhìn về chiếc điện thoại trên mặt bàn.

Hai ngày nay gần như cậu chưa từng ăn một hạt cơm, nhưng nơi trống rỗng không phải là bụng, mà là ngực.

Cậu cầm điện thoại lên, ấn một dãy số, do dự hồi lâu rồi lại buông xuống.

Ngồi lặng người một chỗ, cậu ép buộc chính mình dời mắt về phía màn hình vi tính, đang đánh lách cách bàn phím thì đột nhiên tiếng điện thoại xướng lên một khúc chấn động.

Cậu chớp ngay lấy: “A lô!”

“Tiểu Tam tử?” Thôi Đông Đông ở bên kia nói: “Hắn về rồi, đang ở nhà. Hai giờ nữa cậu hãy qua, giờ đang có người khác.”

Hà Sơ Tam buông điện thoại, ngẩn ngơ, rồi nhảy dựng lên kẹp túi công văn bỏ chạy!

“Ricky! Giúp tôi tắt máy tính.”

“Sam, gấp vậy, vội vàng đi kết hôn hả?” Đồng sự phía sau trêu ghẹo nói.

Hà Sơ Tam mang theo vận tốc ánh sáng xông vào phòng trọ, ngay cả việc tra chìa khóa vào ổ cũng bị lược bỏ—— hai ngày trước bị cảnh sát đập gãy, đến giờ cũng chưa sửa, đẩy nhẹ một cái là có thể vào. May mà chốn này hoang vu, không có trộm tặc ghé thăm.

Cậu nấu một nồi cháo thịt nạc, đổ cẩn thận vào trong cặp ***g, vội vã chạy tới thành Cửu Long, đợi hơn một giờ ở chỗ gần nhà Hạ Lục Nhất, cho đến khi thấy Tiểu Mã và một số người khác đi ra, lên xe rời đi. Lúc này mới ôm cặp ***g vọt vào trong. Mấy bảo tiêu cổng quen mặt cậu, cũng không hỏi gì mà thả vào. Hà Sơ Tam vội vàng chạy vào phòng khách, thấy Hạ Lục Nhất đang bọc mình trong chăn mỏng ngồi trên sofa, đang nói chuyện với Thôi Đông Đông.

Hà Sơ Tam thở hồng hộc xông vào, Hạ Lục Nhất quay đầu bất ngờ thấy cậu, nhất thời trừng lớn mắt.

Hạ lão đại quay đầu lại trừng Thôi Đông Đông, Đông Đông tỷ nhún vai: “Trừng tôi làm gì? Sau khi anh đi ra chuyện đầu tiên anh hỏi tôi không phải cậu ta sao? Rất tốt, không cụp tay không què chân, tôi gọi đến cho anh xem còn gì!”

Hạ Lục Nhất ghen hống, lại quay đầu nhìn về phía Hà Sơ Tam—— Thằng nhóc này nghe Thôi Đông Đông nói một câu như vậy, nhiệt huyết dâng lên, cư nhiên mặt đỏ!

Hà Sơ Tam đỏ mặt khấn trương tiến lên một bước: “Lục nhất ca.....”

“Mẹ mày đừng tới đây! Quỳ nơi đó!” Lão tử còn chưa nguôi giận đâu, đợi lát nữa sẽ trừng trị nhà mi!

Hà Sơ Tam sững sờ, cụp mắt, ôm cặp ***g, thành thật quỳ gối.

Ngược lại, Hạ Lục Nhất đột nhiên nhớ ra đầu gối cậu ta còn bị thương, nhanh chóng mắng lại: “Dừng dừng dừng! Cút ra cổng đứng! Nhìn mà phiền!”

Hà Sơ Tam thẳng lưng thành thật cút đến cổng, dán vào khe tường ‘e ấp’ đứng. Hạ lão đại và

buông xuống mắt đi, ôm bình giữ ấm, thành thành thật thật quỳ gối phải quỳ. Hạ lão đại cùng Thôi Đông Đông tiếp tục mưu đồ bí mật, sau khi xong việc, Thôi Đông Đông tiêu sái đứng dậy cáo từ, đến lúc đi đến trước mặt Hà Sơ Tam thì ý vị thâm trường vô lên vai cậu: “Giao cho cậu đó, Tiểu Tam tử!”

“Cô cùng hần nói lời vô nghĩa gì đó!” Hạ Lục Nhất ở bên trong mắng: “Mang hần cùng cút đi!”

Thôi Đông Đông trừng mắt nhìn về phía Hà Sơ Tam, vươn ngón trỏ tay phải để hờ bên môi khẽ suýt một tiếng, rồi chỉ vào trong phòng. Hà Sơ Tam như chuột con, theo chỉ thị của cô mà sát tường chuẩn vào.

Động tác cậu nhanh nhẹn đến gần sofa, để cặp ***g lên bàn trà, làm như không có chuyện gì mà quan tâm hỏi: “Lục Nhất ca, anh ăn gì chưa?”

Hạ Lục Nhất bị giày vò hai ngày, không ngủ không nghỉ, tuy tinh thần vẫn ổn nhưng thực tế thể lực đã tiêu hao rất nhiều. Hần bọc mình trong chăn lông trắng Hà Sơ Tam, lười động thủ đánh cậu, bởi vậy chỉ hừ lạnh một tiếng, quay mặt qua chỗ khác mò lấy điều khiển từ xa, bắt đầu xem TV.

Hà Sơ Tam quen thuộc mò vào trong bếp, lấy bát đũa, bưng một bát cháo ra: “Uống chút cháo đi.”

Hạ Lục Nhất không để ý tới cậu.

Hà Sơ Tam đặt bát cháo lên bàn, tay chân rón rén ngồi xuống bên cạnh hần.

Gân xanh trên trán Hạ Lục Nhất nhảy nhảy, vẫn nhìn chăm chăm vào TV.

Hà Sơ Tam lẳng lặng nhìn sườn mặt hần, nhìn râu mọc trên cằm hần, nhìn đầy mắt tràn đầy tơ máu ấy. Vị tinh anh trẻ chưa thông sự đời nghe rất nhiều chuyện tra tấn nghiêm hình, không biết Hạ lão đại nhà ta bản lĩnh cáo già, chỉ đành não bổ ra đối phương phải chịu đựng bao nhiêu đau khổ trong hai ngày này.

Cậu nhìn người này đã khiến mình phiền nhiễu lo lắng hai ngày này, sống sót sau tai nạn nghĩ lại mà sợ, vui sướng và đau đớn nhét đầy trong ***g ngực. Cậu khẽ thở ra một hơi, vươn tay tới gần, cách lớp chăn mỏng ôm lấy Hạ Lục Nhất.

Cậu nhận ra Hạ Lục Nhất lập tức cương cứng và bắt đầu nổi sát khí. Nhưng cậu không sợ chết mà ghé đầu, chôn mặt ở đầu vai Hạ Lục Nhất, càng siết chặt cánh tay.

“Lục Nhất ca, anh không có chuyện gì là tốt rồi, tôi rất sợ.”

Hạ Lục Nhất mặt không đổi nhìn chăm chăm vào TV, trên màn hình hiện lên sắc màu rực rỡ, dần dần thành một đoàn hỗn loạn. Trái tim hắn cứ như bị sâu cắn, bắt đầu đau đớn triền miên.

Hắn không biết mình đang giãy dựa cái gì, cũng không biết mình đang chịu đựng cái gì. Hắn không biết loại đau đớn, dày vò, thống khổ, tự trách và áy náy, là vì ai...

Không, hắn biết, thật ra hắn biết. Trong tim hắn có một vị trí rất lớn, đó là của người kia. Trái tim như bị xé rách để lại sau đó là một chỗ hổng đầm đìa máu chảy, từ trước tới nay hắn không dám đi đối mặt, trong linh hồn đều là huyết tinh dữ tợn và trống rỗng, là thứ hắn không thể bỏ khuyết. Hắn sợ chính mình quên, thống hận chính mình thay đổi và phản bội. Hắn không có tư cách, không dám, không thể và không nên bắt đầu một đoạn tình mới.

Lại càng không thể là cùng thằng nhóc này.

Trên lưng hắn đeo quá khứ đen tối như vậy, còn có tương lai mờ mịt như vậy, hắn không thể nhìn thấy kết quả của bọn họ.

Nhưng cái ôm của Hà Sơ Tam rất ấm áp, ánh mắt rất chuyên chú, khí tức ôn nhu, lời nói lo lắng và vòng tay kiên định và lớn mật của cậu, rất ấm áp, hắn không có khí lực đẩy ra.

Hắn không thể phủ nhận, hắn sống thằng nhóc này, để ý cậu ta, một thằng nhóc bề ngoài thành thật nhưng trong bụng toàn là mưu mô quỷ quyệt, một tên vô liêm sỉ kiên định quật cường lại thông minh khờ khạo... Hắn không thể phủ nhận trong nửa năm cãi nhau này, trong lòng đều là nhớ mong và mất mát.

Trong 48 tiếng ở phòng thẩm vấn, vang vọng lặp lại trong đầu hắn không phải là thoát tội như thế nào, không phải cách đối phó với Tgh như thế nào, cũng không phải sau khi ra ngoài thì nên làm việc như thế nào... Mà là ánh mắt chia lìa lúc Hà Sơ Tam nhìn hắn, ủy khuất mà phẫn nộ, lo lắng mà không tha. Một tiếng Lục Nhất ca đó, gọi lên đều khiến tâm hắn đau.

Hạ Lục Nhất thẳng lưng ngồi, nhìn bát cháo trên mặt bàn, từng màn khói trắng bốc lên rồi tan biến trong không trung...

Cuối cùng thì hắn cũng mệt mỏi, mang theo đau đớn từng cơn, nhắm mắt, thở dài rồi lại mở ra.

“Vết thương trên đùi sao rồi?” Hắn mở miệng nói, thanh âm khàn khàn.

Cánh tay Hà Sơ Tam cánh tay không dễ nhận ra mà hơi run rẩy, cọ cọ trên vai hắn: “Không sao.”

“Cho tôi xem.”

Hà Sơ Tam buông hắn, cúi đầu vén lên hai ống quần lên. Vết thương trên đầu gối có dính tơ máu, đều đã kết vảy, miệng vết thương tuy dài nhưng nhìn qua không sâu, cũng không ảnh hưởng đến xương cốt.

Hạ Lục Nhất nhìn kỹ, từ trong chăn lông vươn tay, ấn lên đầu gối cậu ta một cái.

Hà Sơ Tam đau hít một ngụm khí lạnh, nhíu mày nhịn xuống.

“Đau?”

“Ừm.”

“Đáng đời.” Hạ Lục Nhất nhẹ giọng nói: “Lần sau còn dám làm vậy, đánh gãy hai đùi cậu.”

Hà Sơ Tam thành thật lắc đầu, thái độ nhận sai vô cùng đoan chính: “Không dám, Lục Nhất ca.”

“Lần sau trước khi hôn anh thì sẽ nói trước một tiếng.” Cậu chăm chú thành khẩn đảm bảo.

“Giống như vậy.”

Cậu xẹt tới, lại một lần nữa phủ lên môi Hạ Lục Nhất.

“ ... ”

Ngoài dự kiến, cậu lại không bị đẩy ra.

Người bị hôn môi, nhắm mắt lại, giống như bao lần dung túng cậu làm vậy. Rất lâu sau, từ trong chăn bông vươn ra một đôi tay, vòng qua vai, ngón tay nhẹ nhàng rơi trên mái tóc cậu.

Dịu dàng triển miên miệng lưỡi giao nhau, Hà Sơ Tam nhớ tới một đêm khuya ở hai năm trước, cuộc đối thoại trong màn đêm đen tối cùng Hạ Lục Nhất ở trên nóc nhà ấy. Cậu hỏi Hạ Lục Nhất vì sao không thẳng thắn với mối tình này, vì sao không dám đối mặt, cậu không hiểu tại sao hai người yêu nhau lại muốn tránh xa nhau, nhớ nhung quan tâm lẫn nhau nhưng lại muốn chạy càng lúc càng xa. Hạ Lục Nhất xoa đầu cậu, nói cậu không hiểu, trong đó có rất nhiều thứ mà bản thân không thể làm chủ được.

Cậu đã hiểu cái thứ bản thân không thể làm chủ ấy.

Bởi vì tình yêu, cũng là thứ bản thân không thể làm chủ.

.....

Hạ Lục Nhất lông tóc không tổn hại rời khỏi cục cảnh sát, sau vài ngày, triệu tập các lão địa phương hồ mỗ đại hội. Hắn ở trên hội ép ra một thủ hạ tâm phúc của Phì Thất, còn mời cô bạn gái xinh đẹp của lão là Lại Tam lên. Lại Tam vừa nhìn thấy mấy tấm ảnh chụp gái nhảy mà Phì Thất nuôi ở bên ngoài, nhất là trên tay con ả kia lờ lờ phát sáng một chiếc nhẫn kim cương, thì lập tức phản bội tại chỗ, thừa nhận trước đây Phì Thất có lòng làm loạn, còn cầm ra đoạn ghi âm giao dịch giữa Phì Thất và quản gia Hoa phủ —— vốn cái này là của Phì Thất để áp chế quản gia Hoa phủ. Thủ hạ tâm phúc của Phì Thất cũng đành phải gạt đầu thú nhận toàn bộ kế hoạch. Vì vậy một đồng người ồn ào muốn chủ trì công đạo đều không còn lời nào để nói, cứ như vậy mà bỏ qua.

Hạ Lục Nhất thuận lý thành chương chiếm lấy bến tàu của Phì Thất, còn thôn tính địa bàn ‘Sa gia bang’ của Sa lão đại mà Phì Thất chiếm lúc trước, cái đây gọi là phí bồi thường của hắn.

Lúc tan học, lão đại Hòa Nghĩa xã, Kiều Gia, cười cười ý vị thâm trường với hắn. Tuy Hạ Lục Nhất cảnh giác nhưng không quá lo lắng. Hiện giờ Kiều Kỳ đường không còn là một bang phái nhỏ tiểu đánh tiểu nháo ở trong thành Giao Long, mà nó dưới sự lãnh đạo của Hạ Lục Nhất trong hai năm gần gũi đã khuếch trương đến nửa thành Cửu Long, cờ hiệu lớn nhỏ hơn mấy chục nhà, mấy trăm danh huynh đệ, tại lúc Sa lão đại, Phì Thất sụp đổ, thì là khu vực duy nhất giao dịch thuốc phiện ở trong thành Cửu Long. Tuy Hòa Nghĩa xa là bang hội lâu đời, căn cơ thâm hậu nhưng muốn nuốt hắn vào bụng thì phải ước lượng rằng của mình có khỏe hay không, chứ đừng nói đến phạm vi thế lực của Hòa Nghĩa xã chủ yếu ở Cảng đảo, cách một eo biển, là vùng nằm ngoài tầm tay.

Còn chuyện sau đó, Hạ Lục Nhất lấy cớ có kẻ nằm vùng mà thanh lý bang hội, loại bỏ ‘quạt mo’ và ‘giày rơm’ mà các trưởng lão xếp vào, chỉ lưu lại một mình ‘hồng côn’ Đại Ba Đầu của Cát lão, chủ yếu là vì dùng thuận tay. Đại Ba Đầu đối với ơn tri ngộ của hắn thì hoàn toàn cảm động đến rơi nước mắt, đầu rơi máu chảy, Cát lão hiếm có khi được hắn giữ mặt mũi, nhất thời cũng không tìm hắn làm khó, các trưởng lão khác tuy bị từ chối nhưng cũng hết cách với hắn.

Hà Sơ Tam đối ngoại dọn sạch chướng ngại, đối nội thanh lý môn hộ, thủ hạ đều là người thông minh có hiểu biết, nơi nên đánh thì đánh, chưa bao giờ để lão đại hắn bận tâm. Hắn dùng thời gian tinh lực còn lại, hết chức chuyên chú chơi trò trốn tìm với Tạ sir, hai bên anh tới tôi đi vài trận, đều chưa chiếm được tiện nghi.

...

Ngày đó sau khi Hà Sơ Tam hôn nộ hôn thứ hai, đánh bạo muốn bước thêm một bước, lại bị một tay Hạ Lục Nhất đánh về. Hà loai choai nghẹn khuất mà đi, ngày hôm sau xin nghỉ vợ và chạy đến, làm cho hắn ba bữa cơm, bồi hắn xem phim cả ngày. Đến ngày thứ ba trong công ty có chuyện, bị triệu hồi khẩn cấp, một lần tăng ca chính là cả tháng không thấy người. Hà tinh anh ở trong điện thoại vừa đánh máy tính cách cách vừa nói tình thoại: Lục Nhất ca, tôi nhớ anh. Lục Nhất ca, hôm nay anh đáng răng chưa?

Mọi! Cút! Hạ Lục Nhất mắng.

Hà Sơ Tam khẽ cười ở đầu dây bên kia: “Nghe là biết anh cũng rất nhớ tôi.”

“.....” Hạ Lục Nhất.

Hạ Lục Nhất một ngày ném điện thoại ba lần, cào giường hai lần.

Hà Sơ Tam ngủ trong phòng trọ hỗn độn rách nát mười ngày, cuối cùng cũng vọt lên dọn phòng, sửa lại ổ khóa, quét dọn lại xung quanh, cậu mò xuống dưới sô pha tìm được thứ mà Hạ Lục Nhất ném hôm đó.

Lại chỉ tìm thấy máy ảnh, không tìm thấy ảnh chụp và cuộn phim.

Trong lòng cậu hơi nghi, tìm kiếm một lần vẫn không tìm thấy, chỉ nghĩ là bị chuột tha, cũng tự an ủi mình — dù sao người là của cậu, muốn chụp lên thì chụp lên, cùng lắm là mua thêm một cái đệm lót đầu gối là xong.

Cuối tuần này trời ẩm áp, thừa dịp trời chưa lạnh, Hạ Lục Nhất tự mình lái xe đến dưới lầu công ty Hà Sơ Tam, tóm lấy Hà Sơ Tam đang tăng ca, xách đến bờ biển nướng thịt. Bọn bảo tiêu ngang ngược bá đạo dọn phẳng một mảng bờ cát, Tiểu Mã và Đại Ba Đầu dựng lò than lửa, Thôi Đông Đông và ca sĩ nhỏ của cô nằm phơi nắng, chỉ đến xem náo nhiệt.

“Lão đại, lật cái cánh gà ở giữa ấy, cháy rồi kìa! Anh có biết nướng đấy không hả?” Thôi Đông Đông uống nước chanh còn khoa tay múa chân.

“Lắm mồm thì tự mình xuống đi!” Hạ Lục Nhất bị khói hun đến đen mặt, mắng: “Hà A Tam, ném chai dầu qua đây!”

Hà Sơ Tam đang ngồi xỏm bên chân hần xem tài liệu, nghe vậy thì đứng dậy cầm chai dầu bên bếp đưa cho hần, rồi lặng lẽ trở về.

Hạ Lục Nhất đập cậumột cước: “Đi chơi mà còn đọc cái gì! Qua đây nhìn lão tử nướng cho cậu!”

“Tháng sau tôi có cuộc thi nghệ, đọc xong trang này thì đến.” Hà Sơ Tam an ủi nói.

Hạ Lục Nhất cầm cái kẹp, kẹp xách đến đồng lửa, Hà Sơ Tam vội vàng nhảy dựng lên nhặt: “Rồi rồi rồi đây, tôi đến đây, đến đây.”

“Chơi hay ha, một ngày không ăn đánh thì ngứa da rồi hả, qua lật cánh gà nhanh!”

“Vâng vâng vâng, lập tức lật.”

Tiểu Mã ngồi ở cách đó không xa xiên xúc xích, lúc này nói thì thầm với Đại Ba Đầu đang mổ cá: “Tao cảm thấy thằng nhóc họ Hà cứ sao sao ấy? Nhìn nó cười ngu ngu với lão đại kìa! Mẹ nó, mày mau nhìn nó, đang làm cái gì thế kia?!”

Hà Sơ Tam đang gắp mí mắt Hạ Lục Nhất, nhẹ nhàng chạm rai ôn nhu thay hần thổi một chút bụi than dính trên khóe mắt, bỗng nghe thấy tiếng Tiểu Mã gọi đằng sau: “Họ Hà kia! Qua đây xiên xúc xích!”

Hà Sơ Tam còn chưa nói, thì Hạ Lục Nhất đang nhắm mắt rống lên: “Lão tử còn chưa sai sử, mày sai cái gì hả?!”

“Lão đại, em không có, ha ha, em thấy hần rồi quá ấy mà.”

“Cút qua một bên! Nhanh xiên xúc xích mang qua đây!”

“Vâng!”

Tiểu Mã ôm đầu, nghiêng răng nghiêng lợi nói thầm: “Mẹ nó, rồi có ngày tao băm nát thằng cha họ Hà đấy!”

Đại Ba Đầu cúi đầu yên lặng cạo vẩy cá, không dám tiếp lời gã.

Kỹ thuật quét dầu của Hạ lão đại quá kém, chưa đến hai phút đã suýt nữa thiêu rụi cả quần áo của mình. Hà Sơ Tam nhanh chóng thỉnh đại gia nhà hần qua một bên xem, còn tự mình xách người ra trận, vừa quét dầu vừa nói chuyện phiếm với hần: “Lục Nhất ca, gần đây bạn không?”

“Đâu bạn bằng Hà tình anh nhà cậu! Mất tích cả tháng, còn phải tự tôi đến mời cậu?”

Hà Sơ Tam rầu rĩ cười: “Xin lỗi, chuyện công ty quá nhiều.”

Hạ Lục Nhất hừ mũi: “Cậu thăng chức tổng giám đốc sao, Hà tinh anh?”

Hà Sơ Tam vẫn cười, vẻ mặt thật thà: “Không có. Nhưng gần đây rất bận thật, tôi cũng đâu muốn... Hay là tôi đến công ty anh làm nhé? Mỗi năm cho tôi nghỉ hai tháng?”

Tay đang cầm thuốc Hạ Lục Nhất khựng lại.

Hai năm trước, hắn còn trăm phương ngàn kế muốn thu nạp sinh viên hệ tài chính này về rửa tiền cho công ty. Nhưng bây giờ ngh thấy câu nói nửa đùa nửa thật này, hắn lại do dự.

Hắn không muốn để Hà Sơ Tam một thân trong sạch này bị hắn đẩy vào trong bãi nước đục này.

Hắn ngậm điều thuốc trong miệng, nghiêng đầu châm: “Năm đó kêu cậu đọc sổ sách còn bảo sợ mất mù, giờ xin tôi sao? Giờ lão tử ngứa mắt cậu, cút!”

Hà Sơ Tam “cút” qua bên cạnh hắn một bước, nhì nhèo nhẹ giọng gọi: “Lục Nhất ca...”

Hạ Lục Nhất không kiên nhẫn đẩy khuỷu tay cậu, đổi đề tài: “Cậu sợ bận? Tôi thấy cậu làm rất hăng hái đấy.”

“Tôi muốn chuyển qua.” Hà Sơ Tam nói: “Bận quá cũng không tốt, cứ tiếp tục như vậy, tôi cũng không có thời gian về thăm ba.”

Hạ Lục Nhất lại hừ một tiếng.

“Cũng không có thời gian ở bên anh.”

“.....”

Hà lão đại một thân da gà chưa kịp phát tác, thì Thôi Đông Đông ở một bên bật lỗ tai đứng lên: “Ghê chết mẹ! Nghe tiếp có khi bị diệt khẩu! Tiểu La, đi thôi đi thôi, chúng ta đi dạo qua bên kia!” Tiểu La là tên cô ca sĩ kia.

“Dạo cái rắm! Qua đây quét dầu! Hà A Tam cút qua xiên xúc xích!”

26. Chương 25

Sự thật chứng minh trù nghệ của Kiều Kỳ phó đường chủ so lão đại đường chủ thì tốt hơn một xíu — hơn 0,5. Nửa giờ sau, mấy vị xã hội đen ngồi trước bàn, nhìn vật thể lại không xác định cháy đen kia, quay ra ăn bánh ngọt, uống bia nói chuyện vui vẻ, Hà Sơ Tam ngồi một mình bên lò nướng, vừa thở dài vừa thấy may mắn vì còn tồn tại mấy xiên xúc xích chưa nướng.

Quét loạn tương lên, cậu ngồi xổm xuống nhặt cuốn sách bị Hà lão đại đá qua một bên, lật vài trang rồi lại đọc tiếp.

Chưa đọc đến dòng thứ hai, sách đã bị người tôi đá vào cát: “Tôi thấy tôi không nên thiêu sách, mà nên thiêu cậu.”

“Thiêu rồi thì lấy ai nướng xúc xích.” Hà Sơ Tam cười nói.

Hạ Lục Nhất đập cậu một cước, ngồi xuống bên cạnh, nhét một miếng bánh ngọt nhỏ vào miệng cậu.

“Ừm, rất ngon.”

“Tiểu La làm.”

“Anh thích không? Khi nào về tôi sẽ học để làm cho anh ăn.”

“Miễn.” Hạ Lục Nhất đã chịu khổ đi nhờ răng vào tết thiếu nhi năm nay, giờ nhìn thấy bánh ngọt đã phát ngấy.

“Vậy nướng cookie thì sao, anh thích cookie chứ?”

“Ồm.”

“Cookie quả thật tốt hơn bánh ngọt, bình thường anh toàn muốn ăn thứ gì đó cứng cứng để mài răng thôi, không thích ăn mềm.”

“Cút!”

Trời xanh mây trắng biển rộng bãi cát, hai đại nam nhân ngồi trước lò nướng khói trắng lơ mờ nói chuyện yêu đương, đột nhiên trong mũi ngửi thấy mùi khét, vội vàng nhảy dựng lên.

“Xúc xích cũng cháy? Thế là hôm nay nhịn hàng loạt rồi, lão đại à!” Thôi Đông Đông nói.

“Ngậm miệng!”

.....

Một đám xã hội đen cháy rồi nướng, nướng rồi lại cháy, cả một buổi chiều nướng toàn đồ nửa sống nửa khét, biển bãi cát thành một đồng bừa bãi, đĩa bát bê bối trên bàn, nguyên liệu thức ăn thừa rải đầy trên mặt cát, sau đó cả lũ vứt chai bìa nhào xuống biển, cười ha ha đùa giỡn truy đuổi lẫn nhau. Tiểu Mã ôm đầu Đại Ba Đầu kéo vào trong biển, Đại Ba Đầu khom người một cái dúi cả đầu gã vào trong nước, Thôi Đông Đông cùng cô ca sĩ nhỏ ngồi ở một bên xem náo nhiệt, hò hét cổ vũ.

Chỉ còn lại Hà Sơ Tam, xách túi lớn, ngồi xồm ở một chỗ nhặt rác.

Hạ Lục Nhất ngậm thuốc, chân trần dẫm cát đi đến: “Khỏi thu, ném ở nơi này.”

“Xong ngay đây.” Hà Sơ Tam nói.

Hạ Lục Nhất ngồi xồm bên cạnh nhặt một chai rượu rỗng, làm bộ hung ác gõ một cái lên đầu cậu: “Mẹ, cậu làm bộ làm tịch gì chứ, muốn tích đức hả!”

“Vệ sinh Hongkong, là trách nhiệm của mỗi người.” Hà sinh viên gật gù giáo dục hắn, còn thuận tay cầm chai rượu trong tay hắn nhét vào trong túi rác.

Hạ Lục Nhất tay không vỗ đầu cậu: “Đừng có lải nhải trước mặt lão tử! Đợi chốc nữa nhặt thì chết người chắc? Theo tôi đi ngấm hoàng hôn!”

“Ở đây cũng có thể ngấm mà.” Hà Sơ Tam buồn cười nói, thuận thể bắt lấy tay hắn.

Mặt Hạ lão đại nóng lên, theo bản năng giật lại tay nhưng cậu lại không buông.

Mặt trời ngã về tây, mặt biển nhiễm một màu sắc đỏ mỹ lệ. Một cánh chim hải ưng lượn trên không, chao qua đảo lại thoải mái trên mặt biển. Hà Sơ Tam buông túi rác trong tay, trên lưng như khoác cả một rặng mây đỏ, mỉm cười tiến gần về phía hắn.

Hạ Lục Nhất lui về phía sau, khéo mắt lướt qua đám bảo tiêu đứng đó không xa.

Hà Sơ Tam quay đầu liếc qua đám bảo tiêu kia, đột nhiên sắc mặt đại biến, chỉ về phía xa xa cả kinh kêu lên: “Sai lão!”

Bọn bảo tiêu vừa quay đầu lại, Hà ảnh đế nhanh chóng nhỏ điều thuốc trên miệng Hạ lão đại, hướng trên môi hắn “bá” một cái!

“...”

“Bốp!”

Chờ đến khi đám bảo tiêu quay đầu lại, chỉ thấy Hà Sơ Tam ôm bụng cuộn thành đoàn trên bờ cát, vừa cười vừa nhe răng trợn mắt muốn bỏ dẫy. Nhưng Hạ lão đại đã thở hổn hển đi xa, vừa đi vừa run run chân trần bị đau vì đá.

.....

Chạng vạng, Hạ Lục Nhất lái xe đuổi Hà Sơ Tam về khu nhà trọ Tây Hoàn.

Hà Sơ Tam xuống xe, vịn cửa sổ xe mời hắn: “Giờ còn sớm, anh lên ngồi chứ?”

“Tối tôi có hẹn.”

“Cuối tuần tôi đến tìm anh nhé?”

“Ừ.”

“Anh muốn ăn thứ gì không, tôi mua nguyên liệu mang đến.”

Tiểu Mã ngồi sau xe không kiên nhẫn ngó đầu ra, nhìn nhìn thấy Hạ Lục Nhất đang nói chuyện cùng Hà Sơ Tam, lại khó chịu ngồi về: “Mẹ nó, sao mãi mà chưa nói xong thế!”

“Cô dâu nhỏ nhà người ta nói lời từ biệt, mày gấp cái gì!” Thôi Đông Đông ngồi trong xe gã nói.

“Đông Đông tỷ, chị đừng nói cái gì mà ‘cô dâu nhỏ’, nghe ghê quá đi! Tôi thấy thằng nhóc họ Hà kia có khi là gay! Phải tách hẳn càng xa lão đại càng tốt!”

“...” Mày mới phát hiện sao, thằng nam?

Mười phút sau, Hà Sơ Tam – gay, chiếc bóng cô đơn đứng ở ven đường, nhìn đoàn xe Hạ Lục Nhất biến mất ở góc ngã tư.

Lấy đèn pin từ trong túi, vừa bò đến tầng hai, trực giác cậu phát hiện sự bất thường.

Trong không khí có một mùi vị quen thuộc. Quá quen thuộc, cũng quá mơ hồ, nhất thời cậu không nghĩ ra đó là cái gì.

Cậu chân chờ dừng cước bộ, lặng lẽ hít sâu một hơi, vừa muốn xoay người chạy về phía sau thì—— bị hai đại hán đột ngột xuất hiện ấn vào tường!

Còn chưa kịp kêu cứu, miệng đã bị vải nhét vào, ngay sau đó trong giây dựa mà bị trói hai tay hai chân, trước mắt tối sầm, cả người bị vất ngang lên!

“Ưm ưm ưm.... Ưm ưm ưm...” Cậu liều mạng giãy dựa trong bóng tối, đến lúc này mới nhớ ra mùi vị này là gì—— mùi vị quen thuộc của bao tải!

Chỉ là, lần này người “mời” cậu đi chắc chắn không phải là vì để cậu viết kịch bản.

.....

Dưới chân núi là một khu nghĩa địa tối tăm, mặt hướng ra biển, ngọn đèn mờ nhạt chiếu lên bóng người cô độc. Hai bên đường đều là bia đá điêu khắc các thiên sứ, lấy ánh mắt trống rỗng nhìn người qua kẻ tiến lại.

Một nam nhân vẻ mặt lãnh đạm đứng ở trước một phần mộ cũ. Nghe được tiếng bước chân, nam nhân quay đầu.

Lục Quang Minh ôm bó hoa, vừa đi đến nói: “Quả nhiên anh ở nơi này.”

Tạ Gia Hoa trầm mặc nhìn hắn đến gần.

Lục Quang Minh khom lưng đặt bó hoa xuống, lại cúi đầu ra dấu thánh giá, lúc này mới quay đầu nói với Tạ Gia Hoa: “Vì sao không nhận điện thoại của tôi?”

Tạ Gia Hoa đột nhiên giương tay cho hắn một bạt tay.

“Shhh.....” Lục Quang Minh bùm mặt lão đảo một bước, hít khí lạnh kinh ngạc nói: “Tạ sir! Anh, ra tay quá hiểm rồi đấy! Tôi dắc tội gì anh sao?”

Tạ Gia Hoa mặt không đổi nhìn hắn giả vờ giả vịt, Lục Quang Minh nhe răng trợn mắt một trận, tự biết mình đã bị nhìn thấu, thu hồi vẻ mặt ăn đau, lại nở nụ cười: “Sao? Anh phát hiện ra cái gì?”

“Cậu trưởng thành ở cô nhi viện, không có bất cứ quan hệ gì với Đường Gia Kỳ. Hắn không phải anh họ cậu.”

Lục Quang Minh nheo mắt, cười như hồ ly: “Xin lỗi nha, vậy để tôi giải thích cho anh. Người như anh rất khó tiếp cận, nói tới Đường Gia Kỳ là muốn anh buông tâm phòng bị với tôi, sau này chúng ta nói chuyện sẽ dễ dàng.”

Tạ Gia Hoa lại nâng tay bạt một cái!

Lục Quang Minh bị đánh lệch đầu, hơi nhếch nhếch khóe miệng, lại quay đầu nhìn, làm vẻ như không có chuyện gì mà cười: “Đừng nóng giận. Hôm nay tôi mang cậu một phần đại lễ, không phải anh muốn đập đồ Hạ Lục Nhất sao?”

Hắn lấy một cuộn phim trong túi ném cho Tạ Gia Hoa: “Tôi tìm được trong nhà một người bạn của hắn, chính là nơi anh bắt Hạ Lục Nhất ấy.”

Tạ Gia Hoa kéo cuộn phim chiếu lên đèn đường nhìn, mặt tràn đầy kinh nghi (kinh ngạc + nghi hoặc).

“Người này có quan hệ với Hạ Lục Nhất, nói vậy chắc anh cũng hiểu, thật là thú vị mà. Tuy cậu ta thân sinh là thành phần tri thức trong sách, lại ngầm kết giao mật thiết với Hạ Lục Nhất. Hơn nữa anh xem đây toàn là ảnh chụp lén của cậu ta, trên dưới trái phải góc độ nào cũng có, nhìn có vẻ có tình ý thâm thiết với Hạ Lục Nhất.”

Thật ra Tạ Gia Hoa đã sớm biết Hà Sơ Tam hai năm trước đã cứu Hạ Lục Nhất ở trong báo cáo A Bưu, hai người có giao tình không bình thường, cũng chính vì căn cứ theo điều này mà gã mới bắt được Hạ Lục Nhất ở chỗ Hà Sơ Tam. Gã trầm mặc nhìn Lục Quang Minh, chờ hắn ba hoa khoác lác thêm cái gì khác.

Lục Quang Minh nheo mắt lại cười: “Tạ sir, kỳ thật muốn đập đồ tên này, không cần anh phải tự mình động thủ. Nghêu cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, đợi cả hai bọn chúng đều thiệt hại, anh chỉ cần một lưới bắt hết, không phải rất tiện sao?”

Tạ Gia Hoa nhú mày: “Cậu làm gì?”

“Tôi đem quan hệ hai người này gửi cho bên Hòa Nghĩa xã Kiều gia. Nghe nói gã và Hạ Lục Nhất tranh đoạt địa bàn Phi Thất thì mất lợi...”

Lời còn chưa dứt, hắn lại trúng một bàn tay!

Hắn nghiêng đầu, nhìn di ảnh tĩnh lặng ở ven đường một lát, động tác cương ngạnh quay đầu, Tạ Gia Hoa đã xoay người đi rất xa.

Hắn nâng tay xoa khóe miệng đang rỉ máu, nhú mày nói thầm: “Tại sao ba lần đều đánh cùng một bên.”

Nghiêng đầu nghĩ một lát, lại càng ủy khuất, hướng về phía bóng dáng Tạ Gia Hoa hô: “Này, lần cuối cùng là vì cái gì hả!”

.....

Hà Sơ Tam tỉnh lại trong căn phòng ngập sáng, choáng váng một hồi lâu, mới nhìn rõ tình huống trong phòng. Nhìn qua thì đây giống như một kho hàng bị bỏ hoang, trong không khí còn thoang thoảng mùi xăng. Tay chân cậu bị dây thừng trói chặt, bị mấy ác hán ấn quỳ rạp trên mặt đất. Một người đàn ông tầm bốn mươi tuổi, mặt mang vẻ ốm yếu xanh xao ngồi đối diện cậu, trên mặt mang nụ cười như có như không.

“Mày theo Hạ Lục Nhất bao lâu rồi?” Kiều gia mở miệng nói, giọng nói có vẻ khà khàn khác thường, giống như yếu hầu từng bị cắt qua.

Người bình thường gặp phải chuyện này thường bị dọa đến tè ra quần, nếu không thì nom nớp lo sợ, nhưng chàng trai trẻ tuổi này lại khác, cậu ta chuyển mắt nhìn xung quanh, rồi ngẩng đầu đáng giá gã, lúc này mới ra vẻ vô tội thành thật trả lời: “Tôi không theo hắn.”

Kiều gia hếch cằm, một mã tử đứng sau lưng Hà Sơ Tam nện một gậy xuống! Hà Sơ Tam thét lớn một tiếng, run rẩy cắn chặt răng, một dòng máu chảy dọc trên trán theo gò má, nhỏ giọt xuống mặt đất.

“Tao nghe nói, quan hệ mày và hắn không phải bình thường,” Kiều gia cười như không cười, tiếp tục nói: “Không ngờ khẩu vị của Hạ Lục Nhất lại là dạng này.”

Hà Sơ Tam thổ hửn hửn, cố gắng giải thích: “Thật mà, tôi không ở cùng hắn, nếu không thì sớm đã chuyển vào ở cùng hắn, sao còn ở một mình trong căn phòng rách nát như vậy, còn bị anh bắt đến đây.”

Kiều gia nhếch môi: “Đúng ha, Hạ Lục Nhất hẹp hòi với mày như vậy, tao nhìn cũng thấy đau lòng.”

Gã nâng tay, thả hạ phía sau cầm đến một chiếc điện thoại, ấn một dãy số rồi đặt lên tay gã.

Sau vài tiếng tút, bên kia truyền đến giọng nói khó chịu của Hạ Lục Nhất, chắc là đang đàm chuyện thì bị người đánh gãy: “A lô?”

“Tao là Kiều Hưng.”

Hạ Lục Nhất đổi sang khẩu khí trầm ổn: “Kiều gia.”

“Hạ song đao.” Kiều gia gọi danh giang hồ của hắn: “Đã lâu không gặp.”

“Muộn như vậy Kiều gia còn tìm tôi, có chuyện gì sao?”

“Tao bắt một người, nghe nói hắn có quan hệ với mày, tiếc là hắn không chịu nhận. Tao chỉ có thể gọi đến hỏi mày một chút.”

Kiều gia vừa nói, vừa hất cằm về phía Hà Sơ Tam. Mã tử đáp tiếng nâng động tác, nện lên vai Hà Sơ Tam một gậy! Hà Sơ Tam cắn răng nhịn đau, lại bị hắn đập một cước lên vết thương, cuối cùng cũng không nhịn được mà hét thảm một tiếng.

Kiều gia duỗi tay đưa điện thoại từ chỗ Hà Sơ Tam về bên tai, cười như có như không tiếp tục nói: “Sao, mày...”

“Túttttt——” Đầu dây bên kia truyền đến âm báo bận. Hạ Lục Nhất đã cúp máy.

Kiều gia sững sốt, cầm điện thoại để đến trước mắt nhìn nhìn, nhúu mày đưa cho thả hạ. Thả hạ của gã ấn gọi thêm lần nữa, nghe một lát, nghi hoặc nói với lão địa: “Hình như tắt nguồn.”

“...”

Một đám chưa bao giờ gặp cảnh một vị xã hội đen đối với người nhà bị bắt như vậy, nghi hoặc nhìn nhau một hồi lâu, bỗng Kiều gia bật tiếng cười.

Gã đứng lên đi đến trước mặt Hà Sơ Tam, lấy trượng trong tay nhắc cằm cậu lên, nhìn nửa mặt chảy máu của cậu rồi nói: “Thú vị ha. Một là mày không có quan hệ với hắn thật, không thì chính là vô cùng quan trọng với hắn.”

Hà Sơ Tam cũng không biết bên kia Hạ Lục Nhất xảy ra chuyện gì, nhưng thấy một đám xã hội đen sững sốt nhìn nhau, thì lập tức phản ứng kịp. Lúc này cậu bị ép ngẩng đầu nhìn vị ‘Kiều gia’ thần thánh phương nào, bắt đầu phát huy sở trường ảnh đế, tự biên tự diễn, tự cung tự cấp: “Khụ... Thật ra, ‘quan hệ’ của tôi và hắn không như anh tưởng đâu, tôi là cố vấn tài chính của hắn.”

Kiều gia cười cợt nhìn cậu, cũng không nói là tin hay không tin, chờ cậu nói tiếp.

Hà Sơ Tam nuốt nước miếng, tiếp tục nói: “Vâng, tôi quen hắn đã lâu. Trước đó chúng tôi đều ở trong thành Giao Long, tôi là sinh viên duy nhất ở đó, hắn từng ký hợp đồng để tôi viết kịch bản điện ảnh. Sau này tôi vào công ty tài chính, ngầm thường xuyên lui tới với hắn, là cố vấn tài chính... khụ... giúp hắn rửa tiền.”

“Ha?”

“Anh không tin thì có thể điều tra, tôi tên Hà Sơ Tam, là cố vấn tài chính của công ty Tín Đạt, công trạng tháng này của tôi là đứng đầu công ty. Hạ Lục Nhất tín nhiệm năng lực của tôi, thường để tôi giúp hắn làm trưởng, tôi còn quen phó đường chủ bọn họ, là Thôi Đông Đông. Thôi Đông Đông ngầm mua bán rất nhiều sản phẩm tài chính chỗ tôi, tháng trước buôn bán lời hơn ba trăm vạn.....”

Cậu khoa trương như thật, sau đó bắt đầu đề cao tầm quan trọng của mình với Kiều gia: “Thật đó, anh nhìn người tôi xem, cũng không giống cái loại đi ‘bán’ kia đúng không? Tôi là một đại nam nhân, vóc dáng cao như vậy, da dày thịt thô, Hạ Lục Nhất thích đàn ông thì phải tìm mấy loại tiểu bạch thủ thích nũng nịu kia chứ không đến lượt tôi. Hắn cúp điện thoại của anh, chắc là đi thương lượng với Thôi Đông Đông, tôi biết hắn có không ít sổ sách, sợ tôi nói cho anh biết con đường rửa tiền của hắn, rồi tiết lộ cho cảnh sát.”

Kiều gia nửa tin nửa ngờ nhìn cậu. Hà ảnh đế nhấc mắt nhìn không chớp, hai mắt sáng ngời hữu thần, chứa đầy vẻ chân thành cầu xin thương xót: “Anh không tin thì cứ chờ đi. Muộn nhất là sáng mai, hán sẽ gọi điện đến đàm điều kiện với anh.”

Kiều gia cười cười, trưng trong tay ấn vào yết hầu của cậu, bức cậu thở không thông: “Tốt thôi, tao sẽ chờ đến ngày mai. Nếu Hạ Lục Nhất không gọi điện tới, vậy mà ra biển làm mồi cho cá đi.”

Gã phất phất tay, mấy ác hán tiến đến nhấc Hà Sơ Tam lên, mũi chân cách mặt đất kéo lê sang căn phòng tối bên cạnh, đóng cửa chốt khóa.

Bên này Hà Sơ Tam trong trạng thái sâu lông giầy dựa vịn vẹo trên mặt đất lạnh băng, bên kia trong câu lạc bộ đêm, sắc mặt Hạ Lục Nhất âm trầm ngồi trên sô pha, không nói một lời.

Mấy cấp dưới đang ngồi cùng hán đàm chuyện vừa nãy trở mắt nhìn hán nghe điện thoại, rồi lại trở mắt nhìn hán đập điện thoại thành cục gạch. Tuy không biết xảy ra chuyện gì nhưng đều sợ đến mức không dám thở mạnh, không dám hỏi một câu.

Bọn họ chưa từng thấy vẻ mặt của lão đại như vậy, sắc mặt trắng bệch hơi xanh đen, ánh mắt ngoan độc đến mức như muốn ăn tươi nuốt sống ai đó, trong phòng vờn quanh đều là cổ sát khí lạnh lẽo, đè ép lưng bọn họ lạnh toát.

Rất lâu sau, Hạ Lục Nhất nắm lấy mảnh vỡ điện thoại trên mặt đất, mặt không đổi nói: “Gọi Thôi Đông Đông tới đây.”

27. Chương 26

Hà Sơ Tam ngọ nguậy trong phòng tối, không biết đụng phải cái gì mà vang lên hàng loạt tiếng đổ rầm rầm. Tên côn đồ canh giữ bên ngoài có phần không kiên nhẫn, cầm gậy gõ gõ lên cửa: “Làm gì đấy! Thành thật chút đi!”

Bên trong yên lặng một lát, rồi truyền đến thanh âm của Hà Sơ Tam: “Tôi chảy rất nhiều máu, cần phải cầm máu gấp.”

“Kêu la cái chó gì! Chỉ là vết thương bằng cái lỗ mũi mà thôi!”

“Tôi còn có ích cho lão đại nhà anh, nếu tôi xảy ra chuyện thì anh ăn nói sao với lão đại nhà anh chứ hả.”

Côn đồ mắng một câu, lật một tuýt thuốc cao, mở cửa, kéo áo Hà Sơ Tam, đập bóp lên trán cậu.

Hà Sơ Tam đau đến hít sâu liên tục, lại bị gã ném trở về, run rẩy lui thành một đoàn.

Côn đồ phá cửa rồi đi, đang cùng đồng bọn uống rượu đánh bài, bỗng nghe thấy tiếng nói yếu ớt bên trong: “Dưới đất lạnh quá, lấy thêm quần áo cho tôi đi.”

“Con bà mày, phiền phức quá đấy!” Gã đá văng cửa chửi ầm lên. Tùy tay tìm một mảnh giẻ rách, muốn nhét vào trong miệng Hà Sơ Tam.

“Đợi đã!” Hà Sơ Tam trước khi bị miếng vải đen nhét vào miệng thì la lên: “Vị đại ca này, thật ra tôi có chuyện muốn nói với anh!”

Côn đồ nghi hoặc nhìn cậu.

“Khụ.” Hà Sơ Tam thanh cổ họng, chân thành tán dương: “Đại ca, tôi thấy anh làm người tính cách hào sảng, thân thủ nhanh nhẹn! Đã vậy là còn trung thành tận tâm với lão đại, có tình có nghĩa! Tôi chỉ muốn hỏi anh một câu, anh biết cái gì gọi là ‘thả con săn sắt, bắt con cá rô’ không?”

.....

Suốt đêm hôm đó, Hạ Lục Nhất triệu tập thủ hạ, khẩn cấp lập kế hoạch. Tiểu Mã và Đại Ba Đầu theo mấy chục tên ra cửa, tìm kiếm tung tích Hà Sơ Tam khắp nơi. Vài tên “Giày rơm” trong bang hội cũng phân ra xuất động, lợi dụng nhân mạch truy tìm tung tích xung quanh. Thôi Đông Đông ở trên hành lang gọi mấy cuộc điện thoại, đẩy cửa vào văn phòng.

Hạ Lục Nhất ngồi trên sô pha, cúi đầu lau khẩu súng lục chế tạo cho người thuận tay trái.

“Nếu không tìm thấy người thì tính sao?” Thôi Đông Đông nói: “Tên Kiều gia này lòng dạ sâu lường, cảnh giác cao, nhất định đã giấu Tiểu Tam tử ở một nơi hoang vu nào đó, sẽ không để chúng ta dễ dàng tìm thấy. Giờ chúng ta ở ngoài sáng, Kiều gia ở trong tối, không bằng gọi điện xem gã ta muốn điều kiện gì?”

Hạ Lục Nhất nhìn viên đạn bên trong, mặt không đổi nói: “Giờ thái độ của tôi chưa rõ, gã sẽ nghi ngờ mà không dễ dàng xuống tay. Một khi gã biết tôi để ý thì nhất định sẽ cắn chết không buông. Vì uy hiếp tôi, nói không chừng còn chặt chân tay gửi qua. Mặc kệ tôi đáp ứng gã điều kiện gì đều khó bảo đảm được người.”

Hắn nâng súng lúc để lên bàn, nheo mắt nhìn: “Tôi giết anh em kết nghĩa của gã, sao gã lại dễ yên chứ.”

Giọng nói hần lạnh lẽo, Thôi Đông Đông lại nghe ra chiến ý trong đó. Cô ngồi bên cạnh Hạ Lục Nhất, đề lên vai hắn: “Trước đó anh đừng lo lắng, Tiểu Mã đã phái người ra ngoài tìm, vừa có tin lập tức báo tới. Giờ sắc mặt anh quá kém, ăn gì đó đi.”

.....

Thôi Đông Đông đứng trên hành lang lập lòe đủ loại ánh đèn, nghe trong văn phòng phía sau có từng tiếng xì xụt nuốt đồ ăn.

Hạ Lục Nhất ăn liên tục ba bát thịt bò, lại gọi thêm bát thứ tư, căn bản không có ý dừng lại. Cúi đầu ăn từng miếng từng miếng từng miếng, ngay cả nước cũng không uống. Nước xì dầu vì động tác ăn uống thô bạo của hắn mà văng ra từ khỏi bát, tràn ra ngoài rơi tung tóe trên thảm đệm tinh xảo dưới sàn.

Cô lấy một miếng xì gà, kẹp trên ngón tay vân vè, thở dài một hơi.

Chơi thì cứ chơi, cô chỉ không ngờ, Hạ Lục Nhất lại coi trọng thằng nhóc này đến mức này.

Tiểu Tam tử nha, nếu cậu mà xảy ra chuyện gì thì... Haiz...

Tại trong một kho hàng bỏ hoang cách mấy chục km đó, Tiểu Tam tử không phụ lòng mong đợi mà không ngừng cố gắng. Giờ cậu bị hai, ba ác hán vây quanh, trên người khoác thêm một cái lông mống, ngồi trên ghế da. Dây thừng trên cổ tay cậu đã được cởi bỏ, đang cầm lấy một đoạn bút chì, vẽ vẽ viết viết trên tờ giấy tông của vỏ hộp thuốc lá.

“Căn cứ theo tình huống của các anh, tôi cảm thấy khoản sản phẩm này rất thích hợp cho các anh. Các anh yên tâm, tôi không đẩy mạnh tiêu thụ bảo hiểm cho các anh, là vì cái này quá lừa đảo, đầu tư mất thời gian dài, lại chỉ khi bị thương và chết mới lấy được tiền, thật sự không đáng.”

“Tôi đây hiện đang đầu tư vào tài chính, thời gian đầu tư ngắn, tiền lãi vừa nhiều vừa nhanh. Anh chỉ cần cầm một ít tiền vốn, lập tức thu được tiền lời, còn nhanh hơn là đánh bài, không có bất kỳ phiêu lưu nào! Thôi Đông Đông anh nghe qua rồi chứ, tháng trước cô ấy buôn bán lời hơn ba trăm vạn!”

“Các anh xem, tôi vẽ cho các anh một cái đồ thị tăng trưởng thị trường. Anh mua cái này trước, đến tháng mười hai có thể lãi nhiều, đến sang năm thì chuyển qua...”

.....

Đêm dài đằng đẵng, kim giây đồng hồ nhích từng bước như từng nhát dầy vò. Đến rạng sáng, Tiểu Mã mồ hôi đầy đầu chạy trên hành lang, gật gật đầu với Thôi Đông Đông, đẩy cửa gõ: “Lão đại! Tìm ra rồi!”

Đang trầm mặc ngồi hút thuốc trên ghế sô pha, Hạ Lục Nhất đột nhiên ngẩng đầu: “Ở đâu?”

“Người Đại Ba Đầu đã tra được chỗ hắn bị nhốt là bến tàu Bắc Giác, Đại Ba Đầu đang dẫn người đuổi tới!”

Hạ Lục Nhất nhấc súng lao ra văn phòng: “Mang thêm nhiều người theo tao, nói với Đại Ba Đầu đừng đánh rắn động cỏ, canh giữ ở đó chờ tao.”

Thôi Đông Đông đuổi theo phía sau: “Anh muốn tự mình đi? Nhỡ là bẫy thì tính sao?”

“Cô ở lại chỗ này.” Hạ Lục Nhất không quay đầu, lạnh lùng nói: “Nếu tôi xảy ra chuyện thì cô chủ trì đại cục.”

Hạ Lục Nhất mang theo hai xe nhân mã, đến khi trời sáng tỏ thì chạy đến bến tàu Bắc Giác. Lệnh cho mọi người ẩn phía xa đợi lệnh, còn hắn mang theo Tiểu Mã và mấy mã tử tay chân lạnh lẽo lên tới gần một kho hàng gần bến tàu.

Đại Ba Đầu cùng mấy tên mã tử đang cầm khảm đao trốn ở một kho hàng gần đó, thấy đám người Hạ Lục Nhất và Tiểu Mã thì chạy đến, vội vàng báo cáo: “Là ở bên trong, đây là cửa sòng bài của Hòa Nghĩa xã. Tên gác đêm gần đây nói, tối hôm qua thấy một tâm phúc của Kiều gia lái xe tới đây, có vác theo một người vào, rồi không đi ra ngoài. Nơi này là cửa chính, bên kia còn có cửa sau.”

“Tiểu Mã canh giữ ở nơi này, nghe thấy tiếng súng thì phóng lửa. Đại Ba Đầu, mang người đi qua cửa sau.”

Đám người và Hạ Lục Nhất lén lút đến gần cửa sau kho hàng, ở bên ngoài có hai tên gác cửa đang đánh ngáp dài ngó đông ngó tây, Hạ Lục Nhất vẩy vẩy tay, Đại Ba Đầu cùng một mã tử mò lên, che miệng chúng, một dao xẹt qua cổ họng, lặng lẽ không tiếng động thả người ngã xuống đất.

Đại Ba Đầu dán trên cửa nghe ngóng động tĩnh bên trong, quay đầu ra hiệu ánh mắt cho mã tử, mã tử lấy dây thép, nhanh chóng cạy khóa cửa, nhẹ nhàng đẩy ra một khe hở.

Gã nương theo khe hở muốn ngó vào bên trong, thì Hạ Lục Nhất đập một cước đẩy gã vọt vào! Mắt không chớp mà nâng tay trái nổ súng!

“Đoàng!”

Tên côn đồ đi thị sát bên trong hành lang đổ ập xuống, phát ra tiếng kêu thê lương, mấy khách hàng đánh mặt chược, hút thuốc lá cả đêm trong chớp mắt loạn thành một đồng! Hạ Lục Nhất đứng mũi chịu sào, cất bước lớn đi về phía trước, đập đổ một bàn mặt chược, một đập này lên, tiếp theo đó là hàng loạt phát đạn, bắn đổ mấy tên thủ vệ đang hoảng loạn sờ súng. Người của Đại Ba Đầu cũng xông vào, chém ngã mấy tên côn đồ thuộc bang Hòa Nghĩa xã.

Hạ Lục Nhất đi phía trước chưa hề dừng lại, trực tiếp đi về phía phòng cuối hành lang, tên côn đồ gần đó hô to giơ trường đao xông tới chém hắn, hắn tiếc rẻ một viên đạn bỏ không, cúi người tránh tập kích, thuận tay nhấc một bình hoa ở một góc tường, phanh vào cằm tên côn đồ, trực tiếp đập bay cả người và đao đối phương ra ngoài.

Một mã tử khác cầm súng từ trong phòng chạy ra, đang muốn xạ kích thì bị bình hoa của hắn đập giữa mặt, đầu rơi máu chảy. Hắn sải bước đi về phía trước kéo đối phương lên, dúi mạnh vào tường, tay phải tiếp được súng lục của đối phương vì ăn đau mà buông lỏng, đổi sang tay trái, nã một phát súng vào bụng đối phương.

Ném thân thể vô lực của đối phương qua một bên, hắn bước nhanh vào trong phòng. Trong đó có một nam nhân mặc quần áo loang lổ vết máu đang cuộn người trên mặt đất, tay chân bị dây thừng trói chặt, bị đánh đến mức máu thịt lẫn lộn, thở suy yếu.

Trong đầu Hạ Lục Nhất chợt ong ong, vẻ mặt lạnh lùng lập tức tan vỡ, lòng đau như cắt, ném súng qua một bên, nâng đầu vai đối phương dậy: “Hà...”

Thiếu mười vạn tiền thua cược, bị đánh thành đầu heo—— nam nhân râu hùm trợn to mắt đỏ hồng, vẻ mặt mờ mịt nhìn hắn.

“.....”

Hạ Lục Nhất sắc mặt từ trắng chuyển sang đen, cương cứng hồi lâu, rồi một quyền đập thẳng cái tên xui xẻo này xuống đất!

.....

Cùng lúc đó, hơn ba mươi km ngoài Nguyên Lăng, trong một gian trong trên núi. Hà Sơ Tam và hai tên côn đồ tán dóc cả buổi, đến nỗi khàn cả cổ, đến tận lúc rạng sáng, tất cả mọi người mới choáng váng. Hai tên côn đồ, một tên cầm một mảnh giấy còt tông vỏ thuốc lá viết “phương án đầu tư”, mơ mơ màng màng đút vào trong túi áo, mãi một lúc say mới giật mình nhận ra điểm không đúng, nhú mày nhìn cậu: “Mày nói nhiều như vậy, nhưng lát nữa lão đại giết chết mày thì ai cùng bọn tao đi mua?”

“Yên tâm đi.” Hà Sơ Tam chân thành an ủi: “Lão đại các anh sẽ không giết tôi, tôi có thể kiếm tiền cho Hạ Lục Nhất, đương nhiên cũng có thể giúp hắn kiếm tiền. Tiền thì ai mà chả yêu? Đúng không? Về sau chúng ta có cơ hội hợp tác, các anh cứ yên tâm đầu tư cho tôi, bảo đảm các anh kiếm được bội lớn! Anh nhìn giờ trời đã sáng rồi, tôi vừa khát vừa đói, có thể ăn chút gì đó không?”

Hai tên côn đồ nhìn nhau, một tên nói: “Được rồi, tao đi mua đồ ăn cho mày.”

“Tôi muốn ăn mỳ, thịt băm, lá hành. Cám ơn anh, đại ca!”

“Có mì thì còn được, mỳ làng nhàng cái rắm!”

Chờ người đi xa, Hà Sơ Tam nhìn một tên khác đang ngáp ngắn ngáp dài trước mặt mình, đột nhiên kêu lên sợ hãi: “Không xong rồi!”

“Sao thế?”

“Vừa rồi cái phương án viết cho anh hình như có chỗ không đúng, anh lấy giấy qua đây để tôi viết lại một lần nữa cho anh xem.”

Tên côn đồ ghé sát vào người cậu, hai đỉnh đầu hai người chụm chung nhìn vào tờ giấy cotton, Hà Sơ Tam nói: “Tôi quên khuấy mất, công ty chúng tôi đến tháng mười hai phải mở một phương án mới, anh xem nè, nơi này gọt dịch vụ C...”

Cậu đột nhiên nắm bút chì đâm mạnh vào mu bàn tay côn đồ, một nhát xuyên thấu!

Tên côn đồ phát ra tiếng kêu thảm thiết, che tay lão đảo lùi về phía sau. Hà Sơ Tam nhảy dựng lên, khom lưng cúi đầu đâm gã ngã xuống, cả hai cùng lăn xuống đất! Tên côn đồ đè cậu xuống dưới, hai bàn tay đầy máu khảm vào cổ Hà Sơ Tam, Hà Sơ Tam giãy dụa sờ một viên gạch ở gần đó, tùy tiện đập lên đầu tên đó!

Đập xuống một kích này, tên côn đồ buông lỏng tay, máu chảy đầy đầu, bất động. Hà Sơ Tam sợ gã cứ như vậy mà bị đập chết, thử sờ mũi hắn, còn thở.

Cậu bối một chiếc dao gấp ở trong túi quần đối phương, cắt đứt dây thừng dưới chân mình, chạy về phía cửa sổ ngó nghiêng rồi kéo cửa lao ra. Bên ngoài là một biệt thự lớn, cổng sắt bên ngoài đã bị khóa, cậu giật hai cái đều không ra, tìm một cái thùng gỗ kê dưới chân, trở mình nhảy qua tường vây ghim đầy mảnh thủy tinh.

Cậu bị mảnh vỡ thủy tinh cào lên đầu và đầu gối, dính đầy máu, vừa lão đảo chạy chưa tới mười mét thì đằng sau có một tên nghe thấy động tĩnh đuổi tới, hô to: “Đứng lại!”, vừa sờ vào bộ đàm vừa đuổi theo.

Hai tay Hà Sơ Tam tùy tiện đẩy mấy nhánh cây chắn trước mặt, liều mạng chạy về phía trước, năm tên côn đồ giơ khảm dao vừa rống vừa đuổi sát theo sau cậu. Trong đó có một tên còn nã hai phát súng về phía cậu, may mà bị cành cây cản.

Hà Sơ Tam vừa thở hồng hộc vừa nhận ra rằng mấy ngày nay mình bận rộn công tác mà quên không tập Thái Cực quyền. Thể lực không đủ đúng là đòi mạng a đòi mạng mà! Cùng lão đại xã hội đen nói chuyện yêu đương, thì tổ chất tâm lý và thể lực phải qua cửa, qua cửa, qua cửa a!

Cậu bị đuổi không tha, chạy loạn trên núi, chỉ mong vận khí tốt thì có thể gặp một chiếc xe trên đường. Đến khi lao ra rừng rậm thì không chú ý đạp vào cái hố cao hơn nửa người, hự một tiếng ngã lộn người vào!

Cậu chật vật giãy dụa bò lên, vừa bò lên mặt đường thì đối diện với một chiếc xe hơi màu đen biển số 61 từ chân núi đi đến, tuy chủ xe nhanh chóng đạp phanh nhưng vẫn huých cậu bắn ra xa!

Hà Sơ Tam ngã dúm bụi, còn muốn bò lên thì đùi phải truyền đến một trận đau đốn, không còn lực. Cậu quỳ rạp trên mặt đất, nghe bên tai có tiếng súng nổ, mấy tên côn đồ đuổi tới lại nổ súng. Cậu ôm đầu co người tại chỗ, chỉ cảm thấy mệnh quá ngắn, ân tình của ba kiếp sau báo đáp, tình yêu với Lục Nhất ca chỉ đành đuổi theo ở kiếp sau.

Lỡ tai lại nghe thấy hai tiếng súng liên tiếp và một tiếng hét đau đốn cách không xa, đến khi cậu ngẩng đầu lên thì thấy tên côn đồ kia đang che vãi vai đầy máu ngã quỵ xuống đất, một tên côn đồ khác tay cầm khảm dao không dám tới gần, về mặt đây cũng hết.

Trước mặt nhoáng một cái, có một người nắm lấy cánh tay cậu kéo lên.

“Lên xe!” Tạ Gia Hoa vội vã nói.

.....

Bên trong kho hành hừng hực lửa thiêu đốt, bên tai có tiếng kêu gào thảm thiết không ngừng. Sáng sớm, mấy cư dân gần đó đều đứng ở đường ngã tư kinh hoàng vây xem, chỉ trỏ. Xe cảnh sát và xe cứu hỏa từ xa phóng tới. Đoàn xe đi sát qua họ, rồi rẽ vào đường lớn.

Tình báo sai, Đại Ba Đầu quỳ trong khoang xe chật hẹp, hung hăng tát mình một bạt tai: “Lão đại, đều là lỗi của em! Em xin lỗi!”

Hạ Lục Nhất nắm chặt bàn tay dính đầy máu, nhìn gã mồ hôi ướt sũng đầu, đau âm ỷ, hít sâu một hơi.

Sắc mặt hần trắng nhợt, nhắm mắt, giọng nói khàn khàn: “Đưa điện thoại đây.”

Sau khi điện thoại được thông, giọng nói Kiều gia giận quá hóa cười vang lên đầu dây bên kia: “Hạ song đao, quả nhiên mày là loại “tết nhi đồng đen, Huyết tu la song đao”, danh bất hư truyền. Là tao coi thường mày.”

“Kiều gia.” Hạ Lục Nhất bình tĩnh nói: “Đây là hiểu lầm. Anh có điều kiện gì, nói ra đi.”

“Hiểu lầm? Giết người của tao, đốt chôn làm ăn của tao, mày đã có lòng dăng một phần đại lễ như vậy, thì tao cũng phải đáp lại chứ, mày cứ yên tâm mà chờ thu lễ đi!”

Kiều gia cúp điện thoại, mặt âm trầm nói với thủ hạ phía sau: “Xẻ thẳng nhóc kia thành tám khối, ném vào địa bàn Hạ Lục Nhất.”

Lời còn chưa dứt, điện thoại gã lại vang lên.

“Bến tàu Phì Thắt, toàn bộ địa bàn Sa gia bang.” Hạ Lục Nhất nói.

Kiều gia ngừng lại một lát, phát lên nụ cười nghiền ngẫm: “Gì cơ? Tao không nghe sai chứ?”

“Chỉ cần mày đáp ứng thả hần, người của tao trong vòng một ngày sẽ bỏ toàn bộ.”

“Chỉ những thứ này? Tao thấy mày nên có thêm thành ý.”

Hạ Lục Nhất trầm mặc một lát: “... Hai gian câu lạc bộ đêm ở Vượng Giác. Chỉ có nhiều vậy, còn những thứ khác, trong Kiêu Kỳ đường còn có trưởng lão, không phải chỉ tao định đoạt.”

“Nếu không phải một mình mày định đoạt thì về mà thương lượng với các trưởng lão để định đoạt. Tốt nhất mày nên bám chặt thời gian, kiên nhẫn của tao có hạn.” Kiều gia nói, cúp điện thoại.

“Thú vị, thật thú vị.” Gã cười âm lãnh, nói với thủ hạ: “Chém một bàn tay thẳng kia, gửi qua cho Hạ Lục Nhất.”

Đúng lúc đó tiếng chuông điện thoại lại vang, gã nhận điện thoại: “Nhanh như vậy đã thương lượng xong?”

“Lão đại! Không xong rồi! Thằng nhóc kia chạy mất!”

.....

Đường núi xóc nảy, đuôi phải Hà Sơ Tam bị chấn động theo từng lần xe đi mà truyền đến từng trận đau nhức, hình như là gãy xương. Cậu đau đến mức đầu đầy mồ hôi, ngồi phịch ở ghế sau, cắn răng hít khí lạnh liên tục.

Người cứu cậu đều không nói lời nào mà lái xe. Hà Sơ Tam cố gắng chống thân thể, nhìn kỹ một bên mặt lạnh lùng của đối phương, lúc này mới phát hiện đây chính là cảnh quan ngày đó tới bắt Hạ Lục Nhất, cậu giật mình nghi hoặc nhưng vẫn cảm kích nói: “Cảm ơn anh.”

Tạ Gia Hoa liếc qua cậu qua kính chiếu hậu, lạnh lùng nói: “Không cần.”

“Sao anh biết tôi ở đây?”

Tạ Gia Hoa không nói gì.

Hà Sơ Tam không hỏi thêm, nghi hoặc trong lòng càng gia tăng. Nơi này là vùng hoang vu, hôm nay lại là thứ hai, sáng sớm vị cảnh quan này không đi làm, chạy đến vùng núi hoang vu dã ngoại, nói là đi qua, tuyệt đối không có khả năng.

Thế nhưng mặc kệ là thế nào, người này quả thật đã cứu cậu trong nguy hiểm, Hà Sơ Tam nuốt nước miếng, thành tâm thành ý nói: “Thật sự cảm ơn anh.”

“Cậu tự lo cho chính mình đi.” Giọng nói Tạ Gia Hoa lạnh lùng: “Đừng qua lại với người không nên tới.”

Hà Sơ Tam lập tức hiểu chuyện này có liên quan tới việc Hạ Lục Nhất và bang phái khác tranh đấu, mà cảnh quan này không chỉ biết được nội tình bên trong, thậm chí còn biết cậu bị giam ở chốn nào. Cậu thức thời ngậm miệng, chỉ cần rằng nhịn đau.

Tạ Gia Hoa đưa cậu đến cổng bệnh viện gần đó, đều giữ im lặng.

Hà Sơ Tam tự mình khập khiễng nhảy vào bệnh viện, được y tá đưa lên xe lăn, trước khi tiến vào phòng cấp cứu còn cố đấu tranh một phen: “Chờ đã, cho tôi gọi trước một cuộc điện thoại được không.”

.....

Người trong xe đều trở mắt nhìn Hạ lão đại nắm nát điện thoại mới. Đại Ba Đầu quỳ trên mặt đất không dám nâng đầu, chỉ nhìn điện thoại nát rơi bên chân.

“Lão đại...” Tiểu Mã nhìn sắc mặt Hạ Lục Nhất lạnh lùng còn ẩn ẩn đau đớn, không đành lòng lên tiếng. Gã muốn nói gì đó an ủi hần, lại dở miệng không biết nói sao, cuối cùng chỉ đành đáp cho Đại Ba Đầu một cước: “Đều tại mày!”

Về mặt Đại Ba Đầu thảm thiết, hận không thể đập đầu trước Hạ Lục Nhất: “Đều là lỗi của em, lão đại anh giết em đi!”

Lúc này trong lòng Hạ Lục Nhất cũng muốn giết gã nhưng trên lý trí lại biết không thể trút giận lên người gã. Một mỗi phát tay ý bảo gã lăn ra, hần chậm rãi tựa người về phía sau, dùng tay phải vô lực che mặt.

Vài giờ trước, bọn họ còn ở trên bờ cát ngắm hoàng hôn nói chuyện phiếm, xúc cảm ấm áp của Hà Sơ Tam còn lưu lại trên môi hần, hần cắn chặt chỗ đó, cắn đến khi trong miệng đầy vị sắt rỉ. Ngực đau đến khó chịu, lại không có chỗ phát tiết. Hạ Lục Nhất cảm thấy mình sắp phát điên rồi, lại không thể điên ở lúc này.

Đau đớn hít sâu một hơi, hần ép buộc mình bảo trì thanh tỉnh, nghĩ cách nào đó để vãn hồi cục diện, trong đầu lại loạn thành một mớ tơ vò.

Hà Sơ Tam, Hà Sơ Tam..... Đồ vô liêm sỉ, đồ vô liêm sỉ!

Lúc trước không nên quen cậu ra, lúc trước nên một ghế đâm chết cậu ta, lúc trước không nên tìm cậu ta, lúc trước không nên dung túng cậu ta thân cận, lúc trước.....

“Linh linh linh.....”

Tất cả mọi người đều giật bắn mình, cúi đầu nhìn thi thể cục gạch nằm phía kia. Đại Ba Đầu thò tay bởi điện thoại của mình, không có phản ứng.

Cuối cùng là Tiểu Mã luống cuống tay chân lấy điện thoại trong người, bên trong truyền đến giọng nói gấp gáp của Thôi Đông Đông: “Sao không gọi được điện thoại của lão đại thế hả? Có tin tức của Tiểu tam tử!”

.....

Đùi phải Hà Sơ Tam gãy xương, chụp X quang, bó bột thạch cao rồi bị đẩy ra ngoài, đang nằm ở trên giường bệnh ngăn người nhìn trần nhà, bỗng nghe thấy bên ngoài truyền đến một trận huyên náo.

Trên hành lang hỗn loạn, một nam nhân người đầy máu chảy người trên đường xông vào, một cước đá văng cửa phòng, về mặt dữ tợn vọt tới trước giường Hà Sơ Tam.

Trên trán Hà Sơ Tam quần vải thưa, đùi phải treo trên không, trên mu bàn tay còn băng một chút, mở to mắt nhìn Hà Sơ Tam không biết vì cái gì mà mặt đầy sát khí, mắt nhìn đối phương nghiêng rằng nghiêng lợi giờ cao tay lên ——

Hà Sơ Tam bị dọa lắp bắp: “Lục Nhất ca đừng, đừng đánh, đầu, đầu tôi bị thương.....”

Hạ Lục Nhất vùng tay lên! Bắt lấy cổ áo Hà Sơ Tam, nhắc đầu cậu hôn lên!

“Ừm, ừm ừm ừm!..... Ừm ừm..... Ừm.....”

Hà tin hành bị cắn không thở nổi, phát ra tiếng rên rĩ càng lúc càng suy yếu, Thôi Đông Đông đuổi theo phía sau nhanh chóng xoay người ngăn cửa phòng: “Đều lượn mau lượn mau, nhìn cái gì! Xã hội đen thanh trừ hết!”

28. Chương 27

Hỏa hoạn ở bến tàu đã được dập tắt, xe cảnh sát và xe cứu hỏa kéo dây phong tỏa, nhân viên cứu hộ nâng cồng vôi vàng chạy ra chạy vào.

Tạ Gia Hoa mang găng tay khom lưng hắt một tấm vải trắng, lộ ra một vật thể hình người màu đen. Một mùi hương thịt khét xộc lên mũi. Nữ cảnh sát đứng gần gã đột nhiên nhét tài liệu vào tay đồng nghiệp bên cạnh, che miệng chạy, chỉ chốc sau xa xa truyền đến âm thanh nôn mửa.

Tạ Gia Hoa mặt không đổi xốc vải trắng lên, nhìn vết thương trên bụng thi thể là do súng gây ra, phân biệt rõ vị trí và phương hướng đối súng do tay phải qua tay trái, lại quan sát cẩn thận trên đầu thi thể huyết nhục mơ hồ: “Lấy nhíp đến.”

Gã gấp một mảnh vỡ bình hoa giữa phần óc dính máu, nhìn kỹ mặt hoa văn trên đó, rồi cất vào trong túi vật chứng trong suốt đưa cho cấp dưới: “Tại hiện trường tìm thấy một mảnh vỡ hoa văn khác, đưa cho khoa giám chứng, trên đó khả năng có dấu vân tay của Hạ Lục Nhất.”

“Vâng!”

Gã tháo găng tay ném xuống, nhíu mi xoa huyết thái dương —— mấy ngày tăng ca và thức khuya không ngủ khiến huyết thái dương của gã đột nhiên nhảy lên đau đớn.

“Tạ sir?” Ngoài đường phong tỏa có đồng nghiệp chào hỏi.

Tạ Gia Hoa đi qua, lại có một nhân viên tiệm nhỏ đối diện khu phố đi đến: “Thưa ngài, café không đường và sandwich ốp trứng của anh.”

“Tôi không gọi qua.”

“Có người mời ngài, tiền đã được thanh toán.”

Chính lúc này điện thoại Tạ Gia Hoa reo lên, gã một tay bật điện thoại, một tay nhận sandwich và gói café.

“A lô?”

Người gọi điện đang ngồi uống trà sữa trong một tiệm nhỏ, trên gương mặt dán song song ba miếng urgo, hần diễm nhiên như không mà ngụy trang ba cái bạt tai thành bộ dáng công nhân lao động bị thương, cười tủm tỉm nói: “Tạ sir.”

Ánh mắt Tạ Gia Hoa nhất thời nghiêm túc, tránh qua vài bước đến nơi không người.

“Sao không nói gì vậy? Còn giận tôi?”

“Bên trong chết chín người.”

“Nhiều vậy? Hòa Nghĩa xã vai Kiều Kỵ đường xem như kết đại cừu, về sau có trò hay để xem rồi.”

“Lục Quang Minh, chín mạng người này đều là do cậu gián tiếp hại chết! Nếu hai phái bọn họ tranh chấp, về sau càng có nhiều người chết hơn!”

“Mấy tên xã hội đen đó trừng phạt đúng tội, Tạ Sir cần gì phải đồng tình với chúng. À, đúng rồi, cái tên tri thức kia, quả nhiên là được anh cứu ra, Tạ Sir thật anh dũng!”

“... Cậu cố ý dùng hấn thử tôi, muốn biết ở đây Kiều gia có người hay không.”

“Tôi biết anh có người.” Lục Quang Minh cười nói: “Chỉ là không biết giấu sâu cỡ nào, có bao nhiêu hữu dụng mà thôi. Giờ xem ra có thể dùng tốt, cho tôi mượn dùng được không, Tạ Sir?”

“Lục Quang Minh.” Ngữ khí băng lãnh của Tạ Gia Hoa đột nhiên bình thản hơn nhiều.

“Tạ sir có cái gì phân phó?”

“Ngẩng đầu.”

Lục Quang Minh vừa nhấc đầu, không biết từ lúc nào trước mặt hắn đã đứng thêm một người vung tay lên! Ba một tiếng vang nặng nề!

—— Lần này cuối cùng cũng được toại nguyện, đánh sang bên mặt khác.

Tạ Gia Hoa ném café và sandwich lên bàn, xoay người rời đi. Bên tai Lục Quang Minh còn vang lên tiếng ong ong, trước mắt tối đen một lúc lâu, mãi về sau mới chậm rãi quay cổ lại.

“Cái câu ‘không cho mượn’ này dùng quá thô bạo rồi đó.” Hấn lẩm bầm, sưng hai bên má, nhe răng trợn mắt uống một ngụm trà sữa.

.....

Hà Sơ Tam ở trong bệnh viện nằm hai giờ chưa nóng mông, đã bị đóng gói cả người và thạch cao về hang ổ của xã hội đen —— nhà của Hạ lão đại.

Hiện giờ Hòa Nghĩa xã và Kiều Kỵ dường như nước với lửa, cậu không thể đi về căn phòng trọ kia và công ty được, chỉ đành nhận mệnh gọi điện thoại cho công ty từ chức, lại gọi cho Hà ba nói dối mình đi công tác một tháng, sau đó bắt đầu ngày tháng bao dưỡng hạnh phúc, không đúng, là ngày tháng an dưỡng.

Một chân bó bột bất tiện rất nhiều, ăn cơm tắm rửa đi WC đều cần người hầu hạ. Tiểu Mã xưng phong nhận việc tìm một bảo mẫu giàu kinh nghiệm đến chăm sóc Hà đại tàn phế, kékékquả Hạ Lục Nhất bị người ngoài đi qua đi lại làm phiền, giờ gạt thuốc đập cả Tiểu Mã và bảo mẫu ra ngoài.

“Tao nói mày ấy, bình thường đầu óc sáng dạ lắm cơ mà, sao giờ ngu dốt vậy?” Thôi Đông Đông lấy một lon bia lạnh từ trong phòng đưa cho Tiểu Mã đắp trán, tận tình cười nhạo gã: “Còn cố mà chạy sang võ mông ngựa cơ đấy.”

“Mẹ nó.” Về mặt Tiểu Mã như đưa đám: “Thằng nhóc kia chẳng lẽ làm từ vàng? Còn muốn lão đại nhà chúng ta tự mình hầu hạ hắn?”

Thôi Đông Đông nhìn tên thẳng nam mở miệng là muốn ăn đòn này, chỉ đành thở dài: “Thôi thôi, còn có bảo tiêu ở đó. Mày bớt lo nhảm đi.”

Bị chai bia đập lên đầu, Tiểu Mã khóc tức tuổi lái xe cút đi.

Cuối cùng cũng thành công ‘bước qua cửa’, Hà Sơ Tam nằm trên giường Lục Nhất ca, nghe tiếng động cơ ô tô bên ngoài, biết tất cả mấy người không liên quan đã rời đi, nhịn không được mà giơ hai tay ra dấu V với trần nhà!

Làm tốt lắm, A Tam! Đa tạ anh, Kiều gia!

Đúng lúc đó, Hạ Lục Nhất mở cửa tiến vào, Hà Sơ Tam vận tốc ánh sáng thu tay để lên mắt, làm bộ như chói mắt ánh sáng ngoài cửa: “Ừm... Lục Nhất ca?”

Hạ lão đại sau khi chủ động hiến hôn, mỗi lần đối diện với tầm mắt của cậu đều theo bản năng quay mắt. Về mặt cương ngạnh đi đến bên cửa sổ, kéo một nửa bức màn vào, hấn khụ một tiếng nói: “Tôi để A Nam và A Sâm thu dọn phòng khách, cậu tạm thời ở chỗ này, giải quyết xong mọi chuyện thì về.”

A Nam và A Sâm là cận vệ hiện giờ của hắn.

Hà Sơ Tam ân cần nói: “Phòng khách của anh đã lâu không có người ở đúng không? Hai vị đại ca thu dọn cũng rất vất vả, thật ra tôi ngủ ở ...”

“Không cho ngủ ở giường tôi! Mẹ nó, Hà A Tam, tôi cảnh cáo cậu đừng có mà tiến thêm...” Hạ Lục Nhất thở hổn hển mắng được một nửa, mới ý thức được câu tiếp theo của Hà Sơ Tam là: “...sô pha của anh cũng được.”

Hai người đứng lặng hồi lâu, Hà Sơ Tam đột nhiên quay mặt qua chỗ khác, bả vai phát run.

“.....”

“A a a! Đau! Đau! Tôi sai rồi, sai rồi Lục Nhất ca, tôi không cười, anh đừng đạp chân tôi, đau đau đau...”

Hạ Lục Nhất ở trong phòng ngủ canh chừng Hà tàn phế ăn thức ăn, Thôi Đông Đông bên kia gọi tới, mấy trưởng lão giao cho cô gọi điện cho lão đại, mặt ngoài thì nói cùng nhau thương lượng kế sách lâu dài, nhưng thực tế lại muốn hấn nói công đạo.

Hạ Lục Nhất dựa vào đầu giường, theo thói quen muốn đốt một điếu thuốc, tuy ngữ khí bình thản nhưng ánh mắt nhìn chằm chằm góc tường lại mang hàn ý: “Đặt phòng ở Hà Hương lâu, lát nữa mời bọn họ dùng bữa.”

Hắn cúp máy, vẻ mặt không tốt ngẩng đầu, đã thấy Hà Sơ Tam đang gặm đùi gà nhìn hấn.

“Nhìn gì? Ăn của cậu đi!” Trong lòng Hạ Lục Nhất đang bực, cũng không thèm cho cậu sắc mặt hòa nhã. Vừa mắng vừa nhớ tới lời dặn của bác sĩ không thể để bệnh nhân chạm vào thuốc lá và rượu, đành phải cau mày bóp điếu thuốc trên tay.

Hà Sơ Tam thức thời cúi đầu, yên lặng gắp đùi gà cho hấn.

Nửa đêm trước Hạ Lục Nhất ăn hết tám bát thịt bò, sáng nay lại huyết chiến một trận, thấy thịt đã thấy buồn nôn. Vô cùng không cảm kích đồ đùi gà về bát Hà Sơ Tam, hấn đứng dậy đổi một bộ quần áo, ở trước mặt Hà Sơ Tam mà kéo tử quần áo, lấy ra một khẩu súng mới và dây đạn.

“Tôi ra ngoài có chuyện. Bên ngoài có bảo tiêu, đi vệ sinh thì gọi họ một tiếng.”

Hà Sơ Tam vừa ăn cơm vừa im lặng nhìn hấn, lúc này mới mở miệng gọi: “Lục Nhất ca.”

“Gi?”

“Người cứu tôi là cảnh sát.”

Hạ Lục Nhất đang lấp dạn thì hơi khựng lại, hơi nghiêng đầu nhìn cậu: “Cái gì?”

“Chuyện lần này cảnh sát biết, biết tôi bị nhốt chỗ nào.”

Hạ Lục Nhất nhíu mày nhìn cậu, trầm ngâm một lát: “Cậu nghỉ ngơi cho tốt, chuyện khác đừng lo.”

Đi về phía cửa một bước, hấn lại dừng lại, quay đầu hung bạo nói: “Dọn xong phòng khách thì rút ra ngoài cho lão tử!”

.....

Lúc này, hai bảo tiêu ở dưới lầu đang sóng vai đứng bên cạnh cửa sổ phơi nắng, có một tên nghi hoặc nói: “Sâm ca, chúng ta không dọn phòng khách thật sao? Lát nữa lão đại trách tội thì sao?”

Thời điểm xông vào bệnh viện sau Thôi Đông Đông, lúc này hấn không thể tự tự hủy ký ức để trách bị diệt khẩu, A Sâm thở dài sâu xa: “Cậu cho rằng lão đại muốn chúng ta thu dọn thật sao? Làm làm bộ đáng là được rồi, lát nữa lão đại hỏi thì bảo giường phòng khách bị hỏng.”

“Oh.”

.....

Hạ Lục Nhất cả đêm không ngủ, vác quần mắt thâm đen đến Hà Hương lâu, quả nhiên tránh không được lại là một phen ân cần hỏi thăm. Các trưởng lão trong Kiêu Kỳ đường đã lên án chuyện này từ lâu, mười mấy năm trước Thanh Long làm thái tử thượng vị, bởi vì nhỏ tuổi, căn cơ không ổn, có nhiều đại trưởng

lão ủng hộ nên mới có thể dọn sạch chướng ngại vật, tọa ổn long đầu vị, về sau cũng dựa vào thế lực trưởng lão mà dần dần đứng vững gót chân ở trong thành Giao Long. Tuy sau này già đủ lông đủ cánh, cũng nuôi trồng hạt giống Hạ Lục Nhất và Thôi Đông Đông là tâm phúc đắc lực, nhưng nhiều năm qua ở trong bang hội đã bị các trưởng lão lên xếp người mình vào, thế lực rắc rối phức tạp, nhất thời không cách nào thanh trừ.

Cho đến khi Hạ Lục Nhất lên đài, tác phong làm việc càng thêm cay nghiệt bất kham, thường xuyên không nghe lời, không ấn theo lễ thường, hơn nữa hắn vừa thanh lọc một lượt ở trong bang hội, thế lực các trưởng lão gặp cản trở, càng bất mãn với hắn, thường xuyên chạy qua ‘quan tâm chỉ điểm’—— chỉ là mỗi tháng thu thêm mấy hồng bao, cũng không thể nói thẳng trước mặt hắn.

Không lâu trước đó Hạ Lục Nhất mới lộ liễu xử lý Phì Thất, giờ lại còn gây án, đốt giết Hòa Nghĩa xã. Thế lực các phương còn chưa lên tiếng, mà các trưởng lão trong Kiều Kỵ đường đã nổ tung nổi.

“Tiểu Lục, đã bao lần cậu nói ‘sẽ tự xử lý’, không cho mấy lão già chúng tôi nhúng tay vào. Nhưng lần này cậu đắc tội không chỉ là Hòa Nghĩa xã, mà là cả một Hòa thị! Trong giới này Kiều gia có uy tín danh dự, thậm chí còn gặp qua ‘Lão chưởng quỹ’, thân phận địa vị đều bất đồng với Kiều Kỵ đường chúng ta, giờ cậu lại quất vào mặt hắn như thế, thì muốn thế nào đây?” Người dẫn đầu chất vấn vẫn là Cát lão.

“Đúng vậy, nghe nói hắn bắt người của cậu. Tên kia là loại người nào mà đáng để cậu trở mặt cùng hắn?” Cừu lão cũng nghi hoặc hỏi.

“Đại trưởng lão Hòa thị cũng có một số quan hệ với tôi, hay là để mai tôi hẹn ông ta nói chuyện.” Đoàn thân vương trầm ngâm.

Hạ Lục Nhất sắc mặt như thường ngồi ghế đầu hút thuốc, mắt đều không nâng lên dù chỉ một chút, lời họ nói như gió thoảng đầu tai.

Cuối cùng vẫn là Nguyên thúc mở miệng phạt: “Tiểu Lục, cậu nói gì đi.”

Cuối cùng Hạ Lục Nhất cũng hoạt động, chậm rãi dụi điếu thuốc, thò tay cầm một điếu xì gà ở bên Cát lão, nghiêng đầu điểm lên.

“Ba chuyện.” Hắn rút xì gà xuống, nhìn tàn thuốc đỏ hồng nói.

“Thứ nhất, tối hôm qua Kiều gia bắt người, là cố vấn tài chính của tôi. Hồng bao mỗi tháng tới tay các người, đều có công lao của hắn. Hắn đáng hay không, các người tự biết?”

“Thứ hai, hiện giờ Kiều Kỵ đường ra sao, trong lòng tôi nắm chắc, nhưng địa vị của Hạ Lục Nhất tôi ở trên giang hồ, tôi hi vọng trong lòng các người cũng phải nắm chắc. Giờ khác với ngày xưa, Hòa Nghĩa xã muốn lên mặt với mấy người thì cứ lên, bởi vì tôi đắc tội với hắn là tôi có thể đắc tội, nhưng hắn hắn là nên nghĩ kỹ xem, có thể đắc tội với Hạ Lục Nhất tôi hay không. Là hắn bắt người của tôi trước, từ trước tới nay người bắt nhân thì ta bắt nghĩa, tôi làm vậy với hắn là quá hợp tình hợp lý, dù là ‘Lão chưởng quỹ’ cũng không thể thay hắn làm chủ.”

“Thứ ba...” Hắn ngậm điếu thuốc, chậm rãi phun ra, ánh mắt đảo qua các chư vị trưởng lão đang ngồi đây: “Giờ tôi là lão đại. Phải có phần xưng hô, tôi thấy nên sửa lại.”

“.....” Chư vị đang ngồi nhất thời không nói gì. Hạ Lục Nhất ngậm xì gà đứng lên, Tiểu Mã canh giữ phía sau tiến lên phủ thêm cho hắn một tấm áo khoác đen.

“Chư vị trưởng lão dùng bữa từ từ, tôi còn có chuyện, cáo từ.”

Rời khỏi căn phòng, sắc mặt Hạ Lục Nhất âm trầm, bước lớn về phía thang máy, tùy tay ném điếu xì gà vào trong thùng rác cạnh thang máy: “Gọi Thôi Đông Đông đến Đàn Hương các chờ.”

“Vâng.”

Thôi đại quản lý ở trong văn phòng Đàn Hương các ăn mì vằn thắn và uống trà chanh, chờ lão đại đại giá quang lâm, hơn nữa tổ vệ nhiệt tình dào dạt ân cần thăm hỏi: “Lão đại à, tiểu biệt thắng tân hôn, sáng nay sau khi chúng tôi đi, anh có đủ thời gian cùng Tiểu Tam tử ‘thoải mái’ một trận không?”

“Thoải mái gì?” Hạ Lục Nhất không kịp phản ứng.

“Chắc, anh nói xem?”

“..... Đệt! Câm miệng cho tôi!”

Thôi Đông Đông dùng ánh mắt ‘bao tuổi rồi mà còn thẹn thùng’ đầy sâu xa nhìn hẩn một cái, im tiếng ăn mì.

Hạ Lục Nhất vẫn là người có chừng mực, đóng cửa phòng cùng cô mưu đồ bí mật, thì thầm thảo luận một phen.

Thôi Đông Đông đối với quyết định của hẩn thì sửng sốt: “Nếu chuyện này quả đúng là do Sai lão giật dây đằng sau, thì anh xử lý chuyện này rất chu toàn, nhưng Kiều gia làm vậy với Tiểu Tam tử, anh nuốt được nổi sao?”

Hạ Lục Nhất cười lạnh một tiếng: “Không vội. Đến lúc đấy, đương nhiên tôi phải tính sổ với Kiều nhị, tôi muốn gã cũng nghĩ vậy.”

“Bên trưởng lão xử lý sao rồi? Lần này anh trở mặt cùng bọn họ, không sợ họ phản bội?”

“Cổ phần công ty và ‘sổ sách’ đều nằm trong tay tôi, bọn họ dám sao? Tôi đã cho bọn họ mặt mũi, mỗi năm phát hồng bao còn gấp đôi lúc trước, còn TIỂU MẮD không nể mặt sao, vậy thì đừng trách lão tử trở mặt! Mấy vụ tiểu đả tiểu nháo[1] thì giữ cho bọn họ, còn ‘nghịch vụ’ khác liên quan đến bang hội thì cô từ từ rút thủ hạ của bọn họ ra.”

(Tiểu đả tiểu nháo[1]: Ý chỉ làm việc trong phạm vi nhỏ.)

“Được.”

“Không còn chuyện khác thì tôi đi.” Hạ Lục Nhất cau mày ngáp một cái.

“Đợi đã,” Thôi Đông Đông hất cầm chỉ một túi giấy trên bàn: “Cầm cái kia đi.”

“Gi?” Hạ Lục Nhất đi qua mở túi giấy.

Sau đó đen mặt trừng một đồng đủ các loại áo mưa và dầu bôi trơn bên trong!

Thôi Đông Đông nhiệt tình giải thích: “Cái bình xanh xanh này dùng rất tốt, khoan khoái nhẹ nhàng, ít bọt. Nhưng nếu anh thích nhiều bọt thì đổi xanh cái bình màu x...”

Hạ Lục Nhất đen mặt nhắc túi giấy hướng ngoài cửa sổ ném, Thôi Đông Đông nhảy dựng lên vội la: “Ê ê ê, bao ném thì chưa tính, mấy cái bình kia mà anh ném nhất định sẽ hối hận! Nhất định... Ê ném thật hả! Sao anh...”

“Đệt! Câm miệng! Còn dám lôi mấy thứ này ra, thì đừng trách lão tử không đánh phụ nữ!”

“Đệt! Làm lão đại thì giỏi? Không nhận ra tâm ý người tốt! Thử đánh lão nương thử xem!”

Bọn bảo tiêu canh giữ bên ngoài chỉ nghe thấy tiếng lão đại và phó đường chủ đột nhiên trở mặt thành thù, đánh chửi một trận. Cuối cùng Hạ Lục Nhất đóng sầm cửa ra ngoài, Thôi Đông Đông còn đuổi theo phía sau bổ sung thêm: “Sớm muộn gì anh cũng bị chính cái tính biệt nữ[2] này của anh hại chết!”

(Biệt nữ[2]: Không tự nhiên.)

Hạ Lục Nhất chợt dừng chân, xắn tay áo quay đầu muốn quay về, bị mấy bảo tiêu liều chết cản lại: “Lão đại lão đại! Vất vả lắm ngài mới có một ngày nghỉ sớm nên trở về thôi!”

“Đúng vậy lão đại! Đừng để miệng lưỡi người ở đây làm ảnh hưởng tới thời gian nghỉ ngơi của ngài!”

Hạ Lục Nhất bị bọn bảo tiêu kéo ra ngoài, trán giật gân xanh nhìn lại —— Thôi Đông Đông đứng bên văn phòng so ngón tay giữa với hẩn, rồi một tay mô phỏng thành cái kéo, răng rắc cắt vào ngón tay giữa!

Mẹ!!

“Cha mẹ ơi! Lão đại và Đông Đông tỷ đánh nhau!”

“Mau gọi Tiểu Mã ca tới! Đi mau!”

.....

Chạng vạng tối Hạ Lục Nhất về nhà, trên trán dán thêm mấy tấm urgo, tóc bị kéo đến rối xù, vẻ mặt sứt mẻ.

Hà Sơ Tam cho rằng chiều này Lục Nhất ca đi tìm Kiều gia trả thù đi, vội vàng kéo căng chân bó bột từ trên giường nhảy xuống, kết quả chính mình đau đến mức nhe răng trợn mắt.

Hạ Lục Nhất đen mặt đi lên, một tay xé quần về giường.

“Anh sao thế?” Hà Sơ Tam đau hít sâu liên tục, run tay sờ trán hắn: “Ai đánh anh?”

Hạ Lục Nhất ngăn tay cậu, bực mình nói: “Không sao, chỉ là vết thương nhỏ.”

Hắn nhìn trên đầu giường có nhiều thêm mấy bản tác phẩm vĩ đại, nói: “Chưa ngủ? Ăn cơm tối chưa?”

“Lo lắng cho anh, không ngủ được.” Hà Sơ Tam bám riết không tha muốn sờ mặt hắn: “Chờ anh về cùng ăn.”

Hạ Lục Nhất đập rụng móng chó của cậu, hướng bên ngoài gọi: “A Sâm! Gọi thức ăn ngoài!”

Hai người ở trong phòng ngủ ăn một bữa tạm bợ, Hạ Lục Nhất đầy bụng tâm sự, ăn không để ý tới Hà Sơ Tam một lòng thâm tình, vừa ăn vừa nhìn hắn, nhìn lão đại thay cơm.

Hạ Lục Nhất không nhịn nổi đập đũa: “Nhìn gì!”

Hà Sơ Tam cầm đầu và cơm, khóe môi vẫn luôn cong lên.

Hà Sơ Tam muộn đầu bào cơm, khóe miệng vẫn là hướng lên trên kiêu.

Hạ Lục Nhất còn cho rằng cậu ta ở chỗ Kiều gia chịu khổ hình gì đó, đánh người đến hồng đầu, tử mị nhìn cậu một lượt từ trên xuống dưới, nhíu mày nói: “Kiều nhị đối đãi cậu như thế nào? Trừ đầu và chân, còn bị thương chỗ nào?”

Hà Sơ Tam lắc đầu: “Chỉ thương ở đầu thôi, còn chân là do lúc tôi chạy trốn ngã bị thương.”

Hạ Lục Nhất hừ lạnh: “Lão đại sẽ trả thù cho cậu.”

Hà Sơ Tam nghe câu này, biết tạm thời hắn chưa đi tìm Kiều gia trả thù, an lòng không ít. Cậu thành thật ăn cơm, lần này lại không nói câu “tôi không phải mã tử của anh” gì gì đó chọc giận lão đại. Nhìn Hạ Lục Nhất nuốt cơm, cậu vẫn lo lắng hỏi lại: “Anh muốn cùng gã đấu như thế nào?”

“Không phải chuyện của cậu, thành thật ở nhà tĩnh dưỡng cho tôi, một tháng này cấm ra ngoài.”

Hà Sơ Tam đối với chuyện bị bao dưỡng cũng không hề có ý kiến, chỉ kiên nhẫn khuyên nhủ: “Cảnh sát đang nhìn chăm chăm vào anh, anh đừng hành động thiếu suy nghĩ, vì tôi mà đấu với gã, không đáng.”

“Ai nói là vì cậu?” Hạ lão đại lạnh lùng liếc qua cậu.

“.....” Hà Sơ Tam cúi đầu và cơm.

Một lát sau, cậu lại nói: “Lục Nhất ca, lần này tôi đã từ chức. Tôi...”

“Hửm?”

“Tôi tới công ty anh giúp anh quản sổ sách được không? Làm ăn bạch đạo. Còn hắc thì tôi mặc kệ.”

Hạ Lục Nhất dừng đũa.

Đây là lần thứ hai Hà Sơ Tam đề cập chuyện này với hắn, lần trước ở bờ biển, hắn còn tưởng đó là lời nói đùa, nhưng lần này nghe vào trong tay lại rất nghiêm túc.

Lấy hiểu biết của hắn với Hà Sơ Tam, thẳng nhóc này dù đánh chết cũng không muốn dây dưa gì với xã hội đen mà đúng không?

Trong lòng hắn hồ nghi nhưng không giương mắt nhìn Hà Sơ Tam, vẫn làm như không để ý mà gấp đồ ăn: “Sao đột nhiên có ý tưởng này?”

Vẻ mặt Hà Sơ Tam tự nhiên, ngữ khí cũng bình thản: “Tôi giúp anh mà, hơn nữa, tôi công tác đã hơn một năm, không có mấy kinh nghiệm, rất khó tìm việc mới.”

Hạ Lục Nhất xì một tiếng. Dù hẳn không biết quý công trạng mỗi tháng của Hà tinh anh đều hạng nhất, cũng đoán được người như cậu ta không khó tìm được công việc mới.

“Không được sao?” Hà Sơ Tam nghe hẳn cười lạnh, hơi uể oải: “Anh không tin tôi?”

Cuối cùng Hạ Lục Nhất cũng giương mắt nhìn, thấy vẻ mặt cậu tổn thương thất vọng, nhin không được lại cười nhạo một tiếng, gõ đũa lên trán cậu: “Ai nói Lục Nhất ca nhà cậu không tin cậu? Giờ cậu đang ở phòng của ai?! Ngồi trên giường ai?!”

“Tôi có thể đến giúp anh sao?”

Hạ Lục Nhất lại gấp đồ ăn, như không để ý: “Nói sau đi. Công ty tôi giờ có phần phức tạp, để tôi thanh lọc người mấy lão già chết tiệt kia ra ngoài hăng nói.”

Hà Sơ Tam làm vẻ ủy khuất, cúi đầu tiếp tục ăn cơm. Trong lòng lại nhanh chóng tính toán, cảm thấy thái độ này của Hạ Lục Nhất mập mờ không rõ, như đang trả lời có lệ. Mấy “lão già chết tiệt” kia là ai? Bao giờ thì có thể “thanh lọc ra ngoài?”

Hạ Lục Nhất miệng đầy đồ ăn, lén nhìn qua cậu, trong lòng cũng bay nhanh tính toán —— chán sống thật rồi sao mà đánh cái chủ ý quỷ gì vậy, chẳng lẽ muốn lên làm đại tẩu thật? Muốn vào công ty công khai phụ thê? Mẹ nó, đúng là được voi đòi tiên, không có cửa đâu! Nơi này của lão tử là đầm rồng hang hổ, mẹ nó, một tên thanh bạch như mi vào để làm gì, sớm rút đi!

Hai người ở trong căn phòng ẩm áp bụng mang ý xấu, lẽ mà ăn hết một bữa cơm. Ăn xong cơm, Hà Sơ Tam muốn tắm rửa —— cậu bị nhốt cả một đêm, lại ở trong rừng lầy lội hết một vòng, trên người rất không thoải mái.

Hạ Lục Nhất đỡ cậu vào phòng tắm, sau khi vịn vùi nước đầy thì ném vào trong bồn tắm, nhắc chân bọ bột lên kệ bồn tắm, rồi quay người bỏ đi.

Mới vừa đi ra hai bước thì nghe rõ bên trong vang lên rào rào, sau đó là tiếng giấy dựa trong nước.

“Mẹ nó!” Hẳn trở về vớt Hà Sơ Tam ướt sũng ra: “Bồn tắm lớn cũng chìm chết cậu sao?!”

“Khụ khụ khụ..... Tôi..... Chân không dùng được lực, ngồi không ổn...” Hà Sơ Tam vừa ho vừa nói.

Hạ lão đại chỉ đành dời một cái ghế, ngồi xổm bên bồn tắm hầu hạ cậu. Hai tay Hà Sơ Tam đỡ bồn tắm chống cơ thể, Hạ lão đại tự mình múc nước tưới thân cho cậu, đánh xà phòng, sát vào khăn tắm. Vì chưa từng hầu hạ người, tay nghề Hạ lão đại chưa vững, không khống chế được lực đạo, dùng khăn tắm ngược đãi chà đạp lưng Hà Sơ Tam thành một mảnh đỏ hồng.

Hà Sơ Tam ngồi trong bồn tắm nóng bốc hơi nhin đau không nói một lời, nhìn Hạ Lục Nhất không chớp mắt. Vẻ mặt người sau không kiên nhẫn, động tác cứng nhắc, lại vô cùng chuyên chú.

Cậu hơi động thân, thừa dịp lực chú ý của Hạ Lục Nhất đều đặt trên khăn tắm, lặng lẽ không tiếng động mà đem lòng bàn tay dán lên gò má Hạ Lục Nhất, đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa lên khóe môi dính nước của đối phương, sau đó hướng môi đến.

“Họ Hà kia, hôm nay tôi chưa đánh răng.” Hạ Lục Nhất trước khi cậu dán môi lên, mặt không đổi lên tiếng.

Hà tinh anh tài chí gan to, đối với lời đe dọa này thì sững sốt nửa giây, dùng cảm kính dăng dất tiếp tục dán lên: “Không sao, tôi giúp anh quét.”

“.....”

Hai người ở trên bồn tắm lớn dùng đầu lưỡi súc miệng, Hạ Lục Nhất kéo tóc Hà Sơ Tam ậm ờ mắng: “Mẹ... ưm... đừng chơi lão tử... ah... tối rút ra phòng khách...”

“Shh... Được rồi... đừng nói, phải đánh răng...”

Hà lưu manh o(///_)o

29. Chương 28

Đánh răng càn quét một vòng, Hạ Lục Nhất dùng áo tắm bọc Hà Sơ Tam lại, vác cậu như vác hàng ra ngoài, trước ném lên trên giường mình, sau đó gọi người đến hỏi — phòng khách dọn cả buổi chiều đã xong chưa!

“Báo cáo lão đại! Giường hồng!” A Nam nói.

“Đầu mày hồng hay nó hồng!? Có cần bỏ ra nhìn không hả?! Còn không đi mua cái mới?!”

A Nam nhớ lời Sâm ca dạy, cẩn thận nghiền ngẫm tâm ý lão đại: “Báo cáo lão đại, quán bán... ách, lúc này đều đóng cửa?”

“Đóng cái con mẹ mày!” Hạ Lục Nhất nâng gối đập gã ra ngoài: “Bớt biện lý do đi! Đi dọn xô pha qua đây! Chuyển thẳng nhóc kia qua đó cho lão tử!”

“Vâng!”

A Nam ôm đầu gối chặt vật chạy trốn, chạy đến dưới lầu hỏi Sâm ca nhà gã: “Làm sao giờ? Chuyển thật sao?”

Sớm đã nghe rõ động tĩnh bên trên, A Sâm bình tĩnh nói: “Nói với lão đại, vừa nãy có người không cẩn thận đổ bia lên xô pha.”

“Hả? Ai mà không cẩn thận vậy?”

A Sâm nhét lon bia rỗng vào tay gã: “Cậu.”

Sau khi cầm lon bia rỗng lên, Hạ Lục Nhất bạo hành gia quy trong đêm, chộp lấy gậy gỗ tấn cho hai tên ngu xuẩn tự cho mình là thông minh này một trận. Hà Sơ Tam dùng gối đầu lót chân bó bột, nằm trên giường Hạ Lục Nhất, nghe tiếng gậy đập mông bôm bốp giòn vang cùng với tiếng quỷ khóc sói tru của hai vị hảo hán, yên lặng nâng tay lên vẽ hình thập giá vì hai vị xưa nay không quen biết lại ra tay tương trợ, rồi nhắm mắt giả bộ ngủ.

Hạ Lục Nhất chưa hết giận đẩy cửa vào phòng, Hà Sơ Tam lập tức phát ra tiếng hít thở trầm ổn.

“Đừng giả chết, dậy uống sữa.” Hạ Lục Nhất đập giường một cước.

Hà Sơ Tam ngoan ngoãn ngồi dậy nhận ly trong tay hắn.

Sau khi uống xong, hắn đẩy Hà Sơ Tam vào bên trong một chút, ôm lấy một cái chăn khác, cởi tất và áo khoác, tắm cũng không tắm, bọc chăn ngả đầu ngủ. Hôm qua lo lắng cả đêm, hôm nay vừa đầu trí lại đầu dừng, hắn mệt muốn chết. Hà Sơ Tam lén động tay động chân, gian nan di chuyển thân hình với ý đồ muốn tiếp cận hắn. Kết quả Hạ Lục Nhất xê mông, tránh càng xa.

“Lăn xa một chút.” Hắn nhắm mắt thấp giọng mắng.

Hà Sơ Tam da mặt dày như tường thành, ỷ vào mình bị thương, xác suất bị đánh không cao, lại lăn lại gần cọ cọ, Hạ Lục Nhất không kiên nhẫn xoay tay đẩy cậu, nửa tỉnh nửa mê lầm bầm nói: “Cút, nửa đêm tôi lật người, sẽ áp vào vết thương...” Lời còn chưa dứt đã ngáy lên

Hà Sơ Tam sau lưng hắn lại ngẩn người — Hóa ra Hạ Lục Nhất không muốn ngủ cùng giường với cậu là vì lý do này.

Cậu ngây ngốc nhìn bóng dáng Hạ Lục Nhất, đột nhiên cảm thấy mắt hơi xót xót.

Cậu không biết một ngày một đêm này Hạ Lục Nhất đã trải qua cái gì, nụ hôn mãnh liệt lại thô bạo trong bệnh viện ấy, cậu lại nhận ra sự run rẩy không kiềm được của hắn, nhận ra đối phương kinh hãi và vui mừng quá đổi. Cảm xúc cuộn trào mãnh liệt vượt xa tầm dự liệu của cậu, cậu không biết trên đường chạy tới đây trong lòng Hạ Lục Nhất như thế nào.

Cậu giống như một chú thỏ nhỏ ngồi xổm trước nhà sói xám hát bài “thỏ nhỏ ngoan ngoan”, vừa hát vừa lén thò đầu nhìn, muốn tìm cơ hội tiến dần từng bước, nhưng không ngờ sói xám đã sớm không kiên nhẫn kéo nó vào trong phòng, đeo lên xiềng xích còng trong lòng mình.

Cậu vẫn luôn khao khát giờ khắc này, chưa bao giờ đoán được nó sẽ đến nhanh chóng và cuồng nhiệt như vậy, nhưng chờ đi đến bước này, cậu càng sợ và lo lắng không yên — cậu mạo hiểm trốn chạy không chỉ vì riêng bản thân cậu, nếu lúc ấy cậu không tìm cơ hội đào tẩu, nếu trên đường không có cảnh sát giúp đỡ, nếu cậu bị thương nặng thậm chí có thể chết đi... Nếu cậu thật sự xảy ra chuyện gì đó, điều này thật tàn nhẫn với Hạ Lục Nhất. Người này có lẽ đem cái chết của mình đóng chặt mình, đến cuối đời, sẽ không bao giờ mở lòng với người thứ ba.

Hiện giờ cậu không cảm thấy may mắn khi mình sống sót sau tai nạn, mà thấy bản thân mình quá ngu ngốc và xúc động, nhỏ yếu đến mức không thể tự bảo vệ mình. Cậu muốn kéo Hạ Lục Nhất ra khỏi vùng nước bùn không đáy ấy, chứ không phải làm trói buộc của hắn, kéo hắn sâu thêm vào đó.

Bên này Hà tinh anh đang u sầu đau não, lẫn lộn khó ngủ, bên kia Hạ lão đại không hề nghĩ nhiều, ngáy o o ngủ say, quả đúng là sau khi ngủ thì lật mình, một tay nện thẳng vào ngực Hà Sơ Tam, thiếu chút nữa đập cậu tàn phế.

Hà Sơ Tam đau đón nhưng vẫn lĩnh hội được kiến thức ‘nửa đêm lật mình’ của lão đại, vì tư thế ngủ chuẩn mẫu, an ổn giấc ngủ, cậu thuận thế kéo cả người hắn vào trong lòng, dùng hai tay ôm chặt. Kết quả, Hạ Lục Nhất cảm thấy cả người không thoải mái, một tay huých vào bụng cậu, lập tức cong thành con tôm, thiếu chút nữa thì tắt thở, triệt để ngủ không được.

.....

Hạ Lục Nhất nặng nề ngủ đến khi mặt trời lên cao, vô cùng sáng khoái, chỉ là thấy ngực hơi bị ngột. Hắn mở mắt cúi đầu nhìn, chân bó bột của Hà Sơ Tam đặt trên gối đầu giường, nhưng toàn bộ nửa người đều vùi trong lòng hắn, hai tay ôm eo hắn, mặt dán vào ngực hắn — đó là tư thế mười phần chìm nhỏ nép vào người.

“.....” Hạ lão đại rùng mình, đẩy Hà Sơ Tam ra.

Hà Sơ Tam gần như hừng đông mới ngủ, trước mắt đều là quạ đen, bị thô bạo đẩy ra cũng không tỉnh, nhắm mắt lim dim ngủ tiếp, duy trì tư thế nửa người bất động, cố đem đầu vùi vào vai hắn, tay hướng lên ngực hắn sờ sờ, tỉnh chuẩn(tĩnh tế + chuẩn xác) kẹp lấy ‘tiểu nhòn nhon’.

Hạ Lục Nhất đánh cái rùng mình thứ hai.

.....

Đến giữa trưa, Hà Sơ Tam buồn ngủ lắc lư, lấy tư thế ‘gà vàng một chân’ đứng trước bồn đánh răng, vừa cà cà vừa cảm thấy gò má đau nhức, nửa bên má hơi sưng đỏ giống như lúc ngủ mơ bị ai đó vả một cái.

Cậu luôn cảm thấy từ người đánh mình từ tối qua tới giờ cũng không nhiều, thốn thức cảm khái một phen, bỗng nghe thấy dưới lầu tiếng động cơ rầm rầm, xe Hạ Lục Nhất nghênh ngang đi.

Hạ Lục Nhất đập chồn làm ăn, thiêu mã tử nhà người ta, ngày hôm sau còn ngang nhiên mời Kiều gia đến phòng tắm ngồi. Kiều gia là đại nhân vật, có vết xe đổ của Phỉ Thát nhưng vẫn dám ở một mình với Hạ Lục Nhất. Hai vị lão đại quán khản tắm ngồi trong ôn tuyền, phát tay cho lui cận vệ, ở trong nước nóng tỏa hương nói chuyện chính sự.

Luận về sự từng trải và thân phận, Kiều gia vẫn hơn Phỉ Thát một bậc, khi Thanh Long còn sống cũng phải gọi gã một tiếng Nhị gia. Lần này ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, mặt mũi mất hết, gã rất muốn dùng một số thủ đoạn để diệt trừ Hạ Lục Nhất. Nhưng Hạ Lục Nhất có chuẩn bị mà đến, ở trong điện thoại khơi dậy hứng thú của gã. Cho đến khi gặp mặt, Hạ Lục Nhất nói từng chút quan hệ lợi hại, sắc mặt gã âm trầm rất nhiều, không thể không thừa nhận Hạ Lục Nhất nói không sai.

Sự kiện lần này tuy hai bên đều từ thù cũ mà thành, nhưng lửa để đốt lại có người có ý khơi lên — cảnh sát muốn mượn con tin dẫn hai bên trai cò tranh chấp, cuối cùng ngư ông đắc lợi. Bọn họ không thể hành động theo cảm tính, tranh đoạt không ngừng mà cái lợi lại rơi vào tay cảnh sát.

Ở trong mắt gã, Phỉ Thát là mười phần ngu xuẩn, không hề có năng lực, chỉ biết kêu gào gây chuyện, mắt thấy Sa đại lão lang đang bỏ tù, đã không có cảnh giác thì thôi, lại còn sinh sự với Hạ Lục Nhất, hơn nữa còn có ý đồ ăn cháo đá bát xử lý Hoa tham trưởng — về sau làm gì còn có tham trưởng nào muốn hợp

tác nữa đây? May mà Phì Thất bị Hạ Lục Nhất xử lý, không chỉ giảm đi một khối phiền não cho Kiều gia mà còn có thể thuận thế đẩy sai lầm và thù hận lên người Hạ Lục Nhất. Quan hệ giữa gã và Phì Thất cũng không có mấy tình cảm, chỉ là, bị một tên vô danh chưa ai biết đến như Hạ Lục Nhất khiêu chiến, quét sạch mặt mũi gã, mới chính là nguyên nhân gã ôm hận. Ban đầu gã muốn lấy danh báo thù để nuốt Kiều Kỵ đường vào bụng, nhưng không ngờ một trò khôi hài này được Hạ Lục Nhất trần thuật lại một phen, gã mới ý thức được cái tên nhóc chưa dứt sữa này, quả thật là nhân vật không thể xem thường. Muốn dẹp yên Kiều Kỵ đường, không phải chuyện dễ làm như vậy.

Người trẻ tuổi lại lòng dạ khó lường, làm việc quyết đoán cay nghiệt, lại có thể co được giãn được, ẩn nhẫn bình tĩnh, dưới xung đột kịch liệt như vậy, vẫn có thể lãnh tĩnh phân tích cái lợi cái hại với gã, ý đồ muốn biến chiến tranh thành tơ lụa. Khó trách có thể trong hai, ba năm ngắn ngủi mà dẫn dắt Kiều Kỵ đường đi ra khỏi thành Giao Long mà bành trướng lớn mạnh như bây giờ.

Gã có phần nghiến ngấm nhìn Hạ Lục Nhất đối diện được sương khói bao quanh, nước nóng hun đỏ, nhìn từng vết sẹo nổi lên trên vân da. Thật muốn nhìn xem nghe con này có dã tâm lớn đến đâu, có năng lực cần chết lão hổ hay không.

Hạ Lục Nhất bình tĩnh đối diện với tầm mắt của gã, nhìn như đang kiên nhẫn chờ gã trả lời, thật ra là đang mắt tập trung, tính chờ bao giờ Hà Sơ Tam khỏi thì mang cậu ta đến ngâm ôn tuyền.

— Ngâm rồi chưng rồi lại chưng, tìm một thầy mát xa chà đạp cậu ta khóc cha gọi mẹ, da xương vụn nát, băm cho chó ăn! Chán sống rồi! Mẹ nó, cả ngày chọc lão đại hấn phiền tâm!

“Ba phần.” Cuối cùng Kiều gia mở miệng nói.

Hạ Lục Nhất thoáng nhướn mi: “Anh?”

“Cậu.”

Hạ Lục Nhất ha ha cười: “Kiều gia, vài năm này thành Giao Long bị thanh trừ, chính phủ tăng cường loại bỏ, đường nhập hàng bị chặt không ít, nghe nói sau khi Sa Gia Tuấn bị bắt, anh sửa đường tìm ‘Hòa thượng’ lấy hàng, hàng nhà gã chất lượng kém thế nào, nói vậy anh cũng đủ biết. Hàng của tôi độ tinh khiết cao, toàn Hongkong có mấy nhà không thể so được, bây giờ là thật lòng muốn cùng anh hợp tác, còn mời anh giờ cao đánh khề, chừa chút phúc lợi cho thủ hạ và huynh đệ nhà tôi.”

Kiều gia híp mắt nhìn hấn: “Muốn bao nhiêu?”

Hạ Lục Nhất lại cười, ngữ khí lại có phần cung kính: “Bốn phần năm. Nửa phần kia là hậu bối hiếu kính anh, hi vọng sau này mọi người hợp tác vui vẻ.”

“Thành giao.”

“Kiều gia thật sáng khoái.”

“Hậu sinh khả ụ, cậu cũng không kém.”

Thương nghị thành công, hai vị lão đại đều ra khỏi nước, bảo tiêu hai bên canh giữ bên ngoài lập tức tiến vào phủ áo tắm cho họ, Kiều gia híp mắt nhìn Hạ Lục Nhất, Hạ Lục Nhất lễ độ cung kính nói: “Kiều gia, mời anh đi trước.”

Hấn nhìn Kiều gia được vài tên cấp dưới vây quanh, ra khỏi nhà tắm. Khóe miệng nhếch lên hạ xuống, sắc mặt âm trầm. Tiểu Mã từ ngoài tiến vào, máng một câu về hương Kiều gia rồi đi: “Chó Vương Bát Đản! Chỉ xứng liếm chân cho lão đại nhà chúng ta!”

“Được rồi.” Hạ Lục Nhất ngại ồn, tùy tay cởi áo tắm, lại xuống nước: “Gọi thợ mát xa tới.”

“Hắc hắc, lão địa, hay là anh để em giúp đi?”

“Mày cút về coi bãi cho lão tử! Còn nữa, phân hai câu lạc bộ đêm cho Đại Ba Đầu, còn mày chuyên tâm chuyện tổng công ty, cuối năm theo tao đi một chuyến sang Thái Lan.”

“Vâng!”

Nhìn Kiều Kỳ đường và Hòa Nghĩa xã lúc trước như nước với lửa, hôm sau đã cười hiền giải ân oán, thật là khiến mấy vị hảo hán trên giang hồ đang ngồi xem náo nhiệt đều mở mang tầm mắt. Nhưng khi tin tức này truyền đến tai Tạ Gia Hoa, gã chỉ thoáng dừng động tác, mặt không đổi uống cạn ly nước ấm.

“Kiều gia và Hạ song dao giảng hòa, anh không thấy kỳ quái sao?” Người của gã là một tên côn đồ trên mũi và lông mi đều bấm khuyên bạc, nói. Lúc này bọn họ đang ở một Disco dưới trường Hòa Nghĩa xa, tiếng nhạc chấn động khiến mặt đất như phát rung, trên sàn nhảy một đám người điên cuồng nhảy loạn, không ai nghe thấy bọn họ đang nói gì. Tạ Gia Hoa mặc jacket đen và quần bò rách, trên đầu vuốt một loại keo gay mũi, cũng là một ngụy trang côn đồ. Gã bình tĩnh lắc lắc đầu: “Kiều nhị và Hạ Lục Nhất đều là người có tâm cơ sâu, lúc này xung đột đối với cả hai bên đều không có lợi, bọn họ sẽ không xúc động như vậy.”

“Cũng đúng! Tôi thấy trước đó Kiều gia chỉ là nhất thời hồ đồ, thế mà lại tin thằng nhóc kia là tình nhân của Hạ song dao, còn bắt thằng nhóc đó để áp chế Hạ song dao! Ha ha ha ha! Hạ song dao sao có thể thích đàn ông được chứ? Một tin tức ngu xuẩn như vậy cũng không biết ai nói nhảm bên tai Kiều gia!”

Tạ Gia Hoa đặt xấp tiền lót dưới ly, đứng lên: “Cám ơn cậu đã giúp tôi thám thính được nơi bắt giữ người, cậu đã cứu một thị dân vô tội. Tôi đi, lần sau gặp lại, tự cậu cũng nên làm việc cẩn thận.”

“Này! Loại tiểu nhân vật như tôi thì có thể xảy ra chuyện gì chứ!”

Một đêm quần ma loạn vũ này, cuồng hoan đến tận đêm khuya, ảm đạm dưới ánh trăng, một tên côn đồ uống say khướt vừa hừ hừ hát vừa lắc lư vịn tường đi, lúc đi qua một ngõ tắt thò đột nhiên bị mấy bóng đen kéo vào!

Bên trong ánh đèn mờ tối chỉ nghe thấy tiếng quyền cước đâm đá vào da thịt và ầm ầm tiếng kêu thảm thiết bị bịt miệng, không lâu sau, lại là tiếng bao tải kéo lê trên mặt đất.

.....

Cùng Kiều gia bắt tay giảng hòa, sau khi giải trừ uy hiếp, Hạ Lục Nhất phái người đến nhà trọ Hà Sơ Tam lấy vài đồ dùng hằng ngày tới, Hà Sơ Tam dặn riêng, muốn một xấp giấy trên đầu giường, còn muốn một chiếc máy ảnh giấu trong tủ.

Bảo tiêu quay đầu đem hết chuyện lớn chuyện nhỏ báo cáo hết cho Hạ Lục Nhất, Hạ lão đại vừa nghe thấy máy ảnh thì nổi điên, đến lúc nửa đêm tìm một thợ mát xa, xách về chà đạp Hà Sơ Tam một trận — thằng nhóc này ghen uất không chịu được cha gọi mẹ, nhưng nhìn một thân đồ mồ hôi lạnh kia cũng biết là có nỗi khổ không dám nói. Sau một phen bị thẩm, Hà Sơ Tam quả thật được thả thông kinh mạch, cảm thấy tai thính mắt tinh, đầu não không còn lơ ngơ như mấy ngày trước.

Tinh thần chuyển tốt cậu bắt đầu tính đến chuyện việc làm, Hạ Lục Nhất lắc lư cùng cậu đánh Thái Cực, từ đầu đến cuối đều không đồng ý cho cậu vào công ty quản sổ sách. Cậu bắt đầu xuống tay với người bên cạnh Hạ Lục Nhất, nói bóng nói gió muốn hiểu thêm một số thứ. Cậu ngồi xe lăn mang bát cơm rau dưa cho bảo tiêu A Nam phụ trách công việc chiếu cố cậu, mọi được không ít thông tin về thói quen sinh hoạt của lão đại, nhưng A Nam cũng không biết nhiều — Hạ Lục Nhất người này bình thường trông có vẻ tùy tiện, cùng thủ hạ hòa thành một khối nhưng các hạng mục công việc bảo mật lại rất cẩn thận, kỷ luật nghiêm khắc.

Bất đắc dĩ, cậu chỉ đành thò tay vào phía cao tầng, tiến hành theo chất lượng.

Hôm nay Thôi Đông Đông nói chuyện phiếm trong văn phòng lão đại, khơi ra một câu: “Gần đây Tiểu Tam tử sao rồi? Cậu ta hỏi tôi chuyện công ty. Anh muốn dùng cậu ta sao?”

Hạ Lục Nhất ngậm thuốc hừ lạnh: “Đừng để ý đến hắn.”

“Quả thật tôi đang thiếu thủ hạ.” Thôi Đông Đông nói: “Trong bang không có nhiều người có văn hóa, thiếu một phó trưởng.”

“Thiếu thì tự đi mà tìm.” Hạ Lục Nhất búng tàn thuốc: “Cái tên chán sống đó đá hắn lăn càng xa càng tốt!”

“Tôi biết anh muốn che chở cậu ta.” Thôi Đông Đông nói: “Nhưng cậu ta đi gần anh như vậy, đến một ngày đó cũng bị người ta nhìn ra. Hôm nay có một Kiều gia bắt, về sau còn có người khác, để cậu ta làm việc

ở bên ngoài cũng không bớt lo, không bằng để trước mắt cho an toàn hơn chút. Huống hồ cậu ta rất khôn khéo, có tài năng, anh để cậu ta quản một số s...”

“Đủ rồi!” Hạ Lục Nhất không kiên nhẫn đánh gãy lời cô: “Nhìn ra cái quái gì chứ! Tôi và hắn không có quan hệ gì cả! Về sau đừng nhắc tới chuyện này nữa!”

Thôi Đông Đông đối với việc hắn mở mắt nói dối, thì vô cùng khinh bỉ, lại không muốn cùng lão đại tranh luận, thôi thì khinh bỉ trong lòng vậy. Đến khi gặp Hà Sơ Tam thì chuyển lại lời Hạ Lục Nhất, Hà Sơ Tam lại không biểu hiện bất ngờ.

“Ừ, em biết, Đông Đông tỷ.” Cậu ngoan ngoãn nói: “Không có cái gì, để em tìm chuyện khác vậy.”

“Sớm muộn gì cũng có một ngày hắn bị biệt nữ chết!” Thôi Đông Đông khinh thường nói: “Nói đến chuyện tình cảm thì cứ co đầu vào! Thích nam nhân thì đã sao? Lão nương tán gái hơn mười năm, ai dám ho he trước mặt lão nương đâu?”

Đại tẩu Hà Sơ Tam trấn an cô: “Người sống bằng phẳng tiêu sái như Đông Đông tỷ cũng không nhiều.”

Bản thân cậu cũng vậy, tuy ăn hùng tâm báo, dùng cảm theo đuổi Hạ Lục Nhất nhưng lại không dám về come out với lão ba.

Thôi Đông Đông kiêu ngạo mà nhếch khóe môi, hừ ra một tiếng. Sau khi được ca ngợi một phen, cảm thấy Tiểu Tam tử thuận mắt hơn nhiều: “Cậu là đứa có can đảm can trọng, chị nói với cậu, có việc gì thì đừng kéo dài, đừng do dự. Cậu và lão đại đã ‘cái kia’ chưa?”

“Kia gì?” Hà Sơ Tam mờ mịt.

“Ai nha, cái kia ấy!” Thôi Đông Đông ra vẻ bát quái ‘cậu còn giả vờ giả vịt cái gì chứ’, một ngón tay đâm vào vòng tròn tay kia.

Hà Sơ Tam then thùng cúi đầu: “Ừm, chưa. Vết thương em chưa tốt.”

Thôi Đông Đông lộ vẻ tươi cười “Quả nhiên là thế”, mắt hồ ly nheo lên, “Đông Đông tỷ có thứ tốt tặng cậu, trước đó để cậu nghiên cứu qua, chờ sau khi lành hẳn thì... hắc hắc.”

Hà Sơ Tam cùng cô cười, chân thành nói: “Cám ơn Đông Đông tỷ, hắc hắc.”

Diễm Thiếu: Thương lão đại, hắc hắc.

30. Chương 29

Chân bó bột của Hà Sơ Tam phải hai tháng mới có thể tháo. Hạ Lục Nhất bận rộn công việc nên thường không có thời gian ở bên cậu. Suốt ngày cậu ở nhà đọc đủ loại sách về cây cỏ, tự mình tìm tiêu khiển. Đám bảo tiêu nhìn cậu thích đào bới trong sân thì nói muốn giúp cậu mua mấy loại hoa hiếm về, bị cậu gạt chân bó bột cự tuyệt. Cậu dùng gậy gỗ tập võ của Hạ Lục Nhất cột vào cái xéng, tự chế thành một cái xéng chuyên dụng cho người ‘khuyết tật’, lại tìm cái kim gấp than, thường xuyên đi ra ngoài kiếm không ít mấy loại hoa lá không tên về, trồng ở trước nhà. Chạng vạng hôm nay Hạ Lục Nhất về, vừa xuống xe thì thấy một loạt hàng cỏ đuôi mèo[1] trồng xiêu vẹo trồng trước cửa nhà mình.

(Cỏ đuôi mèo[1])

co-sau-rom

“Làm cái chó gì đây!” Tiểu Mã đi trước mở đường, mắng: “Sao lại trồng mấy thứ của hủi ở trước nhà lão đại! Chúng mày không biết dọn à! Đều san đi! San sạch đi!”

“San cái con mẹ mày!” Hạ Lục Nhất từ phía sau đá văng gã, dặn dò bảo tiêu: “Làm hàng rào vây lên.”

Tiểu Mã thấy lão đại ‘bao che con cái’ đã đến đỉnh điểm, thì khổ tâm không dám nói, về mặt thảm thiết đi vào trong cùng lão đại. Hà Sơ Tam ở trong phòng khách, ôm một quyển sách nằm trên sofa nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe thấy Hạ Lục Nhất tiến vào thì mở mắt cười nói: “Lục Nhất ca về rồi sao, ăn cơm chưa? Có cháo nóng đó.”

“Tiểu Mã ca.” Cậu nhìn thấy người phía sau, lên tiếng chào hỏi.

Tiểu Mã cõ lòng thù hận trừng cậu, Hà Sơ Tam đáp lại bằng ánh mắt vô tội thiên chân.

“Nâng hẳn lên lâu.” Hạ Lục Nhất phân phó A Sâm A Nam. “Sau đó trông chừng ngoài cửa.”

Hắn dọn hết đám người không liên quan, ngồi trên sô pha bàn chuyện quan trọng với Tiểu Mã. Hà Sơ Tam lén lút thò đầu ở trên lầu, dùng hết toàn lực cũng chỉ mơ hồ nghe thấy mấy chữ “Chiang Mai”, “Ngọc Quan Âm”.

Hạ Lục Nhất và Tiểu Mã thì thào nửa giờ, cuối cùng đuổi gã đi, tự mình vào bếp lấy một bát cháo cá, nhìn trên ngăn tủ có lọ ruốc thì tùy tay rắc lên, rồi bưng ra ngoài ăn.

Hà Sơ Tam ôm sách, quy củ ngồi tựa trên giường, bộ dáng như đang chăm chú đọc sách. Thấy Hạ Lục Nhất vừa ăn vừa tiến vào thì nói: “Lục Nhất ca, trong nồi còn đồ ăn.”

Hạ Lục Nhất ngậm thìa lắc lắc đầu, tùy tay để bát cháo đã vơi một nửa trên đầu giường, thìa ném vào trong, sau đó lấy một chai bia trong tủ lạnh.

Hà Sơ Tam quả thật không biết hắn là người thường không ăn cơm tối, thói quen bới vào miếng cháo rồi bắt đầu uống bia là học từ đâu. Trong suốt một tháng này, cậu đã hoàn toàn hiểu rõ cuộc sống hỗn loạn và không có quy tắc của lão đại này như thế nào —— thời gian ngủ bữa bãi, ăn uống lung tung, cao hứng hay mất hứng đều hút thuốc uống rượu ăn vặt đến nửa đêm, đến tháng mười hai rồi mà còn mặc áo ba lỗ đi ngủ, ban đêm lật mình đá chăn xuống đất, Hà Sơ Tam có tâm đắp lại cho hắn, còn bị tính cảnh giác cao độ của hắn nửa tỉnh nửa mê thi hành gia bạo... Khó trách mỗi lần Thôi Đông Đông đến thấy vẻ mặt khổ tận cam lai của cậu thì đều vỗ vai nói: “Tiểu Tam tử haizzz, cố gắng haizzz, chuyển vào rồi thì đừng đi, chuyển cứu vớt lão đại đều phải dựa vào cậu.”

Hà Sơ Tam ôm nhiệm vụ cứu vớt lão đại mà gian nan kéo cái chân bó bột mình chuyển qua, cướp lấy chai bia trong tay lão đại, thu hồi đá lạnh, trước khi hắn xù lông thì trấn an nói: “Lục Nhất ca, chân tôi bị thương, không thể uống rượu.”

“Cậu không uống thì liên quan chó g...” Hạ Lục Nhất chỉ thấy khó mà tin nổi, còn chưa mắng xong thì bị Hà Sơ Tam dán lên hôn ‘ba’ một tiếng rõ kêu!

“Lúc hôn môi thì sẽ dính rượu.” Vị bác học tài cao này ăn xong đậu hủ, ngôn từ chính nghĩa giải thích.

“Đệt!”

Hà Sơ Tam tận tình khuyên bảo lão đại buông bia, lấy bánh quy tự làm đưa cho hắn ăn, tuy thứ đó hình dạng quái dị, bề ngoài khả nghi nhưng sau khi vào miệng lại có mùi thơm giòn giòn.

Hạ Lục Nhất vừa ăn bánh quy vừa lấy sữa bò trong tủ lạnh, ậm ờ hỏi: “Mai tháo bột?”

“Ừm.”

Hạ Lục Nhất căng phòng quai hàm dừng một chút: “Sáng mai tôi phải đi, sẽ về trước Giáng Sinh. Ngày mai cậu và Đông Đông tự đến bệnh viện đi.”

“Đi đâu vậy?”

Hạ Lục Nhất ngẩng đầu liếc qua cậu, bình tĩnh nói: “Đừng hỏi nhiều. Hơn nữa, đừng lèo nhèo với A Nam, đầu óc hắn bả đậu, lo mình nói hớ, mỗi ngày đều sâu không ngủ được.”

Hà Sơ Tam chớp chớp mắt, khó trách gần đây A Nam thấy cậu là trốn.

“Lục Nhất ca.” Cậu cũng không muốn giấu Hạ Lục Nhất, dứt khoát thành thật nói: “Tôi muốn vào công ty của anh, cũng muốn khuyên anh đừng đi Thái Lan. Kiều gia chịu cùng anh hợp tác, là vì ‘bạch phiến’ đúng không? Anh đi Thái Lan gặp trùm thuốc phiện?”

Hạ Lục Nhất ăn không vô, nuốt thứ gì đó trong miệng, trầm giọng nói: “Cậu quản quá nhiều rồi đó.”

Hà Sơ Tam rũ mắt, nhìn nửa miếng bánh quy trên tay hắn: “Anh đã nghĩ qua đến chuyện tẩy trắng chưa? Lấy tài sản hiện giờ của Kiều Ky đường, không cần phải mạo hiểm mấy phi vụ này...”

“Câm miệng!” Hạ Lục Nhất nhú mồm đánh gãy lời cậu, dè hỏa khí nói: “Tôi để cậu vào đây ở, không phải là để cậu khoa tay múa chân với tôi.”

Hà Sơ Tam khựng lại, vẫn thử nói: “Thật ra còn có cách khác...”

Hạ Lục Nhất nện hộp bánh quy lên đầu giường, mảnh vụn bắn tóe đầy đất!

Hà Sơ Tam thức thối ngậm miệng, buông mắt yên lặng nhìn mặt đất.

Hạ Lục Nhất hưng hăng lau tay dính mảnh vụn bánh quy, hơi khó chịu vươn tay lấy ly sữa bò trên đầu giường, đến giữa đường thì chuyển hướng, mở tủ lạnh lấy bia.

“Lục Nhất ca.” Lúc này Hà Sơ Tam lại mở miệng nói: “Tôi không phải mèo con chó con anh nuôi, cũng không muốn làm tình nhân dưới bóng anh, lại càng không muốn không quan tâm đến chuyện khác, lúc nào cũng lo lắng cho an nguy của anh. Tôi biết bối cảnh và hiện trạng Kiều Kỳ đường rất phức tạp, muốn dừng vài phi vụ ‘làm ăn’ quả thật rất khó, nhưng...”

“Lão tử nói câm miệng!” Hạ Lục Nhất đập chia bia lên tủ đầu giường!

Chai rượu vũng vàng đứng trên mặt tủ, chỉ phát ra tiếng vang trầm, một đường nứt uốn lượn trên thủy tinh, chất lỏng xì xì trào ra, thấm ướt mặt tủ và thảm.

Hà Sơ Tam khép miệng.

“Lão tử sớm biết thời gian này cậu lén lút là có tâm tư tính toán cái gì!” Hạ Lục Nhất rít gào: “Mẹ nó, đừng làm chúa Jesus, Đường Tăng trước mặt lão tử! Đừng có nghĩ rằng có thể cảm hóa lão tử! Lão tử chính là xã hội đen từ trong xương trong tủy! Nhìn không quen thì rút ngay!”

Trong phòng yên lặng rất lâu, chỉ có bia chảy xì xì trên thảm. Rất lâu sau, Hà Sơ Tam hơi hé miệng.

Hạ Lục Nhất còn cho rằng cậu lại nói mấy lời chán sống, lập tức nắm chặt quyền, kết quả cậu chỉ thấp giọng nói: “Tôi muốn tắm rửa, được không?”

Hạ Lục Nhất trầm mặt, mở cửa gọi bảo tiêu lên, thu dọn quét tước, nâng Hà Sơ Tam đi tắm. A Sâm phụ trách tắm rửa cho ‘đại tẩu, nhất thời nơm nớp lo sợ, vừa nhìn không chớp về phía Hà Sơ Tam đang xà lưng, vừa khẽ hỏi cậu: “Hà tiên sinh, cậu và lão đại cãi nhau?”

“Không có chuyện gì.” Hà Sơ Tam rất bình tĩnh. Cậu sớm đã đoán được Hạ Lục Nhất sẽ không vui, chỉ là không ngờ đối phương lại bức thành như vậy, ngay cả một câu cũng không muốn nghe cậu nói.

Ra trận bất lợi, nhưng cậu cũng không quá chán nản. Hạ Lục Nhất ở ngoài là người bình tĩnh khôn khéo, đối với người mình thì như mèo xù lông, cậu không hiểu thì ai hiểu? Đi giảng thiện ác với xã hội đen, khác gì đàn gảy tai trâu. Cậu biết Hạ Lục Nhất phát bức như vậy là muốn cậu ít quản chuyện không liên quan, trừ việc không thích bị khoa tay múa chân thì không muốn cậu biết quá nhiều, không muốn kéo cậu xuống nước. Chỉ là cậu không rõ vì sao Hạ Lục Nhất nhất định phải đi theo con đường đó, đối với chuyển nghề thì ngay cả nhắc tới cũng không muốn nhắc.

Cậu cố gắng suy nghĩ về chuyện này, A Sâm thấy cậu cúi đầu không nói, còn tưởng cậu còn buồn vì cãi nhau với lão đại, rồi rầm lúc lâu mới không được tự nhiên thử an ủi đại tẩu: “Cậu, khụ, đừng lo lắng. Lão đại là người trọng tình cảm, lần trước cậu bị bắt, anh ấy rất lo lắng cho cậu, sẽ không vì chuyện con con này mà trở mặt với cậu, khụ...”

“Cám ơn anh, Sâm ca.” Hà đại tẩu chân thành nói: “Đúng rồi, tôi muốn nhờ anh một chuyện. lát nữa anh đưa tôi xuống xô pha, cố tạo động tĩnh lớn chút.”

“Hả? Lão đại chưa nói để cậu ngủ xô pha mà.”

“Giúp một tay, nhờ anh đấy.”

A Sâm theo lời mà làm, kiếm A Nam lên, giống trống khua chiêng dọn xô pha, nâng người, muốn chuyển cái người ‘chọc giận lão đại, tự cảm thấy không còn mặt mũi ở trên giường lão đại’ xuống lầu. Kết quả Hạ Lục Nhất nghe thấy động tĩnh thì đen mặt đi ra, nâng tay ngăn trở A Sâm A Nam, vỗ mạnh lên đầu Hà Sơ Tam, vỗ cho choáng váng rồi kiêng về.

Hà Sơ Tam rứt chân tay giả chết trên giường lão đại, bị Hạ Lục Nhất đập đầu gối cho ‘tĩnh’, Hạ Lục Nhất khó chịu nói: “Hà ảnh đế! CUT!”

Hà ảnh đế lên tiếng trả lời mở mắt, nhìn mặt Hạ Lục Nhất đen một màu, ra dáng cô vợ nhỏ nằm sắp giải thích: “Lục nhất ca, xin lỗi.”

Hạ Lục Nhất hừ lạnh: “Xin lỗi cái gì?”

“Không nên nói đạo lý với anh...”

“Bốp!”

Lần này bị chụp đến váng đầu, Hà Sơ Tam nửa tỉnh nửa mê kéo chăn, dứt khoát giả chết thành ngủ. Hạ Lục Nhất tắt đèn, kéo một tấm chăn khác, đưa lưng về phía cậu, trong bóng tối thấp giọng nói: “Chuyện trước đó tôi không muốn cậu nói qua, về sau cũng đừng dùng bất cứ phương thức hỏi thăm chuyện công ty tôi. Cậu thành thật ở chỗ này dưỡng thương cho tôi, thứ không nên nghe thì đừng nghe, thứ không nên hỏi thì đừng hỏi!”

Hà Sơ Tam ừm một tiếng không rõ, trong đầu lại nhớ đến lời ba dạy —— xã hội đen không có văn hóa, chẳng lẽ mày không có văn hóa sao? —— Con đường cứu nước, lánh ích hệ kính[2], cậu vừa an ủi mình như vậy vừa nhắm mắt lại.

(Lánh ích hệ kính[2]: chỉ loại tiểu nhân đường chính không đi, chỉ thích đi đường tắt để đến được đích.)

Cậu lặng lẽ không tiếng động vươg tay khỏi chăn, chậm rãi sờ soạng tiến vào trong chăn Hạ Lục Nhất, đầu ngón tay chạm vào tấm lưng ấm nóng của Hạ Lục Nhất, cứ như vậy an tâm ngủ.

.....

Sáng hôm sau, Hà Sơ Tam tỉnh dậy phát hiện ổ chăn bên cạnh đã lạnh. Hà Sơ Tam đã lên phi cơ bay sang Thái Lan, ngay cả một câu cũng không để cho cậu.

Chỉ khi cậu buồn ngủ lơ mơ nhìn gương chuẩn bị đánh răng, thì phát hiện trên khóe môi có một vết trắng khả nghi. Vươn đầu lưỡi liếm liếm, cậu thở dài một hơi.

—— Lục Nhất ca lại không ăn sáng, uống mỗi ly sữa bò mà đi rồi.

Giữa trưa, Thôi Đông Đông lái xe đưa Hà Sơ Tam đến bệnh viện. Hà Sơ Tam tỏ ý tự mình đi là được rồi, không cần bỏ lỡ thời gian của Đông Đông tỷ. Thôi Đông Đông nói: không lẽ không lẽ, trước khi đi lão đại đã đặc biệt phân phó, nếu xảy ra chuyện thì trừ vào hồng bao cuối năm, cậu không thương cậu thì thương Đông Đông tỷ nhà cậu đi.

Đến bệnh viện tháo bột, bác sĩ nói Hà Sơ Tam khôi phục rất tốt nhưng cần phải hai tháng dùng拐杖. Vì thể không dùng xe lăn, Hà Sơ Tam thành kiềng ba chân, khắp khiêng theo Thôi Đông Đông ra bệnh viện.

“Về luôn sao?” Thôi Đông Đông nói: “Muốn ra ngoài hóng gió không?”

Hà Sơ Tam đã ở lì trong nhà hai tháng nay, nên vui vẻ đồng ý: “Vậy thì làm phiền chị rồi, Đông Đông tỷ.”

Thôi Đông Đông lái xe dẫn cậu đến vịnh Repulse, ở sân phơi nắng uống trà chiều. Phong cách hoàng gia xa hoa và quạt trần phe phẩy trên đỉnh đầu tạo nên vẻ cổ kính, ngay cả nhân viên phục vụ cũng chậm rãi đi, khiêm tốn ưu nhã. Còn có Hà Sơ Tam bưng café trở mặt nhìn Thôi Đông Đông kéo caravat xắn tay áo, một màn cản quét, lập tức quét hết một bánh ngọt điểm tâm ba tầng.

Thôi Đông Đông ăn miếng cá cuốn cuối cùng, vừa gọi phục vụ đến xem thực đơn thêm một lần nữa, vừa hỏi: “Nhìn gì? Có lời thì nói.”

“..... Đông Đông tỷ, bí quyết bảo trì vóc dáng của chị là gì?”

“Cậu biết cái quái gì!” Thôi Đông Đông thở dài: “Gần đây Tiểu La nói tôi yếu dạ dày, ở nhà làm cái quái gì mà ‘cơm dinh dưỡng’, mẹ nó, mỗi ngày dùng cháo thay cơm, đói chết lão nương!”

Hà Sơ Tam nhìn cái bụng đã lấp một cái bánh ba tầng mà vẫn bằng phẳng của cô, cân nhắc nói: “Hay là, có phải chị ở ngoài gần mỹ nhân nào đó, hoặc về nhà quá muộn hay không...”

Thôi Đông Đông ngẫm lại rất lâu, rồi trợn tròn mắt, giống như ngũ lôi oanh đỉnh, thoáng chốc sáng sủa thông suốt: “Đệt! Khó trách tôi đói bụng ba ngày!”

“...”

Dưới đáy lòng Hà Sơ Tam yên lặng cúng bái cô gái trẻ dám cả gan chà đạp Thôi phó đường chủ, vừa trông Thôi Đông Đông gọi thêm hai khối bánh ngọt hạng sang.

Đến cuối cùng Thôi Đông Đông cũng ăn no, cầm khăn lau miệng, nhìn muống chỉnh tóc, chỉnh cổ áo, lại trở về dáng vẻ ngọc thụ lâm phong. Tùy tay vứt khăn qua một bên, đốt một điếu xì gà, cô ngậm thức thỏa mãn tựa sau ghế, nghiêm mặt nói: “Được rồi, nói đi.”

“Hà?”

“Tôi biết cậu có chuyện muốn hỏi. Thứ không nên nói tôi sẽ không nói với cậu, cũng sẽ không nói với lão đại chuyện cậu hỏi.”

Hà Sơ Tam cúi đầu, cẩn thận cắt một góc bánh ngọt: “Đông Đông tỷ, Kiều Kỳ đường không thể tẩy trắng sao?”

Thôi Đông Đông nhú mày: “Sáng nay cậu cũng hỏi lão đại cái này?”

“Tối hôm qua.”

“Chắc, hèn chi hôm nay mặt hắc đen như vậy.” Thôi Đông Đông lắc lư rượu vang trên tay: “Tiểu Tam tử, cậu là người thanh bạch, nhưng đừng kỳ vọng vào chúng tôi cũng vậy. Người trong giang hồ cũng không thể làm chủ được, chúng tôi đều đi ra từ trong đao biển lửa, vất vả lắm mới đi đến hiện tại, sao có khả năng quay đầu?”

Cô từ từ nhả khói thuốc nói: “Tôi biết cậu không quen nhìn chúng tôi bán ‘cái kia’, nhưng có nhu cầu mới có thị trường, vùng nước đục Hongkong này cũng không phải là toàn xã hội đen tạo thành. Có người muốn sa đọa thì chúng tôi có lòng giúp mà thôi. Kiều Kỳ đường xuất ra từ Giao Long, nếu không dựa vào cái nghề này thì tồn tại được trong giang hồ sao! Xa khỏi nói, nói gần thôi, nếu không có cái này thì Kiều gia chịu hợp tác cùng chúng tôi sao? Dưới còn hơn trăm nghìn huynh đệ chờ nuôi sống, gào khóc há ra đều là miệng, cậu không để lão đại bán cái đó, chẳng lẽ đi bán sầu riêng? Giờ hắc chính là đâm lao phải theo lao.”

Hà Sơ Tam nghe một bài lý lẽ sai trái của cô, trong lòng có phần cảm khái, quả không hổ là Thôi phó đường chủ – quân sư quật mo của lão đại, đến nói bậy cũng nói rõ ràng hợp lý, so với lão đại chỉ biết tức giận xù lông quả nhiên cao hơn mấy cảnh giới. Cậu nhìn hàng cộ già đung đưa che mặt biển, trong đầu chợt hiện lên một ý niệm cắt qua mặt biển êm ả — nếu chém chân lão hổ, nhổ răng lão hổ, vậy Hạ Lục Nhất thì làm sao?

Hà Sơ Tam và Thôi phó đường chủ hưởng thụ khoan khoái uống trà chiều ở trên bãi biển. Cuối cùng Thôi Đông Đông nói muốn đưa cậu về nhà thì cậu nói muốn về nhà ba.

“Hai tháng nay em chưa về, chắc ba cũng nhớ em.” Cậu nói.

Hà ba không chỉ nhớ con mà sau khi mở cửa thấy cậu chống nạng — rõ ràng là gãy xương còn dám lừa bảo là đi công tác — cầm chổi lông gà quật tới tấp!

Hà Sơ Tam ưu tú từ tiểu học đến giờ, đây là lần đầu bị ba đánh, bị đánh đến mặt xám mày tro, không dám trốn, chống cứng đờ, lui về ván cửa chịu đau. Hà ba không quen nhìn con mình giả thành cái dạng này, nhắc chổi lông gà quất mạnh vào mông cậu, cuối cùng Hà Sơ Tam hét thảm một tiếng!

“Ba à, con sai rồi!” Hà tinh anh ăn đau, hai mắt rưng rưng — không hổ là cha, đánh còn ác hơn cả Lục Nhất ca!

“Sai chỗ nào?!” Một đời hiền lành trung thực, đối với con trai yêu thương có mực, đây là lần đầu Hà ba rít gào hỏi.

“Sao ba nói giống Lục... ách như vậy...” Hà Sơ Tam lẩm bẩm.

“Cái gì hả?!”

“Con sai rồi, ba à, con bị xe đụng, gãy xương đùi, vẫn luôn nằm viện. Sợ ba lo lắng nên không nói với ba.”

“Sợ ba lo lắng! Sợ ba lo lắng!” Hà ba vừa mắng vừa đánh: “Mày nghĩ mày mạnh rồi?! Một mình ở bệnh viện?! Ngay cả người chăm sóc cũng không có?! Ba mày không có thời gian!? Ba mày không có tinh lực?! Gãy chân mà thôi! Dù mày liệt nửa người! Ba mày cũng công mày về!”

“Ba, ba à!” Hà Sơ Tam nghẹn khuất kêu, quả thật bị đánh không chịu nổi — chân đau đứng lâu như vậy, “Con sai, con sai rồi, có người chăm sóc con. Con nghĩ nếu có người thì không muốn để ba lao tâm lao lực, hơn nữa không phải con rất ổn rồi sao.”

Tròng mắt Hà ba vừa chuyển, đánh nhẹ lên trán cậu: “Nói! Ai chăm sóc mày?”

“Khụ..... Bạn, bạn gái.....”

“Láo toét!” Nước miếng Hà ba phun đầy mặt cậu: “Tiểu Hà đã sớm chia tay với mày! Hai tháng nay còn thân thiết với A Vĩ trong tiệm Hoa thú! Hoa tẩu đã lừa nhai ba hồi! Mày bị nón xanh chụp đầu lâu rồi!”

“Khụ khụ..... Mối, bạn gái mới.....”

“Có mới nới cũ, đồ vô liêm sỉ!” Hà ba ném chổi lông gà, đổi bàn tay quạt cậu: “Ba mày dạy mày hư đốn thế sao?! Ba mày dạy mày bội tình bạc nghĩa?! Đồ vô liêm sỉ! Bại hoại gia phong!”

Hà Sơ Tam bị đánh đến choáng váng, mãi đến khi ăn cơm tối mới xong, bưng bát miếng có miếng không, mặt đại ra và cơm.

“A Tam.” Hà ba gọi cậu. “Ăn nhiều chút.”

“Chiều này con ăn qua rồi.” Hà Sơ Tam ngốc ngốc trả lời.

“Con bé kia.” Hà ba uống rượu nói: “Lúc nào dắt về nhà cho ba xem — về sau sẽ không chia tay chứ?”

“Chưa đâu vào đâu cả, ba à.” Vẫn là câu châm ngôn kia của Hà Sơ Tam.

“Có vợ quên ba! Hồn Trương!”

Hà lâu bầu phê bình dạy dỗ cậu một trận, Hà Sơ Tam bị áp bức, bị buộc thay đổi hoàn toàn — đáp ứng trước khi khỏi hẳn thì thành thật ở nhà, cũng không ra ngoài lêu lổng với ‘bạn gái’.

Chỉ là, sau cơm tối cậu nhận được một cuộc điện thoại, nhìn thấy số là thọt chân nhảy tung tung như thỏ nhảy vào wc. Hà ba thấy cái vẽ lén lút của thằng nhóc này thất đáng xem thường.

Hà Sơ Tam che điện thoại đóng cửa wc, dè dặt giọng hỏi: “Lục nhất ca?”

Hạ Lục Nhất bên kia rất ồn, như đang ở trong câu lạc bộ nào đó, chỉ nghe thấy tiếng người hát đều là tiếng nước ngoài, nghe không rõ Hạ Lục Nhất đang nói cái gì.

Hà Sơ Tam đành la lớn: “Tối Thái Lan rồi sao? Ăn cơm chưa?”

“Hà A Tam, tường nhà mỏng, ba mày nghe được đấy!”

“Ba à, ba đi tản bộ đi, đi đi.” Hà Sơ Tam thò đầu ra ngoài thành khẩn nói.

Hà ba trừng mắt nhìn cậu, dưới ánh mắt xin xỏ của con trai, không tình nguyện đóng sầm cửa mà đi.

“Lục nhất ca?” Hà Sơ Tam yên tâm gọi lại lần nữa.

Hạ Lục Nhất vẫn luôn trầm mặc chờ bên kia, cuối cùng cũng mở miệng. “Hà A Tam.”

Hà Sơ Tam nghe ngữ khí của hắn có phần không đúng: “Anh say sao?”

“Đã tháo bột chưa? Bác sĩ nói sao?” Hạ Lục Nhất cắt ngang lời cậu.

Hà Sơ Tam báo cáo chi tiết một lượt, lại nửa ngày không nghe thấy tiếng Hạ Lục Nhất đáp lại: “Lục Nhất ca?”

Người bên kia mơ màng hừ một tiếng, bưng tỉnh: “Gì? Ai?”

“Là tôi mà, Lục Nhất ca.”

“À, là cậu... Đã tháo bột chưa? Bác sĩ nói sao?”

“.....”

Nói vô ích một trận, Hà Sơ Tam dờ khóc dờ cười: “Anh say rồi, đừng ở đó nữa. Về khách sạn ngủ đi.”

“Đừng có quẩn chuyện của tôi, chán sống rồi hả!” Hạ Lục Nhất mắng một câu, sau đó lại hơi buồn ngủ: “Chờ Lục Nhất ca nhà cậu... trở về sẽ chỉnh chết cậu... Cậu cách xa tôi ra... Đừng tới đây.....”

Hà Sơ Tam nghe được những lời này, còn muốn nói gì đó, Hạ Lục Nhất bỗng sửa lại thái độ nói chuyện, bên kia xột xoạt một trận, sau đó rầm một tiếng, kèm theo tiếng chi chi.

Hạ Lục Nhất bị một đôi gò ngực sữa cọ đến tỉnh rượu, trợn mắt há hốc mồm nhìn điện thoại rơi trên mặt đất bị giày cao gót đập lên, sũng sột một lát, mới dùng tiếng Thái mắng: “Tiểu Ngọc! Khốn kiếp!”

“Ai gọi cho anh hả? Nói cái gì đó hả?” Một nhân viên cười lên người hắt, lười biếng nói, dùng hạ thể nửa cương khi có khi không cọ vào hắt: “Uống thêm ba ly, mới cho anh gọi điện.”

“Gọi cái shit!” Hạ Lục Nhất mắng: “Điện thoại bị cậu đập hỏng rồi còn đâu!”

“Người ta một mình bồi anh là được mà.” Móng tay sơn đỏ của nhân viên đè lên môi hắt: “Anh cứ mở miệng ra là đáng ghét, người người đều yêu em, người ta bảo em đẹp như Quan Thế Âm, còn anh thì mắng người ta.”

“Người người đều sợ cậu thì có!” Hạ Lục Nhất hắt người nọ xuống: “Đừng dùng ngực giả cọ tôi!”

“Ngực người ta là thật!” Ngọc Quan Âm ngã trên xô pha, bởi vì bị nghi ngờ cup E nên nổi giận: “Anh rõ là đáng ghét! Anh còn đối với người ta như vậy, người ta không thèm mang anh đi gặp cha nuôi!”

“Cậu không dẫn tôi đi thì tôi về. Trì hoãn chuyện tốt của cha nuôi, cậu xem ông ấy đối với cậu như thế nào.” Bấy năm trước Hạ Lục Nhất và cậu ta cùng nhận một người cha nuôi, sợ cái rắm.

Ngọc Quan Âm uy hiếp không thành, dục cầu bất mãn, lăn lộn trên xô pha khóc lóc om sòm, *** dâng như mèo động dục. Thủ hạ lớn nhỏ của nàng, hơn mười bảo tiêu, không một ai dám tiến lên khuyên. Cuối cùng vẫn là Hạ Lục Nhất bực mình, tự mình ra trận khiêng ngang cậu ta lên, một đường đánh đánh chửi chửi, cứ như vậy mà đưa ra xe.

Xe Bentley từ trong phố đèn đỏ[3] đi ra, rẽ trái rẽ phải phải mất gần một giờ, dừng ở một nhà xưởng nhỏ đổi sang chiếc xe khác, lại mất thêm nửa giờ, mới đến hội sở.

(Phố đèn đỏ[3]: được mệnh danh là ‘kinh đô ***’ xa hoa nhất Thái Lan)

“Sao lại đổi địa điểm?” Hạ Lục Nhất hỏi Ngọc Quan Âm.

Ngọc Quan Âm dùng móng tay đỏ kẹp thuốc, động tác ưu nhã phun ra một vòng khói trắng: “Hình cảnh quốc tế đang nhìn chăm chăm vào cha nuôi.”

“Không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Không.” Ngọc Quan Âm ý trên người hắt, lười biếng duỗi eo, lại phun khói trắng lên mặt hắt: “Năm nay dám cầm hai thằng nằm vùng vào chỗ em, đều bị em lột da.”

“Trong đó có một tên còn hăng hái hơn Lus, vừa đến thì dùng sắc dụ em.” Ngọc Quan Âm cười nhẹ nói: “Đến khi lên giường, thì động eo như mô tơ, khiến người ta thích chết. Sau này lột da hắt, em cầm ‘chỗ đó’ của hắt làm này.”

Ngọc Quan Âm nhấc lan hoa chỉ, tiện tay móc ra một ổ khóa trong túi da tùy thân, mặt trên treo một căn mềm nọ —— là một khối da phân thân bị cắt ra khâu lại.

Hạ Lục Nhất đối với độ biến thái của cậu ta, đã nhìn nhiều thành quen, lạnh lùng quay mặt đi chỗ khác, lười nhìn. Ngọc Quan Âm lại không lãng phí cơ hội đùa giỡn hắt, nhấc một chân đặt lên đùi hắt, thối hơi nóng nói: “Lus, chừng nào anh làm với em một lần đây? Em thấy nơi này của anh, còn tốt hơn cả hắt.”

Ngọc Quan Âm cởi dây lưng, bàn tay lạnh lạnh thò vào trong quần Hạ Lục Nhất,捏o mắt thưởng thức vẻ mặt dao động của Hạ Lục Nhất.

Thế nhưng, Hạ Lục Nhất không hề xúc động, hờ hững nhìn Ngọc Quan Âm.

Ngọc Quan Âm khiêu khích một phen, quả nhiên vẫn không hề phản ứng, ủ rũ từ trên người hần bò xuống: “Gì vậy chứ! Anh chẳng thủ vị gì cả! Nam cũng không có hứng thú, nữ cũng không, nam nữ không hứng, anh không bị vô năng chứ.”

Hạ Lục Nhất xì một tiếng: “Thấy sao?”

Ngọc Quan Âm cũng xì một tiếng: “Ai có thể làm anh cứng thì em phát cho hần một giải Nobel y học!”

—— Đang nghiêng người dựa trong wc, Hà Sơ Tam đột nhiên hắt hơi một cái!

Cậu không hề hay biết mình sắp đạt giải nobel quốc tế, mà vẫn bám riết không tha ôm cái điện thoại.

31. Chương 30

Người cha nuôi này của Hạ Lục Nhất, trước đây là cấp dưới của một ông trùm ma túy Tam Giác Vàng, trong một lần cần quét cửa chính phủ Myanmar mười năm trước, dùng tên giả “Kim Di Lặc” trốn vào Thái Lan, mở một dây làm ăn thuốc phiện ở Đông Nam Á. Cha Thanh Long lúc trẻ từng lưu vong đến Tam Giác Vàng, trong một lần hỗn loạn đã cứu gã, hai người kết nghĩa anh em, Thanh Long thành cháu của gã. Năm Hạ Lục Nhất hai mươi tuổi được Thanh Long mang tới Thái Lan, Kim Di Lặc thấy hần thông minh lạnh lợi, lại được Thanh Long cực lực dẫn dắt, thì nhận hần làm con nuôi.

Trừ Hạ Lục Nhất, Kim Di Lặc còn nhận bốn người con nuôi khác, không ngoại lệ, đều được xưng là tứ đại Bồ Tát, trong đó đứa nhỏ “Ngọc Quan Âm” là đứa con được sủng ái nhất. Thân phận Kim Di Lặc bí ẩn, thần long kiến thủ bất kiến vĩ [1], bình thường người thay gã bàn chuyện làm ăn đều là Ngọc Quan Âm. Chỉ có Hạ Lục Nhất thân phận này, mới có thể được Ngọc Quan Âm chỉ dẫn, thất khúc bát chiết gặp mặt lão nhân gia.

(Thần long kiến thủ bất kiến vĩ[1]: rồng thần thấy đầu mà không thấy đuôi, ám chỉ sự bí ẩn.)

Kim Di Lặc làm người cẩn thận, tuy năm đó miệng nói tín nhiệm Hạ Lục Nhất như tín nhiệm Thanh Long, nhưng hai năm trước nghe được tin Thanh Long qua đời, gã lập tức hoài nghi Hạ Lục Nhất thí huynh đoạt vị, phái người qua Hongkong điều tra, điều tra rõ thì biết là do Hứa Ứng quấy phá, nên mới cùng Hạ Lục Nhất kết giao lại lần nữa. Hạ Lục Nhất hiểu gã có phòng bị chính mình, nên khi lui tới cũng cẩn thận, làm ra vẻ khiêm tốn thuận mắt.

Lần này Hạ Lục Nhất cần một lượng hàng hóa lớn, phương thức giao dịch cũng thay đổi, nên trong lòng Kim Di Lặc sinh nghi, không trách khỏi hỏi thêm nhiều điều, hơn nữa hai người họ một năm không gặp, làm trưởng bối cũng phải quan tâm hậu bối nhiều hơn. Một lần thương nghị quan tâm qua lại này, Hạ Lục Nhất phải ở trong phòng khách đợi hơn nửa giờ mới đi ra.

Ngọc Quan Âm hai má ửng đỏ, váy không biết bị ai xé rách một mảnh lớn, để lộ đùi trần trên ghế sofa, đang nâng gương tô lại son. Thấy Hạ Lục Nhất lãnh tính mở ra cửa phòng, thì khẽ ưm một tiếng, cọ đến.

“Người bình thường đi ra đều khấn trương đến mồ hôi đầy đầu...” Ngọc Quan Âm quần tóc Hạ Lục Nhất làm nũng: “Thế mà đến lượt anh gặp cha nuôi lại điềm nhiên như không.”

“Cha nuôi nói cậu đi vào.” Hạ Lục Nhất nghiêm mặt nói.

“Hôn một cái thì người ta mới đi.”

Hạ Lục Nhất hét cách, nâng mặt phẩn Ngọc Quan Âm, hướng trên trán bụm một cái: “Vào đi!”

“Anh đối với người ta thật tốt!” Trên mặt Ngọc Quan Âm lộ ra nụ cười ngây thơ rực rỡ, hôn lên khóe môi Hạ Lục Nhất lại bị hần ngẩng đầu trốn, chỉ hôn đến cằm. Cậu ta còn chưa thỏa mãn, rầm rì vào phòng. Bên ngoài đều nghe thấy tiếng nũng nịu kéo dài của Ngọc Quan Âm: “Cha—— à ——”

Hạ Lục Nhất cau mày, tiếp tục đi ra ngoài, nâng tay lau cằm, không biết mình dính bao nhiêu son môi. Đi đến cổng đại sảnh thì thấy đám bảo tiêu và Tiểu Mã ở bên ngoài —— Tiểu Mã cũng đang liêu mạng lau

son môi trên miệng! Quần áo gã không chỉnh tề, áo khoác tây trang và áo sơ mi đều bị xé rách, dây lưng không biết rơi chốn nào, một tay chặt vật xách quần!

Hạ Lục Nhất thoáng kịp phản ứng, gân xanh đại phát: “Tiểu Mã!!”

“Lão đại! Không phải do em!” Tiểu Mã oa oa khóc rống: “À ta, ả đột nhiên chạy đến chỗ chúng em nhìn một lượt, sau đó xông đến hôn em tới tấp, còn xé áo em, bôi quần em, không tin thì anh hỏi huynh đệ xem, bọn họ đều thấy.....”

“Vậy mà xé váy người ta?!” Hạ Lục Nhất dè giọng cả giận nói.

Tiểu Mã khóc càng lớn: “Là ả tự xé... Ắ còn cười lên người em, muốn cưỡng em trước mặt một đám... Nhưng em, em vừa thấy phía dưới mụ ấy có chuối, thì bị dọa nhuyển... Mụ ta còn mắng em vô dụng, đập em một cước rồi đi...”

“Dọa nhuyển? Mệ mà, mệ còn dám cứng qua?!” Hạ Lục Nhất một tay quạt lên trán gã!

Tiểu Mã che đỉnh đầu khóc thút thít, lẩm bẩm nói: “Em chưa gặp cái gò này to như thế, xúc cảm rất ngon... Oa! Lão đại đừng, đừng đánh! Em sai, sai rồi! Em không chọc con mụ ấy nữa!”

Hạ Lục Nhất tức giận đến huyết thái dương phát đau, sai đám bảo tiêu vác cái tên không biết xấu hổ này ném vào trong xe, còn một mình hẩn ngồi ở sô pha trong đại sảnh. chậm rãi bình phục hô hấp.

— Vừa nãy hẩn từ trong phòng đi ra, dù không đổ mồ hôi nhưng không thể không thừa nhận, ngay cả một kẻ có gan lớn như hẩn cũng có vài phần cổ kị Kim Di Lặc.

Bảy năm trước hẩn mới tới đây, đã từng kinh qua thủ đoạn của đối phương, Kim Di Lặc mặt trông hiền lành nhưng ra tay còn hung ác hơn cả Ngọc Quan Âm. Một trong nghi thức bái cha nuôi năm đó, chính là phải giết hai tên phản đồ. Hẩn biết dù mình không động thủ thì hai người kia cũng không sống nổi, mắt không chớp mà nổ súng bắn một tên. Mà một tên khác không biết dùng cách nào mà thoát được dây thừng, đánh về phía Ngọc Quan Âm, tưởng cậu ta là ‘phụ nữ’ duy nhất trong phòng, muốn bắt làm con tin để tìm cách trốn. Khi đó Hạ Lục Nhất chưa biết rõ Ngọc Quan Âm, ra tay cứu giúp, sau đó ‘vinh hạnh’ được nhìn thấy cảnh Kim Di Lặc và Ngọc Quan Âm ‘bào chế’ kẻ chạy trốn, khiến cho Hạ Lục Nhất lúc còn trẻ đổ mồ hôi lạnh ròng ròng. Sau khi rời Thái Lan, cậu từng lên hỏi Thanh Long, vì sao lại qua lại với nhân vật âm tà như vậy. Thanh Long nói: “Ông ta có thể bảo đảm vinh hoa phú quý của em, sao lại không thể? Em nhớ kỹ, em và gã là người của mình, không phải chuyện bắt đắ dĩ thì đừng chọc vào ông ta.”

...

Vừa nãy ở trong phòng khách, mấy câu của Kim Di Lặc bề ngoài thì có vẻ quan tâm, nhưng ý trong đó lại có chuyện, may mà hẩn nói chuyện thần nhiên, mới không gây nên hoài nghi. Sau khi đánh mất nghi ngờ, Kim Di Lặc cũng nhận Hạ Lục Nhất làm người mình, bằng giá hàng hóa cho hẩn cũng không quá khắc nghiệt. Chỉ một chốc sau, Ngọc Quan Âm được phân phó từ trong phòng đi ra, sắp xếp cho Hạ Lục Nhất ở lại Thái Lan thêm vài ngày, vì “cha nuôi muốn dẫn hẩn đi tham quan xưởng”.

Hạ Lục Nhất hiểu rõ, Kim Di Lặc thấy thế lực của hẩn ở Hongkong đang phát triển, tiền đồ vô lượng, muốn lôi kéo hẩn, mở rộng thế lực của mình ở Hongkong, sau này làm việc cũng tiện hơn. Hẩn cung kính không bằng tuân mệnh, hẹn Ngọc Quan Âm ngày mai gặp rồi lên xe, được người Ngọc Quan Âm hộ tống đến khách sạn.

Sau khi người Ngọc Quan Âm rời đi, Hạ Lục Nhất xách Tiểu Mã vào wc, vừa tắm vừa mắng cho một trận. Ngọc Quan Âm người này tâm tư khó lường, hỉ nộ vô thường, trừ Kim Di Lặc, không ai có thể kìm hãm được, là một nhân vật không thể trên chọc. Sau khi hẩn tức giận xong, nằm trên giường vừa hút thuốc vừa nhắm mắt suy tư, cảm thấy Tiểu Mã vẫn luôn là thằng nhóc khôn vặt, đỡ không nổi mấy trường hợp lớn này, nếu lần sau đến Thái Lan thì đành phải suy xét đến chuyện mang theo Thôi Đông Đông. Thế nhưng Thôi Đông Đông vừa đi, Hongkong bên kia không có người trấn, vẫn không yên lòng. Nghĩ tới nghĩ lui, thủ hạ vẫn thiếu một tài tướng đắc lực.

— Hà Sơ Tam là người thông minh, tiếc là thân thủ quá kém.

Trong đầu hẩn vừa bật ra ý nghĩ này, lập tức giạt mình, tát mình một cái bạt tai!

Bảo tiêu canh cửa phản ứng nhanh chóng: “Lão đại?!”

“Không có chuyện gì.” Hạ Lục Nhất nói: “Lấy điện thoại qua đây.”

Không lâu sau bảo tiêu đưa tới, Hạ Lục Nhất hỏi: “Ngọc Quan Âm đưa?”

“Vâng.”

Hạ Lục Nhất lo lắng bên trong bị động tay động chân, ném ra không cần, chỉ dặn dò bảo tiêu mang theo bên mình, về Hongkong thì lập tức hủy. Sau đó để người khác cầm điện thoại Tiểu Mã đến.

Nhưng sau khi ấn xuống một dãy số, hần đột nhiên để ý, vừa nghe tiếng kết nối, vừa sờ vào nắp pin.

Đến khi Hà Sơ Tam “A lô?” một tiếng thì cùng lúc hần cau mày cạy pin, lôi ra được một con chip nhỏ.

—— Hà Sơ Tam phát giác nhìn điện thoại gọi lại không thông, còn Hạ Lục Nhất lại đập điện thoại mắng Tiểu Mã: Đồ vô dụng! Phế vật! Hồn Trương! Điện thoại bị người khác động tay động chân cũng không biết! Chỉ lo sờ v*! Sờ cái con mẹ mày! Lão tử thiên mày thành nhân yêu! Cho mày tự sờ mỗi ngày!

Hạ Lục Nhất không biết ý đồ Ngọc Quan Âm nghe trộm mình là gì —— chắc là do Kim Di Lạc sai sử, cũng có thể là đang đánh quỷ kế gì với hần —— tóm lại vẫn là nên cẩn thận, không thể lấy Hà Sơ Tam làm mạo hiểm, trong thời gian ở Thái Lan thì không nên liên hệ với Hà Sơ Tam.

Hần ở bên này không có tin tức, Hà Sơ Tam ở bên kia lo đến sốt ruột. Đi hỏi Thôi Đông Đông, Thôi phó đường chủ nói: không có việc gì, không có việc gì Tiểu Tam tử à, cậu yên tâm đi, lão đại vẫn tốt. Muốn số điện thoại mới, Thôi phó đường chủ nói: không cho không cho, mấy ngày nay điện thoại lão đại đều bị cài nghe trộm không thể gọi cho cậu, cậu đừng tạo phiền.

Tóm lại là đều nóng gan nóng ruột, ngày đêm trần trọc không ngủ được.

Hà ba thấy cậu tương tư thành bệnh, khẩu khí buông lỏng nói cho phép mang vợ về nhà chơi. Trong đầu Hà Sơ Tam chợt hiện lên cảnh ‘cô dâu nhỏ’ sau khi bước vào nhà thì thành cái tình trạng gà bay chó sủa, thì dứt khoát không tưởng tượng nữa, hữu khí vô lực dùng chân bịt đầu, tiếp tục giả chết.

Hạ Lục Nhất nói sẽ trở về trước Giáng Sinh, kết quả là đến tận đêm Giáng Sinh đều không có tin tức. Cha con họ Hà không đón tết dương lịch, chỉ làm một bữa cơm nhỏ, mời quả phụ nhà bên và con gái mười mấy tuổi của bà đến cùng ăn cơm. Quả phụ họ Ngô, cũng từ Nhai phường trong thành Giao Long đi ra, chồng đã qua đời từ vài năm trước, không có việc làm, đều dựa vào may vá để duy trì cuộc sống. Sau khi Hà ba mở tiệm tạp hoá, bề ngoài thì mời Ngô mục đến coi giúp tiệm, nhưng thực tế là trợ cấp một phần cho hai mẹ con. Hai nhà thường xuyên qua lại thành thân quen. Hà Sơ Tam đã lâu chưa về nhà, nhìn Ngô mục và ba mình giờ tay nhấc chân đều ăn ý ở trong bữa, cảm thấy chuyện tốt e rằng muốn thành.

Cậu biết Ngô mục là người thiện lương lại chu đáo, cố gắng vì ba vui vẻ, nên có ý tác hợp tình yêu xế bóng này. Chỉ là con gái Ngô mục vẫn đang tuổi trưởng thành, vô cùng phản nghịch, trong lời đều không có ý hợp tác. Ngô mục yếu đuối, dạy dỗ không khéo, khuyên thế nào con gái cũng không nghe, chỉ nhắc nhở vài câu, cô bé đó đã đóng sầm cửa chạy.

Ngô mục vừa thở dài vừa giải thích với cha con họ Hà, lại giải thích con bé gần đây quen một bạn trai “du côn”, bị bà ngăn cấm, trong lòng đầy phẫn uất, chiến tranh lạnh với bà.

Hà Sơ Tam nghe hai người nói chuyện nhà, càng nghe mí mắt càng nặng. Cậu đoán chắc là do chén thuốc Đông y kia, vì thế chống nạng về căn phòng chật đầy tạp hóa của mình nghỉ ngơi. Mơ mơ màng màng, bên tai nghe tiếng hai vị lão nhân gia cách vắn cửa mỏng ở bên ngoài thì thảo, thì thảo... cứ như vậy mà thiếp đi.

Trong mơ cậu đuổi theo Hạ Lục Nhất đến cái nơi dị quốc xa lạ thần bí kia, nơi thiên Phật miêu thờ mọc triển miên. Thân ảnh Hạ Lục Nhất biến mất ngay ở phía sau tượng đá cổ kính, cậu muốn đuổi theo, lại bị khói mờ dần hương che mắt. Giữa đám sương khói có tiếng thiện nam thiện nữ tụng kinh, có thiên sư cúi đầu hỏi cậu: người u mê không chịu tỉnh ngộ, hãm sâu trong bùn, còn không quay đầu?

Cậu đáp: lấy thân cứu tế, cắt thịt uy ứng, đây không phải là lời Phật gia dạy?

Thiên sư nói: Thiện ác không phân, làm ma giúp hổ, đây chính là lời cứu tế của người?

Cậu lại nói: Không ra nước bùn, không thấy sen, ta không vào địa ngục thì sao có thể cứu hần?

“Cộc cộc!” Hai tiếng khê vang, bưng tỉnh Hà tỉnh anh hùng tâm tráng chí! Cậu bị dọa tỉnh, tim đập thình thịch không ngừng! Vừa hít thở vừa nhìn ra ngoài cửa sổ —— ngoài cửa sổ hiện lên một bóng đen lớn! Suýt nữa dọa cậu hồn lìa khỏi xác!

Hà Sơ Tam vận dụng nghị lực siêu nhiên miễn cưỡng ổn định tinh thần, tập trung nhìn —— Hạ Lục Nhất đang vịn cửa sổ nhà cậu, âm trầm gõ cửa sổ!

Hà Sơ Tam tim đập như lôi, cuống quýt bò xuống giường, nhảy một bước đến bên cửa sổ, mở cửa sổ để Hạ Lục Nhất tiến vào.

“Lục, Lục nhất ca, anh... anh...” Hà Sơ Tam bị chiếc bánh ngọt ngoài cửa sổ đập hổng đầu, lắp bắp nói.

“Gọi cho cậu sao ba cậu nghe máy?” Hạ Lục Nhất cau mày thấp giọng nói, vừa ghét bỏ nhìn phòng nhỏ bị nhét đầy đồ, vừa vỗ bàn tay dính đầy đất cát.

Hà Sơ Tam sững sốt, trong lòng nghĩ hổng hổng rồi, lúc ăn cơm để điện thoại trên bàn, đầu óc mê muội quên không mang vào.

Chiều nay Hạ Lục Nhất lên máy bay về Hongkong, lập tức bắt đầu chủ trì đại hội tổng kết đêm Giáng Sinh, phát hồng bao cho các huynh đệ và các trưởng lão. Một đám người quỷ xà thần cuồng hoan đến tận đêm, hần tìm mãi mới có cơ hội đi ra khỏi câu lạc bộ đêm, chuyện thứ nhất chính là gọi điện cho Hà Sơ Tam, kết quả người nghe lại là Hà ba.

Bề ngoài Hà ba ân cần thăm hỏi lão đại, thực tế đang tra vấn —— chưa hoài nghi hần là ‘con dâu’, mà cho rằng Hà Sơ Tam đang giúp Hà lão đại làm việc, chuyện Hà Sơ Tam gây chân nhất định là có quan hệ với Hạ Lục Nhất!

Hạ Lục Nhất không biết Hà Sơ Tam tự biên lời nói dối Hà ba như thế nào, sợ càng nói càng lộ, nói quanh co ứng phó ông một trận, lấy lý do tín hiệu không tốt để cúp máy. Lần này hần biết Hà Sơ Tam cái tên hỗn đản này thừa lúc mình không ở nhà, chạy về nhà ba để, nhất thời lửa giận công tâm, dứt khoát chạy đến tóm người!

Hà Sơ Tam nghe đến đó, “Phốc” cười lên tiếng, cúi đầu rung vai.

—— tóm người sao, rõ ràng là có thể chờ đến sáng mai ba ra ngoài mở tiệm, quang minh chính đại vào cửa lớn tóm người, nhưng lòng như lửa đốt nửa đêm leo cửa sổ xông vào, thế mà gọi là tóm người sao, rõ ràng là đang trộm người.

Hạ Lục Nhất thấy cậu như vậy thì bực, dè nặng giọng mắng: “Cười cái gì! Muốn chết!”

“Phốc..... Không, không cười gì.....” Hà Sơ Tam mang theo ý cười nói. Sau đó cậu khập khiễng tiến lên một bước, vội vàng hôn môi hần.

Hạ Lục Nhất bị thể trọng của cậu đặt trên khung cửa sổ, nửa người ngã ra ngoài cửa sổ, miệng bị cậu ngậm, bắt đầu theo bản năng hai chân nhũn ra. Vì ngăn cản hai người ôm nhau thành một đoàn lăn xuống cửa sổ, hần chống đỡ tinh thần, ôm eo Hạ Lục Nhất, sử dụng lực nghiêng người, đảo khách thành chủ, đặt Hà Sơ Tam lên thùng hàng, cúi đầu, không khách khí gặm cắn lên.

Luận về cắn người, Hà Sơ Tam không thể so với hần, bị hần hôn đắc ý cười không ngừng, vừa cười vừa trợn: “Nhẹ chút... nhẹ chút... Lục Nhất ca...”

“Chặc...” Hạ Lục Nhất vừa hôn vừa không kiên nhẫn hừ nhẹ. Hai người ở bên thùng sọt soạn, đánh tới xoay đi, đột nhiên trên đỉnh đầu “lạch cạch” một tiếng.

Hai người ý loạn tình mê, đụng đổ một thùng tạp hóa lớn —— “Lạch cạch! Bốp! Rầm!!”

“A Tam?!” Hà ba bị đánh thức.

“..... Không có việc gì, thùng rơi thôi ba.” Một lúc sau trong phòng mới vang lên tiếng Hà Sơ Tam.

“Người không bị sao chứ? Nằm đó, ba qua thu dọn.” Hà ba chạy tới cửa phòng.

“Không, không, không cần! Ba, thùng... thùng chặn cửa rồi, không mở được. Con tự thu là được, ba đi ngủ đi.” Giọng nói sau cửa hơi hoảng loạn.

“Không có chuyện gì thật chứ?” Hà ba hồ nghi nói.

“Thật không có mà.”

Hà ba trong lòng khả nghi, dán trên cửa nghe một hồi lâu, lại thử đẩy cửa, quả thật không đẩy được —— Hạ Lục Nhất ở phía sau dùng sức đè hông lên cửa —— nghi thần nghi quỷ về phòng ngủ tiếp. Hạ Lục Nhất dán tai sau cửa cẩn thận nghe một lúc, rồi mới rón rén tay chân về bên giường, cùng Hà Sơ Tam ngồi một góc.

Hai người đều kinh hồn chưa định, ngồi yên lúc lâu mới cùng bật tiếng cười.

“Mẹ nó, Hà A Tam, không phải cậu là ảnh đế sao?” Hạ Lục Nhất vừa cười vừa thấp giọng mắng: “Diễn tệ quá đấy!”

“Sao diễn được với ba chứ!” Hà Sơ Tam đúng lý hợp tình, ba đã nuôi cậu hơn mười mấy năm, cậu chỉ cần nhắc mông là ba biết cậu muốn đi vệ sinh, chọc thủng món đồ nhỏ của cậu. Huống hồ vừa nãy cậu bị dọa quá mức, tâm đầu mà diễn trò...

“.....” Hạ Lục Nhất không có lập trường cười nhạo cậu, vừa nãy hắn cũng bị dọa.

—— Hắn thấy mình quá uất ức! Đường đường là trùm một bang, gặp tiểu tình nhân nửa đêm phải leo tường khỏi nói, lại còn bị ba đối phương hù dọa! Kim Di Lặc còn không đáng sợ bằng nửa Hà ba!

“Mẹ nó, thật mất mặt!”

“Không có việc gì, không ai nhìn thấy.” Hà Sơ Tam trấn an hắn, lại hôn lên.

“Cậu không phải người?” Hạ Lục Nhất vừa cùng cậu hôn vừa nỉ non.

“Tôi là người của anh.”

“Buồn nôn, lẩn.”

“Ha ha.”

Hai người ở trên chiếc giường chật hẹp, thân thiết với nhau một hồi lâu. Hà Sơ Tam mò đến tóc trên cổ trên ngực Hạ Lục Nhất đều là cát, nghi hoặc hỏi: “Vừa nãy anh lên kiểu gì?”

“Trèo lên.” Hạ Lục Nhất bực mình nói.

“Tay phải anh không phải...” không dùng được lực sao?

Hạ Lục Nhất “hừ” một tiếng: “Cái đấy mà làm khó được Lục Nhất ca nhà cậu sao? Lục Nhất ca đây là cao thủ võ lâm, vượt nóc băng tường, còn không được?”

Hắn mới không thèm nói là treo caravat ở giá ống nước, dùng răng cắn trèo lên... Thật ra nếu không phải trên đùi Hà Sơ Tam còn thương thì hắn sớm đã dùng gạch đập cửa sổ kêu đối phương bò ống nước lẩn xuống.....

Một kẻ thương một tên tàn xui xẻo này, cùng nhau ôm nằm trên giường. Hà Sơ Tam dùng vỏ gối cẩn thận lau mặt cho Hạ lão đại, khẽ nói: “Đêm nay đừng đi được không? Ngủ ở đây nhé.”

Cậu đau lòng Hạ Lục Nhất, nếu thấy đối phương chật vật bò xuống, tim cậu chịu không nổi. Nhưng nếu để Hạ Lục Nhất đi cửa chính thì đánh thức ba, chân tướng bại lộ, thì tim ba lại chịu không nổi.

“Chật chết.” Hạ Lục Nhất ghét bỏ.

“Ngủ chặt mới ấm, mấy ngày nay trời lạnh, xương đùi tôi thường đau.”

Hạ Lục Nhất càng thêm ghét bỏ “hừ” một tiếng, ôm chặt lấy cậu, dùng hai đùi kẹp lấy cậu để ấm chân: “Được rồi, ngủ đi!”

Trong phòng im lặng hồi lâu.

“Lục nhất ca, vừa nãy anh khóa cửa chưa?”

“..... Chưa.”

“Nhanh đi, sáng mai chắc ba lại vụng trộm đến mở cửa.”

“.....”

Tiểu Mã *khóc thút thít*: “À ta, ả đột nhiên chạy đến chỗ chúng em nhìn một lượt, sau đó xông đến hôn em tới tấp, còn xé áo em, bôi quần em, không tin thì anh hỏi huynh đệ xem, bọn họ đều thấy...À còn cười lên người em, muốn cưỡng em trước mặt một đám... Nhưng em, em vừa thấy phía dưới mũ ấy có chuỗi, thì bị dọa nhuyền... Mũ ta còn mắng em vô dụng, đập em một cước rồi đi...”

Diêm Thiếu: Đại Ba Đầu! Đại Ba Đầu đâu rồi! Vác cục cứng nhà anh về này!!!:v

32. Chương 31

Hiếu cha không bằng con, sáng sớm Hà ba ngủ dậy, nhớ tới bộ dáng lén lút tối hôm qua của con trai, thật đúng là mò cửa phòng Hà Sơ Tam. Đẩy hai cái đều không ra, vốn muốn bỏ qua nhưng lại nghe thấy tiếng ngáy —— rõ ràng của hai người!

Gặp quỷ!

Hà ba lại đập cửa ồn ào, không nói là tiến vào tìm người, chỉ nói muốn vào khiêng đồ. Bên trong vang lên một trận sột soạt, Hà Sơ Tam lơ ngơ buồn ngủ tiến đến mở cửa, giọng nói lầu bầu oán giận: “Ba à, sao thế, không phải hôm qua đã đem hết hàng đi rồi sao?”

“Ba quên nước có ga, được chưa?” Hà ba thuận miệng nói, lướt qua Hà Sơ Tam chui vào phòng, hồ nghi nhìn bốn phía, còn kéo cửa sau ra nhìn.

“Ba à, ba tìm gì thế?” Hà Sơ Tam đánh ngáp hỏi.

“Nước có ga.”

“Ở ngay dưới chân ba mà.”

“À.” Hà ba ậm ờ đáp ứng một tiếng, sau khi không thu hoạch được gì, ông nhìn quét qua phòng một lần, thùng hàng san sát nhau, cứ như vậy thông một đường nhỏ đến giường và cửa sổ, hoàn toàn không thể giấu người.

Chỉ là tiếng ngáy kỳ quái vừa này và phản ứng lén lút của Hà Sơ Tam, quá lạ.

Ông nhiên bình tĩnh đại ngộ, đẩy gương mặt vô số tội qua một bên, luôn cảm thấy Hà Sơ Tam quá đáng nghi, xoay người lật gầm giường!

“A.....” Hà Sơ Tam há to miệng.

Hà ba kéo trải giường lên —— phía dưới đều chất đầy thùng.

“A.....Woap” Hà Sơ Tam đánh ngáp nói: “Ba à, không có chuyện gì thì con ngủ tiếp đây.”

Hà ba bắt đầu hoài nghi phán đoán của mình, phần nộ rồi đi, tâm tình xoắn xuýt mà bắt đầu một ngày công tác. Hà Sơ Tam cẩn thận khóa cửa phòng, chân nhảy đến bên cửa sổ: “Lục nhất ca, có thể đi vào rồi.”

Một lát sau, Hạ Lục Nhất lọ mọ từ bên ngoài cửa sổ bò vào, phun caravat ngậm trong miệng, xanh mặt ngồi trên giường không nói một lời, trong lòng chưa xót suýt rơi lệ nam nhi.

Đường đường là trùm một bang, thế mà sáng sớm, mặc một chiếc quần lót giống như thần lẩn dán lên tường hóng gió lạnh... Vừa này ở bên ngoài suýt nữa thì nín không được mà kích động nhảy ra ngoài, xù lông với Hà ba —— lão tử chính là đang thu con trai nhà ông làm đại tẩu, sao nào?! Chém tôi!? Cắn tôi sao!?

—— chỉ là, nghĩ tới tay nghề của Hà nha sĩ, điên cuồng chuyển động máy khoan, từ trong miệng mình truyền đến tiếng ù ù, hần lập tức thấy từ xương đến lợi đều đau...

Nha sĩ, công địch toàn nhân loại, Hạ lão đại xót xa nghĩ, một ngày nào đó lão tử sẽ ném toàn bộ nha sĩ Hongkong xuống biển làm thịt cho cá!

“Lục nhất ca, còn sớm, ngủ tiếp một lát đi.” Hà Sơ Tam lạnh run run lui vào trong chăn nói.

“Lăn ra.” Hạ lão đại ghen khuấy trong lòng.

Hà Sơ Tam thò móng vuốt kéo dây chun quần lót của hắn, Hạ Lục Nhất xoay người nhào tới: “Hỗn đản, tôi bảo cậu lăn ra có nghe rõ không?”

Hà Sơ Tam bị hắn ấn đầu, cả người vùi trong chăn, khẽ cười, hai tay ôm chặt cổ hắn.

Hạ Lục Nhất xóc chăn chui vào, hai người chen lấn trong ổ chăn lẫn lộn tới lẫn lui, cắn tới cắn lui, cắn qua cắn lại, móng vuốt cào loạn nhau, đùa giỡn như mấy đứa nhỏ. Một lát sau, cuối cùng Hạ Lục Nhất đặt Hà Sơ Tam dưới thân, đang cười cúi đầu hôn mũi cậu, động tác bỗng khựng lại.

Có thứ gì đó cứng cứng chọc vào đùi hắn...

Mặt cười Hà Sơ Tam cũng cứng lại, hai người xấu hổ đối diện vài giây, Hạ Lục Nhất lật người muốn rời chăn! Lại bị Hà Sơ Tam nhanh chóng ôm eo tha về!

Hạ Lục Nhất dùng lực giãy dụa, bị Hà Sơ Tam gắt gao cuốn lấy, tách mở một tay lại một tay khác ôm lấy như bạch tuộc cuốn lấy. Hà Sơ Tam tỉnh trờng thượng não, đuổi theo miệng hắn vùi vào vàng hôn, hai tay ở trên eo hắn trượt xuống dưới, sờ đến bắp đùi. Hạ Lục Nhất dưới tình thế cấp bách, một đầu nện thẳng vào đầu cậu! Hà loai choai thét lớn một tiếng, cuối cùng cũng buông lỏng tay.

Hạ Lục Nhất bước dài nhảy xuống giường, rời thêm một bước lớn, thở phì phò trừng cậu.

Hà Sơ Tam ăn đau, xoa trán, vô cùng khó hiểu, “Lục Nhất ca?”

Hạ Lục Nhất nâng tay lau lau miệng, không nói một lời, sắc mặt xanh mét. Thấy Hà Sơ Tam giãy dụa mới đứng dậy xuống giường thì lập tức lùi lại về phía sau.

Hà Sơ Tam phát giác ra điểm không thích hợp: “Sao vậy?”

“.....”

“Anh không thích như vậy?”

“.....”

“Lục nhất ca?”

“..... Tôi trở về.”

.....

Hà ba đóng tiệm về nhà chăm sóc con trai, kết quả lại thấy con mình chống nạng ngồi tựa bên cửa sổ phòng khách, nhìn chăm chăm vào cửa hẻm dưới lầu, bộ dạng u buồn sầu muộn. Hà ba gọi mấy tiếng cũng không nghe thấy.

A Di Đà Phật, chúa Jesus, Hà ba cảm thấy con trai nhà mình trúng tà rồi! Hôm sau phải đến miếu Hoàng Đại Tiên bái bái, xin thẻ hồi cát hung, lại xin thêm một bùa chiêu hồn!

Hà Sơ Tam bưng bát cơm ăn không biết vị, lai nhai thịt gà trong miệng hồi lâu, ngơ ngác hỏi: “Ba à, con có chuyện hỏi ba được không?”

“Chuyện gì? Hỏi đi!” Hà ba rất đau lòng con trai —— hận không thể một đứa gõ tỉnh cậu.

“Mẹ đi nhiều năm như vậy, một mình ba trải qua như thế nào?”

“Gi mà trải qua như thế nào? Mang mày cùng qua. Người chết thì đã chết, người sống thì sống qua ngày.” Hà ba khinh thường uống một ngụm rượu.

“Ý con là buổi tối ba trải qua như thế nào?”

Hà ba “Phốc ——” đầy bàn.

.....

Hà Sơ Tam trắng trợn tìm hiểu bí quyết độc thân mấy chục năm của trưởng bối trong nhà, Hà ba then quá hóa giận, cầm dũa đánh đầu cậu thành đầu bao. Bị gõ thành hòa thượng, cậu càng thêm u buồn. Cậu chống nạng một mình ra ngoài, muốn đi dạo chung quanh, giải sầu.

Cậu đi loạn không có mục tiêu, bất tri bất giác, lại phát hiện mình lạc lư đến khu vực thành Giao Long.

Năm trước sau khi chuyển đi cùng ba, cậu chưa từng trở về đây. Công tác di dời nơi này trước mắt đã đến phần cuối, cuối tháng trước là hạn chót để các hộ gia đình chuyển ra ngoài, bên trong tuy vẫn còn có người nhưng chưa được một phần ba.

Chống nạng thông thả gõ trên mặt đất dơ bẩn, cậu lọ mọ tiến vào thành phố không thấy ánh mặt trời. Mùi chuột chết ven đường tanh tưởi vẫn quen thuộc như thế. Cậu nhìn bảng biển treo bên đường, chữ viết mờ hồ, bóng đèn cũ nát lung lay trên xà nhà sắp đổ, không ít cửa nhà mở rộng, bên trong đều không có người, chỉ có mấy túi rác rưởi và bàn ghế gỗ nát. Mỗi một ngõ hẻm đều lặng lẽ hiu quạnh, chỉ vang vọng tiếng bước chân của cậu.

Nơi này là nơi từng nuốt hết tuổi ấu thơ đen tối, lại nảy mầm hi vọng trong đáy lòng cậu. Nhưng không bao lâu sau, tất cả ô uế, vẩn đục, xấu xa, mục nát, đại biểu cho một thời đại cất chứa sự dơ bẩn này, đều đổ nát dưới tiếng máy ủi đất, chìm vào trong dòng thời gian.

Cậu đi qua ngõ nhỏ mà Hạ Lục Nhất từng phái người chụp bao tải túm cậu đi, đi qua ‘công ty điện ảnh Kiều Kỳ’ đã sớm bị bỏ hoang, lại đi qua tân nghĩa học mà năm đó cậu tập quyền, đi qua quán ăn của A Hoa, cuối cùng đi đến phòng khám nhà mình. Nâng tay nhẹ nhàng đẩy, cánh cửa nửa khép kéo kẹt mở ra, tiếp đó bụi bặm bắn đầy đầu, từng bước vào bên trong, lọ mọ lên lầu.

Gian phòng ngủ của cậu chưa tới năm mét vuông, chỉ còn chiếc ghế nhỏ bị nứt thành hai đoạn và khung giường ngủ hai mươi năm đã hoen rỉ, chống nạng đập nhẹ lên đầu giường, bụi bặm trên đó rào rào rớt xuống. Cậu nhớ tới bộ dạng năm đó của Hạ Lục Nhất bị cậu và ba đè ra nhổ răng, nhin không được mà bật cười.

Nhưng thời gian hai năm ngắn ngủi này, ai cũng không ngờ cậu và tên xã hội đen thô bạo cuồng vọng ấy, sẽ đi tới ngày hôm nay.

Mang theo ý cười bên môi, cậu nhìn thoáng qua bốn phía, đóng cửa rời khỏi phòng khám Hà gia. Nhưng không về đường cũ mà đi thêm một đoạn, đi vào ‘đường Tất Đầu’. Nơi này là nơi ở còn nhỏ mà Hạ Lục Nhất nói với cậu, cậu muốn tới xem.

Đường Tất Đầu không xa, liếc qua là đến. Vì năm đó ở đây có rất nhiều dân cờ bạc và dân ăn hại, an ninh hỗn loạn, nên gần như cậu chưa từng đi qua nơi này. Cậu vừa đi vừa nhìn bốn phía, ý muốn dựa vào trực giác mà đoán nơi ở của Hạ Lục Nhất.

Không chú ý dưới chân, chân nặng đụng vào một bình rượu rỗng, thiếu chút nữa thì ngã sắp xuống, cậu chặt vật đỡ tường đứng vững, một tay lại dính đầy đất. Chai thủy tinh lọc cộc lằn xa, đụng vào ván cửa nửa khép của một hộ gia đình.

“Khụ khụ..... Ai vậy?! ” Bên trong có một giọng khàn khàn nói.

Hà Sơ Tam bị hoảng sợ, lui về phía sau một bước. Thấy một ông cụ lưng gù da khô quắt đi ra, trong miệng còn ngậm một tẩu thuốc.

Ông cụ hồ nghi đánh giá cậu, muốn quay người vào phòng thì bị cậu gọi lại: “Ông à, làm phiền ông, nơi này mười năm trước có một gia đình họ Hạ ở đây không? Có hai đứa nhỏ, một người tên Hạ Tiểu Mãn, một người khác là Hạ... Hạ Hạo.”

“Chuyện mười năm trước ai mà nhớ được.” Ông cụ cúi kính nói, rít một hơi thuốc, lại nhớ ra: “Mày nói là Xà Tử Hạ? Ở lâu đối diện đây, có hai đứa con, sau này đều mất tích. Cái thằng cha biến thái ấy! Không bằng cầm thú, đến con mình cũng làm nhục!”

Trong lòng Hà Sơ Tam căng thẳng: “Làm nhục?”

“Hơn nửa đêm còn khóc lóc xin tha, mày nói xem là làm nhục như thế nào?” Ông cụ cau mày nhớ lại: “Tao nhớ rõ lúc đó, thằng nhóc kia cả người đều là máu chảy đến, quần bị xé như, chạy một đường máu chảy một đường. Xà Tử Hạ bị đánh vỡ đầu, mang chai rượu vỡ gào rống đuổi theo sau, xách hai đùi thằng bé kéo lê về... Tao đến ngăn thì bị Xà Tử Hạ dùng chai đâm cho một cái!”

Ông cụ hất áo lên lộ ra vết thương bên thắt lưng, ho khan vài tiếng, thở dài liên tục: “Cũng không biết sau này bị thằng chó đấy bán hay là bị làm chết rồi chôn, chết cũng tốt, cũng tốt, sống mà khổ... khụ...”

Ông cụ ho khan một trận, lại rít một hơi thuốc, ngẩng đầu thấy thanh niên này sắc mặt trắng bệch, nạng chống trên ray phát run không ngừng, hồ nghi nói: “Mày là người nhà thằng đó? Xà Tử Hạ chết nhiều năm rồi, mày còn tìm làm gì?”

“Gã chết như thế nào?” Giọng nói Hà Sơ Tam khàn đặc, khớp hàm đập vào nhau nhiều lần.

“Cũng không biết sao lại đắc tội với xã hội đen, đi trên đường bị mấy tên chém chết, cách không lâu khi con cái gã mất tích..... Khụ khụ..... Báo ứng, báo ứng, khụ khụ khụ..... Chết là tốt..... Khụ khụ khụ..... Mấy người bọn tao, ai mà không đáng chết chứ..... Khụ.....” Ông cụ càng nói càng kích động, ho khan không ức chế được, che ngực thở hổn hển mới thở được, ngẩng đầu vừa nhìn, người trẻ tuổi nọ đã biến mất.

.....

Chạng vạng tối Hà Sơ Tam về nhà, không còn bộ dạng thất hồn lạc phách như lúc trưa, mà trầm mặc ăn cơm xong thì lúi vào trong phòng gọi điện thoại. Hà ba dám ở cửa nghe lén, nội dung lại là tìm công việc.

“A Tam, con còn chưa khỏe, ở nhà nghỉ ngơi thêm vài ngày đi.” Trước khi đi ngủ, Hà ba khuyên cậu.

“Không sao mà ba.” Hà Sơ Tam trả lời: “Con khỏe hơn nhiều rồi, ở nhà rảnh phát sợ, không bừa đi công ty làm việc.”

Cậu liên hệ với một thủ trưởng cũ, theo dõi phương đến làm một công ty tư khác, chống nạnh bắt đầu công việc mới. Sau buổi sáng hôm đó, Hạ Lục Nhất không chủ động liên hệ với cậu. Hà Sơ Tam không vội không nóng nảy, kiên nhẫn đợi hơn một tuần, mới mang theo một bao nguyên liệu nấu ăn, chống nạnh tìm tới cửa.

Thời gian cuối tuần, Hạ Lục Nhất có chuyện ra ngoài không ở nhà, bảo an mở cửa cho Hà Sơ Tam, cậu quen thuộc đi vào phòng bếp dọn dẹp. Đến chiều thì Hạ Lục Nhất mang theo một thân khí lạnh vào phòng, trước mắt xuất hiện bánh quy nướng trên bàn trà thì ngây ngẩn cả người.

“Về rồi sao?” Hà Sơ Tam ló đầu từ trong phòng bếp: “Canh sắp xong rồi đây.”

Hạ Lục Nhất tinh thần không yên ngồi trên sofa, yên lặng đốt một điếu thuốc, sau đó nhịn không được mà thò tay lấy một chiếc bánh quy.

“Mấy cây cỏ tôi trồng ở ngoài đều héo hết rồi.” Hà Sơ Tam bưng canh gà từ bếp đi ra, tươi cười nói: “Anh không tưới dùm tôi sao?”

Đang ăn miếng thứ ba, Hạ Lục Nhất dừng lại, nuốt xuống, vẻ mặt như thường nói: “Tưới. Chết.”

Hà Sơ Tam còng cong khóe môi, đặt canh gà trên mặt bàn, ngồi sát bên cạnh hắn: “Anh tưới quá nhiều sao?”

Hạ Lục Nhất cũng không tránh thân mật như vậy. Trầm mặc một lát, hắn đưa khối bánh ngọt hạt dẻ cho Hà Sơ Tam: “Cái này không tệ, thử đi.”

Hà Sơ Tam cúi đầu cắn một miếng, đón nhận vẻ không tự nhiên và lấy lòng mờ nhạt của Hạ lão đại: “Rất ngọt.”

“Ừm.”

“Thích vị này sao? Lần sau làm ngọt như vậy nhé?”

“Ừm.”

“Anh ăn cơm tối chưa? Trong nồi vẫn còn đồ ăn.”

“Ăn rồi.” Hạ Lục Nhất nói, một lúc sung bổ sung thêm. “Nhưng chưa no.”

Hà Sơ Tam và Hạ Lục Nhất ăn bữa cơm tối thứ hai, trong bữa vẫn trò chuyện mấy thứ nhỏ nhặt, rất ăn ý tránh đoạn thời gian kia. Hạ Lục Nhất nghe Hà Sơ Tam tìm công việc mới, phản ứng lại giống hệt Hà ba: “Chưa khỏi hẳn thì nằm trong nhà! Chẳng lẽ cậu thiếu tiền tiêu?”

“Không sao mà, hoạt động nhiều mới mau khỏe.” Hà Sơ Tam nói: “Mai anh rảnh không? Chúng ta đi xem điện ảnh nhé?”

Hạ Lục Nhất suy nghĩ một lát: “Để tối, tôi phải người đến công ty đón cậu.”

“Được.”

Hai người ăn xong một bữa này, thấy trời đã khuya, Hà Sơ Tam chỉ có thể cáo từ về nhà. Hạ Lục Nhất đưa đến cổng, mày nhíu chặt, cuối cùng vẫn nhịn không được mà hỏi: “Bao giờ thì về ở?”

Hà Sơ Tam nói đến chuyện này thì rất u buồn: “Ba không cho đi, ba nói chưa khỏi hẳn mà dám ở bên ngoài thì đánh gãy chân tôi.”

“Không phải đã gãy rồi sao?” Hạ Lục Nhất cười nhạo một tiếng.

“Còn chân khác nha.”

Hạ Lục Nhất nhìn cậu chậm chạp khập khiễng xuống cầu thang. Bóng người Hà Sơ Tam dưới ánh trăng có phần cô đơn, đi ngã trái ngã phải, ảnh hưởng đến tâm trạng Hạ lão đại cũng ngã trái ngã phải.

—— Dù sao cũng mười ngày không gặp, thêm thời gian đi Thái Lan, đã một tháng.

“Này, A Tam.” Hạ Lục Nhất nâng giọng gọi.

Hà Sơ Tam đi đến sân thì dừng bước, nghi hoặc quay đầu.

“Chuyện kia...” Hạ Lục Nhất thấp giọng nói, vẻ mặt ẩn giấu trong bóng tối không thể thấy rõ cảm xúc, rất lâu sau hắn mới nói tiếp: “... Không phải là không thể, chỉ là cậu cho tôi thêm thời gian.”

Hà Sơ Tam sững sờ tại chỗ, đột nhiên ý thức được hắn đang nói cái gì, bỗng dưng mở to hai mắt! Cậu nghe thấy khẩn trương, chần chờ và sự nhượng bộ có hạn trong lời đối phương —— nhượng bộ như vậy khiến tim cậu đau như muốn vỡ nát!

“Không, Lục Nhất ca, không sao.” Cậu hoảng loạn lắc đầu: “Không quan trọng, tôi không để ý chuyện đó...”

“Được rồi, cảm miệng!” Hạ Lục Nhất nói xong thì thẹn quá thành giận, đỏ mặt tía tai mắng: “Cậu không để ý, lão tử để ý! Nhanh về ngay cho lão tử!”

“...”

“Còn thất thần làm gì? Còn chưa dứt?”

“..... Anh nhớ đánh răng trước khi đi ngủ.”

“Cút cút cút!”

33. Chương 32

Hà Sơ Tam thường xuyên chuồn ra ngoài lêu lổng cùng Hạ lão đại, Hà ba thấy vậy thì nghi hoặc trong lòng —— luôn cảm thấy con trai nhà mình nói chuyện yêu đương không giống với con trai nhà người khác, không mua này nọ, không đi shopping, không uống café, suốt ngày lén la lén lút, đi chỗ nào cũng không khai với ba, gọi điện thì lúi vào trong wc thủ thỉ thà thủ thỉ. Con bé nhà người ta cũng không dặt khăn quàng cổ mà đưa caravat, lại càng không đến thăm bố chồng. Hơn nữa, dù ông nói bóng nói gió thế nào, thì Hà Sơ Tam vẫn luôn làm vẻ thẹn thùng xấu hổ nói: Ba à, còn chưa đâu vào đâu.

Chưa đâu vào đâu cái gì chứ! Hà ba cảm thấy con trai đang lén la lén lút hẹn hò với con gái đại phú hào! Chờ đến bất tự gạch ngang cái thành đại tự* —— thì thiên kim người ta thành bụng ‘to’ rồi —— đến lúc đó mới thành già bay chó sửa!

(* bất tự () gạch ngang thành đại tự ().)

Hà Sơ Tam không biết ba mình đang ưu phiền, tiếp tục ngày tháng chua xót và ngọt ngào nói chuyện yêu đương với lão đại, mắt thấy đầu tháng hai chính là tết âm lịch, thì mời Hạ lão đại tới cửa làm khách.

Ngoài dự kiến của cậu, Hạ Lục Nhất từ chối.

“Ba mươi năm nay tôi có chuyện.” Hắc giả bộ thờ ơ.

“Đến ba mươi còn có chuyện sao?” Hà Sơ Tam nói: “Tôi cũng không được? Hay là tôi ăn tối với ba xong thì qua tìm anh nhé?”

“Tôi cũng không được.” Hạ Lục Nhất nói: “Hôm đó cậu đừng tìm tôi, điện thoại cũng đừng gọi.”

Trực giác Hà Sơ Tam thấy ngày đó hắc muốn làm chuyện lớn gì đó, trong lòng lo lắng, mở miệng muốn nói lại thôi, cuối cùng đành rũ đầu, im lặng suy tư.

Hạ Lục Nhất không nhìn nổi cái vẻ ủy khuất này, nhin rồi nhin, vẫn mềm lòng nói: “Được rồi, chờ tôi làm xong thì đi tìm cậu, tối đừng có gọi qua.”

Hà Sơ Tam ngẩng đầu mỉm cười. Trong đầu vẫn ầm ầm bất an.

.....

Trong thời gian làm việc, Hà Sơ Tam hẹn Thôi Đông Đông đến quán rượu dùng trà đối ẩm. Thôi phó đường chủ vừa ngồi xuống, hai tay đan thành chữ ‘x’, che mặt: “Đừng, đừng có hỏi. Lão đại biết gần đây cậu hay hỏi linh tinh, cố ý dẫn, đùa nào lắm miệng với cậu thì giết không tha!”

“... Vậy sao chị còn theo em ra ngoài?”

“Có người mời uống trà, sao tôi lại không đến?” Thôi Đông Đông nhàn nhã nói, tùy tay gấp há cảo bỏ vào miệng, động tác thanh nhã không hề lang thôn hổ yết như lúc trước —— nhìn có vẻ thức ăn không tẻ lắm.

“Không phải em muốn nghe ngóng cái gì cả.” Hà Sơ Tam bất đắc dĩ nói, lại đẩy nước sốt lên trước mặt cô: “Mà là có chuyện muốn tìm chị.”

“Hả?”

“Là như thế này, Đông Đông tỷ, chị có hứng đầu tư nhà đất không? Em vừa mới vào công ty mới, không có nhiều khách hàng, chỉ tiêu năm nay lại kém. Em muốn mời chị dùng danh nghĩa công ty của chị mở một tài khoản bạch kim ở chỗ em, làm mấy hạng mục, đây là văn kiện hạng mục kế hoạch.”

Thôi Đông Đông nhận văn kiện, tỉ mỉ lật qua một lần, nghi hoặc nói: “Làm tỉ mỉ cẩn thận như vậy, cậu mất rất nhiều tâm tư rồi?”

Hà Sơ Tam cười: “Đề cử đưa cho chị, tất nhiên là phải tốn tâm tư. Em cam đoan mỗi năm ít nhất có 33% lợi nhuận, nếu hạng mục tiến hành thuận lợi thì lợi nhuận kỳ sau sẽ khả quan hơn.”

Thôi Đông Đông lại lật văn kiện, suy tư nói: “Được rồi, để tôi cảm về suy nghĩ thêm, trong tuần trả lời cậu.”

“Đúng rồi, Đông Đông tỷ, tiền đầu tư lần này cần phải sạch sẽ.”

“Biết rồi.” Thôi Đông Đông bực mình nói: “Lão đại mà biết tôi dùng tiền đen gạt cậu, còn không treo tôi thiêu chết? Tôi dùng tên công ty mới đăng ký để lập tài khoản, đã được chưa?”

“Vậy là tốt, vất vả cho chị rồi.” Hà Sơ Tam ân cần châm trà cho cô: “Còn có chuyện khác muốn nhờ chị, Đông Đông tỷ.”

“Nói.”

“Khụ..... Chuyện đầu tư lần này, đừng nói cho Lục Nhất ca biết là em đề cử được không? Dù sao hắc không biết cụ thể em đang làm ở công ty nào, chị chỉ nói chị đầu tư bình thường được không. Chị biết đấy, hắc không thích em và công ty lui tới, không thì lại giận em.”

“Tôi hiểu, hắc trời sinh đã có thuộc tính biệt nữ! Ai coi trọng hắc thì người đó chính là xui xẻo. Tội cậu rồi, Tiểu Tam tử!”

.....

Ngày ba mươi, Hà Sơ Tam sớm giúp ba quét tước nhà cửa, quét nhang hương cắm hương mới, bái Táo quân. Đến buổi chiều, Ngô mục và con gái ba cũng đến, hai lão nhân gia ở trong nhà bếp bận việc, đều đuổi nhân sĩ thương tàn và thiếu nữ tuổi thành niên ra ngoài. Hà Sơ Tam mang em gái về phòng mình cắt giấy trang trí, chưa cắt được vài cái, cô bé đã biểu đạt khinh thường sâu đậm với loại thủ công truyền thống này.

“Anh Sam, em nghe người bên ngoài nói mỗi ngày anh thường mặc tây trang đến Trung Hoàn làm, là làm ăn lớn, thế mà còn rảnh mà đi làm mấy cái thứ vớ vẩn này. Hơn nữa, nghe nói anh làm có nhiều tiền, sao còn theo bọn em ở cái loại phòng rách này?”

“Đừng nghe họ nói bậy.” Hà Sơ Tam cười: “Anh mới đi làm được một năm, thân thể lại không tốt, kiếm được bao nhiêu chứ?”

“Zời, chỉ ngã gãy chân thôi mà, chưa mấy ngày là khỏi.” Cô nàng thờ ơ nói.

Hà Sơ Tam vẫn cười, nhìn lỗ tai con bé xuyên một loạt khuyên tai, khóe mắt vẫn chưa lau sạch phấn đen: “Em thì sao? Mẹ em nói em không học trung học, muốn đi làm, em chuẩn bị kiếm bao nhiêu?”

“Em sao so được với anh, em tìm một quán bar, làm nhân viên phục vụ, làm gái bê rượu, có thể được bao nhiêu.”

“Vì sao không đi học?”

“Không có hứng!”

“Anh nghe mẹ em nói em quen với một ‘côn đồ’...”

“Sao bà ta lại có thể nói với người ngoài chứ!” Cô nàng tức giận lật mặt, đứng lên muốn ra ngoài thì bị Hà Sơ Tam giữ chặt.

“Anh chưa nói là không được.” Hà Sơ Tam ôn hòa nói: “Em xem Sam ca là người ngoài?”

“Anh vốn chính là người ngoài.” Cô nàng nổi giận nói nhưng vẫn ngồi xuống, tức giận âm ỉm nhìn về phía phòng bếp, thấp giọng nói: “Tôi không muốn nhận ba anh là ba tôi.”

Hà Sơ Tam cười cười, không để ý, tiếp tục đề tài trước đó: “Anh cảm thấy quen ‘côn đồ’ cũng không sai, thích một người thì sai chỗ nào chứ?”

“Đúng vậy! Vẫn là Sam ca sáng suốt, không cổ hủ như mẹ!”

“Hắn đối tốt với em chứ?”

“Rất tốt.”

“Không mang em đến nơi nguy hiểm chứ?”

“Mang đến bãi đua xe có tính không? Lúc anh ấy thi đấu đều để tôi ngồi phía sau, rất kích thích! Ha ha ha, tất cả mọi người đều nhìn chúng ta, rất oách!”

Hà Sơ Tam hơi nhúu mày: “Nếu xe lật em xảy ra chuyện hắn cũng không để ý?”

“Sợ gì chứ, chết thì cùng chết!”

Hà Sơ Tam sờ tóc cô, trong lòng biết mấy đứa nhỏ kiểu này thì càng khuyên càng ngỗ nghịch, chỉ nói: “Em nói em không thích đi học, vậy có hứng học trang điểm không?”

“Trang điểm?”

“Có một khoa chuyên môn trang điểm, về sau làm chuyên viên trang điểm, nhà tạo hình, còn cơ hội làm tạo hình cho diễn viên minh tinh, em có hứng thú không?”

“Có chứ! Nhưng cái này thì cần học phí sao?”

“Sam ca cho em.”

“Oa! Anh thật tốt! Vậy mà anh còn nói anh không có tiền?”

“Có chút tiền thì phải hao phí, về sau lại từ từ kiếm về.”

“Hừ, anh nói quá sâu xa rồi, nghe không hiểu! Dù sao em muốn học làm chuyên viên trang điểm! Ha ha ha! Về sau anh cưới chị dâu, mỗi ngày tôi sẽ trang điểm cho chị ấy!”

Hà Sơ Tam khụ một tiếng, cúi đầu cắt giấy trang trí, trong lòng tưởng tượng cảnh ‘chị dâu’ trang điểm, tay bỗng run lên roet một lỗ thủng lớn!

Hà bá ở bên ngoài hô vào ăn cơm. Một mâm bàn ăn lớn thơm phức bày lên, cửa sổ dán giấy đỏ, người trong nhà đều mang vẻ mặt vui mừng. Đèn đuốc mọi nhà đều thấp sáng một góc biển Cô Thành, một mảnh an vui.

.....

Đối với một đám bảo vệ mảnh an vui này, đêm này vô cùng gian khổ.

“Sir, trên bến tàu không có một bóng người.” Tại bến tàu sắt gió rét, một cảnh sát viên mai phục nói với micro: “Chín giờ là giao dịch nhưng giờ đã là chín giờ năm mươi phút, có phải tình báo sai không?”

“Kiên nhẫn chờ.” Một thanh tra cao cấp tổ Tảo Độc[1] ngồi xổm cách đó không xa trả lời.

Bọn họ là tổ chức đã bám sát con buôn ma túy Hạ Lục Nhất hơn nửa năm, biết lần này Hạ Lục Nhất đi Thái Lan gặp trùm thuốc phiện mang theo Tiểu Mã, mà thời gian giao dịch đại khái là trước tết âm lịch. Hai giờ trước tình báo đã chặn được ám hiệu BP Hạ Lục Nhất phát cho Tiểu Mã, là thời gian địa điểm hẹn giao hàng. Sau khi phá giải được ám hiệu, gã dẫn người vợ và đuổi tới nơi này, chuẩn bị ôm cây đợi thỏ.

Nhưng bọn họ đợi mãi, đến chín giờ ba mươi mà vẫn chưa thấy động tĩnh. Truy lùng tung tích Hạ Lục Nhất và Tiểu Mã, thì người nọ nói Hạ Lục Nhất vẫn ở văn phòng không rời, còn xe Tiểu Mã lại lái lòng vòng ở trên đường gần bến tàu, rề rà không tới.

“Có phải lộ tin tức rồi không?” Một cấp dưới hỏi.

Thanh tra cao cấp trầm ngâm một lát: “Chắc không, nếu lộ tin tức thì xe Tiểu Mã đã sớm rời đi chứ không phải lòng vòng chỗ này. Hạ Lục Nhất làm người có tính cảnh giác, chắc trên đường gặp chuyện, trì hoãn thời gian, tiếp tục kiên nhẫn đợi.”

“Sir, xe Tiểu Mã đến chỗ ngài.”

“Đại Bạng thủ ở chỗ này, C tử đến bến tàu Tây Nam trợ giúp Tôm tử, A Ngọc, Khờ Cầu theo tôi.”

Trong máy truyền tin vang lên tiếng sột soạt chuyển động, màn đêm bao phủ dưới bến tàu là một màn tử khí âm trầm, chỉ có tiếng gió biển rít chói tai, cùng với không khí náo nhiệt xa xa hình thành đối lập cường liệt. Một chiếc thuyền cá rẽ nước biển đi tới, chậm rãi cập bờ, trên đầu thuyền bước xuống một bóng đen, dùng đèn bên chiếu một dải một ngắn làm ám hiệu.

Xe Tiểu Mã dừng ở bên bến tàu, đèn trước xe chiếu một dải một ngắn làm ám hiệu đáp lại.

Bên kia huyết sáo, trên thuyền bước xuống ba người, một hán tử cầm đầu khoác áo đen, trong tay xách một thùng da, đi uốn ngực hóp bụng, khí thể hiên ngang.

Một bảo tiêu từ ghế phó đi xuống, mở cửa sau, Tiểu Mã ngậm xì gà bước xuống, cũng là khoác một chiếc áo gió đen. Trước ngực gã quàng một chiếc khăn, trong tay xách một rương da, trong miệng ngâm đoạn Diệp Lệ Nghi ‘bến Thượng Hải’, một đường “Lãng bôn——lãng lưu” đi từ tốn đến trước bến tàu.

Mấy cảnh sát mai phục gần đó, mắt thấy gã và hán tử trên thuyền đánh cá tiến hành một loạt hình thức ôm ấp thân mật, sau đó lui một bước bắt tay, hai bên phái ra một người, ngồi xổm mở thùng trên đất, kiểm tra lẫn nhau. Hai vị lão đại gật đầu một cái, tiến hành trao đổi.....

“Hành động!” Thanh tra cao cấp ra lệnh một tiếng, các cảnh sát từ chỗ mai phục lập tức đi ra, thoáng một cái đã bao vây toàn bộ hai bên kia, một người cũng không chừa: “Cấm nhúc nhích!” “Cảnh sát đây!” “Giơ tay lên!”

Tiểu Mã tay xách thùng, tay kẹp xì gà, hai tay nâng cao giữa không trung, vẻ mặt mờ mịt, há miệng nhìn đám người kia.

“A Sir! Tôi là thị dân lương thiện, phạm phải tội gì mà phải giống trống khua chiêng bắt tôi như vậy! Năm mới năm me rồi, tim chịu không nổi!” Gã ủy khuất hô lớn.

Mà ‘vị lão đại bên B’ kia cũng quá mức khẩn trương, quay đầu muốn chạy, lại bị cảnh sát viên bắt lấy bắt chéo tay đè trên mặt đất, lúc này mới há miệng kêu to oan uổng — tiếng giọng Quảng Đông. Thanh tra cao cấp giờ sủng về phía Tiểu Mã, dùng cầm bảo cấp dưới.

Hai cảnh sát viên đi lên lật hai thùng hàng lên nhìn, nhất thời mắt choáng váng!

— Bên trong là một thùng cá muối và một thùng hồng bao, trong mỗi một hồng bao đựng một trăm đồng!

“A sir.” Tiểu Mã vô tội tố khổ: “Qua năm mới, ba năm nay tôi không gặp chú họ Triều Châu đến Hongkong thăm tôi, cho tôi cá muối quê nhà mang về, tôi gửi mấy hồng bao cho tụi nhỏ trong nhà, cái này không quá phạm chứ? Cá muối qua cửa, cũng không trốn thuế. Chúng tôi phạm luật gì sao?”

Thanh tra cao cấp tức giận đến xanh mặt, điện thoại bên hông lại rung lên, gã cầm lên nghe thì bên kia truyền đến tiếng thở dốc cấp bách: “Lão đại, không tốt, Hạ Lục Nhất trong văn phòng là giả! Hắn đã sớm rời công ty!”

.....

Hạ Lục Nhất điệu hồ ly sơn, tám giờ tối đã từ thang máy chuyên dụng đi xuống tầng hầm, một thân một mình đi cửa sau rời công ty, mang theo một thùng đen ở sau cốp xe, ở trên đường rẽ trái rẽ phải, 8h40 phút đến phía đông Cảng đảo — biên giới Kiều gia — một bãi đỗ xe ngầm nào đó.

Kiều gia mang vài bao tiêu đã sớm ở đó chờ hắn, hai bên gặp mặt không nói nhiều, đều lên cùng một chiếc xe tải, lại một phen rẽ trái rẽ phải, ở 8h55 phút mới đứng giờ đến một bến tàu bỏ hoang.

Đoàn người xuống xe, trên bến tàu có một du thuyền cập bến.

Hạ Lục Nhất giờ đèn pin, cùng đối phương ra ám hiểu. Trên du thuyền xuống dưới một người, ngực đầy eo thon, móng tay đỏ trang điểm đậm, chính là Ngọc Quan Âm.

Ngọc Quan Âm nhìn chung quanh, vô cùng bất mãn, há mồm là một tràng tiếng Quảng Đông lưu loát: “Cái tên ba vết sẹo trên đầu lần trước đâu rồi? Gã không đến em không giao dịch.”

“Nghe nói cậu muốn đến, dọa tiểu ra quần, giờ đang ở nhà thay quần áo.” Hạ Lục Nhất thuận miệng nói.

“Anh đáng ghét, đừng trêu người ta!” Ngọc Quan Âm gắt giọng.

“Đây là Kiều gia Hòa Nghĩa xã.” Hạ Lục Nhất chuyển đề tài giới thiệu: “Long đầu lớn nhất cảng đảo, có tâm muốn kết giao cùng cha nuôi.”

Ngọc Quan Âm mềm mại không xương ghé lên vai Hạ Lục Nhất, nghe vậy thì liếc qua Kiều gia, vươn tay với gã: “Kiều gia, ngưỡng mộ đã lâu.”

Kiều gia mặt vàng như nền tươi cười âm trầm, như có như không, tiếp lấy tay Quan Âm, hôn tay làm lễ: “Xưa đã nghe đại danh ‘Ngọc Quan Âm’, quả nhiên là quốc sắc thiên hương.”

“Người ta là nhân yêu.” Hạ Lục Nhất trực tiếp lạnh nhạt nói.

“Anh đáng ghét!” Ngọc Quan Âm đập lưng tung trên thắt lưng hắn, quay đầu cười duyên với Kiều gia: “Đừng sợ, Kiều gia, miệng nhỏ phía dưới của người ta rất lợi hại.”

Kiều gia mặt vàng điểm thêm đen, lại lộ vẻ tươi cười: “Không dám nhận, không dám nhận. Lần này tiếp đãi không chu toàn, ngày sau tôi đến Thái Lan, sẽ tới cửa bái phỏng cậu và Phật gia.”

“Ha, vậy để ngày sau vậy.” Ngọc Quan Âm không lưu tâm nói, vừa cười cười với Hạ Lục Nhất, vừa thò tay vào quần hắn: “Hạ lão đại, chúng ta muốn giao dịch thì phải để em xem anh có mang ‘này nọ’ tới không?”

Hạ Lục Nhất cười không nói lời nào, đột nhiên nhắc mạnh gối! thiếu chút nữa đá trúng “Này nọ” của Ngọc Quan Âm, Ngọc Quan Âm sớm có chuẩn bị lắc mình né tránh.

Hạ Lục Nhất bức Ngọc Quan Âm ra sau, đưa thùng đen trong tay tới: “Hàng đâu?”

Ngọc Quan Âm mở thùng thì thấy bên trong đầy tiền mặt, vừa lòng cười, quay đầu dùng tiếng Thái nói với người trên du thuyền: “Lấy xuống.”

Một người đàn ông đầu trơn thân đầy xăm sỗ từ trong du thuyền đi ra, ôm một nắp thùng, đặt trước mặt Hạ Lục Nhất, cúi lưng mở ra, bên trong tất cả đều là bộ phận bọc trong ni lông, sau đó đưa cho Hạ Lục Nhất một thanh chủy thủ.

Hạ Lục Nhất cắt một túi, vôn vê rồi ngửi ngửi, gật gật đầu, đay nắp thùng lại, vừa đứng lên thì đột nhiên phía xa truyền đến tiếng súng nổ!

“O kí! Giơ tay lên!”

Một đội cảnh viên từ đồng đồ vật chắn bên ngoài nhảy ra! Vây quanh mấy người ở giữa, người dùng súng chia lên đầu Hạ Lục Nhất chính là Tạ Gia Hoa mặt lạnh.

“Hạ Lục Nhất! Đây có chuyện gì!” Bị bắt giơ lên hai tay, Kiều gia cả giận nói, phản ứng đầu tiên chính là Hạ Lục Nhất bán đứng mình và Ngọc Quan Âm!

“Đừng nóng vội, Kiều gia.” Về mặt Hạ Lục Nhất vẫn như thường.

Hắn nhìn Tạ Gia Hoa bước nhanh đến trước mặt mình, cười lạnh tiếp đón: “Tạ sir, đã lâu không gặp.”

“Tôi lại hi vọng về sau vĩnh viễn không cần gặp lại anh.” Tạ Gia Hoa lạnh lùng nói, ý bảo cấp dưới ẩn ẩn người Hạ Lục Nhất ngồi xổm xuống, liếc mắt nhìn thùng xe dưới chân: “Lượng này cũng đủ phán anh tù chung thân.”

“Ha?” Hạ Lục Nhất cong khóe môi nói: “Thế mà tôi lại không biết ba mươi cân bột mì lại có thể phán nhiều năm như vậy đây.”

Tạ Gia Hoa biến sắc, người phụ trách bên cạnh gã kiểm tiền vội la lên: “Sir! Tiền giả!”

Cấp dưới kia kéo thùng, trừ mặt trên là hai tờ tiền lớn, còn tất cả phía dưới đều là giấy trắng!

Cùng lúc đó, ở trong một kho hàng Hồng Khảm, hai chiếc xe tư nhân một trước một sau chạy vào, rồi quay đầu rời đi ở hai phía ngược nhau.

Trong chiếc xe Porsche đen, Thôi Đông Đông thản nhiên ngồi đó, trong miệng ngậm một điếu xì gà, bên chân là hai thùng da lớn, vừa hoàn thành giao dịch hai thùng hàng hóa.

Xe chạy đến đường cái, đi đến phía ca vũ náo nhiệt, xa xa trên bầu trời cảng đêm nổ ra từng đợt pháo hoa đủ loại sắc màu, màu sắc lóa mắt hoa lê che giấu dưới màn đêm đen, lướt qua rồi biến mất.

Chú thích:

O ký – Tảo Độc – Khoa tình báo (hình sự) —— đây là bộ ba ngành trong cảnh sát Hong kong, thường hợp tác với nhau và xuất hiện bên trong một số bộ phim truyền hình liên quan.

Các bộ phim liên quan như: A Phi chính truyện, Lôi Đình Tảo Độc, Đội Phi Hồ,...”

34. Chương 33

Hà Sơ Tam lẩn lộn trên khung giường sắt chật hẹp. Lò xò dưới giường phát ra tiếng kéo kẹt, khiến cậu không ngừng sinh ra huyền thính như nghe thấy tiếng điện thoại kêu.

Dưới lầu bỗng truyền đến tiếng rì rì rì rì, cậu bật người dậy chạy đến bên cửa sổ, nhìn thấy một chiếc xe cứu hỏa và xe cứu thương nối đuôi nhau đi vào trong thành, chắc là một nhà nào đó đốt pháo bị cháy. Thở phào một hơi, cậu mới nhận ra trên đùi đau nhức, nhe răng trợn mắt ngồi lại trên giường, hít một hơi vươn căng chân, tự mình mát xa.

Điện thoại bên gối đầu cuối cùng cũng vang lên, cậu vội vàng bò lên, đau đến mức hít một hơi: “Shh... Lục Nhất ca?”

“Làm sao vậy?”

“Không sao.” Hà Sơ Tam vừa nói vừa nhảy xuống giường, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Anh đang ở đâu vậy?”

“Nhanh, xuống dưới.”

“Hả?”

“Dẫn cậu đi xem pháo hoa, xuống dưới.”

Hà Sơ Tam cúp điện thoại, phủ thêm áo khoác, chống nạng, lén lút mở cửa thò đầu ngó một cái, rồi mới sò soạng dò từ bước đi ra ngoài.

Vừa thò tay đến chốt cửa chính, thì Hà ba hét to trong phòng: “Hà A Tam!”

Hà Sơ Tam thoáng chốc nhũn chân, nạng nghiêng dựa trên cửa, cậu nơm nớp quay người lại, lắp bắp nói: “A, ba à, con đi đổ rác.....”

“Khò khò..... khò.....” Hà ba.

“.....” Hóa là nói mớ.

Hà tinh anh có tật giật mình, nhanh tay nhanh chân rón rén kéo cửa trốn ra ngoài, vịn tường nhảy chân xuống cầu thang, khắp khiêng liêu xiêu chạy, một chốc sau đã lên vào ngõ nhỏ sau đó.

Xe Hà lão đại chưa tới, cậu dựa vào tường thở gấp, một thân mồ hôi lạnh, vừa khom lưng xoa cẳng chân đau nhức vừa ưu sầu nghĩ, sao cậu lại sợ ba đến vậy? Lúc nào mới có thể dắt Lục Nhất ca về nhà? Chẳng lẽ không thể công khai mà phải gạt ba một đời sao?

Hạ Lục Nhất dừng xe ở đầu ngõ, vừa thấy cậu khom người gù lưng thở dài như phá sản thì mắng người: “Tuổi còn trẻ mà chẳng khác nào lão già! Đi lên!”

Hắn kẹp điều thuốc đã vơi nửa, nghi hoặc hỏi: “Nặng của cậu đâu?”

Đang kéo cửa xe, Hà Sơ Tam sững sốt, cúi đầu nhìn —— quên khuấy mất nạng ở cạnh cửa rồi!

“.....” Được rồi, chân đều bị ba dọa thành khỏe!

Hà Sơ Tam khụ một tiếng: “Quên mang, thế này cũng đi được.”

Hạ Lục Nhất hồ nghi đánh giá cậu một lượt, trong lòng cân nhắc xem ngày mai đưa cậu đến bệnh viện kiểm tra, thấy cậu dần dần muốn ngồi lên ghế phó thì nói: “Ngồi đằng sau.”

“Há.”

Hạ Lục Nhất không mặc tây trang không mang bảo tiêu, lái một chiếc xe Santana cũ, nửa đêm còn đeo kính đen, trên tóc đã lau keo, mặc một chiếc áo da đen rẻ tiền, quần bò rách, ngụy trang giống như tiểu du côn ở đầu đường. Hà Sơ Tam cảm thấy mới lạ, nhìn không được mà ló đầu đánh giá hắn thêm vài lần.

“Nhìn cái gì?” Hạ Lục Nhất liếc mắt qua kính chiếu hậu, nhú mày hỏi.

“Anh mặc như vậy trông rất trẻ.” Giống như mới hai mươi tuổi vậy.

Hạ Lục Nhất hừ một tiếng.

Hà Sơ Tam biết hắn làm vậy là muốn giấu người tai mắt, không tiện hỏi nhiều, chỉ thăm nghĩ rốt cuộc hôm nay hắn bận ‘chuyện’ gì vậy. Hạ Lục Nhất lạnh nhạt lái xe, không hề có sơ hở —— nhưng càng như vậy thì càng khiến Hà Sơ Tam thấy cổ quái.

Hạ Lục Nhất lái xe lòng vòng trong đêm, hơn một giờ sau mới dừng xe ở một quảng trường nhỏ gần đỉnh núi Thái Bình. Hà Sơ Tam bị máy điều hòa trong xe phả cho buồn ngủ ríp cả mắt, đang ngáy o o thì bị Hạ Lục Nhất lắc tỉnh.

Hạ Lục Nhất cởi áo da ném lên đầu cậu: “Ngoài trời lạnh, mặc vào.”

“Cởi cho tôi thì anh sẽ cảm...”

“Câm miệng lại, nhanh mặc vào giúp tôi mang mấy thứ này ra!”

Hà Sơ Tam bọc người như gấu, khập khiễng xuống xe hỗ trợ, hai người cùng mang hai thùng giấy ở sau cốp xe ra. Lúc đó đã hơn một giờ đêm, du khách đến mừng giao thừa đã sớm tản đi, trên quảng trường chỉ còn ánh trăng mờ mờ sáng, chiếu lên mấy mảnh giấy vụn, túi nilon, báo rách, cơm hộp và dao nĩa rải đầy trên mặt đất. Hạ Lục Nhất chỉ mặc một chiếc sơ mi bên ngoài là áo len xám, dùng chân dạt rác qua một bên, sau đó xách Hà Sơ Tam què chân vướng tay vướng chân qua, từ trong thùng giấy ôm mấy ống pháo hoa, cách mấy mét lại cắm một cái, chia đều trên mặt đất.

Hắn ra sức lao động một phen, mặt bị lạnh mà đỏ bừng lên lại lộ vẻ hưng phấn đắc ý, quan sát bốn phía một vòng, chỉ vào một tên đang ngồi trên thềm quảng trường ngắm cảnh, sai sử: “Hà khuyết tật! Lên đó chờ đi! Nhanh lên!”

“Anh đi đâu?”

“Tôi lập tức đến, nhanh lên! Chạy nhanh!”

Hà Sơ Tam nhấc chân trèo lên từng bậc thang đá, tay vừa bám đến thành lan can thì phía sau đã “vút——!” nổ vang, cậu vội vàng vắt chân nhảy lên đài ngắm cảnh, quay đầu nhìn lại —— Hạ Lục Nhất hai tay che lỗ tai cười lớn chạy về phía cậu! Phía sau là chùm sáng chói mắt bắn thẳng tắp lên trời, ở trên không bùng lên một cảnh pháo hoa sáng rực đầy sao!

“Vút——! Oành!”

Hạ Lục Nhất tươi cười chạy đến trước mặt cậu, hai tay băng lạnh chụp lên má, ép mặt cậu thành bánh sandwich, sau đó nâng đầu cậu lên nhìn trời: “Ha ha! Choáng sao?! Nhìn pháo hoa này! Đừng nhìn tôi!”

“Anh còn đẹp hơn cả pháo hoa.”

“Bớt buồn nôn đi! Ha, nhìn kia!”

“Vút——! Oành!”

Lại một chùm sáng kim sắc nhập vào bóng đêm, oanh tạc thành một chùm hoa rực rỡ! Tiếp đó là màu đỏ, xanh... Bốn màu sắc tán loạn bay lên rồi hạ xuống, giống như thủy sắc lấp lánh tẩy rửa cả một bầu trời đêm.

Hà Sơ Tam chưa bao giờ lại nhìn thấy pháo hoa lộng lẫ và gần đến như thế, tim đập như sấm. Đường như không thể tiếp nhận được quá nhiều màu sắc, cậu nhắm chặt mắt, sau đó tầm mắt chuyển về phía Hạ Lục Nhất ở bên cạnh mình —— một vị lão đại xã hội đen hô phong hoán vũ, thủ hạ như mây, lại như một đứa trẻ chưa từng thấy qua đồ chơi mới, mắt không chớp nhìn một màn pháo hoa chỉ thuộc về riêng bọn họ, miệng hơi hé mở, mang theo ý cười hưng phấn.

Hà Sơ Tam ngẩng đầu nhìn lại màn pháo hoa nở rộ trên không trung, tay duỗi đến người bên cạnh, sờ vào lòng bàn tay đối phương, mười ngón tay đan chặt.....

“Vút——! Oành!”

Đến khi ống pháo hoa cuối cùng cũng đốt hết, Hà tinh anh tích góp đủ nhu tình dạt dào, nhẹ nhàng dặt tay Hạ lão đại, chuẩn bị ôm hắn để trao nụ hôn lãng mạn. Thì Hạ Lục Nhất tùy tay gạt cậu qua một bên, về mặt hưng phấn: “Chờ đó! Thêm một lượt nữa!” Rồi quay đầu chạy đi.

“.....” Hà Sơ Tam.

Không bao lâu Hạ Lục Nhất lại mang theo bối cảnh “Vút —— vút ——”, bước lớn chạy đến, thần thái phần chần giải thích: “Đây gọi là ‘Song Phi Yến’, một lần bắn hai phát! Đợi lát nữa còn có ‘Tiết Tiết Cao’, sau khi nổ tung thì hướng lên trên xung thành một!”

“.....” Hà Sơ Tam phát hiện lão đại dường như rất nghiên cứu phi vụ này.

Hạ Lục Nhất ngửa đầu không thèm nhìn cậu, thản nhiên vui tươi hơn hớn: “Mẹ nó, lão tử sớm đã muốn chơi trò này rồi! Trước kia Tiểu Mẫn nhất gan, kéo không cho tôi chơi!”

Hà Sơ Tam bám chặt cơ hội nhu tình chân thành: “Về sau mỗi năm tôi đều cùng anh chơi được không?”

Hà Sơ Tam một tay che miệng cậu, đảm cho một nhát: “Câm mồm đi! Mẹ nó, mở mồm ra là phiền, nhìn trời kia!”

Hà Sơ Tam thò đầu lưỡi liếm lòng bàn tay hần, bị đầu gối Hạ lão đại huých vào vết thương trên đùi, thét lớn một tiếng không dám ho he.

Hai anh bạn nhỏ hai mươi mấy tuổi này, tay trong tay ở trên đỉnh núi ngắm pháo hoa gần một tiếng —— Hạ lão đại quả thật mua một hơi mua đủ một lượng dùng mười năm, cho Hà Sơ Tam xem đến mỗi nhữ cổ mới thôi. Đương nhiên, cuối cùng cậu cũng được toại nguyện mà trao nộ hôn lãng mạn giữa bầu trời đầy pháo hoa —— hôn nửa chừng thì bị Hạ lão đại đẩy ra, vì vội vã muốn đốt thêm một đợt tiếp theo.

Anh đây là muốn hẹn hò cùng tôi hay là đi hẹn hò với pháo hoa vậy —— Hà Sơ Tam chua xót trong lòng.

Một đóa cuối cùng là Squib, đốt lửa hồi lâu vẫn không phản ứng. Hạ Lục Nhất nhanh như chớp chạy về chuẩn bị đốt thêm lần nữa, vừa đến gần thì bị “vút” vọt vào mặt, may mà tranh mau nhưng mặt bị hun đen một khối, tóc mái rụi mấy sợi.

Hà Sơ Tam thọt chân vội vàng chạy đến xem thì bị cái bản mặt Quan Công của hần chọc cười không dừng được, sau đó bị Hạ Lục Nhất thẹn quá hóa giận lật người đánh mông một trận. Hai người cười lớn lẫn một đoàn trên mặt đất, không biết chân ai đá đổ Squib, lại “vút” lên một tiếng, sau đó như nã súng máy “Vút! Vút! Vút! Vút!” hàng loạt, bức hai người họ nhảy dựng lên che mông chạy loạn trên quảng trường.

“Đệt mẹ nó!”

“Cẩn thận đằng sau!”

“Mẹ nó cái chó gì vậy!”

“Quần! Quần!”

.....

Rạng sáng bốn giờ, bọn họ lái xe xuống núi —— mặt bị huân thành tro không nói, còn bị đông lạnh hắt hơi mấy cái. Xe ở sườn dốc Lan Quế phường thì dừng lại chờ đèn đỏ, nương theo ánh đèn ngoài đường nhìn thấy mặt nhau, cả hai cười ha ha không ngừng.

“Lát về ba lại mắng chết tôi, ha ha ha.” Lần này Hà Sơ Tam ngồi ghế phó lau nước mắt nói, trên ống quần bị rụi một lỗ lớn.

“Cậu thăm bằng tôi sao?” Mặt đen thành tro, đỉnh đầu và tóc mái Hạ Lục Nhất đều bị đốt trụi một nhúm.

“Ha ha ha, Tiểu Mãn tỷ nói đúng lắm, không thể để anh chơi cái trò này.”

“.....” Hạ Lục Nhất lại không đáp.

Hà Sơ Tam bỗng dừng ý thức được mình nói cái gì, còn tưởng rằng Hạ Lục Nhất đang tức cảnh sinh tình, lập tức ngậm miệng, khẩn trương nhìn về phía Hạ Lục Nhất.

Hạ Lục Nhất lại không nhìn cậu, tầm mắt lại dừng ở mấy người bên góc đường.

Dưới ánh đèn vàng, ba tên lưu manh vây thành một vòng, quyền cước đâm đá một người đang cuộn mình dưới đất.

Người nọ bị đánh không nói một tiếng, che đầu che bụng không hề phản kháng. Đột nhiên sợi dây vòng cổ xuyên một tấm gỗ khắc chữ nhỏ rơi ra từ trên người gã, bị một tên du côn trong số đó giẫm lên. Gã thò tay muốn cướp lại bị mấy tên khác đạp về.

Không đợi Hà Sơ Tam thấy rõ mặt người nọ, Hạ Lục Nhất đã đỗ xe bên ven đường, mở cửa đi nhanh ra ngoài.

Hần rút tay trong túi quần, đi qua băng quơ nói với mấy tên du côn: “Cút ra.”

“Mẹ thằng chó! Mày nghĩ mày là ai? Dám quần chuyện lão tử!”

“Bệnh thần kinh! Đánh chết nó!”

Hà Sơ Tam tự biết sức chiến đấu bạc nhược của mình, đành trốn trên xe, nhìn Hạ Lục Nhất tay không rút khỏi túi quần, chỉ dựa vào một đôi chân dài mà đập đối phương ba người chạy trốn chết, mấy tên kia vừa trốn vừa mắng chửi mấy câu lời thoại cũ rích: tao tìm xxx ca trở về đánh chết chúng mày!

Hạ Lục Nhất khoanh tay, từ trên cao nhìn xuống người đang cuộn tròn trên mặt đất.

Đầu tóc người này rối bù hơi bẩn, áo khoác tây trang mở rộng vừa ướt vừa nhẵn, tản ra mùi rượu chua. Gã quỳ rạp trên mặt đất, chậm rãi thò tay mò đến tấm gỗ mỏng kia, nhặt nó về nhét vào trong túi quần, không hề ngẩng đầu liếc qua Hạ Lục Nhất — hiển nhiên là vẻ lười không thèm để ý kẻ cứu mình là ai.

Hạ Lục Nhất cười lạnh nói: “Nơi này là địa bàn Kiều gia, nếu gã biết anh say khướt ngã ở đây, anh nói gã sẽ làm gì anh?”

Người nọ nghe thấy tiếng Hạ Lục Nhất, bỗng nâng đầu nhìn hẩn, sắc mặt lập tức nổi giận: “Hạ Lục Nhất?!”

“Tạ Sir.” Hạ Lục Nhất nói: “Tôi coi anh là nhân vật, sao mới chơi hai, ba ván đã chịu không nổi vậy? Chạy đến nơi này tìm rượu tìm chết, không khỏi quá hạ thấp mình đấy!”

Lúc này Hà Sơ Tam cũng chạy đến gần đó, kinh ngạc phát hiện đây chính là vị cảnh sát đã lái xe lên núi cứu cậu, cũng là người từng bắt Hạ Lục Nhất.

Tạ Gia Hoa nhìn có vẻ say quá mức, phải mất một lúc mới thu lại phần nộ và xúc động trên mặt, đổi thành vẻ mặt lạnh lùng thường ngày, đỡ tường lắc lư đứng dậy: “Đây không phải trò chơi ba cục hai thắng, Hạ Lục Nhất, anh còn làm ác như vậy thì có một ngày nào đó sẽ phải phơi thầy đầu đường, chết không có chỗ chôn.....”

Hạ Lục Nhất cười dữ tợn: “Tạ sir vẫn hay đùa như vậy! Anh nói xem, nếu tôi giết anh ở chỗ này, ném vào trong thùng rác thì ai biết chứ?”

“Lục Nhất ca.” Hà Sơ Tam dè dặt tay hẩn đang muốn rút ra khỏi túi quần: “Người này đã cứu tôi.”

Hạ Lục Nhất nhíu mày nhìn về phía Hà Sơ Tam.

Hà Sơ Tam tiếp tục giải thích: “Người cứu tôi ở chỗ Kiều gia là anh ta.”

Tầm mắt Tạ Gia Hoa quét qua cậu, trong mắt lộ vẻ khinh thường: “Cậu vẫn qua lại với xã hội đen sao, thân là một sinh viên thanh bạch, cuối cùng thì thấy hẩn có gì hơn người chứ? Cậu có biết hẩn bán thuốc phiện hại chết bao nhiêu gia đình không? Cậu có biết hẩn mở quán bạc, cho vay nặng lãi, bức người làm gà.....”

“Nói chuyện cho rõ ràng!” Hạ Lục Nhất cắt ngang lời gã: “Đến chỗ tôi là gà đều là tự nguyện, một tháng tùy tiện đều thu mấy vạn, còn ngon hơn cả nữ cảnh sát làm thủ hạ anh!”

Tạ Gia Hoa cười lạnh, nói tiếp với Hà Sơ Tam: “Năm trước cậu cứu hẩn, hẩn ở biệt thự sườn núi giết mười mấy người, kẻ còn sống không ai dám khai hẩn. Lần đó tôi cứu cậu, hẩn ở bến tàu Bắc Giác giết chín người...”

Gã còn chưa nói hết thì Hạ Lục Nhất đã đẩy Hà Sơ Tam ra, một quyền nện lên mặt gã: “Mẹ nó đừng chơi trò châm ngòi ly gián! Nói chuyện thì cầm chứng cứ! Tạ sir!”

Tạ Gia Hoa té ngã xuống đất, nặng nề thở dốc, đột nhiên bật dậy đấm một quyền đáp lễ lên cằm Hạ Lục Nhất!

Hạ Lục Nhất bất ngờ không kịp phòng, bị một quyền đánh lao đảo mấy bước, Hà Sơ Tam nhanh chóng chạy đến nâng hẩn, thì nghe thấy phía sau Tạ Gia Hoa thở hổn hển nói: “... Trên hiện trường tìm thấy dấu vân tay của hẩn, vào lúc nửa đêm chứng cứ đã bị người đánh tráo! Ngày đó người nắm vùng nói cho tôi biết nơi cậu bị nhốt, một tuần sau bị người diệt khẩu! Hôm nay, hẩn còn cùng trùm thuốc phiện Thái Lan làm một giao dịch ma túy lớn, đem O kí và tổ Tảo Độc đùa giỡn xoay quanh — cậu ở bên một người âm độc như thế, làm việc ác như thế, cậu còn không biết sao?”

Hạ Lục Nhất chặt vật lau khôe môi, nhìn vết máu trên mu bàn tay, mắng một câu: “Tạ Sir không hổ là người đọc sách, biên chuyện còn khiến luật sư cũng phải mặc cảm! Sao anh không nói bản thân anh châm ngòi tôi với Kiều gia, hại hẩn bị Kiều gia bắt, cuối cùng còn giả mù sa mưa đi làm chúa cứu thế, đệt con mẹ nó, đúng là diễn một trò hay!”

“Câm miệng hết cho tôi!”

Mở miệng mắng thanh tra cao cấp và ông trùm xã hội đen sững sốt, đồng loạt quay đầu nhìn người dám can đảm lên tiếng giáo huấn họ ——Hà Sơ Tam khom lưng chống đầu gối chân không bị thương, ngẩng đầu cau mày nhìn bọn họ.

“Đã bốn giờ ba mươi sáng rồi, hai người định ồn ào đến hừng đông sao? Tà sir nhà anh mai không phải đi làm sao? Lục Nhất ca anh không tới công ty sao? Sáng mà tôi không về nhà mà bị ba phát hiện, nhất định ba sẽ lại mở khúc tấu sư tử gầm cho tôi nghe.”

Cậu khập khiễng tiến lên một bước, kéo Hạ Lục Nhất đang đen mặt qua: “Tôi không biết lái xe, còn muốn phiền Lục Nhất ca đưa tôi về. Tà sir anh tự gọi xe về đi, không đón được xe cũng tự đi mà về, trên đường tỉnh rượu luôn đi!”

Cậu ấn Hạ Lục Nhất vào ghế lái, thay hán đóng cửa xe, tự mình khập khiễng vòng lại vào ghế phó. Xe im lặng hồi lâu, cuối cùng cũng nổ ga rời đi.

Giữa ngã tư đường lờ lờ ánh đèn sáng, chỉ còn một mình Tà Gia Hoa đỡ tường nôn mửa, gã khom lưng ho sặc sụa, ngay cả dịch dạ dày cũng nôn ra, lắc lư lùi lại vài bước, dựa vào tường ngồi xuống.

Lau đi bụi bẩn trên mặt, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng móc ra tấm gỗ nhỏ trong túi quần, nhìn chữ khắc trên đó mà phát ngốc hồi lâu, ghen hòng cười khổ.

“Quả thật nên tỉnh rượu.....”

Tấm gỗ kia chỉ lớn bằng hai ngón tay, là linh bài nhỏ, mặt trên khắc tên một người, mặt trái khắc: “13/08/1958 – 04/02/1983.”

Người nọ đã đi chín năm, người mất đã lâu. Nhưng gã vẫn không tìm được một chút manh mối vào về vụ mưu sát ấy, hoàn toàn không biết được chân tướng. Gã chống đỡ lý tưởng công lý, kiên trì, tín ngưỡng, ở trong mắt người khác lại trở thành trò cười ngớ ngẩn, thời gian trôi qua từng ngày một cách vô ích và hiện thực va chạm vào nhau thành hoa lửa.

Hôm nay, ngày mừng bốn tháng hai, ngày giỗ Đường Gia Kỳ, đêm ba mươi này, gã vẫn thất bại thảm hại như trước.

35. Chương 34

Santana lướt qua giữa trung tâm nhà cao tầng lấp lóe đèn neon, cuối cùng trượt vào đường hầm hải, hai dãy đèn vàng trong tầm nhìn tối tăm không ngừng lui về phía sau, giống như hai con kim xà dài loằng ngoằng uốn lượn. Hai người trên xe đều không mở lời, cửa sổ xe hơi mở, gió lạnh phù phù thổi vào quanh quần trong khoang xe.

Bọn họ cùng lúc đều mở miệng:

“Hắn không phải...”

“Hắn nói đều là chó má!”

Bọn họ lại cùng lúc ngậm miệng.

Hạ Lục Nhất quay cửa sổ xe xuống, lấy một điều thuốc ngậm ngoài miệng, muốn châm, lại cau mày thu bật lửa lại. Lúc này Hà Sơ Tam chậm rãi mở miệng: “Không phải hắn lợi dụng tôi châm ngòi anh và Kiều gia, nếu là vậy thì hắn đã không liều chết cứu tôi, mà sẽ bỏ một đao sau lưng tôi. Tôi chết, anh và Kiều gia mới có khả năng hoàn toàn trở mặt.”

Hạ Lục Nhất không nói chuyện, chỉ vân vê điều thuốc ở đầu ngón tay, sau đó khó chịu ấn vào lòng bàn tay vê thành một đoàn.

Hà Sơ Tam thay Tà sir nói một câu, lại tiếp tục thay Hạ Lục Nhất nói: “Người nằm vùng kia cũng không phải là do anh diệt khẩu, rất có khả năng là Kiều gia. Người nọ đã mật báo cứu tôi, anh cảm ơn hắn còn không kịp, sẽ không động hắn.”

Hạ Lục Nhất cười lạnh: “Vậy thì sao? Trừ cái đó, những điều khác hẳn nói cậu đều tin?”

Hà Sơ Tam trầm mặc một lát: “Tôi không biết.”

Cậu không biết có nên tin mấy chuyện khác hay không, cậu không có chứng cứ, không thể suy luận, càng không muốn đem Hạ Lục Nhất ở trong lòng bị miêu tả thành kẻ bức thượng Lương Sơn[1], bản tính thánh thiện thuần lương người bị hại, không giết một người, không làm việc ác... Đó không phải là Hạ Lục Nhất chân thật.

(Bức thượng Lương Sơn[1]: Áp bức phải lên Lương Sơn. ‘Lương Sơn’ chính là Lương Sơn Bạc trong ‘Thủy Hử truyện’. Câu chuyện về Tống Giang, Lâm Xung bị quan lại áp bức, phải lên Lương Sơn tạo phản. Câu này ám chỉ với việc bị ép quá nên phải làm chuyện gì đó.)

“Ha.” Hạ Lục Nhất cười một tiếng.

Đường hầm u ám dường như không thấy điểm cuối, chân hắn đạp ga vẫn không tìm thấy cửa hầm. Trong đêm tối, ngay cả một chiếc xe đồng hành cũng không có.

Hắn cúi đầu châm thuốc đã bị bóp thành nhiều nếp nhăn, đổi cách nói: “Đúng ha, hẳn ta nói không sai, tôi giết qua nhiều người, bán thuốc phiện, cho vay nặng lãi, mở sòng bài, cái gì cũng làm, tôi chính là kẻ ‘làm nhiều việc ác’, đoán không chừng một ngày nào đó bị báo ứng, phơi thây đầu đường, chết không có chỗ chôn.....”

“Anh đừng có nói bản thân thành như vậy...”

“Tôi chính là như vậy! Tôi sớm đã nói với cậu, không nhìn quen thì rút! Tôi không cầu cậu ở lại!”

“Lục Nhất ca, tôi không phải không nhìn quen anh, không, chỉ là hơi không quen, nhưng chuyện trước đó đều là trước đó, về sau.....”

“Về sau tôi cũng là như vậy!” Hạ Lục Nhất lớn tiếng quát!

“Anh có cần phải như vậy không!” Rốt cuộc Hà Sơ Tam không thể nhịn nổi mà lớn tiếng!

Đây là lần thứ hai cậu hô quát Hạ Lục Nhất cắn chặt răng. Trước đường hầm xuất hiện một cửa động nửa vòng tròn, đèn neon lướt qua, thoạt nhìn vài phần hư ảo, trong thoáng chốc không biết đi về phía sau sẽ là nơi nào. Hắn đột nhiên không muốn cùng Hà Sơ Tam nói tiếp, cũng không muốn nghe Hà Sơ Tam nói tiếp bất cứ thứ gì!

Thế nhưng Hà Sơ Tam đã kích động nói ra miệng: “Anh không muốn tẩy trắng, là vì tẩy trắng không kiếm được nhiều tiền như vậy, không nuôi nổi nhiều huynh đệ như vậy, không thể khuếch trương được thế lực, không thể đưa Kiều Kỳ đường thành bang phái đệ nhất Hongkong! Anh từng phát thệ trước linh vị Thanh Long, anh muốn thay hẳn làm lão đại, muốn sáng lập một thời đại mới, muốn mang vài thủ hạ kia vì anh bán mạng nhiều năm như vậy trở nên nổi bật, muốn bọn họ hưởng hết vinh hoa phú quý! Anh càng làm càng lớn, càng đến gần mục tiêu, anh không dừng được, cũng không muốn dừng! —— Nhưng Thanh Long đã chết! Hẳn chết hai năm rồi!! Anh vì hẳn làm nhiều chuyện như vậy, anh cho rằng hẳn xem được sao?!”

“Mẹ nó, câm miệng!” Hạ Lục Nhất gào lên: “Câm miệng!! Câm miệng!!——”

Tiếng phanh xe sắc bén chói tai ngừng lại! Dây an toàn giật lên thít chặt vào da thịt hai người, sau đó kéo giật họ vào ghế dựa! Hạ Lục Nhất gắt gao nắm chặt tay lái, gân xanh dữ tợn giật giật trên mu bàn tay, ngực kịch liệt phập phồng, thân thể cũng run rẩy theo!

Hắn kiểm chế khí lực, kiểm chế mỗi tế bào toàn thân đang muốn cuồng bạo thị huyết: “Đi ra ngoài.”

“.....”

“Đi ra ngoài ——!!”

Hà Sơ Tam trầm mặc hồi lâu, vươn tay nhẹ nhàng cởi đai an toàn, kéo cửa xe.

Cậu vừa đặt trên bên ngoài thì dừng lại.

“Lục nhất ca, tôi không để ý.” Cậu nhẹ giọng nói: “Tôi không để ý quá khứ của anh, không để ý chúng ta có cùng một thế giới hay không, không để ý trong lòng anh tôi có kém cõi thế nào so với Thanh Long, tôi chỉ để ý anh có tốt hay không, về sau sẽ trôi qua như thế nào. Anh chỉ sống ở trong thế giới người khác, không biết mình là ai. Tiểu Mãn sợ pháo hoa, anh cũng cách nó thật xa. Cô ấy thích Thanh Long, anh cũng nhường cô ấy. Thanh Long chết, anh thay hẳn làm lão đại. Anh thay bọn họ sống...”

Cậu nghe được tiếng chốt móc ‘cách’ một tiếng, chậm rãi quay đầu, đối diện trán mình chính là nòng súng đen ngòm, môi phát run —— không phải vì sợ hãi, mà là vì bị thương.

Cậu run môi tiếp tục nói: “Từ ngày anh đổi tên thành Lục Nhất, tên này là cuộc sống mới của anh, cũng là gông xiềng của anh —— anh chưa từng sống qua cuộc sống của chính mình.”

Hai mắt Hạ Lục Nhất đỏ ngầu, cơ nhục trên mặt cương cứng run rẩy, chen ra một nụ cười lạnh dữ tợn: “Chuyện đó thì liên quan gì tới cậu?”

“Nếu đó là chuyện không liên quan tới tôi, vì sao anh không nổ súng?”

“Đoàng ——!!”

.....

Bảy giờ sáng, trời sắp sáng, mặt trời run rẩy đem từng luồng sắc đỏ nhuộm lấy mặt biển.

Tại chỗ cửa hầm xe, Hà Sơ Tam che ngực ngồi bên đường đầy miếng thủy tinh vỡ, cúi đầu, nhìn trước mặt là một mảnh thủy tinh.

Một trận bước chân nhẹ xuất hiện ở trong đường hầm, từng bước đến gần. Một người đàn ông mặc tây trang rách nát đi đến trước mặt Hà Sơ Tam, khom lưng nhặt một vỏ đạn trong đồng thủy tinh.

“Cậu trúng đạn rồi?” Gã hỏi Hà Sơ Tam.

Hà Sơ Tam mất một hồi lâu mới ngẩng đầu, phát hiện đó là Tạ Gia Hoa mặt vẫn mang vết bầm tím —— vì ‘tĩnh rượu’, gã đi lên vào rào chắn đường hầm, đi bộ ra biển.

Hà Sơ Tam lắc đầu, lấy tay đang che ở ngực xuống —— chỗ đó hiển nhiên chẳng có cái rắm gì cả.

“Hai người trở mặt?” Tạ Gia Hoa nói.

“Đây không phải là điều anh hi vọng sao?” Hà Sơ Tam nói. Trước một phút khi họ gặp Tạ Gia Hoa say rượu, bọn họ vẫn còn đang vui vẻ trò chuyện.

Tạ Gia Hoa cười cười trong ánh bình minh, trên mặt không còn vẻ lạnh lùng như trước. Đến khi trầm tĩnh lại, gã lại thành một kẻ khó gần. Đó chẳng qua gã đã bó buộc bản thân trong chín năm nay.

Tạ Gia Hoa gian nan cúi lưng, ngồi xuống bên Hà Sơ Tam, đấm đấm căng chân đã đi lại liên tục ba giờ đồng hồ.

“Dù tôi không nói mấy lời như vậy, rồi cũng có một ngày hai người vẫn trở mặt.” Gã bình tĩnh nói: “Lần đầu gặp cậu, tôi đã biết, cậu và hẳn không phải người cùng đường.”

Hà Sơ Tam nghiêng đầu nhìn gã, cười khổ: “Thế nhưng, thưa Tạ sir, tôi và anh cũng không phải người cùng đường.”

“Tôi chỉ là một nhân vật nhỏ ích kỷ, thậm chí muốn cứu một người.” Cậu nói: “Còn anh, là cứu cả một tòa thành.”

Tạ Gia Hoa cũng bật cười, lắc đầu: “Đôi khi tôi thấy tôi chẳng cứu được gì cả, chỉ là châu chấu đá xe.”

Gã nhìn mặt trời đang cố nâng dậy ở chân trời phía xa, từng đường sáng đỏ tươi đang dần nhuộm đậm, nói tiếp: “Nhưng cũng đừng nói xúi quẩy như vậy, tà không thể thắng được chính, một ngày nào đó Hongkong sẽ trở nên thanh minh sạch sẽ. Nhưng điều đó không chỉ dựa vào mình tôi.”

Gã quay đầu nhìn Hà Sơ Tam.

Hà Sơ Tam nhất thời phát hiện thân ảnh gã dưới ánh mặt trời trở nên sáng rực, hình tượng giống như diện mục từ bi ở trên tường nhà thờ, sau lưng tản ra vàng sáng thần linh, hoặc giống như hình ảnh cảnh sát chính khí trên tấm áp phích ‘Thám tử tinh cấp’ kêu gọi phần tử phạm tội bỏ tay đầu hàng.

Cậu lắc đầu nói: “Tạ sir, tôi rất kính nể anh nhưng không thể giúp anh.”

Tạ Gia Hoa không cho là đúng: “Một ngày nào đó cậu sẽ giúp tôi. Huống hồ Hạ Lục Nhất làm việc bừa bãi, gây thù quá nhiều, sớm hay muộn cũng sẽ có ngày bị trời phạt. Nhược điểm của hắn không chỉ có mình cậu.”

.....

“Lão đại! Lão đại lão đại! Xảy ra chuyện lớn rồi!” Tiểu Mã kéo Đại Ba Đầu, gào thét xông thẳng vào phòng Hạ Lục Nhất, đùng cửa lớn!

Hạ Lục Nhất đang cùng quân sư quạt mo Thôi Đông Đông mưu đồ bí mật chuyện quan trọng, bị người cắt ngang thì nhất thời đen mặt. Khóe môi hắn vừa hơi động, còn chưa phát ra tiếng, Tiểu Mã đã hét thảm một tiếng, hai tay niết lỗ tai quỳ lên trên sô pha: “Lão đại! Lão đại em sai rồi! Nhưng đây là chuyển khoản cần báo!”

“Đóng cửa trước rồi nói!” Thôi Đông Đông nói: “Mất hết thể diện!”

“Ha ha ha, Đông Đông tỷ, ha ha ha, lão đại.” Tiểu Mã cười nói, nhảy xuống sô pha đi đóng cửa, sau đó vội vàng xun xoe kéo Đại Ba Đầu đẩy trước mặt họ: “Đại Ba! Mà nói đi!”

Đại Ba Đầu xấu hổ, bị gã đẩy đến nơi đầu sóng gió, đứng ngốc một lát, thành thật khai báo: “Lão đại, tôi qua em đi trên đường, gặp Tiểu Hà.”

“Chính là Tiểu Hà kia ấy! Tiểu Hà của Đàn Hương các!” Tiểu Mã xen mồm nói: “Cùng họ với tên Hà chán sống kia... Yêu đương với thằng nhóc ấy!”

“Bớt nói nhảm! Biết rồi! Nói trọng điểm!” Thôi Đông Đông cau kinh nói.

Đại Ba Đầu tiếp tục nói quanh co: “Em thấy cô ấy cãi nhau với một thằng trên đường, không đúng, cô ấy không cãi, đều không nói gì cả. Là thằng kia mắng cô ấy đê tiện, hình như đã hẹn hò từ lâu với cô ấy, giờ mới biết cô ấy là gà, ghét bỏ cô ấy hạ lưu, không phải phụ nữ đẳng hoàng.....”

“Nói trọng điểm!” Tiểu Mã nắm chặt quyền nói: “Là thằng kia ‘hẹn-họ-từ-lâu-với-cô-ấy’!”

“Mày im!” Thôi Đông Đông ném cả xấp giấy vào mặt Tiểu Mã: “Đại Ba Đầu nói tiếp!”

“Sau đó thằng kia tát cô ấy một cái, đẩy cô ấy xuống đất. Em nhìn không nổi, đi qua đập gã một trận, kéo Tiểu Hà đi.”

“Trọng điểm! Trọng điểm..... Ai nha!” Tiểu Mã lại bị chồng giấy đập mặt.

“Sau đó em thấy thằng kia không phải Hà tiên sinh, em ép hỏi Tiểu Hà sao lại thế này, cô ấy thấy không giấu được thì thành thật khai. Hóa ra cô ấy không hẹn hò cùng Hà tiên sinh, trước đây đều là giả.” Đại Ba Đầu nói, sau đó nhanh chóng thay Tiểu Hà biện bạch: “Nhưng, lão đại à, chuyện này không thể trách Tiểu Hà, là Hà tiên sinh xin cô ấy giúp, cô ấy nhất thời mềm lòng.....”

“Em thấy là do họ Hà uy hiếp cô ta! Tóm lại chuyện này đều là kế hoạch của họ Hà, mục đích chính là lừa gạt lão đại nhà ta, trêu chọc lão đại nhà ta! Lão đại, anh nói nên làm thế nào đây! Hấp nó hay là thiêu nó? Anh ra lệnh một tiếng, em liền hành động!”

Tiểu Mã khoa tay múa chân, thêm mắm thêm muối nói xong, sung sướng khi người khác gặp họa chờ lão đại hạ mệnh lệnh, kết quả phát hiện lão đại mặt không đổi nhìn gã, lại thấy vẻ mặt Thôi Đông Đông như đang muốn nói ‘cái thằng ngu nhà mày giờ mới phát hiện ra sao.’

“Ách..... Lão đại?” Tiểu Mã mờ mịt, chần chờ lên tiếng nhắc nhở.

Một gạt tàn nghênh diện mà đến, “Đông ——!!”

“Ai nha ——!”

Trời tháng ba, cảnh xuân tươi đẹp, Mã tổng quản lý bị gạt tàn đập trúng đầu, đầu loang lổ máu cuống khăn Ấn Độ, đứng ở ngoài phòng khám, ôm Đại Ba Đầu gào khóc: “Đại Ba à! Đại Ba à! Lão đại chúng ta bị nam hồ ly mê hoặc mất rồi! Làm sao bây giờ! Có cần phải đi mời đại sư đến xem không?! Nhất định là do phong thủy công ty nhà ta không tốt...”

Phong thủy công ty tốt hay không tốt thì chưa biết, nhưng Thôi Đông Đông theo trực giác thấy tâm tình lão đại không tốt lại là thật. Trong một ngày Hà Sơ Tam hẹn gặp giúp cô mở một tài khoản, cô hỏi trắng ra: “Giận đối gì với lão đại sao?”

Hà Sơ Tam đang cúi đầu viết điều khoản cho cô, lúc này đầu ngón tay run lên, mặt lại làm như không có chuyện gì: “Làm sao là sao cơ?”

“Sau tết âm lịch đến tận giờ đã là một tháng, mỗi ngày mặt lão đại đều đen, cả người gầy một vòng, tôi đây không nở nhìn! Có phải đêm hôm giao thừa hai người vụng trộm yêu đương bị lão ba phát hiện, ba cậu đánh hấn một trận?”

Hà Sơ Tam khẽ cười: “Ba sao dám động thủ với hấn.”

—— Lời này chính là cậu khiêm tốn, Hà tinh anh, trên đời này nếu là có một người dám động vào Hạ lão đại, người đó tuyệt đối là ba cậu.

Thôi Đông Đông quan sát cậu lên xuống một phen: “Cậu cũng gầy.”

“Chắc chắc chắc, hai quầng thâm mắt, tròng mắt đều tơ máu.” Cô ghé sát vào nhìn nhìn: “Bao lâu chưa ngủ rồi hả?”

“Gần đây tăng ca.” Hà Sơ Tam bình tĩnh nói: “Em đều ngủ công ty.”

“Chân tốt chưa?”

“Không tệ lắm, lúc rảnh rồi em thường luyện quyền. Đông Đông tử, nghe nói chị là cao thủ Thái Cực quyền? Có thể dạy em không?”

“Đương nhiên là được, nếu cậu thành tâm thành ý thỉnh giáo”

.....

Hạ Lục Nhất là người điển hình không đụng tường không quay đầu, hơn nữa luôn làm theo ý mình, không nghe giáo huấn, cậu muốn hấn dừng chân ngẫm nghĩ, chuyện này rất là khó khăn. Hà Sơ Tam hiểu đạo lý này, nên ép buộc không vội không nóng nảy, không cúi đầu trước hấn, không chủ động cầu hòa, cố ý gạt hấn qua một bên, tốn thời gian tự hành mình cũng hành chết Hạ Lục Nhất. Cậu biết mình trong lòng Hạ lão đại có bao nhiêu phân lượng —— từ lúc bắn phát đạn suýt lệch kia mà nói, đại khái đã đến trình độ ‘tuy giận đến phát điên nhưng vẫn luyện tiếu xuống tay làm thương một cộng lòng tơ’ —— để hấn một thời gian, hai bên đều bình tĩnh, cũng sắp xếp cho mình chút thời gian.

Cậu vừa chiêu mộ khách hàng, dốc sức làm sự nghiệp, vừa bái Thôi Đông Đông làm nhị sư phụ, dốc lòng học nghệ, tạm thời không đề cập tới. Còn Hạ lão đại ở bên này, quả thật đêm đêm khó ngủ. Ngày đó hấn nổi giận nổ súng bắn nát cửa xe thủy tinh, kéo mạnh Hà Sơ Tam đang phát ngốc ném xuống đất, nhún ga như bay trở về nhà. Vì cửa sổ bị vỡ nên trên đường gió lạnh quất qua, đi trên đỉnh núi hai giờ nên đêm đó về nhà thì phát sốt, tự nhốt trong nhà ba ngày, đối ngoại đều nói là không tiếp.

Nói là ‘ngủ’, hấn chưa từng một ngày ngủ ngon, thường xuyên tỉnh dậy trong ác mộng, mở to mắt đau xót nhìn trần nhà phát ngốc mấy giờ. Trong đầu quanh quẩn đều là đôi mắt đau xót của Hà Sơ Tam nhìn hòng súng của hấn, nói: Anh chưa từng sống qua cuộc sống của chính mình.

Chó má! Cút mẹ mày đi! Ăn shit! Chán sống rồi hả! Con mẹ nó hành thông hành tởm cái chó gì! Lão tử không cần thương xót!

Nửa đêm ba giờ, Hạ lão đại ôm bia ngồi xổm trước cửa nhà nhìn cỏ lay bên ngoài mà ngẩn người, dùng xẻng bới tung đồng cỏ đuôi mèo của Hà tinh anh, lấy bia tưới lên.

Chết úng chúng mày! Mấy cái thứ bần xỉn này! Hấn dẫn chơi cái chó gì!

“Tiểu Mã ca nói không sai, lão đại trúng tà rồi.” Bị lệnh cường chế ở trong phòng không cho ra ngoài quấy rầy lão đại, A Nam vịn cửa sổ run rẩy nhìn lên.

“Hừ.” A Sâm trốn bên cạnh nói: “Cậu thì biết cái gì.” Hắn cảm giác nam nhân hẹn hò với nam nhân nhất định sẽ không giống nam nhân hẹn hò với nữ nhân, thỉnh thoảng sẽ có lúc bất bình thường mới chính là bình thường.

36. Chương 35

Sáng sớm sáu giờ, Hà Lục Nhất gọi Thôi Đông Đông đến họp. Hai người ngồi ở một quán nhỏ ven đường, đánh gấp ăn cơm rang trứng, uống ly café nhạt tẻch như nước lã. Thôi Đông Đông ngủ không đủ giấc, tâm tình gắt gỏng: “Lão đại, anh ngẩng đầu lên mà nhìn trời còn chưa sáng đấy! Bản thân thất tình không ngủ được thì đừng có lôi tôi vào!”

Hà Lục Nhất đập mạnh ly café bằng plastic lên bàn! Trong ống hút phọt đầy nước đen!

Thôi Đông Đông đang muốn quẳng bát kháng nghị, vừa nhấc đầu thì thấy ánh đường hắt phát đen, bộ dạng suy yếu, chung quy vẫn không đành lòng, thở dài nói: “Anh vẫn chưa làm lành với Tiểu Tam tử?”

Hà Lục Nhất đen mặt không nói lời nào.

“Thấy tốt thì tóm luôn đi, người ta cho cái bậc thang, anh còn nhùng nhằng cái gì?”

Hà Lục Nhất càng đen mặt, vẫn không nói lời nào. Hắn có nỗi khổ khó nói, khó chịu, rất khó chịu —— không phải hắn không muốn xuống, mà là Hà Sơ Tam không bê bậc thang cho hắn xuống, đã hai tháng nay không tới tìm hắn.

Trước đây hai người cãi nhau, đều là Hà Sơ Tam thỏa hiệp trước. Hắn biết một súng kia không dọa được Hà Sơ Tam, cái tên mặt dày ngang tàng thành kia sao có khả năng hết hy vọng chứ. Thằng nhóc đó chắc chắn đang ngầm mưu đồ gì đó, hoặc đơn giản là không thèm để ý, muốn bức hắn chịu thua.

Nhưng Hà Lục Nhất là người tuyệt đối không có khả năng cúi đầu.

—— Dù ghen chết cũng không!

Hắn trầm mặt hồi lâu rồi mới mở miệng: “Kiều gia.....”

“Gi?” Thôi Đông Đông nghi hoặc, đổi chủ đề nhanh quá rồi đó.

“Tuần trước Kiều gia qua Thái Lan, muốn bá kiến cha nuôi nhưng cha nuôi không gặp gã. Ngọc Quan Âm đối với gã cũng không khách khí. Ở bên kia gã bị quét hết mặt mũi, nhất định sẽ không dễ yên. Ngọc Quan Âm và tôi có quan hệ tốt, gã hoài nghi tôi làm khó dễ từ giữa.”

“Ha, tự mình không vào mắt Di Lạc gia, lại còn đi trách người khác? Huống hồ Di Lạc gia không làm ăn với gã thì gã vẫn tìm chúng ta lấy hàng. Nếu theo chúng ta xé mặt thì đối với gã chẳng có chỗ tốt gì.”

“Tuy nói vậy nhưng vẫn không thể không đề phòng. Cô dặn các huynh đệ, khi hợp tác với gã thì phải cẩn thận.”

“Được.”

Thôi Đông Đông vừa dứt lời, điện thoại Hà Lục Nhất vang lên, hắn cúi đầu thấy tên Tiểu Mã, hơi nghi hoặc, cầm lấy nghe.

“Lão đại! Gặp chuyện lớn rồi!” Tiểu Mã ồn ào ở đầu dây bên kia, lòng như lửa đốt.

“Bớt nói nhảm! Sáng sớm có thể có chuyện gì! Đừng nói với lão tử về họ Hà...”

“Không liên quan đến tên họ Hà, là Đại Ba! Hắn bị bắt!”

...

Rạng sáng 5h, cảnh sát đột kích vào sòng bài Kiều Kỵ đường, Đại Ba Đầu lúc đó còn đang nửa tỉnh nửa mê, vì dính líu với mấy vụ khách đánh bạc thân đêm và đánh cược mấy chục vạn nên bị bắt ngay tang vật ở

hiện tường. Đánh bạc phi pháp còn tính là việc nhỏ, chuyện lớn là hôm nay gã đang giao dịch ‘hàng’, dưới gối đầu còn cất giấu nửa cân ma túy độ tinh khiết cao.

Thời điểm bột phấn trắng rắc đầy đất, bị dè trên mặt đất, toàn thân chỉ mặc mỗi chiếc quần lót, Đại Ba Đầu còn đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê trợn tròn mắt, ngay cả mấy tên cảnh sát đến lục soát cũng sợ ngậy người —— Bọn họ chỉ nhận một điện thoại báo cảnh sát, nói là có một vụ “ấu dả” mà thôi.

Đại Ba Đầu biết quy củ, tự gánh hết tội danh lên đầu mình, chỉ nói với luật sư, nhờ lão đại chăm sóc mẹ già dùm gã. Sáng sớm Hà Lục Nhất bị bắt tới thẩm vấn, đến chiều thì đi ra.

Tuy lão đại an toàn thoát ly, nhưng Kiều Kỳ đường vẫn tổn thất khá thảm trọng —— ‘Hong còn’ bị bắt, mấy sòng bài gần đó bị niêm phong, thêm mấy ‘hàng hóa’ bên trong đều bị hao hụt mất mấy trăm vạn. Một trận oanh liệt này thậm chí còn lên báo, Đại Ba Đầu được xếp vào trùm thổ phỉ, gia tăng thêm mấy tội, dù Hà Lục Nhất có mời đại luật sư đỉnh đầu đội kim quang, cũng rắn nói ‘thuốc trắng’ kia là bị người ta vu oan hãm hại, vẫn bị phán mười năm tù. Nhưng chuyện này là chuyện về sau, còn chưa đề cập tới.

Lại nói, sau khi Hà Lục Nhất tìm người bảo lãnh, mặt âm trầm đi ra từ cục cảnh sát. Tiểu Mã dẫn người lái xe chờ hẩn ở cổng, sau khi lên xe Tiểu Mã vừa muốn nói chuyện, Hà Lục Nhất phát tay, ý bảo lái xe trước.

Xe chạy đến một nơi yên lặng rồi ẩn thân, Thôi Đông Đông và một vài tên tâm phúc khác đang ngồi im lặng trong phòng hút xì gà. Thấy Hà Lục Nhất dẫn người tiến vào, cô đứng dậy hô: “Lão đại.”

“Tôi có chuyện muốn nói với anh.” Thần sắc Thôi Đông Đông phức tạp.

Hà Lục Nhất cùng Thôi Đông Đông vào một gian phòng khác, Thôi Đông Đông muốn nói lại thôi, cuối cùng lấy ra một con chip nhỏ đặt trước mặt Hà Lục Nhất.

Hà Lục Nhất ghen hòng, cắn răng nói: “Tôi nghĩ là Tiểu Mã, thậm chí là Nguyên thúc, nhưng không ngờ lại là trên người cô! Cô không phải là người không cẩn thận, sao ngay cả điểm này cũng không phòng bị?!”

Tin tức có ‘hàng’ đêm đó, trừ Đại Ba Đầu thì chỉ có Tiểu Mã và Thôi Đông Đông biết. Hẩn vẫn hoài nghi là Tiểu Mã thiếu đề phòng để lộ tin tức, mà chưa từng nghĩ qua Thôi Đông Đông.

“Anh nói đúng, tôi không phải là người không cẩn thận, sao đến cả điều này cũng không phòng bị?” Thôi Đông Đông nói: “Thứ này cài trong điện thoại của tôi, có thể tùy lúc nghe tôi nói chuyện nhưng điện thoại là thứ bất ly thân, lúc nào có thể bị người cài vào chứ? Việc này là do tôi không cẩn thận, nhưng tôi nghĩ một hồi lâu, chỉ có một lần đó...”

“Lần nào?”

Thôi Đông Đông chần chờ nhưng vẫn nói: “Tháng trước, tôi từng Tiểu Tam tử gặp mặt, trên đường cậu ta không cẩn thận đánh đổ chén trà, làm ướt quần áo tôi, tôi đi toilet.....”

“Sẽ không phải là hẩn!” Hà Lục Nhất đánh gãy lời cô: “Nếu hẩn muốn giở trò thì sẽ trực tiếp nghe lén tôi!”

“Mấy tháng này hai người không phải đều không gặp nhau sao? Huống hồ nếu cậu ta làm vậy, người anh hoài nghi đầu tiên sẽ chính là cậu ta, dù sao cũng sớm chiều ở bên nhau, chỉ có cậu ta là có thể cài máy nghe trộm.”

“Vậy người sớm chiều ở bên cô thì sao? Chẳng lẽ sẽ không phải Tiểu La động tay chân?”

“Tiểu La theo tôi bảy năm! Anh hoài nghi cô ấy chính là hoài nghi tôi!?” Thôi Đông Đông bực mình.

“.....”

Hà Lục Nhất mặt âm trầm không nói gì. Một lát sau, hẩn lấy ra một điều thuốc trong hộp, trầm mặc hút một ngụm, đưa một điều thuốc cho Thôi Đông Đông cũng đang tức giận.

Thôi Đông Đông không tiếp, chỉ nhúu mày nhìn hẩn.

Hà Lục Nhất khó chịu đưa thuốc qua: “Được rồi! Cô biết ý tôi không phải như thế!”

Thôi Đông Đông căm giận nhận lấy điều thuốc, coi như tiếp nhận lời xin lỗi không được tự nhiên này, cô hoàn thành giải thích: “Tiểu La tham gia rất nhiều chuyện trong bang hội. Sòng bài ở chỗ nào, trong tay

Đại Ba Đầu có hàng hay không, mấy loại chuyện nhỏ này cô ấy đều dễ dàng biết, cần gì phải cài lên vào điện thoại tôi?”

“Chuyện này tới quá đột ngột.” Thôi Đông Đông phân tích tiếp: “Đến cả ‘mấy tham trường’ có quan hệ tốt với chúng ta cũng không hề hay biết, thông tin cũng không có. Mấy tên cảnh sát điều tra kia không phải người của Tạ Gia Hoa, cũng không nhận lệnh cấp trên, chỉ nói là sáng sớm nhận được một cuộc điện thoại báo cảnh sát, chó ngáp phải ruồi mà tóm được ‘hàng’ chúng ta —— nhìn qua có vẻ là ngoài ý muốn nhưng lại phát hiện trong điện thoại của tôi có thứ này. Nhưng nếu đây là đối thủ một sống một còn của chúng ta, thì vì sao không muốn liên lụy tới tôi và anh, không bại lộ ‘xưởng’, mà là một cái ‘giao dịch’ nhỏ không đáng kể kia? Có thể thấy người này biết chuyện của chúng ta, nhưng người đó không muốn hủy Kiều Kỳ đường, mà muốn đốt rừng dọa hổ, gây sự chú ý cho đám cảnh sát, khiến chúng ta dừng việc bán thuốc phiện và sòng bài. Đây chẳng phải là điều Tiểu Tam tử muốn hay sao?”

Hạ Lục Nhất trầm mặt châm điều thuốc thứ hai: “Vì sao cô và A Tam len lén gặp nhau?”

“Cậu ta nói cậu ta mới vào công ty nên muốn xây dựng thành tích sự nghiệp, nói tôi mở mấy mục đầu tư cho công ty mới của cậu ta.”

“Vì sao không nói với tôi?”

“Là lỗi của tôi, cậu ta nói đừng để cho anh biết nên tôi không nói. Tôi thấy hạng mục đó làm rất cẩn thận, cho rằng cậu ta muốn lưu lại một đường sau này cho anh, lại sợ anh giận nên không nhắc tới.”

Hạ Lục Nhất lại trầm mặt, rũ mắt nhìn điều thuốc đang cháy dở, hẩn giữa đầu tựa vào sô pha, nhắm mắt nhả ra một làn khói trắng.

“Tôi không tin hẩn sẽ hại tôi.” Cuối cùng Hà Lục Nhất cũng mở miệng: “Hẩn biết A Đại chết như thế nào, biết tôi kiêng kị nhất là người bên cạnh phản bội. Hẩn là người thông minh, sẽ không để tôi hận.”

Thôi Đông Đông khẽ thở dài, “Trừ anh ra, người không muốn hoài nghi cậu ta nhất chính là tôi, nếu không phải cậu ta thì đó chính là chuyện tốt. Thế nhưng anh giữ quá nhiều tâm nhãn, cần phải phòng bị hơn.”

“Được, tôi biết rồi. Ngoài ra phải mời cho Đại Ba Đầu mấy tên luật sư tốt, thu xếp ổn thỏa cho mẹ của hẩn. Chuyện làm ăn có thể dừng lại, đợi bao giờ qua vụ này thì tính tiếp.”

“Được.”

.....

Đến chạng vạng, Hà Sơ Tam bắt taxi đi đến nhà Hà Lục Nhất. A Sâm và A Nam canh cửa lễ phép gật đầu với cậu, hô vào trong phòng: “Lão đại, Hà tiên sinh đến.”

Hạ Lục Nhất đang nằm trên sô pha hút thuốc, lúc này trở mình ngồi dậy, đen mặt: “Tối làm gì?”

Hà Sơ Tam không ngờ đã qua hai tháng rồi mà hẩn vẫn còn giận mình như vậy, tuy rất nghi hoặc như vẫn đón sát khí mà bước vào phòng: “Tôi nghe Tiểu Hà nói Đại Ba Đầu bị bắt, anh cũng bị gọi đi tra vấn, tôi qua đây để xem...”

Hạ Lục Nhất vẫn mang dáng vẻ muốn sống thì chớ lại gần: “Ngoài phòng có máy giám thị, về đi.”

Hà Sơ Tam cười sáng tỏ, lộ ra năng nanh trắng ngần: “Tạ sir biết tôi đi gần anh mà, sẽ xảy ra chuyện gì chứ, tôi tới hay không thì cảnh sát vẫn hoài nghi tôi.”

Cậu xoay người trực tiếp vào phòng bếp, đặt há cảo mua bên ngoài lên bàn, bưng đến trước mặt Hà Lục Nhất: “Ăn gì đi, hôm nay anh chưa ăn gì đúng không?”

Hạ Lục Nhất khó chịu nhìn cậu một cái —— Hà Sơ Tam trước sau vẫn là nụ cười thuần lương và sắc mặt thản nhiên như thế.

Hẩn vẫy vẫy tay, Hà Sơ Tam tiến lên một bước, đột nhiên bị hẩn ôm eo kéo một phen, đặt trên sô pha!

Hà Sơ Tam nghi hoặc khó hiểu, lại vô cùng thuận theo, ngoan ngoãn nằm dưới thân hẩn, ngẩng đầu nhìn. Mà Hạ Lục Nhất nhìn chằm chằm vào đôi mắt gần tọng gang tấc, nhủ mày nhìn kỹ —— trong mắt Hà Sơ Tam là tình yêu thuần túy, tràn ngập nhớ nhung và lo lắng đối với hẩn.

Rất lâu sau, Hà Lục Nhất thở dài một hơi, cúi đầu hôn cậu.

Hà Sơ Tam nhất thời phát ra một tiếng thở dốc hưng phấn khó nhịn: “Ừm...”

Môi cậu mềm mại mà nóng rực, lập tức làm bỏng ***g ngực Hà Lục Nhất, hấn chặt chèn đặt thân thể không phản kháng của Hà Sơ Tam ở phía dưới, động tác bắt đầu thô bạo mà cường thế. Một tay khóa hai tay Hà Sơ Tam trên đỉnh đầu, dùng lực gặm cắn đôi môi đáng giận này, muốn nhai nát con người đáng giận này! Một tiểu hồ ly đột ngột lột cừu! Một kẻ biết người biết mặt nhưng không biết lòng chán sống!

—— Đến tốt cùng là cậu có giở trò sau lưng tôi hay không? Thật muốn xé nát da mặt, cạy đầu óc để xem bên trong đó cậu đang suy nghĩ cái gì!

Hà Sơ Tam mở mắt ôn nhu nhìn hấn, nhận lấy toàn bộ nóng nảy và thô lỗ. Răng nanh thô bạo ma sát xé rách môi cậu từng đợt đau rát, cậu chột nhứu mày khẽ kêu một tiếng, là Hà Lục Nhất cắn rách môi cậu. Hà Sơ Tam theo bản năng muốn lui, sau đó lại như hiển té mà nâng môi trở về, dùng đầu lưỡi mang theo vị rỉ sắt chia sẻ với Hà Lục Nhất.

—— Nhớ người.

Bọn họ sột soạt tiến hành hôn môi rất lâu, thanh âm rất nhỏ ngay cả A Sâm A Nam đứng ngoài cửa cũng không nhận ra. Ước chừng thân mật gần mười phút, Hà Sơ Tam mới nghiêng mặt, chôn ở đầu vai Hà Lục Nhất thở hổn hển, nhẹ nhàng nói một tiếng: “Xin lỗi.”

Trong lòng Hà Lục Nhất lập tức cảnh giác: “Cái gì?”

Hà Sơ Tam rầu rĩ ở vai hấn, nói: “Tôi cho rằng cách anh một thời gian thì anh sẽ nghĩ thông suốt.”

“.....” Hà Lục Nhất hừ một tiếng.

“Kết quả tôi phát hiện mình đã sai, chờ hồi lâu anh không quay đầu lại, mà nếu tôi không đuổi theo, lại sợ anh đi quá xa.” Cậu ngẩng đầu nhìn vào mắt Hà Lục Nhất, ngón cái vẽ lên hình dáng lông mày kiên nghị: “Nghe Tiểu Hà nói ‘công ty’ anh gặp chuyện không may, tôi sợ đến phát điên, may mà cô ấy nói anh không có chuyện gì, sau đó tôi phát hiện ra mình cũng nhớ anh đến phát điên rồi.”

Hà Lục Nhất lại hừ một tiếng: “Buồn nôn.”

Hấn vỗ nhẹ lên gương mặt hơi tiều tụy của Hà Sơ Tam, lại niết niết, sau đó nhắm mắt hôn lên trán cậu một cái, trong lòng ngứa ngáy lại hoảng hốt —— hấn cũng nhớ cái tên hỗn đản này phát điên rồi.

Hà Sơ Tam cười, như cú con cọ lên khoe môi hấn: “Ăn há cỏ trước đi, tôi đi làm cơm tối.”

Bọn họ đều không nhắc lại chuyện cãi nhau hôm ấy, chung quy vẫn luôn là vậy, cãi thì cãi, bực thì bực, nhưng sau đó lại coi đó như một tờ giấy cũ, bắt đầu lật sang trang mới. Chỉ là gió êm sóng lặng gợn lên một làn sóng, một người cố thủ, một người cũng cố.

Hà Sơ Tam mang đủ nguyên liệu, ở nhà làm hấn làm món sủi trường cá hấp và gà Hải Nam, còn nướng thêm bánh quy nhỏ. Hà Lục Nhất rất lâu không ngửi thấy mùi vị gia đình, một đĩa nhét thịt cá thơm ngon vào miệng, mắt chưa xốt —— Mẹ cái tên chán sống này! Bỏ đói lão tử hai tháng mười một ngày rồi!

—— Là ai nổ súng vào người ta trước vậy hả Hà lão đại?

Hà tình anh mạo hiểm sinh mệnh cùng lão đại tiếp tục yêu đương, cũng không thèm ăn mấy. Cậu chống cằm nhìn chăm chăm Hà Lục Nhất ăn liền hai bát cơm, trên mặt treo hai quầng thâm, ánh mắt ôn nhu lại uể oải, bản thân gần như không hề động đũa.

“Sao?” Hà Lục Nhất hỏi.

“Ăn ở công ty rồi.”

“Tối hôm qua không ngủ?”

“Ừm, thức đêm tăng ca.”

Tốc độ ăn cơm của Hà Lục Nhất chậm lại, gương mặt nhìn cậu —— người báo cảnh sát kia là gọi lúc 5h sáng.

Hà Sơ Tam thản nhiên, ẩn tình đưa tình nhìn hấn ngáp.

“Đi ngủ đi.” Hạ Lục Nhất nói, xoa xoa khoe mắt hơi ướt của cậu.

Hà Sơ Tam thành thật thoát cởi áo khoác lui vào trong sô pha, bị Hạ lão đại cầm đệm lót đập về: “Giả vờ giả vịt cái gì? Lên giường đi ngủ!”

Hà Sơ Tam lại thành thật lên lầu, tắm rửa qua loa, chui vào giường lão đại đã lâu không nằm, ngửi mùi hương của người trong chăn, vô cùng thỏa mãn ôm gối đầu ngủ bù. Hạ Lục Nhất cơ nước xong xuôi thì lên lầu, hất chăn lên giường, ngồi ở đầu giường xem TV —— mới tám giờ, hấn không buồn ngủ.

Tiếng TV đánh thức Hà Sơ Tam, cậu lật người ôm lấy eo Hà Lục Nhất, cọ cọ mặt trên đùi hấn, lại phát ra tiếng hít thở đều đều.

Hạ Lục Nhất bật nhỏ volume, cúi đầu vuốt ve gương mặt cậu.

Điện thoại trên đầu giường đột nhiên vang lên, Hạ Lục Nhất tùy tay nhận, đầu dây bên kia không có thanh âm.

“A lô?”

“...”

Hạ Lục Nhất nhìn dãy số, là số lạ, lại phát hiện đây là điện thoại của Hà Sơ Tam.

Hấn cúp máy. Hà Sơ Tam mơ màng thấy hấn bên cạnh lên tiếng: “Ai gọi thế?”

“Ngủ đi.”

Hà Sơ Tam ngủ một giấc ngon lành trên giường Hạ lão đại, sáng sớm hôm sau bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, sờ soạng mò điện thoại trên đầu giường, nhận máy.

Đầu bên kia có người lớn tiếng nói gì đó, cậu quay đầu nhìn Hà Lục Nhất khó chịu cau mày, tay chân rón rén xuống giường, đi ra ngoài hành lang.

“Được, gặp ở dưới công ty.” Hà Sơ Tam bình tĩnh nói.

Hà Sơ Tam trở về phòng, nhặt quần áo treo ở chân giường mặc vào, Hạ Lục Nhất đánh ngáp đá vào mông cậu một cước: “Thứ bảy còn đi làm?”

“Ừ, công ty có chút chuyện, phải trở về một chuyến.” Hà Sơ Tam nói, hôn lên môi Hà Lục Nhất một cái: “Giữa trưa trở về nấu cơm cho anh.”

“Cút đi đừng trở về.” Hạ lão đại ngạo kiều nói, chui vào trong chăn che đầu.

Tiếng bước chân Hà Sơ Tam nhẹ nhàng, vào phòng tắm rửa mặt rồi đi xuống lầu. Hà Lục Nhất nghe báo tiêu hỏi cậu có cần đưa đi không, Hà Sơ Tam uyển chuyển từ chối. Hà Lục Nhất che chăn đợi một lát, hấp mũi ngửi mùi hương Hà Sơ Tam lưu lại, sau đó chân trần xuống giường, từ trong ngăn tủ lấy ra một máy thu âm loại nhỏ.

Hấn đội tai nghe, ấn nút, giọng nói Hà Sơ Tam mang theo vài tạp âm từ bên trong truyền tới: “Bác tài,

.....

Diễm Thiều: Hôm nay 7/8. Kỷ niệm một tháng lập wp OvO na. Còn 3 chương nữa là hoàn rùi nà nà.

37. Chương 36

Hạ Lục Nhất không phải không tin Hà Sơ Tam. Hấn biết Hà Sơ Tam đối với hấn là thật lòng thật dạ, sẽ không hại hấn. Thế nhưng trong đầu Hà Sơ Tam luôn tồn tại tư tưởng tuân thủ pháp luật, thị phi đúng sai, đạo lý chính nghĩa, ‘hại’ người hay là ‘cứu’ người đều không dựa theo suy nghĩ của bọn xã hội đen. Hấn càng hiểu Hà Sơ Tam thì càng biết Hà Sơ Tam sẽ vì hấn làm gì.

Hạ Lục Nhất chỉ hi vọng Hà Sơ Tam hiểu, phản bội và hãm hại ‘huynh đệ’ của hắn là điều cấm kỵ nhất, cũng là giới hạn cuối cùng của hắn, cho dù hắn yêu Hà Sơ Tam như thế nào chẳng đi nữa, cũng không thể khoan dung đến bước này. Hắn hy vọng Hà Sơ Tam đủ thông minh, đừng ép hắn phải trở mặt, đừng ép quan hệ hai người họ phải đi đến đường cùng.

Thiết bị nghe lén này, nếu nói là vì hoài nghi Hà Sơ Tam thì không bằng nói là hắn đang cố thuyết phục mình, để mình an tâm —— hắn thống hận nhất là chuyện nghi ngờ người bên gối mình, phải tẩy đi niềm nghi của hắn với Hà Sơ Tam mới có thể xóa đi bất an trong lòng hắn.

Hà Sơ Tam ngồi xe đến thẳng công ty, ở dưới lầu công ty trao đổi một phần tài liệu với đồng nghiệp, rồi lên văn phòng lách cách lạnh cách một bản văn kiện, sau đó ra ngoài tiếp khách, thao thao bất tuyệt trình bày một hạng mục ‘rất có tiền đồ’. Đến gần giữa trưa, Hà Sơ Tam tới chợ, ầm ỉ một trận mua mấy cân cua và một vài mớ rau.

Điện thoại Hạ Lục Nhất reo lên, sau khi nhận thì truyền tới giọng nói mang ý cười của Hà Sơ Tam: “Anh rời giường chưa? Tôi mua cua và rau cải, anh còn muốn ăn gì không? Sườn rán nhé?”

“Ừm, sườn rán.” Hạ Lục Nhất lơ đãng đáp.

Hà Sơ Tam cúp máy, bắt đầu buồn dưa lê với bác gái hàng thịt. Hạ Lục Nhất gác máy, lại cầm tai nghe lén nghe gần người.

Cả một buổi sáng, Hà Sơ Tam không hề có bất cứ hành vi khả nghi nhưng trong lòng hắn vẫn luôn bất ổn —— từ đầu đến cuối Hạ Lục Nhất vẫn luôn hoài nghi về cuộc điện thoại gọi đến lại không nói gì kia, đuôi số điện thoại là 911 trông rất quen mắt.

Hắn gọi điện thoại cho Thôi Đông Đông, muốn cô lật lại tư liệu về Tạ Gia Hoa của năm đó. Đến khi Thôi Đông Đông gọi lại, cùng lúc đó trong máy nghe lén cũng vang lên tiếng chuông điện thoại.

Hắn nhấn loa ngoài, giọng nói Thôi Đông Đông vang lên cùng lúc với tiếng trả lời của Hà Sơ Tam.

“Lão đại, đuôi số điện thoại của Tạ Gia Hoa chính là 911.”

“Alo? Tạ sir?”

Hạ Lục Nhất máu toàn thân đều lạnh buốt.

.....

Hà Sơ Tam mang túi nguyên liệu về nhà, ở trong phòng bếp leng keng một phen, về nhà đã lâu mà vẫn chưa thấy Hạ Lục Nhất, cậu mặc tạp dề hô một tiếng lên lầu: “Lục Nhất ca?”

Qua hồi lâu, Hạ Lục Nhất mới ngậm điều thuốc đi ra từ phòng ngủ, đứng ở cầu thang tầng hai, mặt không đổi cúi xuống nhìn Hà Sơ Tam.

“Xuống đây đi, anh lại không ăn sáng nữa hả?”

Hạ Lục Nhất chậm rãi xuống lầu, tựa vào cửa phòng bếp, khoanh tay nhìn đáng vẻ Hà Sơ Tam thái rau, trầm mặc hút thuốc.

“Sao thế?” Hà Sơ Tam quay đầu nhìn thấy vẻ mặt mất tập trung của hắn, lau lau tay lên tạp dề, tiến lên muốn hôn hắn một cái.

Hạ Lục Nhất nghiêng đầu, chỉ để cậu hôn đến má, một tay ngăn ngực Hà Sơ Tam, thờ ơ mà thanh lãnh nói: “Nấu cơm đi.”

“Đói sao?” Hà Sơ Tam cười, nhảy bèn nhận ra ưu tư của Hạ Lục Nhất: “Có chuyện gì không vui sao? Anh lo cho Đại Ba Đầu?”

Hạ Lục Nhất “Ồ” một tiếng, đẩy cậu đi đến bên cạnh sofa, ngồi xuống bắt đầu xem TV.

Một bữa cơm này ăn rất vô vị, Hà Sơ Tam nói liên miên không ngừng, Hạ Lục Nhất lại chỉ cúi đầu lạnh nhạt gắp đồ ăn.

“Xảy ra chuyện gì sao?” Đây là lần thứ ba Hà Sơ Tam hỏi hấn, tay chống má, vẫn là vẻ mặt thản nhiên thản thiết ấy.

Hạ Lục Nhất đột nhiên thấy buồn nôn —— Hà ảnh đế quả thật đúng là cao siêu, vẻ mặt thuần lương như chưa từng xảy ra chuyện gì, nhưng trước một giờ đó, cậu ta lại cùng đối thủ một mất một còn của Hạ lão đại gọi điện thoại, hẹn thời gian gặp mặt.

Từ khi nghe thấy Hà Sơ Tam gọi cái tên Tạ Sir, trong lòng Hạ Lục Nhất hoảng loạn không tin nổi, luôn cảm thấy lý do gặp mặt của hai người có lẽ do một lý do khác, có thể là do Tạ Gia Hoa uy hiếp. Hấn đợi Hà Sơ Tam trở về thẳng thắn nói với hấn, nhưng xem dáng vẻ này của Hà Sơ Tam, có lẽ không tính đề cập đến nửa câu.

Hạ Lục Nhất cảm thấy mình nuôi bên gối không phải là hồ ly mà là chồn, nó hung hăng cắn xé tìm phổi hấn, uống máu hấn, sau đó cười lộ hàm răng trắng xóa đầm đìa máu.

“Không có gì, tâm tình không tốt.” Hạ Lục Nhất dừng đùa, châm thuốc: “Chiều nay cậu theo tôi ra biển giải sầu một chuyến.”

Hà Sơ Tam hơi dừng đùa, lập tức giống như không có việc gì mà cười nói: “Chiều nay công ty tôi có chuyện, tôi có được không?”

Hạ Lục Nhất âm trầm nhìn cậu. Hà Sơ Tam trấn tĩnh tự nhiên, vẫn cười cười, giơ tay rút điều thuốc, hôn lên mặt Hạ Lục Nhất: “Tôi sẽ về nhanh thôi, tôi mời anh ăn cơm Âu nhé?”

“Ha.” Hạ Lục Nhất cười lạnh: “Được.”

Cơm nước xong, Hà Sơ Tam thu dọn sơ qua rồi vội vàng rời đi. Hạ Lục Nhất tựa bên cửa lớn nhìn bóng dáng cậu, vẻ mặt lạnh lẽo, thân hình hiu quạnh giống như thê tử nhìn trượng phu ra ngoài trộm hoan. Hấn cau mày xoay người lên lầu, đeo tai nghe.

Hà Sơ Tam và Tạ Gia Hoa hẹn nhau ở quán café Đan Ký cách không xa cục cảnh sát —— là nơi công cộng người đến kẻ đi, không cần phải tránh kiêng kị. Tạ Gia Hoa mặc tây trang phẳng phiu, vẫn là gương mặt Poker vạn năm không đổi, trầm mặt uống nước lọc.

Hà Sơ Tam kéo ghế dựa ngồi xuống, gọi một tách café, lễ phép chào: “Tạ sir.”

“Cậu lại cùng ở một chỗ với Hạ Lục Nhất.” Tạ Gia Hoa nói.

“Tạ sir phục vụ nhân dân, quan tâm đến mấy chuyện riêng này của thị dân, đúng là có lòng.” Hà Sơ Tam cười nói.

Tạ Gia Hoa không khách sáo với cậu, đi thẳng vào vấn đề: “Sáng hôm qua cảnh sát bắt Từ Cẩm Hà, ngoại hiệu là ‘Đại Ba Đầu’, là thủ hạ ‘Hong còn’ của Hạ Lục, nói vậy chắc cậu cũng hiểu. Đại Ba Đầu thú nhận rất nhiều tội trạng của Hạ Lục Nhất nhưng chỉ bằng lời khai của một mình hấn thì chưa đủ, tôi cần một người có thể cung cấp tình báo để phụ trợ cảnh sát làm chứng.”

“Tạ sir, rất xin lỗi.” Hà Sơ Tam bình tĩnh, tỏ vẻ vô tội thuần lương: “Tôi không tham gia vào ‘việc làm ăn’ của Lục Nhất ca, hoàn toàn không biết gì cả, không thể giúp anh làm chứng.”

Tạ Gia Hoa mở cặp văn kiện, đẩy một chồng ảnh chụp mờ hồ lên trước mặt cậu: “Rạng sáng 5h ngày mười lăm, sở cảnh sát khu phía đông Cửu Long nhận được một cuộc điện thoại nặc danh, một người đàn ông báo có người ‘ấu dâm’, sau khi cảnh sát đuổi tới thì phát hiện một lượng thuốc phiện lớn và đánh bài phi pháp của đám người Đại Ba Đầu. Tôi điều tra cuộc điện thoại này, là điện thoại công cộng vịnh Causeway cách chỗ làm của cậu khoảng mười lăm phút đi bộ. Mà camera theo dõi dưới lầu của công ty đã cho thấy, cậu rời khỏi đó khoảng 5h sáng, đến 7h mới trở về. Cậu và Hạ Lục Nhất quan hệ rất thân mật, có điều kiện này, có thời gian này, cuộc điện thoại này chính là của cậu.”

Hà Sơ Tam gật đầu cảm ơn với nhân viên phục vụ bưng café đến, sau đó nâng lên nhắm một ngụm, bình tĩnh nói: “Động cơ? Động cơ để tôi gọi cuộc điện thoại đó?”

“Cậu xuất thân từ thành Giao Long, mẹ đẻ chết trong một cuộc đấu tranh của các bang phái, được nha sĩ Hà Bình Tiên thu dưỡng. Hà Bình Tiên là một người thành thật, dạy cậu lễ nghĩa liêm sỉ, thành tích từ

nhỏ của cậu đã rất ưu tú, chưa từng bôi đen, sau khi thi vào đại học Long Cảnh đều đạt học bổng, là một người chính trực ưu tú. Ban đầu cậu lui tới với Hạ Lục Nhất, là do hắn bắt ép cậu đến công ty điện ảnh viết kịch bản. Theo ý tôi, hành vi cậu gọi điện thoại này là đã không chịu nổi với Hạ Lục Nhất. Hoặc cũng có thể, cậu không ngừng tiếp cận Hạ Lục Nhất là muốn phá hủy đường dây buôn thuốc phiện của hắn.”

Hà Sơ Tam ha ha cười khở, đầu đầu xoa huyết thái dương, lại cười khở nói: “Tạ sir, tôi không cao thượng như anh nghĩ đâu. Hơn nữa, tôi vừa mới biết ba không phải là ba ruột của tôi, tin tức này quả thật rất dọa người.”

Cậu cầm lấy ảnh chụp trên bàn nhìn một lượt, nói: “Mấy tấm ảnh này có thể chỉ ra tôi rời công ty lúc 5h nhưng lúc đó là do tôi thức đêm công tác mà hôm sau phải mời khách hàng dùng bữa, nên tính về nhà ba ở Cửu Long tắm rửa thay quần áo. Anh có thể tìm camera theo dõi ở gần bến tàu Thiên Tinh lúc 5h15, lúc đó tôi đang đi qua khu trung tâm văn hóa, không thể nào xuất hiện vịnh Causeway. Cuộc điện thoại kia không phải tôi gọi.”

“Hơn nữa...” Cậu thở dài: “Thủ hạ Lục Nhất ca đều là người thích giảng ‘đạo nghĩa giang hồ’, Đại Ba Đầu sẽ không dễ dàng mở miệng khai như vậy. Lời ‘thú nhận tội trạng’ mà anh vừa nói, là muốn lừa tôi đứng không.”

Sắc mặt Tạ Gia Hoa chìm xuống, nhìn Hà Sơ Tam một lúc rồi nói: “Cậu có thể dễ dàng tha thứ cho những hành vi bất thủ của Hạ Lục Nhất vậy sao? Đại Ba Đầu đã sa lưới, có lẽ đây chính là một bước để mở ra cánh cửa lớn, chỉ cần cậu phối hợp là có thể phá hủy đám phạm tội này, cậu không muốn giúp tôi thật sao?”

Hà Sơ Tam thở dài: “Tạ sir, trong lòng anh hiểu rõ, tuy Đại Ba Đầu là cao tầng trong công ty Lục Nhất ca nhưng hắn không biết nhiều, thế nên anh mới tìm tôi hỗ trợ. Về phần tôi, quả thật tôi không thể tha thứ cho một số hành vi của hắn, bằng không lúc trước đã không cãi nhau, nhưng tôi cũng đã nói qua với anh, tôi là một người ích kỷ —— năm đó Hứa Ưng phản bội Thanh Long mà chết, đó chính là cái gai trong lòng Lục Nhất ca, tôi không muốn hắn hận tôi.”

Cậu thả ly café xuống, cười khở với Tạ sir: “Tạ sir, tôi vẫn luôn kính nể anh, tôi cũng muốn Hongkong trở thành một xã hội văn minh thanh bình. Nói tôi dối trá cũng được, ích kỷ cũng được, yếu đuối cũng được, tôi chỉ có thể lui bước như vậy, thật xin lỗi. Về sau xin anh đừng liên hệ với tôi, tôi sợ Lục Nhất ca hiểu lầm.”

Trong máy nghe lén vang lên một trận tạp âm, nghe như tiếng Hà Sơ Tam lui ghế đứng dậy, rời quán café. Hạ Lục Nhất phức tạp tháo tai nghe, nhìn góc tường phát gốc một hồi lâu, sau đó cúi đầu chằm một điệu thuốc.

Hắn trầm mặc hút vài hơi, đột nhiên cho mình một bạt tai!

....(post:thatloanbatnhaio.wp.com)

Tối gần sáu giờ tối, Hà Sơ Tam lái một chiếc xe trắng đến đón Hạ Lục Nhất ăn bữa tối. A Nam canh cửa hô: “Hà tiên sinh, mua xe mới rồi sao?”

“Xe quản lý, mấy hôm nay anh ấy đi Châu Âu công tác nên để tôi mượn dùng.” Hà Sơ Tam cười nói. Cậu đi qua một tiệm salon làm một kiểu tóc rẽ ngôi thời thượng, ở ghế sau xe còn lên đây một tấm vải lớn.

Hạ Lục Nhất khoan thai đi tới, vừa đi vừa chỉnh caravat, ngẩng đầu nhìn thấy ‘xe mới’ của Hà Sơ Tam thì sững sốt.

“Hà tinh anh, mua xe?” Hắn nghi hoặc nói.

“Mượn quản lý.” Hà Sơ Tam cười nói: “Nhanh lên xe đi, tôi đặt chỗ ở nhà hàng rồi.”

Hạ lão đại cầu nhàu lên xe, không thoải mái lôi kéo caravat: “Mẹ nó, không phải không ăn cơm Tây sao, làm cái quái gì thế?”

Hà Sơ Tam cười cười nhìn liếc qua, bỗng nhíu mi, sờ lên má trái hắn: “Sao lại có dấu hồng thể này? Ai đánh anh?”

Hạ Lục Nhất xấu hổ khụ một tiếng, hất tay cậu ra: “Nằm mơ, lái xe!”

Hà Sơ Tam còn muốn nâng mặt hấn cẩn thận nhìn kỹ. A Nam A Sâm bắt gặp cảnh show ân ái trắng trợn này, sợ phòng giám thị Sai lão ở phố đối diện nhìn thấy, thì khụ khụ một trận nhấc nhở. Hà lão đại then quá hóa giận, đập một chưởng lên trán Hà tinh anh: “Có đi không hả? Không đi thì tôi ra!”

Hà Sơ Tam vừa lái xe vừa nhìn chung quanh, mắt thấy cảnh sát theo đuôi đã bị bỏ một đoạn xa — Ít nhất sẽ không thể thấy rõ tình hình trong xe — Vì thế để Hà lão đại lái xe giúp, còn mình xoay người xốc màn che ở sau xe, mùi hương hoa hồng nồng đậm lập tức tràn ngập khoang xe.

“Đệt!” Hà Lục Nhất run tay, suýt không khống chế nổi tay lái: “Họ Hà kia, cậu làm gì vậy?”

Hà Sơ Tam sột soạt lui về, nhét một bó hoa hồng đỏ tươi vào trong lòng hấn: “Tặng anh.”

Đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra Hà lão đại được người tặng hoa, cảm giác như giẫm phải đồng bom, nét mặt già nua thoáng chốc nóng lên: “Đệt, làm cái quái gì vậy? Cậu không thấy mắc ói sao?”

“Mắc ói chỗ nào?” Hà Sơ Tam rất ủy khuất: “Hoa hồng đại biểu trái tim tôi.”

“Buồn nôn, ngậm miệng.” Hà Lục Nhất tàn bạo nói, khóe mắt Hà Sơ Tam liếc qua — mặt Hà lão đại đỏ như táo.

“Phốc.....”

“.....”

“Đau đau đau! Tôi sai rồi, sai rồi mà, tôi không cười! Đừng đập, tôi đang lái xe...”

Hai người ngồi ở một nhà hàng hướng mặt ra biển, Hà Lục Nhất để đĩa hoa hồng đáng xấu hổ ở trong xe, vừa thờ ơ cắt beefsteak vừa giương mắt liếc Hà Sơ Tam — Hà tinh anh hai tay nâng má, trong mắt mang ý cười, không nhúc nhích dõi theo hấn.

Cuối cùng Hà Lục Nhất nhin không nổi mà đập dao nĩa, dựa ra sau ghế, nói: “Nói đi, hôm nay cậu muốn làm gì? Lén la lén lút!”

“Lục Nhất ca, anh quên rồi sao? Hôm nay là 16/4.” Hà Sơ Tam cười tủm tỉm trả lời.

Hà Lục Nhất suy nghĩ cả một vòng cũng không nghĩ ra hôm nay là ngày gì: “Thì sao?”

Hà Sơ Tam dựng ba đầu ngón tay: “Ba năm trước đây, ngày hôm nay, là ngày anh tóm tôi đến viết kịch bản.”

“.....” Hà Lục Nhất trầm mặc hồi lâu, không nói gì: “Thì sao?”

“Là kỷ niệm cuộc gặp gỡ đầu tiên của đôi ta, là một ngày trọng đại.” Hà Sơ Tam làm như có thật.

“Cậu là thiếu nữ thời trung học sao? Kỷ niệm cái méo gì?!”

“Ha ha...” Hà Sơ Tam thần nhiên vui vẻ: “Là kỷ niệm rất có ý nghĩa mà, Lục Nhất ca. Anh nói xem, lúc đó khi thấy tôi chui ra từ bao tải, ấn tượng đầu tiên của anh là gì?”

Hà Lục Nhất khinh thường cười một tiếng: “Thằng ranh con miệng còn hôi sữa.”

Hà Sơ Tam thần nhiên nâng má si mê nhìn hấn: “Lúc đó tôi nghĩ, đây là xã hội đen sao? Sao lại ‘đẹp trai’ như vậy?”

“Hừ.”

“Sau này anh để tôi viết kịch bản, còn mình ngồi trên bàn ăn thịt bò. Tôi thường xuyên vừa nhìn vừa nghĩ, miệng này thật nhỏ, thật tròn, thật muốn nhấc lên.....”

“Hà. A. Tam,” Hà Lục Nhất ra sức niết đĩa ăn: “Cậu đừng cho rằng nơi công chúng thì tôi không dám đánh cậu.”

Hà Sơ Tam thức thời sửa miệng, cười cười đổi đề tài: “Tôi nghĩ, chắc tôi trời sinh đã có hứng thú với giới nam, lại nhất kiến chung tình với anh, thế nên ngay lần đầu tiên gặp mặt đã có ý với anh, tuy sau này phát hiện ra anh là ác bá, khụ.. Nhưng sau đó xảy ra nhiều chuyện, anh cứu tôi, bảo vệ tôi, chiều cố tôi..”

Tín nhiệm tôi. Khoan dung tôi. Thương tôi. Sủng tôi. Nói cho tôi biết bí mật của anh. Sau khi say rượu thì ngủ trong lòng tôi.

“Dẫn tôi đi xem điện ảnh, đưa tôi ăn cơm Tây, dạy tôi đánh bóng bàn, mang tôi đi bờ biển nướng, ở trong bệnh viện hôn tôi.....”

Hạ Lục Nhất mất tự nhiên khụ một tiếng, che giấu nhét vào miệng một miếng beefsteak —— Mẹ nó, nói cứ như ông đây đang trêu ghẹo cậu không bằng!

“Tôi yêu anh, Lục Nhất ca.” Hà Sơ Tam nói, thận trọng đẩy một hộp nhỏ tinh xảo đến trước mặt Hạ Lục Nhất: “Ồ bên tôi nhé.”

Hạ Lục Nhất niết đĩa ăn, khoe môi vẫn dính vụn beefsteak, bởi vì được thỏ lộ bất ngờ mà ngơ ngác một lúc, mới chớp mắt môi muốn nói gì đó lại bị miệng đầy thịt bò sặc.

“Khụ khụ khụ..... Khụ..... Mẹ nó, buồn nôn...” Hắn chặt vật nuốt thịt bò, chỉ cảm thấy má nóng đến mức sắp tan chảy, lắp bắp nói: “Mẹ nó, không phải giờ cậu đang ở nhà tôi sao?”

Gì mà ở bên nhau, ở cũng ở rồi, lại còn ‘bên nhau’ cái mẹ gì, còn đưa nhẫn, đây là muốn... cầu hôn sao?

Hắn buông đĩa, nét mặt già nua ửng đỏ mở hộp —— sau đó mặt tái mét.

Bên trong đặt một tượng phật kém chất lượng.

“.....”

Hạ Lục Nhất không nói gì mà đẩy hộp lại, mặt nhìn Hà Sơ Tam hỏi: “Gì đây?”

“Tượng phật cầu cho anh.” Hà Sơ Tam vô tội trả lời: “Ban đầu tôi tính mua nhẫn nhưng nghe nói ba muốn mở rộng tiệm tạp hóa, nên đưa tiền hết cho ông ấy rồi.”

“.....”

—— có thằng nào cầm ngọc phật kém chất lượng đi cầu hôn sao!? Mẹ nó, nói một đồng lời buồn nôn, mở hộp đưa cho lão tử một tên mập xanh biếc không đáng một xu?! Chó má!!

Hà tình anh nghèo kiệt xác từng đưa ‘giấy trắng’ thay bánh ngọt, vẻ mặt thẹn thùng nói: “Nói tám lòng không cần hình thức, anh nhận thứ này trước đi, năm sau tôi bổ sung lại cho anh.”

—— Bỏ cái con mẹ mày!

Hạ lão đại đen mặt tùy tay nhét tượng phật vào trong túi, muốn lấy dao ăn phăng cậu thì thấy vẻ mặt thâm tình vô tội ấy, lại không hạ thủ nổi.

Hà Sơ Tam thoát chết, vô cùng hào hứng: “Chúng ta chính thức ở bên nhau rồi đúng không?”

“Vậy cậu nghĩ thế nào là ở bên nhau? Đi Châu Âu hưởng tuần trăng mật?”

“Khụ, cái đó thì phải xem cuối năm tôi có thể xin nghỉ được hay không, nghỉ được thì chúng ta liền đi. Tôi thuê một phòng trọ ở trung tâm văn hóa, gần chỗ ‘công ty’ anh, cũng gần chỗ bến tàu Thiên Tinh, anh đi làm và tôi qua biển cũng tiện. Anh chuyển đến ở cùng, có được không?”

Hạ Lục Nhất đen mặt nhìn cậu, Hà Sơ Tam đầy mong chờ, cười lộ răng với hắn.

“Đợi lát nữa dẫn tôi qua xem.” Hạ Lục Nhất nói.

Hà Sơ Tam thuê một căn phòng một phòng khách hai phòng ngủ nửa cũ nửa mới ở trung tâm văn hóa, nói là có phòng khách, thư phòng và phòng ngủ nhưng trên mái nhà có sân thượng có thể ngắm cảnh và nướng đồ ăn. Hạ Lục Nhất đi quanh khảo sát, cái phòng này cũng tốt hơn cái phòng mà cậu thuê ở Tây Hoàn, nhưng trên sân thượng vẫn còn để đầy ống nước và sắt rỉ.

“Mấy ngày này tăng ca, tôi còn chưa tới quét tước sân thượng.” Hà Sơ Tam nói: “Vào nhà ngồi trước đi.”

Trong phòng bài trí lại rất chỉnh tề sạch sẽ, vách tường và trần nhà đều quét qua một lớp vôi, trên cửa sổ dán mấy tấm giấy cắt của Hà ba, bộ ghế sofa và khăn trải bàn đều là màu cam ấm áp, đèn đặt dưới mờ

mờ hơi tối. Áo ngủ dép lê, xô pha đệm dựa, bát đĩa phòng bếp, bàn chải phòng tắm, thứ gì cũng đều là đồ đôi.

“Ê nhóc.” Hạ Lục Nhất vừa thăm quan vừa mắng: “Cậu sớm đã lập kế hoạch rồi đúng không? Thuê lúc nào?”

“Tháng trước. Nơi này đều tiện đường đến công ty của hai người chúng ta.”

Hạ Lục Nhất hừ một tiếng: “Quá nhỏ, đừng mong tôi tới ở.”

“Vào phòng ngủ xem không?” Hà Sơ Tam dễ dàng nói.

Hạ Lục Nhất hùng hù hỏ hỏ, vô cùng ghét bỏ, cuối cùng vẫn theo Hạ Lục Nhất đi dép đôi cùng vào phòng ngủ.

Đẩy cánh cửa nửa khép, bật đèn, ánh đèn lập tức chiếu sáng cả căn phòng, Hạ Lục Nhất bỗng ngây ngẩn cả người.

Trên tường treo một tấm áp phích cao bằng nửa người, một người con gái trẻ tuổi cười vui vẻ với ống kính, trong lòng cô ôm một vì sao, mặc một chiếc váy trắng mỏng, tóc đen dài mượt buộc thành một bím tóc thanh nhã, bối cảnh là biển hoa xanh biếc.

Ước chừng đây là áp phích mười năm trước, đó là một đĩa nhạc duy nhất phát hành sau khi Hạ Tiểu Mãn học ca hát. Lượng bán không cao, không phát hành lần hai, là bản có hạn. Tiểu Mãn sau khi chết ở biệt thự thì hỏa táng, ngay cả Hạ Lục Nhất cũng không hề lưu lại một kỷ niệm.

Hạ Lục Nhất đứng ngẩn người tại chỗ, kinh ngạc nhìn nụ cười tươi tắn của Tiểu Mãn khi chưa phải chịu tra tấn thống khổ, tay ấn công tắc hơi run run.

“Tôi có một đồng nghiệp là người thích sưu tầm, năm đó trùng hợp mua một bản. Hắn tặng đĩa nhạc này cho tôi, giờ anh nghe chút chứ?” Hà Sơ Tam dán sau tai hắn, nhẹ giọng nói.

Hạ Lục Nhất móc mạnh công tắc xuống, trong một mảnh tối đen kéo Hà Sơ Tam ấn xuống giường!

(post:thatloanbatnhaowp.com)

Có H!!!

38. Chương 37

00

Giường lớn phát ra tiếng rên rỉ ái muội. Hạ Lục Nhất cười trên người Hà Sơ Tam, thô lỗ kéo tóc cậu, vội vàng gặm cắn môi cậu, động tác hung mãnh có thể nói là: lang thôn hổ yết.

—— Trong một ngày này hắn hoài nghi Hà Sơ Tam, nghe lén cậu, nếu lúc ấy hắn nghe được Hà Sơ Tam bán đứng hắn và huynh đệ, thậm chí hắn cũng không thể cam đoan mình sẽ dâng sát ý lên hay không.

Còn Hà Sơ Tam hoàn toàn không biết gì mà yêu hắn, hoàn toàn không biết gì mà lập kế hoạch chuẩn bị cho một ngày kỷ niệm ý nghĩa, hoàn toàn không biết gì mà vì hắn làm nên một ngôi nhà ấm áp. Một người thanh bạch có tiền đồ rộng mở, vì hắn mà không tiếc vi phạm vào giới hạn bản thân, không tiếc làm trái lương tri đạo đức, không e ngại nguy hiểm, cũng không e ngại tương lai bọn họ.

Áy náy, bi thương, hối hận, hoảng sợ —— cảm xúc phức tạp và mâu thuẫn trào dâng trong lòng Hạ Lục Nhất, khiến hắn không biết nên làm gì, chỉ thuận theo bản năng dùng phương thức kịch liệt nhất để biểu đạt, để phóng thích! Con người chán sống đáng ghét này, lúc nào cũng làm cho tim hắn rối bời!

Động tác kịch liệt khiến Hà Sơ Tam hoàn toàn không thở nổi, bên tai truyền đến tiếng tim đập rộn ràng, cậu ôm lấy cổ Hạ Lục Nhất, vuốt ve trấn an hắn.

Hà Sơ Tam sớm đã đoán ra Hạ Lục Nhất sau khi nhìn thấy tấm áp phích này sẽ xúc động, nhưng phản ứng của Hạ Lục Nhất lại vượt xa tưởng tượng của cậu, điên cuồng —— đến mức lòng cậu phát đau.

Giờ phút này, trong lòng Hà Sơ Tam cảm thấy may mắn và hoảng hốt đến cỡ nào — quả thật cậu từng cài máy nghe lén vào điện thoại Thôi Đông Đông nhưng chưa dùng tới, cũng không hề gọi cuộc điện thoại bán đứng Đại Ba Đầu.

Đúng là trước kia Hà Sơ Tam từng nghĩ đến chuyện sẽ ra tay từ phía Đại Ba Đầu, từng bước đánh tan vài vụ làm ăn trong Kiều Kỳ đường, để Hạ Lục Nhất không thể đi theo con đường ‘đổi đen thành trắng’ kia nữa. Thôi Đông Đông thiện mưu, Tiểu Mã thiện tàng, đều rất khó bắt thóp, chỉ có Đại Ba Đầu tính cách ngay thẳng, cảnh giới không cao. Nhưng đến khi thực thi kế hoạch ấy, Hà Sơ Tam lại do dự.

Lời Hà Sơ Tam nói với Tạ Gia Hoa, cũng chính là lời trong lòng cậu. Hạ Lục Nhất bề ngoài băng lãnh cường ngạnh, nhưng bên trong lại rất mẫn cảm. Trái tim đó từng trải qua vô vàn đau khổ và bi thương, sẽ không thừa nhận nổi bất cứ phản bội và tính toán nào của cậu, dù điều đó xuất phát từ đâu chẳng đi nữa thì sau cùng chỉ có thể là oán hận và tuyệt vọng. Có lẽ Hạ Lục Nhất sẽ không quay đầu rời đi, sẽ đem linh hồn chìm dần vào trong ô uế, không cách nào vãn hồi.

Dường khí càng lúc càng ít, má Hà Sơ Tam nóng lên, mũi thở ra từng đợt thở dốc nhưng hai tay vẫn nâng mặt Hạ Lục Nhất, muốn hấn đến gần mình, không muốn để hấn rời xa...

Cuối cùng Hạ Lục Nhất cũng hành động trước khi đem Hà Sơ Tam hôn chết, từ trong điên cuồng thanh tỉnh, thở hổn hển né môi qua.

Hà Sơ Tam cuộn người ho sặc sụa, hít từng ngụm không khí. Hạ Lục Nhất muốn đến gần để xem tình trạng của cậu, Hà Sơ Tam lại đột nhiên nghiêng người để né, tránh thân cận với Hạ Lục Nhất.

Hạ Lục Nhất cho rằng cậu bị mình cắn sợ, vừa cười nhạo vừa dùng thân thể đè Hà Sơ Tam đang giãy dụa, muốn ôm lấy cậu giúp nhuận khí nhưng thân thể vừa ma sát ở phía giữa thì đụng phải vật cứng giữa hai chân Hà Sơ Tam, nhất thời cứng lại.

Hà Sơ Tam xấu hổ cong người, ý muốn che giấu chính mình, cố gắng tự kiềm chế: “Xin lỗi, tôi đi nhà tắm.”

Hà Sơ Tam trở mình xuống giường, bị Hạ Lục Nhất kéo lại.

Lòng bàn tay Hạ Lục Nhất lạnh lẽo, mang theo một lớp mồ hôi mỏng. Hà Sơ Tam khiếp sợ, đại não sung huyết, ngốc lăng tại chỗ không nhúc nhích. Hai người giằng co trong bóng đêm một lúc, Hạ Lục Nhất khẽ thở dài, kéo Hà Sơ Tam trở lại.

— Dục vọng như châm một mũi lửa, lập tức bùng cháy!

Đến khi Hà Sơ Tam kịp phản ứng, thì cậu đã đè lên Hạ Lục Nhất một lần nữa lăn về giường, lần này người kích động điên cuồng lại biến thành cậu. Cậu điên cuồng hôn liên tiếp lên đuôi lông mày khoé mắt của Hạ Lục Nhất, một cái so với một cái càng dùng lực, một cái so một cái càng lang thôn hổ yết! Trong bóng tối, cậu thô lỗ cởi áo Hạ Lục Nhất, một tắc một tắc cắn lên hầu kết run rẩy của hấn, gặm nhấm xương quai hàm ướt mồ hôi của hấn, hô hấp run rẩy, động tác cấp bách!

Đã từng vô số lần, cậu ảo tưởng ra giờ khắc da thịt bọn họ thân cận nhau, cậu đã chuẩn bị từ rất lâu, lập kế hoạch rất kỹ càng, muốn hết sức ôn nhu, triển miên lưu luyến, nhưng tất cả mưu tính kỹ càng và bình tĩnh trầm ổn của cậu đều vụn vụn dừng ở lý luận suông, lý trí cùng ôn nhu của cậu ở trước mặt Hạ Lục Nhất đều tan thành mây khói! Trong lòng Hà Sơ Tam mừng như điên lại đau đớn, giống muốn vỡ ra, muốn nổ thành từng mảnh!

Dây lưng bị xả ra phát ra tiếng va chạm leng keng, Hà Sơ Tam vội vàng đem dục vọng nóng bỏng của mình kề sát một chỗ với Hạ Lục Nhất. Đến lúc được cậu cùng cầm, Hạ Lục Nhất phát ra tiếng rên khản trương, thở dốc thống khổ giống như đang nhớ lại thứ gì đó, lập tức căng cứng toàn bộ cơ nhục, trên cánh tay nhanh chóng nổi lên một tầng da gà.

Hà Sơ Tam từ trong xúc động và hưng phấn tỉnh táo lại, bắt lấy tay Hạ Lục Nhất để kề sát bên môi, nhẹ nhàng hôn, dán lòng bàn tay của hấn lên mặt mình.

“Lục Nhất ca...” Cậu dán bên vành tai Hạ Lục Nhất nhẹ giọng gọi, hôn lên vầng trán thấm mồ hôi của hấn: “Là tôi, là tôi...”

Hạ Lục Nhất nắm tay thành quyền, run rẩy kiệt lực bình phục hô hấp: “Chán sống hả..... Nhanh lên.....”

Hà Sơ Tam rất nghe lời nhanh chóng xát lộng, dục vọng nóng bỏng được mồ hôi ướt trong lòng bàn tay bao bọc tại một chỗ, độ ẩm nóng bỏng khiến hô hấp hai người loạn nhịp. Hạ Lục Nhất cố gắng đầu hôn môi cậu, nuốt không ít nước bọt đang chạy dọc từ khoe môi, cùng mồ hôi nhỏ giọt trượt trên gò má.

Là một xử nam lần đầu tiên thân cận với người khác, Hà Sơ Tam cao trào rất nhanh, bên trong điên cuồng và hỗn độn, tầm nhìn phẳng phất như xuất hiện từng điểm trắng trong màn đêm rậm rạp, như từng đóa pháo hoa nổ tung trước mặt! Cậu ngậm lấy môi Hạ Lục Nhất, bỗng dừng từ trong xoang mũi phát ra một tiếng thở dài cao vút!

“Ừm..... Ừm ——!!”

Hà Sơ Tam thở hổn hển, trong tay dính đầy bạch trọc sền sệt, nằm trên người Hạ Lục Nhất nghỉ ngơi một lát, sau đó phát hiện Hạ Lục Nhất vẫn còn nửa cương.

Hạ Lục Nhất ôm chặt lấy cậu, hô hấp gấp gáp nặng nề, khoe môi sưng đỏ vì vừa nãy cậu nhất thời kích động gặm cắn. Nhận ra Hà Sơ Tam thoáng chần chờ, hấn kéo tóc Hà Sơ Tam, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Không có việc gì, tôi vẫn vậy, không phải vấn đề của cậu.”

Hà Sơ Tam đã từng đi qua Tất Đầu, sớm biết được nguyên nhân mâu thuẫn và kháng cự của hắn, trong lòng lại là một trận đau nhức. Cậu cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên khoe môi Hạ Lục Nhất: “Đi tắm, nhé?”

Ở trong phòng tắm ấm áp, Hà Sơ Tam cẩn thận tỉ mỉ hôn môi Hạ Lục Nhất, cởi từng lớp áo khoác tây trang ướt sũng, caravat, sơ mi, quần, cuối cùng quỳ một gối xuống mặt đất, ngậm dục vọng Hạ Lục Nhất vào trong miệng.

Động tác này khiến cả người Hạ Lục Nhất đều phát run lên, theo bản năng vươn tay nắm lấy thanh đỡ trên tường, ngăn cổ rên rỉ một tiếng: “Chán sống... Cậu làm gì...”

Hà Sơ Tam phát hiện Hạ Lục Nhất thật ra rất miễn cảm, khe hôn và hút khí quan của hắn đều sẽ khiến hắn phát ra tiếng thở dốc run rẩy. Dòng nước dọc theo cơ bụng và đường cong nhân ngư tuyến của hắn chảy xuôi xuống, da thịt nóng bỏng, bắp đùi phát run, bụng mỗi lần kịch liệt run rẩy đều khiến vài giọt thủy châu rơi trên trán Hà Sơ Tam.

Hạ Lục Nhất không phải chưa từng được người hầu hạ qua, lần duy nhất hắn trải nghiệm chính là một lễ mừng của mười mấy năm trước, bị một đám huynh đệ tiền bối Kiều Kỳ đường kéo đi ‘khai bao’. Bởi vì khi bé đã trải qua nên hắn rất chán ghét cùng người khác thân mật đụng chạm, nhưng khi đó hắn sớm đã nhận ra tình cảm cảm kỳ của mình với Thanh Long, vì che giấu nội tâm và tình cảm hoảng loạn, cũng vì nếm thử một loại khả năng khác, hắn không phản kháng quá nhiều. Mấy vị huynh đệ kia chọn một kỹ nữ giàu kinh nghiệm rồi nhốt cả hai vào trong phòng. Miệng lưỡi người phụ nữ kia hầu hạ hắn hơn mười phút, hắn không hề có cảm giác, cô ta cảm thấy hắn trúc trắc khấn trương thì càng muốn đùa giỡn, nói muốn hôn hắn, hắn lập tức đẩy cô ta rồi đóng sầm cửa mà chạy.....

Hắn nhớ mang máng cái cảm giác bị bao hàm trong miệng, sền sệt và ghê tởm khiến người ta ớn lạnh, chứ không phải cảm giác ẩm nóng như bây giờ! Đầu lưỡi mềm mại của Hà Sơ Tam bao hàm hắn, thường dùng răng nanh đụng chạm khiến hắn cảm thấy đau đớn và kích thích. Bụng hắn phát trướng, đùi như nhũn ra, máu toàn cơ thể như chảy dồn xuống phía dưới, Hạ Lục Nhất thở hổn hển kéo tóc Hà Sơ Tam, lại bị Hà Sơ Tam nắm lấy tay, Hà Sơ Tam vừa đan mười ngón tay hai người cùng một chỗ, vừa tiếp tục động tác trúc trắc lên xuống phun ra nuốt vào.

“Ha..... Ha..... Ừm.....” Hạ Lục Nhất cắn chặt răng, tiếng hít thở khó khăn đan xen cùng tiếng nước rào rào càng lúc càng rõ rệt, hắn đã cương hơn nữa, lại như không hề có cảm giác bản tính, đứt quãng, khoái cảm khi không khi có khiến mặt hắn đỏ lên, hít thở càng lúc càng khó khăn.

Hà Sơ Tam đột nhiên buông hắn ra, đứng lên lấy thứ gì đó từ giá bên cạnh. Hạ Lục Nhất tựa trên tường thở dốc, ánh mắt nhìn thấy một vật màu xanh trông quen quen mắt nhưng ý thức hỗn độn lại không thể nhận ra.

Hắn ngửi một mùi hương nhàn nhạt trong hơi nước, không qua bao lâu, Hà Sơ Tam hôn hắn.

Hạ Lục Nhất vừa nghiêng đầu né vừa mắng: “Vừa liếm chỗ đó đừng hôn tôi... Đệt! Cái gì vậy!”

Cái tên chán sống này dùng ngón tay dính đầy dịch trơn đâm vào mặt sau của hắn! Chỉ có một khớp ngón tay đi vào đã bị bị thân thể chủ nhân kịch liệt phản kháng, Hạ Lục Nhất co rút cơ nhục giữa đùi, một tay quật lên đầu cậu. Hà Sơ Tam quay đầu tránh, tiếp tục dùng miệng ngăn chặn tiếng mắng chửi giãy dụa của hắn.

“Ha...” Hà Sơ Tam vừa hôn vừa trấn an: “Tôi tra rồi, như vậy sẽ rất thoải mái.”

“Thoải cái chó! Cút ra ngoài!... A...” Hạ Lục Nhất hàm hồ ở giữa lưỡi môi giao triền mà phát ra tiếng mắng chửi.

Hà Sơ Tam dỗ dành: “Anh kẹp chặt như vậy tôi cũng không ra được, thả lỏng thả lỏng.”

Cậu cảm thấy ngón tay bị siết chặt, tiến cũng không tiến được, lui cũng lui không nổi —— mông lão đại xã hội đen thật sự không thể khinh thường.

Hạ Lục Nhất được một tay khác của cậu xoa nắn mông mang tính trấn an, thở hổn hển thoáng thả lỏng cơ nhục, lập tức lại kêu lên một tiếng sợ hãi, lớn tiếng mắng chửi: “A——! Mẹ nó... Cút ra ngoài! Đau.....”

Hà Sơ Tam thừa dịp hắn thả lỏng, nhấn một đoạn khớp tay đi vào, một tay khác vỗ về xoa nắn dục vọng phía trước thoáng uể oải của hắn, dán bên tai hắn tiếp tục trấn an: “Đừng sợ, một lúc sau sẽ ổn, thả lỏng...”

Sợ cái con mẹ mày! Hạ Lục Nhất nghiêng đầu cắn lên lỗ tai cậu, Hà Sơ Tam khê rên, dục vọng phía dưới đã bắn qua một lần lại cuộn trào mãnh liệt đứng thẳng, cứng cứng dán trên bụng Hạ Lục Nhất, kích thích Hạ Lục Nhất cả người run rẩy càng thêm kịch liệt.

Hai căn ngón tay một tắc lại tiến thêm một thước chuyển động trong cơ thể hắn, cái tên chán sống này chịu đựng lỗ tai bị cắn đau mà kéo hơi tàn dỗ dành hắn: “Tôi tìm một chút, lập tức sẽ ổn ngay.”

“Tìm cái gì... A!!” Hạ Lục Nhất ngắc cổ nói không ra lời —— Hà Sơ Tam đột nhiên cúi đầu liếm láp một bên đầu nhũ của hắn.

Loại xúc cảm nóng bỏng và tê ngứa này, với hắn mà nói, còn cao trào mãnh liệt hơn so với phía dưới được ngâm lấy! Hắn rùng mình, há miệng thở hổn hển một hồi lâu mới run run nói: “Buông ra..... Chán sống..... Ô.....”

Hà Sơ Tam vươn đầu lưỡi dùng lực liếm viên tròn tròn cương cứng, cuối cùng cũng ý thức được chiến lược của mình đã sai lầm! —— nơi này chỉ dùng ngón tay kẹp lấy đã khiến Lục Nhất ca của cậu mặt đỏ hồng, làm nửa ngày không phải bị lạnh cảm mà là chưa tìm thấy điểm mẫn cảm đặc thù.

Hạ Lục Nhất giãy dụa càng lúc càng yếu, Hà Sơ Tam càng lúc càng gặm nhấm lấy nơi đó, đồng thời dùng một tay xoa nắn ấn xoa xoa lên bên kia. Thân thể vừa buột chặt kháng cự của Hạ Lục Nhất mềm xuống như muốn tan chảy, ngón tay kéo tóc Hà Sơ Tam cũng mất dần khí lực, nhất thời chân nhũn như muốn khụy xuống đất lại bị ngón tay ở trong huyết khẩu lộng bức bách thẳng lưng.

Hạ Lục Nhất bị công kích trước sau, cảm giác quái dị vừa thích vừa đau làm cho tâm phiền ý loạn, một đợt khoái cảm từng đợt dồn đến nhưng lại không tìm thấy con đường để phun trào. Hắn nhắm mắt nhũn mị, theo bản năng mà ma sát hạ thể đứng thẳng ở giữa bụng hai người, bỗng nhiên cơ thể hắn run bắn lên! Trùng lớn hai mắt phát ra tiếng kinh hô mềm mại!

Hắn không biết bị Hà Sơ Tam ấn trúng vị trí nào trong cơ thể, khoái cảm từ trước tới nay trong cơ thể như bùng nổ! Trong đầu thoáng chốc trống rỗng! Dòng điện cuộn trào mãnh liệt chạy dọc từng góc ngách trong từng mạch máu, ngay cả trái tim cũng như bị tê liệt mà phải ngừng đập, hai đùi lập tức mất đi cảm giác, hắn ngã về phía trước trên người Hà Sơ Tam, trùng lớn mắt không dám tin, ý thức hỗn loạn há to miệng phát ra tiếng rên rỉ kiềm nén: “Ha...”

Không đợi tiếng ngâm này xong, ngón tay kia bắt đầu khuấy động trong cơ thể, hắn phát ra tiếng thét chói tai đứt quãng giãy dụa: “A..... A, dừng lại..... Dừng.....”

Cái tên chán sống lại không nghe theo lời hắn, ngược lại, càng thêm ác liệt đâm chọc khuấy động ở tuyến tiền liệt vất vả lắm mới tìm được kia, đồng thời dùng miệng ngăn lại mệnh lệnh của hắn, một tay đưa giỡn đầu nhũ của hắn. Ba điểm kết hợp cuối cùng cũng làm cho hạ thể Hạ Lục Nhất hoàn toàn cương, dục vọng nóng bỏng ma sát cùng một chỗ với dục vọng của Hà Sơ Tam. Hạ Lục Nhất hơi lắc đầu phát ra tiếng rên rỉ

mê loạn, đầu lưỡi bị Hà Sơ Tam hôn liếm không thể trốn thoát —— cái tên chán sống này như bạch tuộc trước sau tiến vào hắn, gắt gao hấp thụ hắn không chịu buông ra.

“Ha..... Ha..... Ưm ——!!”

Hạ Lục Nhất uốn lưng căng thẳng ngón chân, cuối cùng nghênh đón cao trào cảm dục nhiều năm qua, bạch trọc đặc sệt phun trào bắn trên bụng Hà Sơ Tam, hắn chống eo đứt quãng bắn lần thứ hai, thứ ba, thẳng qua mười mấy giây mới mềm xuống.

Hạ Lục Nhất xụi lơ ở ***g ngực Hà Sơ Tam, cả người nóng bỏng run rẩy. Đôi môi tách ra phát ra tiếp ‘chặc’ nhỏ, tiếng thở dốc bị dòng nước bao trùm.

.....

Hạ lão đại thoải mái quá độ, ý thức mơ hồ ngay cả mình lên giường cách nào cũng không biết. Hắn duỗi tay chân, vui người trong chăn như vui trong mây, mở to hai mắt đại ra hồi lâu, lúc này mới thanh tỉnh lại. Phản ứng đầu tiên chính là một quyền đập qua Hà Sơ Tam bên cạnh!

Hà Sơ Tam nhanh tay lẹ mắt, chúi đầu vào ***g ngực hắn, một quyền này chỉ kịp lướt qua đỉnh đầu. Hà Sơ Tam ghé trên ngực Hạ Lục Nhất ủy khuất gọi một tiếng: “Lục Nhất ca.”

—— Thật giống như người bị chơi bằng ngón tay đạt cao trào chính là cậu ta không bằng!

Hạ Lục Nhất tức giận đến nổi lời cũng phát run: “Vừa nãy cậu dùng thứ đó, là ai đưa?”

“Thứ gì?” Hà Sơ Tam mờ mịt.

Hạ Lục Nhất nghiêng răng nghiêng lợi: “Cái bình màu xanh!”

Hà Sơ Tam vẫn giả ngu: “Anh không thích sao? Cái đó hơi ít bọt. Lần sau dùng cái bình màu lục kia, nhiều bọt... Phốc!” Câu cuối nghẹn lại.

“Hà ——! Sơ ——! Tam ——! Tên khốn nạn này, từ lúc nào mà cậu dám thông đồng với nhỏ họ Thôi kia!? Đồ vô liêm sỉ! Mẹ nó, còn dám có mặt mũi để cười!?”

“A a a! Đau! Đau đau! Tôi không cười, không cười mà, không dám... Tha mạng, tha mạng a Lục Nhất ca.....”

Hai người ở trên giường đại chiến —— trên cơ bản đều là Hạ lão đại đánh Hà ảnh đế, đánh đánh rồi lại hôn hôn, hôn hôn rồi lại đánh đánh, cuối cùng hai người họ đều tỉnh bì lực tẫn, gương mặt đỏ bừng, nửa chết nửa sống nằm bệt trên giường.

Hà Sơ Tam mặt đầy dầu ráng và chướng bàn tay, chống đỡ hơi tàn, kéo chăn bị đạp trên mặt đất về, đắp lên người cả hai. Hạ Lục Nhất thuận thể kéo cậu vào trong lòng, nhắm mắt dưỡng thần.

Mơ mơ màng màng sắp ngủ thì Hà Sơ Tam bỗng lên tiếng: “Lục Nhất ca.”

“Ừm?”

“Hôm nay tôi gặp Tạ Sir.”

Hạ Lục Nhất không ngờ cậu sẽ thẳng thắn với mình, đầu quả tim run lên, khản trương hơn cả Hà Sơ Tam, cố bình tĩnh nói: “Gặp hắn làm gì?”

“Hắn hẹn gặp tôi ở ngoài, khuyên tôi tố giác anh.”

“Cậu nói gì?”

“Tôi không biết gì cả, cũng không sẽ giúp hắn.”

Hạ Lục Nhất “Ừ” một tiếng,

Hà Sơ Tam ôm chặt lấy Hạ Lục Nhất: “Về sau tôi không xen vào chuyện công ty của anh nữa. Chuyện của anh tôi càng biết ít càng an toàn với anh.”

Cậu cọ cọ bên bờ vai Hạ Lục Nhất, nói: “Xin lỗi, tôi không nên gặp hân. Nhưng tôi cũng muốn biết hân muốn gì ở tôi, tôi rất lo cho anh, tôi...”

Cậu do dự một lúc, không dám nói về chuyện điện thoại Thôi Đông Đông bị cài máy nghe trộm. Cậu hiểu, Hạ Lục Nhất khoan dung với cậu nhưng không thể chấp nhận được điều này.

Hạ Lục Nhất cũng ôm chặt lấy cậu, không nói một lời, tiếng hít thở trầm trầm. Hà Sơ Tam ở trong suy nghĩ thấp thỏm mà sợ hãi, còn cho rằng Hạ Lục Nhất đã ngủ.

“Chuyện tẩy trắng, tôi sẽ suy xét.” Hạ Lục Nhất đột nhiên nói.

Hà Sơ Tam sững sốt ngẩn đầu.

Hạ Lục Nhất nhắm mắt, thấp giọng nói: “Trước đây Thanh Long cũng có ý này. Nhưng chuyện này còn liên quan rất nhiều thứ, không nói tới sẽ có người không hợp tác, mà còn có các vị trưởng lão. Sau khi tôi thượng vị, vì để công ty phát triển nhanh nên không có khả năng nói buông tay thì sẽ buông tay.”

Hân mệt mỏi thở dài: “Tôi đáp ứng cậu, nhưng điều này cần bàn bạc kỹ hơn.”

Hân mở to mắt nhìn về phía Hà Sơ Tam, ánh mắt chuyên chú mà an bình. Trước đó khi nhắc tới chuyện này, đáy mắt hân luôn như đốt lên hỏa diễm, bây giờ lại trầm tĩnh như biển đêm, phản chiếu lên hình ảnh Hà Sơ Tam.

Hân nâng tay lên, vuốt ve gò má Hà Sơ Tam, nhẹ giọng nói: “Tôi cũng muốn ở bên em.”

(post:thatloanbatnhaio.wp.com)

đập đầu gối sao còn chưa ăn vậy?!!!! -3- câu cuối xưng hô ổn không mọi người...

39. Chương 38

Ngày hôm sau, Hạ Lục Nhất chuyển vào chung cư của Hà Sơ Tam, xem như hai người chính thức có một ‘ngôi nhà’. Vì giấu người tai mắt, Hạ Lục Nhất ra vào còn cẩn thận so với việc nhập hàng thuốc trắng, chỉ dẫn theo hai cận vệ trông cửa, ngay cả Thôi Đông Đông và Tiểu Mã cũng không nói, ngẫu nhiên còn về nhà ở để ngụy trang.

Tuy mỗi đêm đều ngủ chung một chiếc giường, nhưng Hà tinh anh bận rộn công tác, Hạ lão đại bận rộn “xã giao”, bình thường về đến nhà đều là đêm hôm khuya khoắt, cả hai đều mệt mỏi uể oải, mười ngày nửa tháng mới rút ra được một ngày rưỡi nghỉ ngơi. Cái bình xanh kia của Hà Sơ Tam, khó khăn lắm mới dùng được nửa bình — hơn nữa, dùng một lần là bị đánh một lần.((Posted in thatloanbatnhaio.wordpress.com))

Hà tinh anh ngoài mềm trong cứng, da mặt dày ngang tường thành còn có tâm trí bất khuất. Tuy dùng nửa bình vẫn chưa tiến hành đến bước cuối, nhưng cậu vẫn không vội mà trấn an dỗ dành, tiến hành theo chất lượng, hơn nữa còn lập kế hoạch trong ngày quốc tế nam nay, một hơi phải dùng hết!

Nhưng đến ngày 31/5, một thanh niên mi mông xuất hiện ở phòng khách ‘tổng công ty’ Kiều Kỳ đường, trên mặt treo nụ cười như gió xuân.

“Chào anh Hạ tiên sinh, tôi là Lục Quang Minh, chủ nhiệm điều tra Liêm chính Công. Anh có hiềm nghi về việc tham ô hối lộ, trước đó là chánh thanh tra Hoa Thịnh ở khu đông thành Cửu Long, hiện giờ là thanh tra Hứa Hào Kiệt, hiện giờ muốn mời anh về hỗ trợ điều tra.”

Lúc đó Hà Sơ Tam đang ở trong một quán café gần bến tàu Trung Hoàn tiếp khách, bỗng tiếng điện thoại cắt ngang lời cậu, cúi đầu nhìn nhìn dây số rồi xin lỗi khách hành, đi đến bên cửa sổ tiếp điện thoại.

“A Tam, không xong rồi, cháu mau về nhà đi!” Ngô mục nức nở nói ở đầu dây bên kia: “Ba cháu, ông ấy, ông... Ô ô ô...”

Hà Sơ Tam chạy tới bệnh viện. Hà ba phát tác bệnh tim, nguyên nhân không chỉ xuất huyết não, còn có chuyện Ngô mục không chịu dạy dỗ con gái Hân Hân. Ngô mục phát hiện gần đây về mặt Hân Hân hoảng hốt, hành tung bất định, còn trộm lấy tiền trong nhà, thì kêu Hà ba cùng theo dõi Hân Hân, kết quả lại phát hiện Hân Hân và tên côn đồ kia cùng nhau hít thuốc phiện! Hà ba nổi giận, cầm côn đánh bạn trai Hân

Hân, bị Hân Hân cản lại gào mắng: “Ông già chết tiệt, ai khiến ông xen vào chuyện người khác!” Bạn trai Hân Hân nhân lúc rối loạn mà quay người bỏ chạy, Hà ba và Hân Hân cãi nhau một trận, Hân Hân giận dỗi bỏ đi, chân trước mới vừa đi, sau lưng Hà ba tức giận đến té xỉu.

Hà Sơ Tam và Ngô mục cùng canh giữ ngoài phòng cấp cứu, Ngô mục lo lắng thương tâm đến cực điểm, không kiềm được nước mắt, không ngừng giải thích với Hà Sơ Tam: “Nếu không nhờ ba cháu thì tốt rồi, bác thật có lỗi với hai cha con cháu.” Hà Sơ Tam cường định tâm thần, an ủi Ngô mục, còn gọi điện với vài hàng xóm quen biết nhờ họ tìm kiếm tung tích Hân Hân, lo lắng con bé dưới cơn tức giận thì càng làm bậy làm bạ.

Nhờ vả xong, Hà Sơ Tam mới chú ý trong điện thoại có mấy cuộc gọi nhỡ, toàn bộ là số của Thôi Đông Đông. Hà Sơ Tam nghi hoặc gọi về, Thôi Đông Đông ở đầu dây bên kia ồn ào, loạt xoạt nhiều thứ đều là tiếng người cãi nhau, tiếng bước chân.

“Tiểu Tam tử, giờ cậu đang ở đâu?”

“Tôi...” Hà Sơ Tam chần chờ, cậu nghe thấy sự nôn nóng chưa từng có ẩn trong lời Thôi Đông Đông.

“Không nói nhiều nữa, cậu lập tức đến tầng hầm ngầm tổng công ty, nhanh lên.”

Hà Sơ Tam nhìn thoáng qua đèn đỏ cấp cứu vẫn còn đang sáng: “Sao vậy, Đông Đông tỷ? Giở tôi có chuyện quan trọng không thể rời đi.”

“Hạ Lục Nhất bị Liêm chính công bắt.”

“.....”

Đây là lần thứ hai đầu Hà Sơ Tam xuất hiện tiếng ù ù.

Cậu chớp mắt, cố gắng bình tĩnh nói: “Vì sao?”

“Chuyện ba năm trước gửi mấy vạn cho mấy tham trưởng, rầm chỉ lớn hơn chút mà không biết Liêm chính từ camera chỗ nào mà tóm được một tham trưởng.”

Hà Sơ Tam cố bảo trì lý trí: “Nhưng giờ tôi đến công ty thì giúp được gì?”

“Liêm chính bắt thóp cái này, muốn tra rõ sổ sách công ty, chuyện phát sinh đột ngột, ‘sổ sách’ công ty năm nay vẫn chưa làm xong. Chiều này họ sẽ qua đây liên phong công ty. Tiểu Tam tử, lúc này giúp được chỉ có mình cậu.”

Hà Sơ Tam lui về phía sau một bước, ngón tay siết chặt điện thoại. Nín thở thật lâu sau, mới mở miệng nói: “Xin lỗi, Đông Đông tỷ, em không thể giúp chị làm sổ sách.”

Thôi Đông Đông bên kia im lặng rồi phát hỏa: “Cậu giúp tôi?! Cậu chính là giúp Lục Nhất ca nhà cậu! Nếu tra được chỗ hồng của sổ sách thì hẳn bị phán càng lâu!”

Giọng nói Hà Sơ Tam lại trở nên bình tĩnh: “Xin lỗi, Đông Đông tỷ, trước đó tôi đã nói sẽ không giúp các người làm sổ sách, hơn nữa điều khoản trong đó không phải nhất thời vài giờ là có thể làm xong, vội vàng làm thì càng lưu lại sơ hở. Làm như vậy không thể thực hiện được.”

“Đệt mẹ, mày đừng có nói nhảm với bà đây!” Thôi Đông Đông gào rống trong điện thoại: “Lục Nhất bình thường đối với mày như thế nào?! Mày có biết lần mày bị bắt, hấn mạo hiểm tính mạng tự đi cứu mày! Vì mày mà khép nép đi cầu Kiều nhị, thiếu chút nữa là dang cả nửa Kiều Kỵ đường cho người! Cho dù có một cơ hội cũng phải cứu mày! Giờ mày...”

“Thật xin lỗi, tôi phải cúp máy, liên lạc sau.”

Không để ý Thôi Đông Đông tức giận có nghe rõ cậu nói hay không, Hà Sơ Tam cúp máy, sau đó tắt nguồn.

Ngô mục ở phía xa lo lắng nhìn cậu, lại phát hiện đứa nhỏ trấn tĩnh đứng chôn chân tại chỗ, đột nhiên không chịu nổi gánh nặng mà ngõì khụy xuống, vứt điện thoại mà che mặt mình, gân xanh trên mu bàn tay giật giật như muốn xé rách tấm da đạo đức giả của mình.

Bà vội vàng chạy về phía cậu, luống cuống tay chân vỗ về lưng cậu, an ủi: “Đừng sợ, A Tam, đừng sợ, ba cháu sẽ ổn mà.”

Hà Sơ Tam đóng chặt mắt há miệng thở dốc, có muôn vàn lời muốn nói lại chỉ khàn đặc chen ra một chữ: “Xin lỗi.”

Cậu có lỗi với Ngô mụ và ba vì cậu đã không để ý tới em gái thời phản nghịch, không chiếu cố tốt cho ba. Cậu có lỗi với Thôi Đông Đông, cô phụ sự tín nhiệm và phó thác của cô. Cậu có lỗi với Hạ Lục Nhất, lúc này đây cậu lựa chọn khoanh tay đứng nhìn, cậu không thể để cho cảnh sát bắt được bất cứ nhược điểm nào.

Cậu có lỗi với lương tâm cậu, cậu yêu phải một xã hội đen tội ác chồng chất.

.....

Hạ Lục Nhất thiên phòng vạn phòng O kí và tổ Tảo Độc, cuối cùng lại rơi tay một tên chủ nhiệm điều tra liên công chính vừa mới thăng chức. Lục Quang Minh không tra hấn giết người phóng hỏa, không tra hấn buôn lậu thuốc phiện, không tra hấn có phải trùm xã hội đen hội Tam Hoàng hay không, cũng không tra hấn có rửa tiền đen hay không, mà chỉ tra tiền đứt lót và trốn thuế lậu, chứng cứ đơn giản vô cùng xác thực, ván đã đóng thuyền.

Phòng thẩm vấn Liêm chính công không giống O Kí, cà phê nóng, điều hòa vừa đủ ấm, người thẩm vấn là Lục Quang Minh luôn treo nụ cười như gió xuân —— như một con hồ ly gian xảo.

“Hạ tiện sinh, tôi không giống Tạ sir, anh ta là superman muốn bắt tất cả kẻ xấu trong thiên hạ, cứu vớt toàn thế giới, mục tiêu của tôi lại rất rõ ràng.” Hấn cúi lưng, tránh một bên máy theo dõi, ghé sát bên tai Hạ Lục Nhất nói: “Là anh.”

Hạ Lục Nhất thoáng nhướn mi, không trả lời.

Lục Quang Minh tiếp tục nhẹ giọng nói: “Tôi biết Kiều Kỵ đường có một quyển ‘sổ sách’, trong đó ghi lại tất cả ‘các vụ làm ăn’ của Kiều Kỵ đường trong hai mươi năm về đây và tất cả ‘thượng cồng’. Tôi không hứng thú với chuyện làm ăn của các anh, tôi chỉ muốn phần ‘thượng cồng’ trong đó. Cho tôi, tôi sẽ tiêu hủy tất cả chứng cơ bất lợi với anh.”

“Ha?” Hạ Lục Nhất mặt không đổi nhìn đối diện với thủy tinh theo dõi: “Cậu hứng thú với vị tham trưởng nào vậy?”

Lục Quang Minh nheo mắt cười, “Vị trên trời kia.”

Hạ Lục Nhất rót cuộc nghiêng đầu, đưa mắt nhìn về phía hấn: “Lục chủ nhiệm muốn động lão chưởng quỹ?”

Lục Quang Minh cười lớn: “Hạ lão đại quả nhiên không thích nói chuyện mập mờ, thật sáng khoái.”

“Lục chủ nhiệm tuổi không lớn, khẩu khí không nhỏ.”

“Quá khen.”((Posted in thatloanbatnhao.wordpress.com))

“Đáng tiếc để Lục chủ nhiệm thất vọng rồi. Kiều Kỵ đường chưa từng qua lại với lão chưởng quỹ, huống hồ Hạ Lục Nhất tôi không chọc nổi lão chưởng quỹ, không dự tính tuần tắng vì Lục chủ nhiệm.”

“Chưa từng qua lại? Hai năm nay Hạ lão đại như mặt trời ban trưa, sao có khả năng không được lão chưởng quỹ ưu ái?” Lục Quang Minh cười nói: “Hạ lão đại đây là quá khiêm nhượng rồi.”

“Tin hay không tùy cậu.” Hạ Lục Nhất thu hồi ánh mắt, không nói thêm.

Lục Quang Minh nói bóng nói gió, uy bức lợi dụng, Hạ Lục Nhất bền chắc như thép, không hề xao động. Hai ngày nay Lục Quang Minh không ngừng dây dưa nhưng không thu hoạch được gì. Hấn xem như đã hiểu Hạ Lục Nhất sẽ không nhiều lời, cũng quả quyết không dễ dàng đưa ra sổ sách Kiều Kỵ đường. Hấn cũng không vội, đơn giản là làm thuận nước giong thuyền, ném cái bánh mì lạnh này cho Tạ Gia Hoa, đó là chứng cứ tham ô của Hạ Lục Nhất.

“Camera đứt lót vài năm trước sao cậu lấy được?” Tạ Gia Hoa hỏi hấn.

“Một buổi sáng nào đó nó tự xuất hiện trong hòm thư nhà tôi.” Lục Quang Minh nhún vai: “Nhìn góc độ quay, có thể là nhân viên quay lên. Xã hội đen nội đấu, bên ta nhất được tiện nghi, điều này không phải rất thú vị sao, Tạ sir?”

Tạ Gia Hoa nhíu mày: “Đấu với Hạ Lục Nhất chẳng qua là một ‘Hạ Lục Nhất’ khác, càng miễn bàn bọn họ đang coi liêm chính công và cảnh sát thành công cụ tranh đấu. Máy thể lực xã đoàn có tăng có giảm, tranh đấu không ngừng, chỉ biết làm xã hội Hongkong hỗn loạn thêm mà thôi, tôi không thấy thú vị gì cả.”

Gã thu tư liệu chứng cứ, lạnh lùng đứng dậy: “Lần nay cảm ơn cậu. Hi vọng về sau chúng ta không cần gặp lại.”

Lục Quang Minh ở sau lưng gã gõ gõ lên mặt bàn: “Tạ sir, nếu muốn tỏ vẻ cảm ơn thì nhớ trả tiền café nha.”

Tạ Gia Hoa đi đến trước quầy thanh toán, không quay đầu lại.

Lục Quang Minh nhìn bóng lưng thẳng tắp của gã, híp mắt mỉm cười.

Hắn nâng ly uống một ngụm café, lại như động kinh phá lên cười.

“Thú vị, Tạ sir, anh thật sự rất thú vị.”

.....((Posted in thatloanbatnhaio.wordpress.com)

Hạ Lục Nhất bị một đám người O ký và Liêm chính công thay phiên thẩm vấn, tố lên quan toà, sau khi nộp một số tiền bảo lãnh lớn, hắn tạm thời được thả về ngôi nhà ở thành Cửu Long, cấm rời Hongkong.

Hà Sơ Tam thay đổi thâm tình tha thiết ngày xưa nhưng lại chưa từng vào cửa hỏi thăm hắn một lần. Mãi đến một tuần sau, cậu mới gọi đến chỗ Tiểu Mã — điện thoại Hạ Lục Nhất bận, Thôi Đông Đông thì không chịu nhận điện thoại cậu.

Tuy Tiểu Mã cũng oán hận Hà Sơ Tam lắm trận bỏ chạy nhưng nhớ tới mấy ngày nay lão đại nhà mình trông cửa ngóng mong, vẫn chạy lên lầu, dâng điện thoại đến trước mặt Hạ lão đại, trước ánh mắt nhìn chăm chăm của Hạ lão đại mà ngoan ngoãn thối lui.

“Lục Nhất ca.” Hà Sơ Tam nhẹ giọng gọi.

Hạ Lục Nhất tựa đầu giường hút thuốc, vẻ mặt uể oải, thanh âm ôn hòa: “Nghe nói ba cậu nhập viện, giờ sao rồi?”

“Hôm trước vừa thoát nguy hiểm, giờ chưa thể xuống giường.” Hà Sơ Tam đứng ở cửa phòng, vừa quay đầu nhìn Hà ba. Hà ba mặc đồng phục bệnh nhân, tựa bên đầu giường vừa tiếp nước vừa xem báo, thân thể bệnh tật tiêu tụy nhưng tinh thần rất tốt, trong miệng không ngừng ngâm tiểu khúc.

— Ba sinh bệnh, lấy lý do để Hà tình anh xin nghỉ dài hạn, cực nhọc cả ngày cả đêm, không ngủ không nghỉ ở bên giường hầu hạ cả một tuần, đây chính là đãi ngộ khiến các bệnh nhân cùng phòng vô cùng ghen tỵ. Lỗ mũi Hà ba héch lên trời, khỏi cần nói là có bao nhiêu đắc ý!

“Sao lại bệnh thành như vậy? Một?”

Hà Sơ Tam khẽ thở dài: “Em gái tôi tìm một tên côn đồ làm bạn trai, học người ta hút thuốc phiện khiến ba tức sinh bệnh.”

Hạ Lục Nhất nghe ngữ khí cậu ngưng trọng, nói đùa dõ: “Không phải cậu cũng đang tìm một côn đồ sao, sao không học người ta hút thuốc phiện.”

Hà Sơ Tam ở bên kia xì xì cười: “Anh thừa nhận tôi là bạn trai?”

Hạ Lục Nhất khụ lớn tiếng: “Cái tên dạy hư em gái cậu tên gì, tôi tìm người dạy dỗ gã.”

Hà Sơ Tam ở bên kia do dự nhưng vẫn mở miệng nói: “Thật ra... tôi cũng muốn tìm anh giúp.”

“Sao thế?”

“Em gái tôi ở cùng tên côn đồ kia, hàng xóm cùng nhau tìm giúp mấy ngày nay vẫn chưa thấy, tôi sợ nó gặp chuyện không may.”

Hạ Lục Nhất nhíu mày: “Sao không nói sớm với tôi? Tên khốn kia tên gì?”

“Nó gọi gã đó là ‘Đại Cao’, không biết ở chỗ nào.”

Hạ Lục Nhất cao giọng gọi Tiểu Mã tiến vào, nói một chút về tên Đại Cao và em gái Hà Sơ Tam để gã lập tức phái người đi thăm dò. Tiểu Mã phía trên khó chịu, bị Hạ Lục Nhất trừng mắt, tâm không cam tình không nguyện nhận mệnh lao đi.

Hạ Lục Nhất tiếp tục trấn an Hà Sơ Tam: “Yên tâm đi, toàn Hongkong đều là người của Lục Nhất ca nhà cậu, vài phút là tìm được. Cậu muốn xử thằng đó thế nào? Nhốt vào ***g lợn hay chất xi măng?”

Hà Sơ Tam khẩn trương nói: “Đừng! Ngại lần đừng...” Chính là lo lắng Hạ Lục Nhất sẽ thay cậu ra tay bạo lực, gây thêm phiền phức cho Hạ Lục Nhất nên mới rề rà không tìm hấn giúp.

Hạ Lục Nhất cười một tiếng: “Đùa cậu thôi, tôi tự biết chừng mực. Nhưng thằng đó vẫn nên giáo huấn một chút, em gái lão tử cũng dám trêu chọc.”

Hà Sơ Tam khụ một tiếng —— Hân Hân sùng bái hảo hán giang hồ mà biết mình có thêm một lão đại xã hội đen làm anh trai, không biết sẽ phản ứng như thế nào.

“Cậu gần đây khỏe chứ?” Hấn hỏi.

—— Tin tức Liêm chính công trọng quyền xuất kích, lão đại xã hội đen tham ô rơi xuống nước đã truyền khắp ngõ ngách Hongkong, Hà ba cầm tạp chí trong tay, nhìn xem thở dài thở ngắn.

—— Ông mà biết vị lão đại xã hội đen trong đây chính là bạn trai con mình, e rằng lại tái phát bệnh tim.((Posted in thatloanbatnhaio.wordpress.com))

“Không sao.” Hạ Lục Nhất bình thản nói. Chứng cứ trong tay Lục Quang Minh và Tạ Gia Hoa không dao động được Kiều Kỳ đường, hơn nữa thủ hạ của hấn có đại luật sư bốc phét cao siêu, cùng lắm là bị phạt một khoản tiền, phán hấn ba năm một tháng.

Nhưng ba năm một tháng này cũng không thái bình, từ sau khi hấn bị bắt, các trưởng lão bị chèn ép tình tìm nơi phát tiết, phía dưới có không ít đám tiểu bối bắt đầu rục rịch. Nếu Hạ Lục Nhất bị phán bỏ tù, Tiểu Mã bối phận tư lịch không đủ, Thôi Đông Đông lại là ‘hạng đàn bà con gái’ không lọt vào mắt các trưởng lão, e là có biến hóa.

“Xin lỗi.” Hà Sơ Tam áy náy nói: “Ngày đó anh gặp chuyện không may, Đông Đông tỷ từng tìm tôi làm sổ sách, tôi cự tuyệt.”

Hạ Lục Nhất trầm mặc, thật ra Thôi Đông Đông đã sớm có chuẩn bị với chuyện sổ sách, trước mắt đều không xảy ra vấn đề gì, hấn biết một chiêu này của Thôi Đông Đông chỉ đang thử thăm dò lòng trung thành của Hà Sơ Tam —— cô vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện máy nghe lén kia.

“Việc đó cô ta làm không tốt, cậu không cần giải thích. Tôi không muốn kéo cậu vào bất cứ chuyện gì của Kiều Kỳ đường.”

Hà Sơ Tam cố áp chế cảm xúc mãnh liệt cuộc trào trong lòng: “Anh không trách tôi là tốt rồi, tôi... tôi vẫn muốn gặp anh nhưng chỗ ba cần người chăm sóc, Ngô mụ lại đang tìm em gái... Tôi rất nhớ anh...”

“Nhớ thì đi gặp người ta đi!” Hà ba ở trong phòng bệnh suy yếu nói, ông mơ hồ nghe thấy một câu nhớ nhớ gì đó: “Ba mày đều bệnh như thế này, không sống nổi mấy ngày đâu! Mày còn không tính mang vợ mày cho ba xem mặt hả!”

“Ba à, bác sĩ nói ba chỉ cần qua nguy hiểm là không sao rồi. Còn có ba cần nghỉ ngơi, nói ít, đừng kích động.” Hà Sơ Tam che microphone quay đầu dỗ nói.

Hà ba cầm giẻ đập báo, nằm xuống.

Hà Sơ Tam buông microphone, Hạ Lục Nhất ở bên kia cười nói: “Nếu không phải là không được thì tôi cũng muốn qua vấn an ba cậu —— chắc giờ ông ta không có khí lực nhỏ rằng đúng không?”

Hà Sơ Tam buồn cười một trận, thấy Lục Nhất ca nhà mình giống một con sói xám chỉ biết giương nanh múa vuốt nhưng khi thấy Hà ba thì không khác gì cừu con “Bê ~” một tiếng rồi cặp đuôi chạy trốn chết.

“Tôi phải cúp máy.” Hà Sơ Tam thấy bác sĩ đến đổi thuốc thì nói: “Chờ bên ba ổn định thì tôi tới gặp anh.”

“Không cho đến!” Hạ Lục Nhất trầm giọng: “Cậu không được liên hệ với bất cứ ai ở chỗ tôi, Tiểu Mã cũng không được. Nếu em gái cậu có tin tức thì tôi phái người liên hệ với cậu.”

Hà Sơ Tam nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Hạ Lục Nhất biết cậu ủy khuất, trong lòng mình cũng chua chát, ghen rồi lại ghen nhưng vẫn ôn nhu dỗ dành: “Ngoan, chiều cổ ba cho tốt, ở nhà chờ tôi. Lục Nhất ca trở về sẽ bù cho cậu một tết thiếu nhi.”

Hà Sơ Tam cười, che má nóng, nhẹ giọng nói: “Được, tôi chờ anh về đón tết thiếu nhi.”

“Ừ, cúp đây.”

“Chờ đã.” Hà Sơ Tam quay đầu nhìn bác sĩ và Hà ba cách đó không xa, bay nhanh, lặng lẽ ‘chụt!’ một tiếng với microphone, đề thấp giọng nói, “Hôn một cái.”

“Khụ! Hôn cái rắm! Buồn nôn!”

Hà Sơ Tam ở bên kia ủy khuất gọi một tiếng “Lục Nhất ca...” Âm cuối kéo dài miên man, vô hạn chờ mong.

“Được rồi được rồi, ngậm miệng!”

Hạ Lục Nhất quay đầu, cảnh giác nhìn lướt qua cửa phòng ngủ đóng chặt.

“Chụt!”

Khóe miệng mang ý cười cắt đứt điện thoại, hắt thở dài một hơi, ngả về phía sau, tay chân duỗi trên giường.

((Posted in thatloanbatnhao.wordpress.com)

Hoàn thượng bộ.

Đoạn trích Hạ bộ:

(1)((Posted in thatloanbatnhao.wordpress.com)

Chiếc cửa sắt nghiêm ngặt dần dần mở ra, một chiếc xe chở tù chậm rãi đi vào ngục giam.

Đến khi xe dừng lại, nước bùn bắn tung tóe khắp nơi. Mấy phạm nhân mang còng tay đi xuống xe, dưới áp lực và thời tiết âm trầm mà ai cũng cúi đầu, không phát ra một tiếng.

Một phạm nhân cuối cùng đặt chân xuống xe, nước bùn bắn lên ống quần hắn, để giày mỏng mảnh khiến hắn cảm thấy ẩm ướt.

Hạ Lục Nhất hơi nhíu mi, thẳng lưng, ánh mắt nghiền ngẫm nhìn về phía thành trì cô độc bao phủ bởi mây đen.

~(2)((Posted in thatloanbatnhao.wordpress.com)

Tại lúc Đại Cao bất ngờ không kịp đề phòng kêu gào, Hà Sơ Tam ngồi trung tấn dồn khí đan điền, một quyền đánh về phía trước! Cứng rắn mạnh mẽ đập vào dạ dày Đại Cao! Thừa dịp gã ăn đau khom lưng, cậu nghiêng mình thủ thế, hai tay chia ra, đùi phải quét sang bên, lại một chiêu thái cực quyền thụy khủy tay — chưởng lực bổ ngang lên cổ họng Đại Cao, đồng thời ngay lúc đó tay trái đánh ra một chưởng vào mặt!

Đại Cao còn chưa kịp kêu, ngẩng mặt đổ về phía sau, Hà Sơ Tam thuận thế giật lấy súng trong tay gã, vịn tay về sau siết chặt lấy cổ gã, súng lục dí lên đầu!

“Đều tránh ra!” Cậu lớn tiếng quát to!

“Hà tiên sinh, tha mạng, tha mạng!” Đại Cao choáng váng hoa mắt cầu xin tha: “Tránh ra! Chúng mày còn không mau tránh ra!”

Một đám ác hán định xông vào đều vội vàng lui ra sau, chìa ra một bên Hân Hân đang há hốc miệng.

“Sam ca, anh, anh luyện qua kungfu?” Cô nàng bị thân thủ lưu loát của Hà Sơ Tam làm cho kinh sợ.

Hà Sơ Tam mặt dính máu, ánh mắt bắn ra hàn quang. Thị uy quét qua đám người xung quanh, kéo cổ Đại Cao: “Đi!”

~(3)((Posted in thatloanbatnhao.wordpress.com)

Hà Sơ Tam ngơ ngẩn nằm trên mặt đất, trong lòng kinh hãi không kém gì Hân Hân ngày đó thấy anh trai nhà mình phát uy —— đây mà là Tiểu La một cô gái ôn nhu ngại ngùng gần như chưa từng mở miệng sao?”

“Nằm dần ở đó làm gì! Tới vừa lúc! Giúp tôi kéo hai tên phế vật này vào wc!” Tiểu La lạnh lùng hất cằm.

Như Hà Sơ Tam sở liệu, tối nay trong nhà Thôi Đông Đông có hai tên sát thủ. Một tên bị trúng đạn cẳng chân, một tên bị gãy xương sườn, đều bị Tiểu La trói thành bánh chưng, trong miệng nhét giẻ lau, ở trong phòng khách kêu ô ô thảm thiết, giấy dựa như cá trên thớt.

Còn Tiểu La mặc váy ngủ vàng dây đai, lộ ra nửa bầu ngực sữa, đùi trắng nõn nà, trên gương mặt non nớt còn dính vài vệt máu. Cô cầm súng đứng bên cửa sổ, nghiêng đầu chăm cho mình một điệu thuốc, thỏa mãn nhả ra một làn khói trắng lượn lờ. Dưới ánh trăng mờ ảo, giống như một nai con thành tinh.

“Nhanh lên đi!” Cô ngâm thuốc trừng mắt nhìn về phía Hà Sơ Tam.

~Tác giả lảm nhảm:

Cảm ơn mọi người đã đọc! Hạ bộ sẽ tiếp tục ở weibo [weibo.com/emodee], hoan nghênh mọi người đến ủng hộ

~Lời vô nghĩa không nói nhiều nữa, lên xe thôi [3] ?

~Edit lảm nhảm:

Cuối cùng cũng xong. Hic, chị rần rết viết một chương dài gấp đôi chương nhà người ta a QAQ. Cảm ơn nhà bạn Lâm Phong đã share QT và raw! Cảm ơn các bạn đã ủng hộ nha! Không biết có nên làm thêm cuốn hạ bộ không nhỉ? >o< ((posted="" in="">

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tet-thieu-nhi-cua-so-tam-va-luc-nhat>